

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Baştan sona merak uyandıran, nefes kesen ve romantik bir hikâye..."
-Romantic Times

LINDA HOWARD

YANLIŞ ZAMAN
DOĞRU İNSAN

Sisters Planet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

©epsilon

*Linda Howard, modern zamanlarda dünyaya gelmiş bir kadının,
geçmişe ait bir sırrı bizzat yaşayarak açığa kavuşturmasını ve son derece
romantik hikâyesini anlatarak okuyucularını
bir kez daha büyüliyor.*

Antik el yazmaları üzerine uzmanlaşmış bir akademisyen olan Grace St. John, eline geçen birtakım eski belgelerin asırlar önce kaybolmuş bir Kelt hazinesinin aranan anahtarı olduğunu asla tahmin edemez.

Ancak sınırsız gücün anahtarını elinde tuttuklarına inanılarak efsaneleştirilen 'Tapınak Şövalyeleri'nin ilgi çekici hikâyesini çözdüğü anda, söz konusu gücün peşine düşmüş acımasız bir katilin tek hedefi haline gelir. Onu durdurmaya karar veren Grace'in, Şövalyeler'in sırrını sonsuza dek tutmakla görevlendirilen şöhretli bir savaşçının yardımına ihtiyacı vardır: karanlık bir öfkeye ve dizginlenemeyen tutkulara sahip vahşi İskoçyalı Niall. Onu bulmak ve kendi hayatını kurtarmak için Grace'in zamanda yolculuk yapması, on dördüncü yüzyıl İskoçya'sına geri gitmesi gerekmektedir.

Sisters Planet

ISBN 978-605-173-009-7

9 786051 730097

t25

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

 [instagram.com/Epilofeyinesi](https://www.instagram.com/Epilofeyinesi)

 [facebook.com/Epilofeyinesi](https://www.facebook.com/Epilofeyinesi)

 twitter.com/Epilofeyinesi

YANLIŞ ZAMAN DOĞRU İNSAN

Orijinal Adı: Son of the Morning

Yazarı: Linda Howard

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Güncem Topçu Güzel

Editör: Yağmur Yavaş

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mayıs 2015

ISBN: 978-605-173-009-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 1997 by Linda Hawington

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Yanlış Zaman Doğru İnsan

Linda Howard

Çeviri
Güncem Topçu Güzel

ATM'lerle ilgili her türlü sorumu yanıtlayan ve buna rağmen beni bir soygun tertip etmekle suçlamayan iyi niyetli bankacım Susan Bailey'ye.
Teşekkürler.

“Gökten nasıl düştün, ey Lucifer, seherin oğlu!”

İşaya, 14:12

Birinci Kısım

GRACE

GİRİŞ

Aralık 1307, Fransa

Yeraltındaki gizli odanın taş duvarları soğuk ve rutubetliydi. Soğuk hava yünü, keteni ve deriyi delerek doğrudan kemiklere işliyordu. Yanan iki meşale ise sadece etrafı aydınlatmaya yarıyor, ortamın ısısına yok denecek kadar az etki ediyordu. Öte yandan, soğuk hava, meşalelerin titrek ışığı altında beliren iki adamın umurunda değildi; şu anda bu türden bir fiziksel rahatsızlık onlar için son derece önemsizdi.

Adamlardan biri ayakta duruyor, öteki ise itaatkâr bir edayla onun önünde diz çökmüş, bekliyordu. Halbuki bu tavrın, o mağrur başa ve o geniş omuzlara ne kadar yabancı olduğu apaçık ortada değil miydi? Ayakta duran adam ise diz çökenin bu güçlü görüntüsünün aksine bir hayli çelimsizdi; yerdeki kinası onun göğsüne geliyordu. Valcour bir zamanlar olduğu savaşçı değildi artık; önünde diz çöken şu adama göre son derece dayanıksızdı. Zaman ve keder ikisini de olumsuz etkilemişti. Valcour elli bir seneyi geride bırakmış, zindelik yaşını çoktan geçmişti. Saçında da, sakalında da kahverengiden çok gri ton hâkimdi. Yüzünde, çektiği acılardan oluşan

derin çizgiler vardı. Uzun yıllardan beri omuzlarında olan sorumluluğu ve görevi başkasına devretmenin vakti gelmişti artık. *Önümde duran bu azılı, genç aslan yanlarındayken güvende olurlar,* diye düşündü. Zira, Hristiyan âleminde ondan daha iyi bir savaşçı yoktur sözündeki gibi, bu Tarikat'ta ondan daha iyi bir savaşçı yoktu. Onlar, cenk meydanlarından, turnuvalardan toplanan savaşçıların kaymağından meydana getirilmiş en iyinin en iyisi bir Kardeşlik'ti.

Daha ötesi yoktu.

1307 yılının 13 Ekim Cuma gününün üzerinden sadece iki ay geçmişti. Bu tarih, asırlar boyu kara gün olarak hafızalardaki yerini alacaktı. Fransa Kralı IV. Philip ve kuklası Papa V. Clement'in hırsa ve açgözlülüğe teslim oldukları tek bir saldırının gelmiş geçmiş en büyük askeri tarikatı, yani Tapınak Şövalyeleri'ni yok ettiği gün. İçlerinden bazıları kaçabilmiş, fakat diğerleri korkunç ölümlere mahkûm olmuşlardı. Esir kalanlar inançlarını değiştirmeyi reddettikleri takdirde kapıda daha fazla ölüm var demekti.

Başefendi bazı ihbar ve uyarılar almış, fakat bunları kendi güvenliğinden ziyade Hazine'nin güvenliğini korumak için kullanmayı tercih etmişti. Belki de Jacques de Molay felaketin yaklaştığını hissetmişti, zira kendisi birçok kez devasa büyüklükteki gemi filolarını Philip'in ellerinden uzakta tutmak konusunda Valcour ile görüşmüştü. Ancak tüm bunların ötesinde onun ve büyük savaşçı Geoffroy de Charnay'in asıl kaygısı Hazine'nin güvenliği olmuştu. Uzun saatler süren değerlendirmenin ardından Gardiyan seçildi: gerçek ve acımasız savaşçı, İskoçyalı Niall. Sadece kılıcıyla gösterdiği yiğitlikler için değil, ki bu konuda rakipsizdi, aynı zamanda unvanıyla birlikte gelen korumacı özelliğinden dolayı... Hazine. İskoçya'da güvende olacaktı.

Niall'in sahip olduğu niteliklere rağmen Baş Efendi yap-

tığı seçimin doğruluğundan emin olamamıştı. Tanrı'ya ve Kardeşliğe olan şaşmaz sadakatine, her ikisi için de içtiği yeminlere karşın bu İskoç'ta yabani ve merhametsiz bir şeyler vardı. Baş Efendi emindi; söz konusu yeminlerden bir kısmı kesinlikle göntülsüzce verilmişti, özellikle bekâret yemini. Niall, Kardeşliğe alınmıştı zira bir keşişin kral olması mümkün değildi. Bir kralın hiç olmazsa çocuk sahibi olma ihtimali vardı, çünkü krallar varlıklarını süreklilik üzerine inşa ederlerdi. Halbuki Niall'ın gayrimeşruluğu, önünde aşılmaz bir engel olarak duruyordu. Küçük yaşlardan beri uzun boylu, azimli, zeki, kurnaz ve acımasızdı; doğuştan liderlik vasıflarına sahipti. Büyük bir kralın sahip olduğu her türlü kişilik özelliği onda mevcuttu. Buna rağmen onunla ilgili iki basit seçenek vardı: ya öldür ya da kral olmasını imkânsız kıl. Niall, babası ve üvey erkek kardeşi tarafından sevilirdi, dolaşısıyla gerçek anlamda bir seçimden söz edilemezdi. Geriye tek seçenek kalıyordu; genç adam Tanrı'nın bir hizmetkârı olarak yaşayacaktı.

Mükemmel bir çözüm. Şimdi, Niall'ın Tapınak yeminlerinden vazgeçmesi mi gerekiyordu? Yeminini bozması da onu taht için kabul edilemez kılacaktı. Genç Niall'ı Tapınağın koruyuculuğuna getirmek bir yandan onun hayatını kurtarmak, diğer yandan ise İskoç tahtına sonsuza kadar veda etmesi anlamına geliyordu. Şimdi gerçekleşen de tam olarak buydu.

Niall, keşiş hayatı sürmek için uygun biri değildi belki ama tam anlamıyla bir savaşçı olmak için yaratıldığı söylenbilirdi. Kadın bedeni için duyduğu arzuyu alıp, onu savaş meydanında kullandığı şiddete dönüştürmüştü. Ve bazen gözleri kendisine yasak olanda takılı kalsa da, yine de Baş Efendi onun hiçbir zaman yeminini bozmadığından artık emindi. Niall, sözünün eriydi.

Bu özelliği ve savaşma kabiliyeti en sonunda Charnay'ı, yeni Gardiyan olarak Niall'ı seçme konusunda ikna etmişti. Tarikat'ın lideri Baş Efendi olsa da en güçlü şövalye Charnay idi. Ayrıca Charnay yıllardır Hazine'nin güvenliğinden sorumlu olan kişiydi, dolayısıyla son söz onundu. Ve onun seçimi İskoçyalı Niall olmuştu. Valcour da tüm kalbiyle onunla aynı fikirdeydi. Bundan böyle İskoç, Hazine'yi hayatı pahasına koruyacaktı.

"Al onları," diye fısıldadı Valcour önünde eğilmiş duran bu kara kafaya doğru. Genç adamın keskin öfkesini hissedebiliyor ancak onu dindirebilmenin yolunu bilmiyordu. "Ne olursa olsun, Hazine asla başkalarının eline geçmemeli. Kardeşlik kendini, Tanrımızı ve havarileri korumaya adanmıştır. Üstlendiğimiz görevde hataya yer yok."

Niall'ın dizlerinin altındaki taş zemin soğuk ve sertti fakat o bunu hissetmiyordu bile. Gür, siyah saçları olması gerektiği gibi kısa kesilmiş ve yeraltında bulunan bu odanın içindeki buz gibi havaya rağmen terden ıslanmıştı. Bedeninden adeta buhar yükseliyordu. Başını yavaşça kaldırdı; bakışları sertti ve gecenin karanlığını aratmayan gözleri öfkeyle parlıyordu. "Şimdi bile mi?" diye sordu, hafif pürüzlü ses tonunun derinliklerinde ihanet vardı.

Valcour hafifçe gülümsedi. "Özellikle şimdi. Biz Tanrı'ya hizmet ediyoruz, Roma'ya değil. Sanırım Papa, bu ikisi arasındaki farkı unutuyor."

"Onun için anlamsız bir laf olmalı." Niall kızgınlıkla konuşuyordu. "O Tanrı'ya hizmet etmiyor, tek yaptığı, her fırsatta Kral Philip'in kıcını yalamak." Gece kararı bakışlarıyla, bir asırdan fazla zaman önce Kudüs'teki Tapınak'tan kaçırılan eserlerden oluşan koleksiyonu süzdü. Eserleri incelerken içinde büyüyen öfkenin keskinliğini hissedebiliyordu. Birçok iyi adam bu... şeyleri korumaya çalışırken korkunç biçimlerde ölmüştü. Fransa Kralı ve Papa, Tarikat'ı, altından

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ve gümüşten oluşan daha dünyevi hazinelerinden sıyırma konusuna odaklanmıştı. Halbuki Kardeşliğin sırrı, saf altında değil, bu eserlerde merkezlenmişti. Ah, ne çok altın vardı ve hepsi de Niall'ındı. Ancak bu altınların varlığının tek amacı, esas Hazine'nin güvenliğini sağlamaktı. Bu insanı rahatsız eden ve etkili... şeylerin.

Düz ve çizilmiş bir kâse. Sırlarını kumaşının içinde saklayan bir örtü. Yerinden çıkmış pagan bir taht. Acaba gerçekten öyle miydi? İlerlemiş yaşına rağmen canlı ve saygı uyandırıcı, yıpranmış ipliklerinin arasında tuhaf güçler barındırdığına inanılan bir sancak. Ve İbranice ile Yunanca yazılmış, bir sırdan ve inancın ötesine geçen bir güçten bahseden kadim bir yazı.

“Geri dönebilirdim,” dedi Niall, orada yazılanı düşünerek. Merhametsiz bakışlarını Valcour'a doğru kaldırdı. “Philip de, Clement de benim kılıcımın hâkimiyeti altına girer ve böylece kardeşlerimiz hayatta kalırdı.”

“Hayır,” dedi Valcour. Arkasında korku ve yorgunluk olan asil bakışlarını Niall'a yöneltti. “Kendimiz için keşfi riske sokamayız. Bu sırrı *sadece Tanrı aşkına* kullanabiliriz.”

“Bir Tanrı var mı ki?” diye sordu Niall acı acı. “Belki de hepimiz birer ahmağız.”

Valcour'un ince, beyaz eli havaya doğru kalkarak bir yandan kutsamak bir yandan da onu dizginlemek üzere usulca Niall'ın başına dokundu. Savaşçının kaslı vücudundan yükselen sıcaklığı hissetmişti. Niall miğferini henüz çıkarmıştı fakat ağır zırhı hâlâ üzerindeydi. Valcour, Niall'ın sahip olduğu olağanüstü güçten bir parça da kendisinde olup olmadığını düşünüyordu, kendisi bitkindi. İskoç ise demir gibiydi, ne kadar büyük zorluklarla karşılaşsa karşılaşsın, ne vıkılıyor ne de zayıflıyordu. Kılıç kolu yorulmak nedir bilmezdi, iradesi sağlamdı. Efendi'nin hizmetinde, gayrimeşru danıarla-

rında kraliyet kanı taşıyan bu İskoç'tan daha büyük ve çetin bir savaşçı yoktu. Sadece asil değildi, aynı zamanda *kraliyet* soyundan geliyordu. Ona Tarikat'a girme hakkı veren de taşıdığı bu kraliyet kanıydı. Baş Efendi bilgeliğini kullanarak bu durumda kan bağlarının yasalardan daha önemli olduğuna kanaat getirmişti.

İşte o kraliyet kanı Niall'ı koruyacaktı. Clement kanlı, açgözlü ellerini İskoç'a uzatamayacaktı. İskoç, Highland bölgesinin sarp dağlarının arasındaki yurdunda güvende olacaktı.

"Biz inanıyoruz," diye cevap verdi Valcour en sonunda. "Ve bu inançla, hayatlarımız pahasına onları koruma yemini veriyoruz. Diğer tüm yeminlerinden azat edildin artık; şimdi sadece, kardeşlerinin kanı üzerine, hayatını bu kutsal emanetleri korumaya adayacağına dair yemin etmelisin."

"Ediyorum," dedi Niall sert bir sesle. "Ama bunu *onlar* için yapıyorum. Asla O'nun için değil."

Valcour'un bakışları hüzünlüydü. İnanç eksikliği korkunç bir şeydi ve ne yazık ki içinde bulundukları bu korku dolu zamanlarda oldukça yaygındı. Gün geçtikçe daha fazla insan hayatını ya da inançlarını kaybedecekti. Kardeşler'in hepsi doğrunun peşinden gitmeye devam etmemişlerdi, içlerinden bazıları zamanında tüm sadakatleriyle hizmet ettikleri Tarikat'a ve Tanrı'ya sırtlarını dönmüşlerdi. Peki ama günahkârlığın içlerine işlemesine kim sebep olmuştu? Dostların, kardeşlerin hepsi türlü işkencelere maruz kalmış, uzuvları bedenlerinden ayrılmış, kazıklara bağlanarak yakılmışlardı ve Tarikat paramparça olmuştu. Tüm bunların tek sebebi altına duyulan aşktı. Ve artık, ihanetten ve intikamdan başka bir şeye inanmak çok zordu.

Her şeye rağmen Valcour kendindeki küçük fakat önemli bir parçayı temiz tutmak için çok uğraşmıştı. İncancını kutsal bir yerde saklıyordu çünkü inanç olmadan hiçbir şeyin var

olamayacağını biliyordu. Eğer inanmazsa onca insanın boş yere öldüğünü kabul etmek zorunda kalacaktı, oysa bunu yapamaz, bu düşünceyle yaşayamazdı. İkinci ihtimalin katlanılmazlığı yüzünden o inanmayı tercih etti. Niall'ın da inanmanın rahatlığına ermiş olmasını dilerdi fakat adam son derece katı ve inatçıydı. Savaşçı ruhu her şeyi ancak siyah ve beyaz olarak görüyordu. Hayatı boyunca çok sayıda savaş meydanında bulunmuştu. Savaş meydanlarında sadece iki seçenek vardır: öldür ya da öl. Valcour, her zaman Efendi için savaşmış fakat hiçbir zaman Niall gibi bir savaşçı olamamıştı. Savaşın havası çoğu zaman insanın görüşünü berraklaştırır, hayatı en basit tercihlere kadar damıttırdı.

Tarikat'ın, en büyük ve en gizli yeminini tutması için Niall'a ihtiyacı vardı. Kardeşlik artık sona gelmişti, en azından cismen... Ne var ki kutsal görev devam edecekti ve Niall da bu görev için seçilmiş koruyucuydu.

"Hangi sebeple olursa olsun o zaman," diye mırıldandı Valcour, "onları iyi koru, zira onlar Efendimizin gerçek hazineleridir. Eğer şeytanın eline geçerlerse kardeşlerimizin kanı boş yere dökülmüş olur. Senin dediğin gibi olsun, O'nun için değilse bile *onlar* için..."

"Hayatım üzerine yemin ederim," dedi İskoçyalı Niall.

Aralık, 1309

Creag Dhu, İskoçya

"Son ziyaretinden bu yana üç Şövalye daha geldi," diye mırıldandı Niall, kardeşine doğru bakarak. O sırada iki adam Niall'ın özel odasında çatırdayan ateşin önüne oturmuştu. Uzun, kalın bir mum, az evvel karınlarını doyurdukları masanın üzerinde duruyordu. Alevi, şömine ateşinden yükselen altınrengi parıltıya ekleniyordu. Bunun haricinde oda gölge-

let içindeydi ve havada tatlı bir sıcaklık vardı. Taş duvarların üzerindeki çatlak ve yarıklar kil sürülerek dikkatlice sıvanmıştı, duvar kâğıtları kalın ve ağırdı. Niall'a ait odanın kapısı devasa boyutlardaydı ve demir parmaklıklarla emniyete alınmıştı. Bütün bunlara rağmen iki adam, söylediklerinin anlaşılınması için alçak sesle ve Fransızca konuşuyorlardı. İskoç hizmetkârlardan hiçbiri bu dili bilmiyordu; öte yandan soylular sınıfında herkes bilirdi. Ancak burada, İskoçya dağlarının üçra bir köşesinde bulunan bu zapt edilmesi imkânsız kalede, şu anda yalnızca hizmetçiler ile silahşorlar vardı.

İki adam da içinde Fransız şarabı olan, kabarık goblen kadehleri elinde tutuyordu. Büyük, oymalı ahşap sandalyede oturan Robert şarabını dikkatle yudumluyor, Niall ise içerideki konuklarıyla yüz yüze gelebilmek için kocaman bir kanepeyi ateşten öte yana doğru sürüklüyordu. Robert şarabını içerken karşısında dans eden alevleri seyrediyordu. Geriye dönüp, Niall'a doğru baktığında gözlerini karşısındaki görüntüye adapte etmesi birkaç saniyesini aldı. Birdenbire Niall'ın neden kanepeyi o yöne çevirdiğini fark etti. Burada, ona ait kalenin içindeki bu odada kardeşiyle birlikte güven içinde olmasına rağmen Niall'ın savaşçı içgüdüleri, ona görüş açısını koruması gerektiğini söylüyordu. Farkında olmadan bir düşman gizlice gelirse dar bir görüş açısıyla onu durdurması mümkün olmazdı.

Bunu fark edince Robert'ın dudakları alaycı bir biçimde kıvrıldı. Aslında İngilizlerle yıllarca savaştıktan sonra o da gece görüşünü korumayı öğrenmişti. Ama böylesine güvenli bir bölgedeyken rahatlamak için kendisine izin verebilirdi. Niall ise böyle düşünmüyordu. O hiçbir zaman rahatlamayacak, ebediyen tetikte kalacaktı.

“Şövalyeler'in arasında, kalacak başka bir yer bakan oldu mu?”

“Hayır. Doğru düzgün başka bir sığınak olmadığı için buradalar. Yine de bir an evvel gitmeleri gerektiğinin farkındalar, aksi halde sayıları bu kadar fazlayken, üzerlerinden dağıtmak istedikleri dikkati doğrudan buraya çekme ihtimalleri var.” Delici bakışlarını kardeşine çevirdi. “Bunu kendim için sormuyorum, başındaki belalara bir yenisini eklemek istemem fakat sorınam gerek: Clement’in emrini bize dayatmayı düşünüyor musun?”

Robert sinirle geri çekildi. “Evet, bunu sorman iyi oldu!” O kadar sinirlenmişti ki İskoçça konuşmaya başladı. Öte yandan Niall’in bakışlarında en ufak bir tereddüt yoktu. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra Robert da öfkesini dizginlemeyi başardı.

“Fransa’yla anlaşmak zorundasın,” dedi Niall soğukkanlılıkla. “Philip kim olduğumu anlarsa onu kimse durdurmaz. Beni yakalamak için kuvvetlerini Edward’inkilerle bile birleştirme yoluna gidebilir. Riske giremezsin.” Dile getirmediği şey, *İskoçya*’nın anlaşmaya ihtiyacı olduğuydu. Ayrım yapma zamanı değildi.

Robert derin bir nefes aldı. “Pekâlâ,” dedi, tekrar Fransızca konuşmaya başlayarak. “Yıkıcı bir fırtına olacak ama İngiltere’nin katliamlarında üç kardeşimi kaybetmişken, karım, kızım ve kız kardeşlerim üç yıldan beri tutsak haldeyken ve onları bir daha canlı olarak görüp göremeyeceğimi bilmezken seni de kaybetmek istemiyorum.”

“Beni tanı mıyorsun bile.”

“Birbirimizin yanında pek vakit geçirmediğimiz doğru ama ben seni *tanıyorum*,” diye karşı çıktı Robert. Tanıyor ve seviyordu. Bu kadar basitti. Kardeşlerinden hiçbiri onunla taht kavgasına girişemezdi. Öte yandan o ve babası, Niall’in, bu gayrimeşru üvey kardeşin henüz uzun boylu, gürbüz, on yaşlarında bir delikanlıyken bile içinde kral özü barındır-

dığını, sıradışı bir biçimde cesaret ve zekâ ile donatıldığını anlamıştı. Aslında bunlar aynı zamanda Robert'ın da kişilik özelliklerini oluşturunuyordu. İskoçya'nın selameti için kardeş kavgasına izin veremezlerdi. Hem zaten ne olursa olsun sonunda Niall, sahip olduğu nitelikler sayesinde insanları kendine çekecekti. Niall'in hangi koşullar altında dünyaya geldiği bir sır gibi gizleniyordu aslında fakat günü geldiğinde bu sır kendine bir çıkış yolu bulmuştu. Niall, Robert'ın yanına gidip ona kardeş olduklarının doğru olup olmadığını sorabilmiş, böylece herkes olaydan haberdar olmuştu.

Taht taliplilerinin kendilerine rakip çıkanları öldürüp, önlerindeki yolu açmaları sıradışı bir şey değildi ama ne Robert ne de Carrick Kontu olan babası bu düşünceyi benimseyebilirdi. Zira bu, pırıl pırıl bir ateşi söndürüp kendilerini karanlığa mahkûm etmek gibi bir şey olurdu. Hayat gücünü kendinde barındıran, içi yaşam sevinciyle ve aynı zamanda kurnazlıkla dolu olan Niall, ezelden beri insanları kendine mıknatıs gibi çekerti. Genç bir delikanlıyken arkadaşları arasında hep lider olurdu; peşinden gelenleri korkusuzca yaramazlığın içine yönlendirir ve yakalandıkları zaman aynı korkusuzlukla suçu kendi üzerine alırdı.

On dört yaşına geldiğinde artık pırıl pırıl gözleri ve kıvrak vücut hatlarıyla genç kızlar da onun peşinden koşmaya başlamışlardı. Sesi kalınlaşmış, omuzları genişlemiş, göğsü kabarmış, boylu boslu görüntüsünün üzerine erkeksi ve yiğit bir hava gelmişti. Kol hünerleri konusunda kendini ziyadesiyle kanıtlamıştı. Ağır kılıçlarla yaptığı sürekli egzersizler onu daha da güçlendirmişti. Robert, delikanlının gecelerini yalnız geçirdiğine inanmıyordu, zira onun izini sürenler arasında sadece genç kızlar değil, ileri yaştaki kadınlar, hatta evli olanlar bile vardı.

Niall yine de değişmişti. Tapınak Şövalyeleri'nin başına

gelen ihanet göz önünde tutulduğunda, Robert bu değişim karşısında şaşırılmamıştı. Niall'in çekiciliği azalmamış fakat artık daha keskin bir hal almıştı. Gülümsediği zamanlarda bile bakışları merhametsizliğini koruyordu. Genç bir delikanlıyken bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle kıpır kıpır-
dı ama artık yetişkin bir adam ve korku duyulan bir savaşçıydı. Sabır sanatını öğrenmişti; sessizliği, bir sonraki avını bekleyen yırtıcı bir hayvanın sessizliğine benziyordu.

Robert kasıtlı olarak şöyle dedi: "İskoçya, Şövalyeler'e yapılan zulme katılmayacak."

Niall, kara bir kılıcın keskinliğinde olan bakışlarını bir kez daha ona dikti. "Sana teşekkürlerimi... ve fazlasını sunuyorum, bunları iyi kullanmalısın."

Niall'in dile getirmediği sözcükler, gölgeler içindeki odanın havasında tüm ağırlığıyla asılı kaldı. Kara bakışlar bir an için bile titremedi. Robert kaşlarını kaldırarak, "Daha fazlasını mı?" diye sordu, şarabından bir yudum daha aldı. Daha fazlanın ne olduğunu merak ediyordu. Küçük bir umut... Belki de Niall ona *altın* verecekti. Çünkü İskoçya'nın İngiltere tahakkümüne karşı direniş mücadelesinin finansmanı için her şeyden çok altına ihtiyacı vardı.

"Kardeşler bu dünyadaki en iyi askerlerdir. Burada toplanmamaları gerekirdi ama burada bile olsa onların sahip oldukları yeteneklerden yararlanılmamasına anlam veremiyorum."

"Ah!" Robert düşünceli gözlerle tekrar ateşe bakmaya başladı. Artık Niall'in amacını öğrenmişti ve doğrusunu söylemek gerekirse bu pek de cezbedici bir teklif değildi. Altın değil fakat aslında neredeyse onun kadar değerli bir şey sunuyordu: eğitim ve tecrübe. Aforoz edilmiş kibirli Şövalyeler artık kırmızı haçlarını boyunlarına takmıyorlardı ama Papa ile Fransa Kralı onları yok etmek üzere komplo kurmadan önce ne idilerse özlerinde hâlâ aynıydılar: dünyadaki en iyi ordu

mensupları. İngiltere'yle sönü gelmeyen savaş, İskoçya'nın kısıtlı kaynaklarını öylesine zayıflatmıştı ki bazı zamanlar kelimelerin tanı anlamıyla çıplak elle savaşıyorlardı. Robert, bu kahraman halkın, bilhassa da Highland'lıların daha fazlasına ihtiyaç duyduklarını biliyordu: daha fazla para, daha fazla silah ve daha fazla eğitim.

"Onları kendi ordularıyla birleştir," dedi kısık sesle Niall. "Onlara adanılarını eğitime sorumluluğunu ver. Stratejik danışmanlık yap. Kullan onları. Karşılığında İskoç olacaklardır. Ölene dek senin için ve İskoçya için savaşacaklardır."

Şövalyeler! Bu fikir baş döndürücüydü. Bu askerleri kendi kumandası altına alma fikri, Robert'ın kanının damarlarına doğru çağlamasına sebep olmuştu. Yine de, ne kadar iyi eğitilmiş olurlarsa olsunlar bir avuç adam ne kadar ileriye gidebilirdi ki? "Kaç kişiler?" diye sordu şüphe içinde. "Beş mi?"

"Burada beş," diye cevap verdi Niall. "Ama sığınmak isteyen daha yüzlercesi var."

Yüzlerce. Niall İskoçya'yı, kaçan ve Avrupa'nın çeşitli yerlerinde saklanan Şövalyeler için bir sığınak haline getirmeyi öneriyordu. Yakalanırlarsa, Kardeşler'ini ispiyonlamak ya da kazığa bağlanarak yakılmadan önce işkenceyi devam ettirmek arasında seçim yapmaları gerekecekti. İşbirliği yapan bazıları hayatlarını kaybetmişlerdi zaten.

"Onları buraya getirebilir misin?"

"Evet." Niall ayağa kalkarak yerde kocaman bir gölge oluşturan geniş omuzlarını ve sırtını ateşe doğru çevirdi. Kalın, siyah saçları omuzlarının üzerine akıyordu. Keltlik modasına uygun olarak yüzünün her iki tarafından aşağıya doğru sarkan küçük örgüleri vardı. Ekose desenli İskoç eteği ve belindeki bıçağıyla tepeden turnağa tam bir İskoç görünümündeydi. İfadesi katıydı. "Yapamayacağım tek şey onlara katılmak."

“Biliyorum,” dedi Robert yumuşak bir ses tonuyla. “Ben de zaten senden böyle bir şey istemeyecektim. Detayları kurcalamıyorum ama yine de senin yardım etmek isteyeceğinden çok daha büyük bir tehlikenin altında olduğunu biliyorum ve bu sadece benim kardeşim olduğun için böyle değil. Tapınağın sana yüklediği görev bir insan için oldukça ağır. Eğer benim ya da hizmetime vermek istediğin Şövalyeler’in yardımına ihtiyacın olursa haber vermen yeter.”

Niall onayladığını belli eden bir baş hareketi yapsa da Robert onun kendisinden yardım isteyeceği günün asla gelmeyeceğini biliyordu. Niall, kuzeybatının sarp dağlarından oluşan İskoçya’nın bu en vahşi ve en ücra köşesinde kendine korunaklı bir sığınak var etmişti ve onu her türlü tehlikeye karşı koruyacaktı. Etrafında disiplinli şövalyelerden ve silahlı adamlardan meydana gelen büyük bir kuvvet toplamış ve Creag Dhu’yu zapt edilmesi imkânsız bir kale haline getirmişti.

Ülke halkı, Niall’ı korumak için Creag Dhu’nun etrafında toplanırken bile onun hakkında fısır fısır konuşuyorlardı. Ona Kara Niall adını vermişlerdi. İskoçlar ten rengi koyu olan herkesi kara diye çağırmaya alışıklardı fakat Niall hakkında yapılan dedikodulara göre, kara olan sadece saç ya da gözleri değil, aynı zamanda kalbinin rengiydi.

Niall’ın sülalesini tanıyan Robert, üvey kardeşiyle, en iyi dostu ‘Kara Douglas’ lakaplı kötü şöhretli Jamie Douglas arasındaki benzerliği de görebiliyordu. İkisi arasındaki renk ve isim benzerliği onu huzursuz ediyordu. Niall’ın annesi bir Douglas idi; o ve Jamie birinci dereceden kuzenlerdi. Jamie, Niall kadar uzun ya da güçlü yapılı olmasa da uzun boylu ve geniş omuzluydu. Onları bir arada görenler aralarındaki benzerliği fark edecekler miydi? Aynı zamanda Niall’ın, Bruce’ların sahip olduğu üstün fiziksel gücü ve Niall’ın dı-

ğet bir üvey kardeşi olan ve neredeyse dine aykırı yakışıklılığıyla ünlenmiş Nigell'in güzelliğini kendinde topladığı da fark edilecek miydi? Bruce'un ve Douglas'ın kızı Niall'da bu araya gelerek ortaya sıradışı bir görüntüsü ve gücü olan bir adam çıkarmıştı. Böyle adamlar ancak yüz yılda bir dünyadan geçerler. Fark edilmemesi zordu. Kendi güvenliği ve tahrip edilen Tarikat tarafından ona verilen görevin selameti için kimsenin, kötü şöhretli Kara Niall'ın aslında İskoçya Kralı'nın çok sevdiği üvey kardeşi olan güzel Catriona Douglas'ın gayrimeşru oğlu olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Zira Catriona'nın kocası hâlâ hayattaydı ve öğrenmesi durumunda kimse onu, karısının sadakatsizliğinin ürünü olan çocuğu öldürmekten alıkoyamazdı.

Niall da aforoz edilmiş bir Tapınak Şövalyesi'ydi. Papa tarafından, ölüm cezasına çarptırılmak üzere hakkında yakalama emri verilmişti. Görünürde varlığı risk altındaydı.

Öte yandan Creag Dhu'nun sınırlarını ihlal etmeye kalkmak ahımlık olurdu. Tarikat, şampiyonunu çoktan seçmişti.

Robert içini çekti. Ağzını sıkı tutmak ve krallığını, dağılmış ve zulme uğramış durumdaki Şövalyeler'e sığınak olarak sunmak dışında kardeşi için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sonunda İskoçya'nın neler kazanacağı düşünüldüğünde son derece küçük bir iyilikti bu.

"Artık gitme vakti," dedi. Kadehini bitirip bir kenara bıraktı. "Saat ilerliyor, aşağıda seni bekleyen güzel kız sabırsızlanıp başka bir yatak aramaya başlayabilir." Niall artık Tapınak Şövalyeleri'ne özgü sefalet, bekâret ve itaat yeminlerini bozmuştu, özellikle de bekâretle ilgili olanı. Robert kardeşinin sekiz yıl boyunca nasıl kadınsız yaşayabildiğini merak ediyordu. Kendisi de erkek olmasına rağmen Niall'ın doğasındaki o yoğun ve yakıcı seksapeli hissedebiliyordu. Keşşiliğe ondan daha aykırı birini hayal etmek zordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Niall hafifçe gülümsedi. “Belki de,” dedi, en ufak bir kıskançlık ya da şüphe belirtisi göstermeden. Meg’in böyle bir şey yapma olasılığı yoktu; Niall’in gözdesi olmak onu ziyadesiyle memnun ediyordu. Üstelik bu gözdelik sadece yatak arkadaşlığından da ibaret değildi.

Robert, Niall’in sırtını sıvazlayarak bir kâhkaha attı. “Ben, gecenin ayazında at üstünde ilerlediğim anlarda, senin sıcak kalçalar arasındaki ilerleyişini düşüneceğim ve içimde bir kıskançlık duygusu belirecek. Tanrı yanında olsun.”

Niall’in yüz ifadesi değişmedi fakat Robert aniden gelen soğukluğu fark etmiş, bunun yaptığı son yorumdan kaynaklandığını sezgisel olarak hissetmişti. Tedirgin bir şekilde kardeşinin omzundaki elini biraz daha sıktı. Bazen inanç ve bağlılık tüm halkı sarardı; sıradan biri ya da kral olsun, o kişiyi desteklemek gerekirdi. Kilisenin Niall’a sırtını döndüğü gibi Niall da bu kale duvarlarına sırtını dönmüştü.

Ancak söylenecek yeni bir şey ve daha önce verdiği söz dışında vaat edilebilecek herhangi bir şey yoktu. “Onları buraya getir,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ben onları karşılayacağım.” Sonra İskoç Kralı Robert, büyük şöminenin hemen sol yanındaki o taş bastı ve önünde koca bir bölme açıldı. Gizli yolda gelirken bıraktığı meşalesini alıp ateşe tuttu, meşale bir kerede alevlendi. Creag Dhu’dan büyük bir gizlilik içinde, girdiği gibi çıktı.

Niall kapının kapanışını ve Robert’ın taş duvarın arkasında kayboluşunu izledi. Kardeşinin kadehini alırken yüzü ifadesiz görünüyordu. Kadehin kenarlarını sildikten sonra içini yine şarapla doldurdu. Kendi kadehi de dolu sayılırdı; ikisini de alıp yatağın yanına koyduktan sonra kapının sürgünü açarak Meg’i aramaya başladı. Robert’ın kaçak Tapınak Şövalyeleri için sığınak ayarlayacağını söylemesine rağmen içinde bir karanlık vardı. Öfkesi hâlâ orada, ilk günkü gibi

duruyordu; aradan iki yıl geçtikten sonra kontrol etmeyi öğrenmişti belki ama öfkesinde en ufak bir azalma olmamıştı. Clement'e lanet olsun, Philip'e lanet olsun ve hepsinden de çok Şövalyeler'in böylesine sadakatle hizmet ettiği, fakat O'na en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk eden Tanrı'ya lanet olsun. Eğer küfrettiği için cehenneme gidecekse gidebilirdi fakat Niall'ın artık cehenneme de inancı kalmamıştı. Onun hiçbir şeye inancı kalmamıştı.

Kararmış içini, Meg'in bereketli topraklarında, arzu dolu bedenine ait kol ve bacaklara sarınarak iyileştirecekti. Aralarındaki aşk oyunu sertleştikçe bu, Meg'in daha çok hoşuna gidecekti.

Onu bulmak zor olmadı. Uzun ve aşağıya doğru kıvrılarak inen merdivenin en alt basamağının yanında gizlenmiş bekliyordu. Niall merdivenin tepesinde belirince Meg yüzünde bir gülümsemeyle öne doğru atıldı. Niall olduğu yerde durup bekledi. Meg eteklerini kaldırarak aceleyle merdivenleri tırmandı. Meşalenin titreyen ışığı yanaklarının kırmızılığını daha da belirginleştiriyordu. Meg onun yanına ulaşmadan Niall arkasını dönerek odasına doğru uzun adımlarla yürümeye başladı. Meg'in hızlı ve yumuşak adımları da onu takip etti. Niall onun nefes alıp verişini duyabiliyordu. Kadın, hem acele ettiği için harcadığı enerjiye bağlı olarak hem de arzu ve beklentiden dolayı nefes nefese kalmıştı.

Meg odanın kapısından içeriye girerken şalını çıkarmaya, elbisesinin üst kısmındaki bağcıkları çözmeye başlamıştı bile. Niall, kapıyı kapattıktan sonra onun son derece ateşli bir biçimde elbiselerini çıkarıp bedeninin bereketli kıvrımlarını cömertçe sunmasını seyretti. Bu sırada ön takımları hızla sertleşmiş, İskoç eteğinin üzerinde belirgin hale gelmişti.

Orada duran şarap kadehlerini fark eden Meg'in dudaklarının kenarında ince bir gülümseme oluştu. Niall, genç ka-

dının bu hareketi, ona olan aşkının bir göstergesi olarak yorumlayacağını biliyordu. Meg'in bu şekilde düşünmesi, gizli bir ziyaretçisi olduğunu ve bu ziyaretçinin Kral'dan başkası olmadığını bilmesinden iyiydi. Aslında bu tür küçük jestlerle zaman zaman onun egosunu okşamak Niall'in içinden geliyordu fakat kendisine verdiği fiziksel hazzın karşılığını vermekten çok, onun yumuşak ve cömert bedeninde bulduğu zevkle ilgileniyordu.

Meg, çıırılçılak bir halde kadehlerden birini eline alıp şaraptan yudumladı. Şarabın, alışık olduğu ekşi, sulu olanlardan değil, kaliteli bağ bozumundan yapılmış olduğunu anlayınca iki katı mutlu oldu. Şömine ışığı, göğüs kıvrımlarının üzerinde dans ediyor, göğüs uçlarındaki karartıyı şaraprençine çeviriyordu. Göbeğinin etrafındaki gölgeler gitgide derinleşirken uyluklarının arasındaki lüleler sanki sonsuzluğa kıvrılıyordu.

Niall beklemek istemiyordu. Meg'e yaklaştı, şarap kadehini elinden alıp sert bir biçimde, şarabın birazının etrafa saçılmasına yol açarak kenara koydu. Meg'i kaldırıp büyük yatağın üzerine atarken kadının ağzından küçük bir şaşkınlık çığlığı yükselmmişti. Niall onun üzerine çıkar çıkmaz çığlık, yerini kahkahalara bıraktı.

Niall, kadının bacaklarını dizleriyle iki yana doğru araladı. "Hiç değilse çizmelerini çıkarsaydın!" dedi Meg kıkırdayarak. Aynı anda uzanıp Niall'in gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Meg'in kokusu yoğun, karanlık, bereketli ve kadınsıydı. Kokuyu içine çekerken Niall'in burun delikleri genişliyordu. "Neden?" diye sordu son derece mantıklı bir biçimde. "Onların içinde ayaklarım var, penisim değil." Kıkırdamalar bir anda tam boy kahkahalara dönüştü. Niall elini eteğinin altına sokup, dimdik duran çubuğunu kavradı ve onu Meg'in ıslak

çukuruna doğru yönlendirdi. Aldığı hazla tüm bedeni titriyordu. Meg'in kahkahaları, ani saldırının ve itme gücünün şiddetiyle birkaç saniye içinde boğuk iniltilere dönüştü.

Niall'ın içindeki karanlık geriye çekilmiş, yerini bütün bir hazza bırakmıştı. Sadece kollarının arasına bir kadın zaman, uğradığı ihaneti ve omuzlarına yüklenen sorumluluğu biraz olsun unutabiliyordu.

Birinci Bölüm

27 Nisan 1996

Hafif bir gümbürtü ve hırıltı sesiyle birlikte Kristian Sieber'in okuldan eve geldiği tüm mahalleye ilan edilmiş oldu. Genç adam, çok benzin yakan, sekiz silindirli motoruyla orijinal haline getirilmiş 1966 model bir Chevelle kullanıyordu. Çok sayıda Chevelle cesedinden toplanan parçaların bir araya getirilmesiyle elde edilen arabanın gövdesi, rengârenk bir yama görünümündeydi. Bu çok renkli araba hakkında ne zaman biri bir görüş bildirse Kristian somurtarak üzerinde çalıştığını söylerdi. Gerçek şuydu ki, arabanın dış görünüşü onu rahatsız etmiyordu. Onun için önemli olan tek şey, arabanın, yeni olduğu, bazı şanslı ve maço adamların elinde hırıldayan sesiyle etrafındaki kızları heyecanlandığı günlerdeki gibi yolların tozunu attırmasıydı. Kristian şundan emindi: Bu arabanın sahip olduğu beygirgücü, erkeklerin tüm o içgüdüsel, ilkel ve karanlık yöntemlerini ve ahmaklıklarını sollayıp, bu süper arabayla bir tur atmak isteyen kızları sürüler halinde kendine çekebilirdi.

Bu söylediği şimdiye dek gerçekleşmemiştir fakat Kristian yine de umudunu yitirmemiştir.

Gürleyen arabanın evin önünden geçip, köşeden döndüğünü duyan Grace St. John, akşam yemeği için hazırladığı valniden aceleyle son bir lokma daha aldı. Masadan fırlayarak kalkarken “Kristian geldi,” dedi.

“Şaka yapıyorsun,” diye dalga geçti Ford. Grace içinde dizüstü bilgisayar olan çantayı ve çevirdiği sayfalar yığınıni eline alırken Ford ona göz kırptı. Çantanın içi kâğıt ve CD’lerle öylesine tikiş tikişti ki, yumuşak, deri çanta iki yandan dışa doğru açılmıştı. Grace modeminin önceden çıkarmış, kordonunu etrafına sarmış ve çantanın en üstüne bırakmıştı. Çantayı ve modemi kucağına alarak Ford’un dudaklarına doğru yaklaştı. Kısa fakat sıcak bir öpücük kondurdu.

“En az birkaç saat sürer diye düşünüyorum. Benim sorununu hallettikten sonra aldığı birkaç yeni programı da göstermek istiyordu.”

“Önceden gravür bahanesi vardı,” diye söylendi Grace’in kardeşi Bryant. “Şimdi programlar var.” Bu üç genç, genelde birlikte yemek yer ve bundan hoşlanırlardı. Bryant ile Grace, ailelerinden kendilerine miras kalan evi dublekse dönüştürmüşlerdi. Şimdi bir katında Grace ile Ford, bir katında da Bryant kalıyordu. Üçü de aynı arkeoloji kuruluşu için çalışıyordu ve ayrıca Ford ile Bryant liseden beri en iyi arkadaşlardı. Ford ile Grace’i tanıştıran kişi Bryant’dı ve bu tanıştırmamanın neticesine bakarak hâlâ kendisiyle gurur duyuyordu.

“Hack’leyemediğin için kıskanıyorsun,” dedi Grace ifade-siz bir yüzle. Bryant homurdandı.

Grace’in elleri dolu olduğu için mutfak kapısını ona Ford açtı. Eğilerek Grace’i bir kez daha öptü. “Kristian’ın programlarının arasında kaybolup saatin kaç olduğunu unutma,” diye uyardı. Ela gözleriyle çok özel bir mesaj veriyordu ve bu, sekiz yıllık evliliğin ardından bile hâlâ Grace’in içine, onu parmak uçlarına kadar titreten bir gerilim salmaya yetiyordu.

“Unutmam,” diye söz verdi Grace ve kapıdan çıkmaya yöneldi. Son basamağa gelince duraksadı. “Cüzdanımı unuttum.”

Ford cüzdanı vitrinden alıp askısını Grace’in boynundan geçirdi. “Cüzdanla ne yapacaksın?”

“Çek defteri içinde,” dedi Grace, bir yandan da saçlarını gözünün önünden üfleyerek uzaklaştırıyordu. Tamirat hizmetleri için Kristian’a her zaman bir miktar öderdi. Halbuki Kristian’a kalsa bu işleri herhangi bir ücret almadan seve seve yapardı, çünkü başka birinin bilgisayarıyla oylanmak hoşuna gidiyordu. Sahip olduğu ekipman oldukça pahalıydı ve becerisi, Grace’in bilgisayar ya da yazılım şirketlerinde gördüğü herkesten çok daha ileriydi. Ücret almayı hak ediyordu. “Muhtemelen ona pizza ısmarlarım.”

Bryant araya girerek, “Bu çocuk böyle yemeğe devam ederse sonunda iki yüz kilo olacak,” şeklindeki gözlemini paylaştı.

“On dokuz yaşında. Çok yemesi normal.”

“Ben onun yaşındayken hiç de o kadar yemezdim. Sen ne dersin, Ford? Biz lisedeyken Kristian kadar yer miydik?”

Ford ona inanmayan gözlerle baktı. “Bir keresinde kahvaltı için on üç pankek ve yarım kilo sosisi mideye indiren biri olarak mı soruyorsun bana bu soruyu?”

“Gerçekten yemiş miydim?” Bryant kaşlarını çatmıştı. “Hiç hatırlamıyorum. Peki ya sen? Senin bir oturuşta dört büyük hamburgeri ve dört de büyük boy patates kızartmasını yalayıp yuttuğunu hatırlıyorum.”

“İkiniz de sanki midenizde kurt var gibi yemek yerdiniz,” diye araya girdi Grace merdivenlerden aşağı inerken. Ford kapıyı arkasından kapatırken Grace onun kıkırdamalarını duyabiliyordu.

Arka bahçeye doğru yürürken gür çimenler Grace’in

adimlarını yavaşlatıyordu. Bu şekilde biraz yürüdükten sonra belirli bir açıyla dönerek Murchison'ların ormana dönmüş arazisine giden kestirme yola girdi. Bir aylık tatil için Güney Carolina'ya gitmişlerdi, hafta sonuna kadar dönmeleri beklenmiyordu.

Nisan ayında hava alışılmışın dışında sıcaktı ve bahar Minneapolis'te adeta patlamıştı artık. Çimler yeşermiş ve gürleşmiş, ağaçlar tomurcuklanmış, çiçekler açmıştı. Güneş neredeyse batmış ve gökyüzünde çok zayıf ışık demetleri kalmış olsa da bu akşam saatinde hava oldukça ılık ve mis kokuluydu. Grace'in içi derin bir sevinçle doldu. İlkbaharı çok seviyordu. Aslında her mevsimi severdi; hepsinin kendine göre güzel tarafları vardı.

Kristian, Sieber'lerin arka kapısında durmuş onu bekliyordu. "Selam," dedi yüzündeki mutluluk ifadesiyle. Grace'in bilgisayarını tutmak için ona doğru uzandığında yüzünde hep aynı mutlu ifade oluyordu.

Işıkları yakmadı. Grace karanlık çamaşırvaneden mutfığa geçti. Kristian'ın annesi, Audra Sieber bir tepsi dolusu sandviç ekmeğini fırına sürmekle meşguldü. Gülümseyerek başını kaldırdı. "Merhaba, Grace. Bu akşam yemekte kuzu pırzola var. Bize katılmak ister misin?"

"Teşekkür ederim ama ben az önce yedim." Audra ellili yaşlarda, hafif kilolu ve oğlunun gigabyte ve anakart takıntısını büyük bir anlayışla karşılayan bir anneydi ve Grace onu seviyordu. Kristian fiziksel olarak tıpkı babası Errol'a benzerdi: Uzun boylu, zayıf, koyu renk saçlı, mavi, miyop gözlüydü ve boğazında sürekli olarak inip çıkan âdemelmasından onda da vardı. Bu görünüşüyle Kristian, alnında yazsaydı bile tam bir bilgisayar çocuğu olduğunu bundan daha iyi belli edemezdi.

O sırada Grace'in aklına geldi. "Kris, yemeğini yedikten sonra da bakabiliriz, bu bekleyebilir."

“Tabağımı alıp yukarıya çıkaracağım,” diye yanıtladı Kristian, bir yandan da çantayı Grace’in kollarından alıp büyük bir mutlulukla kendi kucağına geçiriyordu. “Olur değil mi, anne?”

“Tabii ki olur. Gidip keyfinize bakın.” Audra, insana huzur veren gülümsemesini takındı. Kristian uzun adımlarla kendini mutfaktan dışarı atıp merdivenlerden yukarı çıktı. Ödülünü, elektronik alet dolu yuvasına taşıdı.

Grace daha ağır bir tempoyla onu takip etti. Merdivenlerden çıkarken Ford’la evlendiğinden bu yana aldığı on kiloyu vermesi gerektiğini düşünüyordu. Sorun şuydu: Son derece hareketsiz bir işte çalışıyordu, eski dillerde uzman çevirmenlik yapıyordu ve zamanının büyük kısmını birtakım eski belgelerin fotokopilerini, nadiren de asıllarını bir büyüteçle inceleyerek geçiriyordu. Belgelerin asılları genellikle elle tutulamayacak kadar hassas olurdu. Geri kalan zamanı bilgisayar başında, Kristian ile birlikte geliştirdikleri bir çeviri programını kullanarak geçiriyordu. Beyin faaliyetleri sırasında kalori yakmak ise son derece zordu.

O gün, sabahın erken saatlerinde tam olarak yapmaya çalıştığı şey de buydu: birtakım bilgileri indirmek için üniversitenin kütüphanesine erişim sağlamak. Ancak bilgisayarı onun talimatlarını yerine getirmiyordu. Sorunun bilgisayardan mı yoksa modemden mi kaynaklandığını bulamamıştı. Kristian’ı evde öğle yemeği yerken yakalamış, dersleri bittikten sonra müsait olduğu bir zamanda bilgisayarına bakmasını rica etmişti.

İşlerin gecikmesi onu adeta delirtiyor, büyük hayal kırıklığına uğratiyordu. Çünkü arkeoloji ve antikalarla ilgilenen ve Grace’in işvereni olan Amaranthine Potere Vakfı için çevirisini yaptığı eski belgeler, bu kez onu kelimenin tam anlamıyla büyülemişti. İşini çok seviyordu fakat bu kez elinde-

ki bu çok özel belgeler üzerinde çalışırken yaptığı çevirilere kendisi bile inanmak istemiyordu. Daha önce hiç yaşamadığı bir biçimde bu belgelerin içine doğru *sürükleniyordu*. Bir gece evvel Ford ona belgelerin neyle ilgili olduğunu sorduğunda Grace ona çok genel olarak sadece konusundan bahsetmekle yetindi. Normal koşullarda, çalışmaları hakkında Ford ile konuşmaktan asla çekinmezdi fakat bu kez durum farklıydı. Bu eski ve tuhaf kâğıtlarla ilgili çok güçlü ve ilginç şeyler hissediyor, bu hislerini kelimelerle ifade etmekte zorlanıyordu. O da aksine, olayın bütününe dair son derece ilgisizmiş gibi görünmeyi tercih ediyordu.

Aslında bu çok... özel bir şeydi, henüz Grace de tam olarak anlayamamıştı. Şimdiye kadar elindeki belgelerin onda birinden daha azını çevirmişti ama buna rağmen elde ettiği bilgilerden doğan olasılıklar onu çılgına çevirmeye yetmiş, akıl ve izan sınırlarını zorlamıştı. Henüz bir yapbozun çerçevesini oluşturmuş gibiydi ve sonunda elde edeceği resim hakkında bir fikri yoktu. Bildiği bir şey varsa o da, bu yapbozu bitirene kadar duramayacağıydı.

Merdivenin tepesine vardı ve Kristian'ın odasına girdi. İçerisi elektronik cihaz ve kablo mezarlığı gibiydi, yatak kendine güç bela yer bulmuştu sanki. Odada dört ayrı telefon hattı vardı; biri dizüstü bilgisayarına, ikisi iki ayrı masaüstü bilgisayarına ve bir tanesi de faks makinesine bağlıydı. Toplamda üç bilgisayara bağlı iki de yazıcı vardı. Bilgisayarlardan biri açıktı ve ekranda yarım kalmış bir satranç oyunu vardı. Kristian homurdanarak oyuna hızlıca bir göz gezdirdikten sonra mouse ile fili tutarak oynattı. Birkaç saniye yapacağı hamlenin sonuçlarını düşündükten sonra tıkladı. Arkasına döndüğünde bir grup kâğıdı kenara çekip bir başka grubu yatağın üzerine taşıdı. Bu sırada çantayı açıp içinden bilgisayar çıkarırken sordu. "Sorun ne sence?"

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Grace. Kristian diğ er mas st   bilgisayarlardan birinin elektrik kablolarını prizden ve modemden çekip kendi bilgisayarına ba larken o da bir sandalye alıp Kristian’ın yanına çekti. Kristian bilgisayarını açtı ve ekran soluk mavi bir renk alarak belirdi. “Bu sabah  niversite k  t  phanesine girmeye çalıştım ama hiçbir şey yapamadım. Bununla mı alakalı yoksa modemle mi bilemedim.”

“şimdi anlarız.” M n ye nasıl, nereden girilece ini en az Grace kadar iyi biliyordu. İstediği bölüme girerek telefon simgesine çift tıkladı. Üniversitenin elektronik k  t  phanesi için gereken rakamları çevirdi, on saniye sonra i erideydiler. “Modemmiş,” dedi Kristian. Parmakları klavyenin üzerinde uçarak, adeta titrer gibi hareket ediyordu. “Neyi görmek istiyorsun?”

Grace  ne doğru eğilerek, “Ortaçağ tarihi. Haçlı Seferleri,” dedi.

Bulunan sunuların listesini aşağıya doğru çekti. “şuradaki,” dedi Grace, Kristian orayı tıkladı. Tüm içerik ekranı kapladı.

Kristian geriye doğru çekilerek, “Ben modemnin sorununa bakarken sen bilgisayarın başına geç.”

Grace bilgisayarın başına geçti. Bu sırada Kristian masanın üzerindeki lambayı yaktı. Gözlüklerini burnundan yukarıya doğru ittikten sonra modemi eline alıp parçalara ayırmaya koyuldu.

Zamanın askeri birlikleriyle ilgili çok sayıda bilgi vardı. Rodos şövalyeleri ve Tapınak şövalyeleri. Evet, bu ikincisi Grace’in aradığı şövalye grubuydu. İlgili bölüme tıkladı ve gerekli bilgi, ekranına döküldü.

Grace dikkatle inceliyor, özellikle tek bir isme ulaşmaya çalışıyordu ama bulamadı. Metinler kronik olarak yazılmıştı ve Tapınak şövalyeleri’nin Haçlı Orduları’na sağladığı des-

tegi anlatıyordu. Ama birkaç başefendi dışında hiçbirinden ismiyle bahsedilmemişti.

Andra'nın, Kristian için hazırladığı tabağı vermek için odaya girmesiyle bölündüler. Kristian tabağı alıp demonte vaziyetteki modemin yanına koydu ve halinden memnun bir şekilde, bir yandan çalışmaya devam edip bir yandan da atıştırmaya başladı. Grace ana listeye geri dönüp başka bir metne tıkladı.

Sonra, Kristian'ın arkasında dikildiğini ve ekrandaki yazıları okuduğunu fark etti. Ya modemi tamir etmeyi bitirmiş ya da bırakmıştı. Ortaçağ entrikaları ve tehlikelerinden sıyrılıp, modern bilgisayar çağına geçmek biraz zor oldu. Çok eski zamanların çok güçlü bir cazibesi vardı ve Grace bunun farkındaydı. "Yapabildin mi?"

"Tabii ki," diye cevap verdi Kristian, soruya son derece ilgisizdi. Okumaya devam ediyordu. "Bağlantılardan birinde küçük bir sorun varmış, o kadar. Bu Şövalyeler kimmiş?"

"Ortaçağdaki askeri bir tarikat. Tarih hakkında bir şey bilmez misin?"

Kristian gözlüklerini yukarıya doğru kaldırarak arsızca gülümsedi. "Tarih 1946'da başlamıştır."

"Bilgisayarlardan önce de yaşam vardı."

"Analog yaşam demek istiyorsun. Tarihöncesi."

"Arabam dediğin şu yığının içinde ne türden göstergeler var peki?"

Bu soru üzerine Kristian üzgün ve mahcup bir eda takınmıştı çünkü çok sevdiği arabası, son derece eski moda olduğundan dijital yerine analog göstergelere sahipti. "Üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı omuzlarını öne doğru salarak. "Her neyse, şu Şövalyeler'e dönelim. Madem bu kadar dindar insanlarmış, neden büyücüler gibi yakılarak öldürülmüşler?"

“Sapkınlık,” diye yanıtladı Grace sessizce, yeniden ekrana odaklanmıştı. “Ateş sadece büyüçülük için değil, başka birçok suçun da cezası olarak kullanılırdı.”

“Eski insanlar dinlerini ciddiye alıyorlarmış.” Kristian, üç adamın bir direğe bağlanmış olarak resmedildiği basit çizime odaklanmıştı; adamların dizlerinin etrafından alevler yükseliyordu. Hepsinin üzerinde beyaz, uzun tunikler, göğüslerinde çapraz armalar vardı. Ağzıları açık, acı içinde bağıryorlardı.

“Bugün insanlar hâlâ dinle ilgili sebeplere bağlı olarak infaz ediliyorlar,” dedi Grace. Küçük resme bakarken canlı canlı yakılmanın nasıl korkunç bir şey olduğunu hayal ederek ürpermişti. “Ortaçağda din, insanların hayatlarının tam merkezini işgal ederdi. Dine karşı gelen kim olursa olsun, onlar için ciddi bir tehdit unsuru olarak algılanırdı. Din onlara medeniyet yasalarını veriyordu fakat hepsi bu değil. Bilinmeyen ya da anlaşılamayan o kadar çok şey vardı ki, bugün normal olduğunu bildiğimiz pek çok şeyden, ay tutulmalarından, kuyruklu yıldızlardan, aniden gelen hastalıklardan, kısacası o dönem için idrak edebilmeleri mümkün olmayan her şeyden çok korkarlardı. Apandisit iltihabının, felcin ya da kalp krizinin onlar için ne derece dehşet verici olabileceğini düşünsene. Ne olduğunu, buna neyin sebep olduğunu ya da önlemek için ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Dolayısıyla büyü, hayatlarının bir parçasıydı ve din de bu bilinmezliğe, bu korku verici güçlere karşı onlar için bir tür koruyucu gibiydi. Öldüklerinde bile Tanrı’nın koruması altında kalacaklardı ve böylece şeytani ruhlar kazanmamış olacaktı.”

Böylesine bir cehalet devrinde yaşamının nasıl bir şey olabileceğini hayal ederken Kristian’ın kaşları çatılmıştı. Bu düşünce onun gibi bir bilgisayar çağı çocuğunu aşıyordu. “Televizyonu görseler gerçekten kalp spazmı geçirirlerdi herhalde, değil mi?”

“Özellikle de televizyonda bir talk show olursa,” diye söylendi Grace. “İşte o zaman şeytani ruhların varlığına tam anlamıyla inanırlardı.”

Kristian kıkır kıkır gülüyor, gözlüklerinin burnundan aşağıya doğru kaymasına aldırımıyordu. Gözlerini kısarak yeniden bilgisayar ekranına bakarken gözlüklerini tekrar yukarıya doğru itti. “Aradığın şeyi bulabildin mi?”

“Hayır. Tek bir Şövalye’yi, yani en azından Şövalye olduğunu düşündüğüm bir kişiyi arıyorum.”

“Başvurabileceğin herhangi bir dipnot falan yok mu?”

Grace kafasını salladı. “Soyismini bilmiyorum.” *İskoçyalı Niall*. Eski Fransızcayla yazılmış belgelerde bu isim defalarca geçiyordu. Aile ve miras kavramlarının onca önemli kabul edildiği bir devirde soyismi neden kayıt altına alınmamıştı ki? Yaptığı çevirilerden bugüne kadar öğrendiklerine göre İskoçyalı Niall, Tapmak Şövalyeleri için çok önemli bir Şövalye’ydi. Bu da demek oluyor ki soylu sınıfına dahildi, köle değildi. Belgelerin bir kısmı da İskoççaydı, bu da İskoçya ile bilinmeyen bağı kuvvetlendiriyordu. Kendi ansiklopedisinden İskoçya tarihini okumuştı fakat orada gizemli Niall’a dair herhangi bir bilgiye ulaşamamıştı, Tapınak Şövalyeleri döneminde bile bahsi geçmiyordu.

“Çıkmazdasın o zaman,” diye yorum yaptı Kristian neşeli bir ifadeyle. Analog çağdan bile önce ölüp gitmiş bir adam için yeterince vakit kaybettiklerine inandığı açıktı. Sandalyesini bilgisayara doğru biraz daha yaklaştırırken gözleri parladı. “Geliştirdiğim o harika muhasebe programını görmek ister misin?”

“*Harika* ve *muhasebe* kelimelerini bir arada düşünemiyorum,” dedi Grace. İfadesizliğini koruyordu.

Kristian çok şaşırmış bir halde bakışlarını ona dikti. Gözlerini arka arkaya defalarca kırptıştırırken miyop bir telli tur-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nayı andırıyordu. Nihayet, “Şaka mı yapıyorsun?” diyebilirdi. “Bu kusursuz bir şey! Bekle. Şaka yapıyor *olmalısın*.”

Grace, üniversitenin kütüphane sisteminden çıkarken dudakları hafifçe kıvrıldı. “Öyle mi? Nasıl?”

“Gülmemek için hep dudaklarımı sıkıyorsun.” Kristian kısa bir an için Grace’in ağzına baktı, sonra hemen utanmış bir edayla başını çevirdi.

Grace de yanaklarının kızardığını hissetti ve gözlerini bilgisayar ekranına kilitledi. Kristian ona karşı küçük de olsa bir tutku besliyordu. Bu tutku büyük oranda Grace’in pahalı ve kaliteli bilgisayarından kaynaklansa da çok nadiren ağzından çıkan bir söz ya da bir hareketten anlaşıldığı üzere, Kristian, Grace’i fiziksel olarak da çekici buluyordu.

Bu durum Grace’i her zaman endişelendirmişti. Tanrı aşkına! Otuz yaşındaydı ve hayal gücününüzü istediğiniz kadar zorlayın, hiçbir şekilde o baştan çıkarıcı, vamp kadınlardan biri değildi. Aksine Grace, çok sıradan bir kadın olduğunu düşünürdü. On dokuz yaşındaki bir çocukta arzu uyandıracak hiçbir şey yoktu onda; gerçi Kristian yaşında bir erkek için kadın olması, nefes alması, içini arzuyla doldurması yeterdi. Nasıl Kristian tipik bir bilgisayar manyağı profili çiziyorsa Grace de tipik utangaç akademisyen kız profiline sahip olduğunu düşünürdü: koyu kahverengi, dalgalandırma çalışmalarını uzun süre önce bıraktığı ve artık arkada tek bir kalın örgü halinde toplamayı tercih ettiği dümdüz saçlar; açık mavi, neredeyse gri gözler ve genellikle bunları çerçeveleyen okuma gözlükleri; nasıl uygulayacağını bilmediğinden makaysız bir yüz; ağırbaşlı kıyafetler, genellikle fitilli kadıfeden pantolon veya kot etekler. Tüm bu özelliklere sahipken erotik rüyaların nesnesi olmak kolay iş değildi.

Diğerk yandan Ford, hayatında gördüğü en öpülesi dudakların onunkiler olduğunu söylerdi ve zaten Grace, Kris-

tian'ın da bazen doğrudan onun dudaklarına kilitlendiğini görüyordu. Böyle anlarda içinde heyecanla karışık bir endişe duyuyordu.

Grace, Kristian'ın dikkatini dağıtmak için “Pekâlâ, o zaman şu başarılı programı bir görelim,” dedi. *Umarım Chevelle model arabası en kısa zamanda o meşhur maço sihrini gösterir de Kristian'ın yörüngesine, beygircüünü de, çoklu işlevliliği de takdir edecek zeki bir kız düşürür, diye içinden geçirdi.*

Konunun değiştirilmesi karşısında minnettarlığı her halinden belli olan Kristian hemen plastik bir kap içinden bir disket çıkartarak sürücüye taktı. Grace hafifçe yana kayarak onun klavyeyi daha rahat kullanmasına izin verdi. Kristian bilgisayara A sürücüsündeki disketi çalıştırma komutu verdi. Birtakım elektronik pırpır seslerinden sonra ekranda bir mönü belirdi.

“Hangi bankayı kullanıyorsun?” diye sordu Kristian.

Grace söyledi, kaşlarını çatarak mönüyu aşağıya doğru tarıyordu. Kristian imleci istediği öğeye sürükleyip tıkladı ve ekran değişti. Banka hizmetleriyle ilgili yeni bir menü açılırken Kristian, “Bingo!” diye çığlık attı. “Dâhi miyim neyin?”

“Yasadışı şeyler yapıyorsun!” diye cevap verdi Grace. Kristian, başka bir öğenin üzerine tıklayıp “St. John, Grace” yazarken Grace dehşete düşmüştü. Birdenbire vadesiz mevduat hesabına ait işlemler listesi ekranda belirdi. “Banka bilgisayarlarına girdin! Başını büyük derde sokmadan önce hemen çık oradan. Ciddiyim, Kris! Bu çok büyük bir suçtur. Bana bir muhasebe programından söz ettin, bölgedeki her bir bankanın arka kapısından giren bir programdan değil.”

“Bunu nasıl yaptığını öğrenmek istemiyor musun?” Kristian, Grace onun başarısıyla ilgili heyecanını paylaşmadığı için açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. “Bir şey çaldığım ya da kötü bir şey yaptığım yok. Bu, sana çek takaslarının

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ne kadar zamanda gerçekleştirildiğini söylüyor, böylece bir şablon çıkarabiliyorsun. Bazı yerler sadece haftada bir tevdi ediyor. Belirli bir çekin ne kadar sürede tahsil edileceğini bilirsen nakit akışını da o kadar iyi kontrol edebilirsin. Bu şekilde eğer faiz getiren bir mevduat hesabın varsa ödemelerini buna göre zamanlarsın, böylece ortalama bakiyen minimum seviyenin altına düşmemiş olur.”

Grace, Kristian’a bakakalmıştı; onun beyninin işleme biçimi karşısında şaşkına döndü. Grace için para meseleleri basitti: X miktarda gelirin vardır ve harcamalarını bu miktarın altında tutman gerekir. Basit. Uzun zaman önce yeryüzünde iki tip insan olduğuna kanaat getirmişti: matematiksel insanlar ve matematiksel olmayan insanlar. Grace zeki ve kültürlü bir kadındı, doktora derecesi vardı. Ancak finansla veya kuantum fiziğiyle alakalı hiçbir çeşit matematiksel inceliklerle uğraşmak hoşuna gitmezdi. Halbuki sözcükler öyle miydi? Grace, sözcüklerden doğan anlam dehlizlerinde çılgınlar gibi dolaşmayı, sözcüklerin sihriyle aydınlanmayı seviyordu. Ford’un matematiğe olan ilgisi ise Grace’inkinden bile daha azdı. Bu yüzden çek defterinin sorumluluğu yine Grace’teydi. Bryant da matematikle ilgili bir şeyler denerdi: Gazetelerin ekonomi sayfalarını okur, hiçbir zaman yatırım yapacak kadar parası olmamasına rağmen yatırım dergilerine abone olurdu fakat bu da konuya tam anlamıyla hâkim olmasına yetmezdi. Yatırım dergilerinin birini eline alıp on beş dakika göz geçirdikten sonra bir kenara fırlatıp hemen arkeolojiyle alakalı eline ilk gelen kaynağa yumulurdu.

Kristian ise tam bir matematik insanıydı. Otuz yaşına geldiğinde milyarder olacağına şüphe yoktu. Dâhiyane bilgisayar programları yazıp, kazancını zekice yollarla bırıkmeye dönüştürecek ve mutlu bir şekilde emekli olduktan sonra da daha yenilikçi program denemeleri yapacaktı.

“Mevduat salıbi insanlar için tam bir nimet,” dedi Grace ilgisizce, “ama yine de yasadı. Bunu pazarlayamazsın.”

“Kamuya arz etmeyeceğim tabii, sadece oylanmak için. Bankaların güvenlik programlarının çok iyi olduğunu düşünürsün ama bugüne kadar beni zorlayabilecek bir tanesine bile rastlamadım.”

Grace elini çenesinin altına dayayarak Kristian’a baktı. “Sen ileride ya çok ünlü biri olursun ya da hapsi boylarsın, oğlum.”

Kristian başını öne eğerek sırtıttı. “Sana başka bir şey daha göstereceğim,” dedi hevesle. Bankanın hesap kayıtlarından çıkarken parmakları klavyenin üzerinde dans ediyordu.

Ekran bir görüntüden diğerine hızla değişirken Grace takip etmeye çalışıyordu. “Onların dosyaları arasında gezindiğini anlamayacaklar mı?”

“Bu bebek sayesinde anlayamayacaklar. Bak, yasal bir şifre kullanarak giriş yapıyorum. Basit bir anlatımla, bir tür elektronik parşömen kâğıdı kullanıyorum ve bu şekilde bir kurdun sinsice etrafta dolaştığını asla bilemiyorlar.”

“Şifreye nasıl ulaştın?”

“Hafiyelik yaptım. Bilgiler ne kadar şifreli olursa olsun içeri girmek için bir arka kapı her zaman vardır. Senin bankanın bilgisayar güvenliği pek iyi değil,” dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. “Senin yerinde olsam hesabımı başka bir yere taşırdım.”

“Bunu düşüneceğim,” dedi Grace. Kristian’ın yüzünde yine şeytani bir gülümseme belirdi.

“Bu, programın yalnızca bir kısmı. İşte burada da hesap sistemi var.” Kristian yeni bir sayfa açtı ve Grace’in ekrana doğru yaklaşmasını işaret etti. Grace nazik bir biçimde sandalyesini birkaç santim öne sürükledi. Bu sırada Kristian da şevkle dijital bebeğinin dehlizlerine daldı. Grace dikkatini

verdi, bunun gerçekten başarılı bir sistem olduğunu o da anlayabiliyordu, üstelik uygulama son derece basitti. Kristian sistemi, henüz yapılan girişi aynı hesaba yapılan önceki girişlerle karşılaştırmak üzere programlamıştı. Böylece biri örneğin 15.00 \$ yerine 115.00 \$ yazarsa program kişiye uyarı veriyor ve girilen miktarın hesaplanan aralıkta olmadığını, giriş hatası yapıp yapmadığını kontrol etmesini söylüyordu.

“Bunu sevdim,” dedi Grace. Düşünüyordu; faturaları o ödüyordu ve muhasebe işlemlerini hep eski moda yolla, yani elini ve bir kâğıdı kullanarak kaydediyordu. Ancak aslında sürekli evde, bilgisayar başındaydı. Dolayısıyla evinin finansal hesaplarını elektronik ortamda yapmaması için hiçbir sebep yoktu.

Kristian’ın yüzü sevinçle parladı. “Seveceğini biliyordum.” Uzun parmakları yeniden klavyeye yöneldi ve programı Grace’in hard diskine indirdi. “Adı: Artık Sen Hesap Et.”

Grace program isminin basmakalıplığı karşısında sıkıntıyla homurdandı. Homurdanma birkaç saniye içinde kaha-kahaya dönüştü. “Benim için bir iyilik yapar mısın? Banka bilgisayarlarının içinde fink attığın için tutuklandığın zaman federallere programın bir kopyasının da bende olduğunu söyleme lütfen, olur mu?”

“Sana söyledim. Bu tamamen güvenli; en azından bankalar tüm şifreleri birden değiştirmedeği müddetçe. O zaman da zaten giriş yapamayacaksın. *Ben* yapabilirim,” diye böbürlendi, “fakat çoğu insan yapamaz. Sana tüm şifrelerin yazılı olduğu listeyi de vereceğim şimdi.”

“İstemiyorum,” dedi Grace, fakat Kristian bunu duymazlıktan geldi. Bir deste kâğıdı altüst edip, içinden üzerinde çok sık yazılmış birtakım bilgiler olan üç sayfayı çıkarıp bunları Grace’in bilgisayar çantasının içine sıkıştırdı.

“İşte oldu. Artık ihtiyacın olduğunda kullanabilirsin.”

Sonra Kristian duraklayarak bir süre satranç oynadığı bilgisayar ekranına kilitlendi. Rakibi hamle yapmıştı. Satranç tahtasını inceledikten sonra başını bir yana doğru dikleştirerek kıkırdamaya başladı. “Aha! Bu ganıbiti biliyorum ama işe yaramayacak.” Neşeli bir şekilde atı yerinden oynatarak tıkladı.

“Kiminle oynuyorsun?”

“Bilmiyorum. Kendinden *Fishman* diye bahsediyor.”

Grace ekrana diktği gözlerini kırptırdı. Hayır. Kristian’ın satranç oynadığı her kimse, o ismi bile bile, muziplik olsun diye, insanlarda o algıyı oluşturmak için seçmişti. Gerçek Bobby Fischer oyun oynamak için internette sörf yapacak değildi ya. O dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi biriyle satranç oynayıp, karşılığında yüksek meblağlarda ödeme alabilecek bir adamdı.

“Genellikle kim kazanıyor?”

“Başa baş sayılırız. O da çok iyi,” diye cevap verdi Kristian. Bir yandan da diğer masatüstü bilgisayarı yeniden bağlıyordu.

Bu sırada Grace cüzdanını açarak içinden çek defterini çıkardı.

“Pizza ister misin?” diye sordu.

Soruyu duyan Kristian sanal gerçeklikten kafasını kaldırıp midesinin durumunu kontrol etti. “Of, her zamanki gibi açlıktan ölüyorum.”

“Sipariş ver o zaman, benden olsun.”

“Sen de kalıp eşlik edecek misin?”

Grace kafasını iki yana salladı. “Yapamam. Evde beni bekleyen işler var.” Yanaklarının kızarmasına güç bela engel olabildi. Ford onu duysaydı muhtemelen kahkahalara boğulurdu.

Elli dolarlık bir çek yazdıktan sonra cüzdanından da pizza için bir yirmilik çıkardı. “Teşekkürler, dostum. Bir kez daha cankurtaran gibi yetiştin.”

Kristian çeki ve nakit parayı alırken sırtıyordu. “İyi bir kariyer olacağı benziyor, öyle değil mi?” diye sordu. Yüzü sevinçle parlıyordu.

Grace güldü. “Tabii eğer hapse girmemeyi başarırısan.”

Dizüstü bilgisayarını çantasının içine yerleştirdi, tamir edilen modemi de fermuarı açık durumdaki cüzdanının üzerine dengeleyerek koydu. Kristian nazik bir biçimde çantayı onun elinden alıp merdivenlerden aşağıya taşıdı. Anne-babası ortalıkta görünmüyordu fakat kulağa gelen silah ve patinaj çeken araba sesleri onların nerede olduklarını ele veriyordu. Sieber’lerin yaşlı üyelerinin hepsi Arnold Schwarzenegger’in aksiyon filmlerinin hastasıydı.

Yemeklere yakınlıktan dolayı aklına henüz pizza siparişi vermemiş olduğu gelince Kristian’ın nezaketi mutfakta son buldu. Kristian duvardaki telefonun önünde duraklayınca Grace hemen bilgisayar çantasını onun elinden aldı. “Teşekkürler, Kris,” dedi ve girdiği yerden, karanlık çamaşırhaneden arka kapıya geçerek dışarıya çıktı.

Gözlerinin dışarıdaki karanlığa alışması için bir dakikalığına duraksadı. Kristian’ın yanında kaldığı sürede havadaki bulutlar kümelenerek yıldızları büyük oranda perdelemişlerdi. Yine de ara ara berrak gökyüzünü ve yıldızları görmek mümkündü. Cırcır böcekleri neşeyle ötüşürken Grace’i saran serin rüzgâr, beraberinde yağmurun kokusunu taşıyordu.

Elli metre kadar sağda mutfak penceresinden yansıyan ışık, Grace’e yol gösterici bir fener vazifesi yapıyordu. Ford oradaydı, onu bekliyordu. Grace’in içine o anda bir sıcaklık yayıldı, Ford’u düşünerek gülümsedi. Karanlıkta takılıp yere, ayağının altını yastık gibi yumuşatan çimlerin üzerine düşmemek için dikkatli adımlar atarak evine doğru ilerliyordu.

Kendi mutfağında başka biri olduğunu gördüğü zaman Murchison’larını arka bahçesindeydi. Mutfak penceresinin

önünden hızla bir adamı geçmişti. Grace hafif bir endişeyle duraksadı; adam ne Ford'a ne de Bryant'a benziyordu.

Ali, Tanrım! Misafir var, diye düşündü. Hoşnutsuzluğu biraz daha arttı. Arkeolojiyle ilgilenen ya da Vakıf'la bağı olan birisi olmalıydı. Arkeolojiye merak duyan ve kariyer peşindeki kolejli çocuklar ara sıra konuşmak için uğrardı. Bazen, özellikle eğer Latin ya da Yunanca ifadelerle ilgili bir sorun yaşıyorlarsa sadece Grace ile görüşmek isterlerdi. Grace şu anda iş konuşmak istemiyordu. Tek istediği, kocasıyla birlikte uyumaktı.

İçeri girmeye isteksizdi ama yapmak zorundaydı. Çünkü içerideki misafirin dışarı çıkması için, ki bu saatler bile alabilirdi, karanlıkta kapının önünde dikilemezdi. Belki misafirin arabasını tanıyabilmek için ve onun, Bryant'ın arkadaşlarından biri olmasını umarak hafifçe sağa doğru eğilip baktı. Eğer Bryant'ın arkadaşıysa kardeşine misafirini alıp kendi odasına geçmesini işaret edebilirdi.

Kendi Buick'i ile Bryant'ın siyah Cherokee cipi garajda duruyordu. Ford'un, saha çalışmaları için kullandığı çizik ve vuruk içindeki dörtçeker Chevrolet'si yan tarafa park edilmişti. Garajı caddeye bağlayan yol üzerinde başka herhangi bir araba yoktu.

Bu tuhaftı. Grace evde bir misafir olduğundan emindi, çünkü Ford'un da, Bryant'ın da saçları koyu renkti; halbuki Grace'in pencerenin önünde belli belirsiz gördüğü adamın saçları kum sarısıydı. Dolayısıyla komşulardan biri olmadığı sürece adamın evlerine nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca Grace, komşularının hemen hepsini tanırdı ama gördüğü adam hiçbirine benzemiyordu.

İçeriye girmediği sürece adamın kim olduğunu anlayamayacaktı. Eve doğru bir adım atıp aniden tekrar durdu. Gözlerini kısarak karanlığı taradı. Onunla evi arasındaki mesafede karanlık, sinsi ve büyük bir şey hareket etmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sırtından aşağıya doğru bir ürperti hissetti. Tehlike çanlarının damarlarında sebep olduğu titreşimle birlikte olduğu yerde donakaldı. En korkunç olasılıklar zihnine üşüşmeye başladı: Belki de hayvanat bahçesinden bir goril kaçmıştı... veya arka bahçesinde kocaman bir köpek vardı.

O şey bir kez daha hareket etti. Hayalet gibi sessizce arka kapıya doğru gidiyordu. Bu, bir adamdı. Grace şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Bahçesinde dolaşan, ön kapı yerine arka kapıya doğru giden bu adam kimdi? Yoksa hırsız mıydı? Hangi yarım akıllı hırsız, ışıkları açık ve ev sahiplerinin evde bulunduğu aşikâr olan bir eve girmeyi denerdi ki?

Sonra birden arka kapı açıldı. Grace o anda adamın kapıyı çalmış olduğunu fark etti. Ama o kadar sessiz çalmıştı ki o bile sesini duymamıştı.

Kapının önünde başka bir adam belirdi, Grace'in tanıdığı bir adam. Elinde uzun namlulu bir silah tutuyordu.

"Burada yok," dedi ilk adam. Kısık sesle konuşuyordu fakat gecenin sessizliğinde ne dediği anlaşılıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı diğeri. İçeriye doğru bir adım atarak ilk adamın girmesine izin verdi. "Durduramam artık. Devam edip bu işi tamamlamalıyız."

Kapı arkasından kapandı. Grace gözlerini arka bahçenin geniş karanlığına dikti. Parrish Sawyer'ın elinde silahla orada ne işi vardı? Parrish onların patronuydu ve her ne sebepten olursa olsun, geleceğini haber verseydi Ford mutlaka onu eve çağırırdı. Parrish ile yakın sayılırlardı fakat birlikte sosyal bir ortama girmemişlerdi. Parrish, Grace'in ailesinin ait olmadığı, daha rafine ve zengin tabakalarla takılırdı.

"Bu işi tamamlamalıyız," demişti. Hangi işi? Ve neden durduramazdı?

Grace, kafası iyice karışmış ve tedirgin bir halde Murchison'ların bahçesinden çıkarak kendi bahçesine doğru yürü-

meye başladı. Neler olup bittiğini bilmiyordu fakat kesinlikle öğrenecekti.

Gündüz yemek yaparken bu güzel ilkbahar gününün tadını çıkarmak için mutfak penceresini açmıştı, pencere hâlâ açıktı. Ford'un sesini zor da olsa duyabiliyordu. "Kahretsin, Parrish, neler oluyor?"

Ford'un sesi sert ve sinirliydi. Grace bu tonu daha önce hiç duymamıştı. Bir kez daha duraksadı.

"Grace nerede?" diye sordu Parrish, Ford'u duymazdan gelerek. Sesi soğuk ve kayıtsızdı, konuşurken ensesindeki saçlar hareketleniyordu.

"Söyledim ya, kütüphanede."

Yalandı. Ford bilerek yalan söylüyordu. Grace sessizce olduğu yerde dikildi. Açık duran pencereye bakıyor ve duvarın diğer tarafında neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Kimseyi göremiyor fakat içeride en az dört kişi olduğunu biliyordu. Bryant neredeydi? Peki ya Grace'in mutfığa girdiğini gördüğü adam?

"Canımı sıkma benim. Arabası burada."

"Arkadaşıyla birlikte gittiler."

"Neymiş bu arkadaşının ismi?"

"Serena mı, Sabrina mı... öyle bir şey. Onunla bu gece tanıştım."

Ford her zaman pratik zekâlı olmuştu. Verdiği isimlerin sıradanlıktan yeterince uzak olması, söylediği yalanı az da olsa güçlendirmişti. Ağzından düz bir Sally ismi çıksaydı bunu başaramazdı. Ford'un neden yalan söylediğini bilmiyordu fakat bunu yapıyor olduğu gerçeği Grace için yeterliydi. Parrish'in silahı vardı ve Ford, Grace'in nerede olduğunu adamın bilmesini istemiyordu. Bir şeylerin ters gittiği açıktı.

"Pekâlâ. Saat kaçta gelecek?"

"Bilmiyorum. Çok çalışması gerektiğini söyledi. Herhalde kütüphane kapandığında gelir."

Ücretsiz PDF Kırıp Arsivi - <https://rantey.org>

“Bütün belgeler yanında, öyle mi?”

“Bilgisayar çantasının içinde.”

“Bu Serena mıdır, Sabrina mıdır her kimse, o belgelerden haberdar mı?”

“Bilmiyorum.”

“Neyse, önemi yok.” Parrish biraz sıkılmış gibiydi. “Şansa bırakamam. Pekâlâ, ayağa kalkın hemen, ikiniz de.”

Grace sandalyelerin geriye doğru itilme sesini duydu. İçeriye görebilmek için sağa doğru sessizce kaydı. Dışarıya bakan biri olursa onu fark etmesin diye mümkün olduğunca geride durmaya özen gösteriyordu.

Islak saçları ve çıplak üstüyle Bryant’ı gördü, muhtemelen duştan yeni çıkmıştı. Saçları hâlâ ıslak olduğuna göre Parrish ile diğer adam geleli çok olmamıştı. Kardeşinin yüzü gergin ve soluktu. Merak içinde olduğu gözlerinden belliydi. Grace bir adım daha attı ve içeride kardeşinden başka dört adam daha olduğunu gördü.

Ford’u gördü; en az Bryant kadar solgun görünüyor fakat gözleri Grace’in daha önce hiç tanık olmadığı bir öfkeyle parlıyordu. Onun dışında Parrish vardı; uzun boyu, sofistike görünümü, zenginlere has bir biçimde şekil verilmiş sarı saçlarıyla sırtını pencereye dönmüş, ayakta duruyordu. Parrish’in yanında ise Grace’in gördüğü ikinci adam ve mutfak kapısının eşiğinde bekleyen bir başka adam daha vardı. Kapı eşiğinde duran adam silahlıydı. Parrish’inki gibi onun silahı da susturuculuydu. *Bu ikisi silahlı olduğuna göre üçüncü adamda da silah vardır,* diye düşündü Grace.

Neler olup bittiğini anlayamıyordu fakat emin olduğu tek bir şey vardı: Hemen polis çağırmalıydı. Polisi Sieber’lerin evinden arayacaktı. Dikkatlice geriye doğru bir adım attı.

Grace, Parrish’in, “Yatak odasına gidin.” dediğini duydu. “Sakın üzerimize atlamak gibi aptalca şeyler yapmaya kalk-

maym. Silahlı vurulmanın nasıl acı verici bir şey olduğunu size anlatamam. Ve eğer işbirliği yapmazsanız bunu size göstermeye mecbur kalırım.”

Onları neden yatak odasına gönderiyordu ki? Grace, aradıkları asıl kişinin kendisi ve yanındaki belgeler olduğunu anlamaya yetecek kadar şey duymuştu.

Parrish’in istediği şey bu belgelerse bunu Grace’e söylemesi yeterdi. Ne de olsa patron oydu, Grace sadece onun kendisine verdiği ödevleri yapıyordu. O baş döndürücü kâğıtlardan ayrılmak Grace’in kalbini kırardı belki ama Parrish istese her şekilde o belgelere ulaşabilirdi. Buna rağmen neden sadece onu arayıp, elindeki belgeleri yarın sabah getirmesini istememişti ki? Neden elinde silahla ve iki başka silahlı haydutla gelip evine dalmıştı? Bunların hepsi saçmalıktı.

Aceleyle geriye, Sieber’lerin evine doğru yürümeye başlamıştı ki, içindeki dürtü onu evin köşesinden döndürüp, yatak odasının penceresine bakmaya itti. Işığın yanmasını, odadan sesler duyabilmeyi boş yere bekledi, ses seda yoktu. Birden, Parrish’in onları evin diğer ucundaki Bryant’ın odasına götürmüş olduğunu anladı. Ev yeniden düzenlenirken mutfak ile Bryant’ın odası, evin arka tarafında kalmıştı. Parrish onları alıp koridordan ön tarafa, oradan da ara kapıdan geçerek Bryant’ın katına götürmüş olmalıydı.

Grace elinden geldiğince hızlı bir şekilde ve mutlaka gölge alanlarda kalmaya gayret göstererek geriye gitti. Vananın etrafına dolanmış bir su hortumu ona uzun, ince bir yılan gibi görünmüştü. Hortumun ve adamın birinin evin duvarına yasladığı eleğin kenarından geçti. Burası onun eviydi; her türlü yapısal özelliğini, insanı gafil avlayabilecek tüm tuzaqlarını bilirdi. Aynı şekilde, gıcırdayan parkeleri, tavandaki yarıkları, bahçedeki tekerlek izlerini de...

Bryant’ın odasının ışığı yanmıştı bile. Grace sırtını duvara

yapıştırarak, pencerenin tam dibine gelene kadar yan yan yürüdü. İçeriye çok az görebilmek için başını yavaşça çevirmeye başladı.

O sırada adamlardan biri pencereye doğru yaklaştı. Grace aniden başını geriye doğru çekti ve nefes bile almadan kaskatı bir halde bekledi. Adam perdeleri çekerek pencereyi örttü ve odanın ışığını bir miktar azalttı.

Grace'in kan beynine sıçramış, kapıldığı dehşet duygusu onu zayıf düşürmüştü. Hâlâ nefes alamıyordu; kalbi gerçek anlamıyla boğazına yükselmiş, onu boğuyordu sanki. Şayet adam onu gördüyse yakalanması an meselesiydi, çünkü yerinden kımıldayamıyordu.

Kalbinin gümbürtüsünün arasından Parrish'in, "Yatağın üzerine oturun," dediğini duydu.

Grace'in ciğerleri nihayet yeniden çalışmaya başlamıştı. Kaslarını rahatlatmak için arka arkaya birkaç kere derin nefes aldı.

Odanın perdeleri tam anlamıyla kapanmamıştı. Grace, biraz öne doğru hareket edip iki perdenin arasından Ford ile Bryant'ı gördü.

Parrish, elindeki susturuculu silahı soğukkanlılıkla kaldırarak Ford'un kafasına ateş etti. Hemen arkasından namluyu Bryant'a doğrultup, onu da hiç tereddüt etmeden vurdu. Kocasının bedeninin yere yığılmasına fırsat kalmadan kardeşi de ölmüştü.

Hayır. *Hayır!* Grace orada öylece kalakalmıştı. Vücudunun kontrolünü tamamen kaybetmiş, eli ayağı boşalmış, hiçbir şey düşünemez hale gelmişti. Gözlerinin önünü karanlık bir sis tabakası kaplamıştı. Az önceki sahneyi sanki yeniden yaşadı ve sonra sanki tünelin sonuna gelmiş gibi sahne durdu. Grace birtakım gürültüler duyuyordu. Adamlar bir şeyler konuşuyorlardı.

“Bekleyemez miydin? Ölüml zamanlarında uyuşmazlık olacak.”

“Önemli değil.” Bu Parrish’in sesiydi, Grace onu tanımıştı. “Katilin intihar ettiğı cinayet vakalarında bazen katil kendini öldürmeden önce bir süre bekler. Bilirsin, yaşadığı şok yüzünden. Yazık ki kocası ve erkek kardeşi onun burnunun dibinde homoseksüel bir ilişki yaşıyorlarmış. Bu durumda zavallı kızın kederlenmesi ve birazcık çılgına dönmesi normal tabii.”

“Peki ya arkadaşı ne olacak?”

“Ah, evet. Serena-Sabrina. Kötü şans diyelim. Eve dönerken talihsiz bir kaza geçirecek. Ben burada Grace’i beklerken siz ikiniz arabaya geçip Serena-Sabrina’yı takip edeceksiniz.”

Grace’in gözlerinin önündeki sis perdesi yavaş yavaş kalkıyordu. Ona kalsa kalkmayı hiç istemezdi. Ona kalsa oracıkta ölebilmeyi, kalbinin oracıkta durmasını dilerdi. Perdenin arasından yere sırtüstü uzanmış yatan kocasına, onun açık duran ama görmeyen gözlerine ve siyah saçlarına bakıyordu...

Sessiz ama güçlü bir ağıt kalbinden yükseldi, boğazına ulaşarak orada yankılandı. Uzaklardan esen bir rüzgârdan gelen, kapkara ve ruhsuz bir uğultu gibi... Acı, yüreğini yırtıp geçmişti. Dişlerini sıkarak onu içeride tutmaya çalıştı ama başaramadı. Acının o en ilkel, en vahşi hali boğazından dışarıya fıskırmış, uğultusu havaya saçılmıştı. O anda Parrish kafasını kaldırarak etrafına bakındı. Grace, saniyenin onda biri kadar bir zaman diliminde göz göze geldiklerini, her nasılsa Parrish’in o küçük aralıktan gecenin karanlığına doğru onu gördüğünü hissetti. Parrish tiz sesle bir şey söyleyip pence-reye doğru atıldı.

Grace ise gecenin karanlığında kaybolmuştu.

İkinci Bölüm

Paraya ihtiyacı vardı.

Grace yağmurlu gecenin karanlığında bir mabet gibi parlayan ve onu yolun karşısına geçerek elektronik ayini yerine getirmeye davet eden ATM'ye bakıyordu. En fazla otuz metre uzağındaydı. Oraya gidip, gerekli rakamları tuşlayıp parayı çekmesi birkaç dakikasını alırdı.

Mevduat hesabını boşaltması gerekiyordu fakat muhtemelen tek bir ATM'de o kadar para olmayacaktı. Bu da başka ATM'ler bulması gerektiği anlamına geliyordu. Her uğradığı yeni ATM'yle birlikte ise yerinin bulunma ve yakalanma olasılığı biraz daha artacaktı.

ATM kameraları onu çekecek ve böylece polis ne zaman, nerede olduğunu bilecekti. O anda Grace'in zihninde birdenbire Ford'un görüntüsü canlandı. Bu görüntü onu yıkıcı bir acıyla yeniden felce uğrattı. *Tanrım, aman Tanrım!* İstemsizce bir kez daha boğazında toplanan zalim bir ağıt, birbirine sınıksız kenetlenmiş dişlerinin arasından tüyler ürpertici bir biçimde tıngırdarak çıktı. Dışarıya sızan ses, o anda etrafta dolaşan sokak kedisinin patisini havaya kaldırarak donakalmasına sebep oldu. Tüyleri diken diken olan kedi, arkasını

donup turlayarak, yerde diz çökmüş duran bu tuhaf yaratıktan çıkan o gerçeküstü, acı dolu sestən uzağa kaçtı ve yağmurlu gecenin karanlığında kayboldu.

Grace, bir ileri bir geri sallanarak acısını bastırmaya ve bir yandan da *düşünmeye* çalışıyordu. Ford onun hayatta kalması için kendi yaşamını feda etmişti ve Grace'in şu anda vereceği yanlış bir karar onun özverisine karşı katlanılmaz bir ihanet anlamına gelecekti.

Ölümlerin zamanlanmasıyla ilgili başarılı kurgunun üzerine bir de ATM'lerden yığınla para çekmesi, onun suçlu görünmesini daha da sağlamlaştıracaktı. Kristian evden saat kaçta ayrıldığını biliyordu. Ford ve Bryant da aşağı yukarı o sıralar öldürülmüştü. İkisi de yarı çıplak vaziyette Bryant'ın odasındaydı. Parrish kusursuz bir plan yapmıştı. Herhangi bir polis, Grace'in eve girdiğinde kocasıyla erkek kardeşini homoseksüel bir ilişki sırasında bastığına ve onları vurduğuna rahatlıkla inanırdı. Aniden ortadan kayboluşu da Grace'in aleyhine gelişen bir başka durumdu.

Parrish'in yanındaki adamlar son derece profesyonel görünüyorlardı. Parmak izi bırakmak gibi acemice bir şey yapmayacakları kesindi. Ve komşulardan hiçbiri o gece garajda yabancı bir araba görmeyecekti, çünkü Parrish ve adamları arabayı uzak bir yere bırakıp eve kadar yürümüşlerdi. Ortada Grace'ten başka bir zanlıya işaret edebilecek ne bir tanık ne de bir kanıt vardı.

Bir mucize eseri Grace, polisi masum olduğuna inandırırsa bile, katilin Parrish olduğuna dair elinde hiçbir delil yoktu. Onun, Ford'la Bryant'ı öldürdüğünü *görmüştü* fakat bunu kanıtlayamıyordu. Ayrıca polisin bakış açısıyla düşününce Parrish'in bunu yapması için ortada herhangi bir sebep de yoktu. Fakat Grace'in katil olması için görünürde sebep çoktu. Delil olarak onlara ne sunabilirdi ki? Kadim dillerde kale-

me alınmış, kendisinin bile henüz tam olarak çözemediği ve aslında Parrish'in ele geçirilmesi için sadece onları Grace'ten istemesinin yeterli olduğu bir grup kâğıt parçası mı?

Ortada hiçbir sebep, en azından Grace'in kanıtlayabileceği bir sebep yoktu. Ve eğer polise giderse Parrish kâğıtları ele geçirir, Grace'in sonu da ölüm olurdu. Parrish onu öldürmeden peşini bırakmazdı. Grace, hapiste bile olsa ona belki kendini asmış süsü verilirdi, belki de yüksek doz uyuşturucu kurbanı yapılırdı. Hapishanelerdeki uyuşturucu sorunu kamuoyunda bir süre küçük bir skandal havası yaratır ama son kertede sonuç değişmezdi.

Grace hayatta kalmalı ve polise yakalanmamalıydı. Parrish'in Ford'u ve Bryant'ı neden öldürdüğünü öğrenmenin ve intikamını almanın tek yolu buydu.

Hayatta ve özgür kalabilmeyi başarması için acilen para bulmalıydı. Para bulmak için de ne olursa olsun ATM'leri kullanmak zorundaydı.

Polis acaba banka hesaplarını dondurur muydu? Bilmiyordu ama bunu yapacaksa önce bir mahkeme kararı çıkması gerekirdi. Bu da Grace'e zaman kazandıracaktı. Zaman... yani şu anda yolun karşısına geçip ATM'den istediğini almak yerine burada durup, bu çöp bidonunun yanına çöküp bekleyerek harcadığı zaman.

Her tarafı uyuşmuştu, hareket etme yetisini kaybetmişti. Önünde uzanan otuz metre, ona yüz kilometre gibi görünüyordu.

Kaldırımın ıslak ve parlak yüzeyi, ışığı biçimsiz ve gerçeküstü şekillere çevirerek yansıtıyordu: parlak renkli neon ışıkları, sokak lambalarının beyaz tonu, yeşil, sarı, kırmızı döngüsünde takılıp kalmış, var olmayan trafik üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışan trafik ışıkları. Saat gecenin ikisiydi ve son beş dakikada bu yoldan sadece tek bir araç geçmişti.

Görüş alanında kimse yoktu. Artık ATM'ye doğru yaklaşmanın vakti gelmişti.

Ancak Grace yerinden kımlıdayamıyordu. Orada, öylece, bina saçakları ve çöp bidonunun iri cüssesi sayesinde yağmurdan kısmen korunarak çömelmiş, bekliyordu. Saçları kafasına sıvanmış, yağmurdan ağırlaşan örgüsü kendini salmış, sırtından aşağı doğru sarkıyordu. Kıyafetleri de sıırıslıklamdı. Hava her ne kadar Minneapolis standartlarına göre alışılmadık biçimde sıcak da olsa bu ıslaklık Grace'in vücut sıcaklığını düşürmüştü. Soğuktan titriyordu.

Kucağındaki çöp poşetini göğsüne sıkıca yapıştırdı; kamu binalarındaki çöp tenekelerine konan cinsten, küçük bir poşetti bu. Halk kütüphanesinin bayanlar tuvaletindeki çöp tenekelerinin birinden almıştı. Bilgisayar ve diğer kâğıtlar poşetin içinde güvendeydi. Grace, yağmur yağmaya başladığında onları ıslatmaktan korkup paniğe kapılmıştı. Elindekileri korumak için aklına gelen tek yöntem ise naylon poşet olmuştu.

Kütüphaneye gitmek çok akıllıca bir davranış olmamıştı belki. Sonuçta orası kamuya açık ve Grace'in sık sık ziyaret ettiği bir binaydı. Diğer yandan düşününce polisler katilleri aramak için ne zamandan beri kütüphanelere bakarlardı ki? Parrish'in, yatak odası perdelerinin arasındaki minicik boşluktan onu net bir biçimde görebilmesi mümkün değildi ama dışarıda pusuya yatmış, içeriyi gözetleyen kişinin Grace olduğunu ve onun her şeyi gördüğünü tahmin etmiş olması kaçınılmazdı. O ve adamları, Grace'i arıyor olmalıydılar. Grace, her ne kadar Ford onlara kütüphaneye gittiğini söylediye de onun gizlenmek için tekrar buraya gelebileceğini tahmin etmemişlerdir diye düşünmüştü.

Polis mulitemelen henüz cinayetleri fark etmemişti. Parrish, ismini vermeden polise durumu ihbar edemezdi, ismi-

ni vererek kimliğini ortaya çıkarmak da istemeyecekti. Ayrıca silahlar susturuculu olduğu için komşular da bir şey duymuş olamazdı.

Hayır. Polis öğrenmişti. Parrish cesetlerin (Grace'in zihni bu kelimeye çakılı kalmıştı ama yine de düşüncesini tamamlamak için kendini zorladı) ortaya çıkması için aradan günler geçmesini bekleyemezdi. Acaba adli tıbbın silahlarda susturucu olduğunu anlayabilmesinin bir yolu var mıydı? Hiç zannetmiyordu. O halde Parrish'in tek yapması gereken, onların ev adresini vererek silah sesi gibi şüpheli bir ses duyduğunu polise bildirmektir. İhbarı ankesörlü bir telefon kullanılarak yapıldığında 911 kayıtlarında ona dair hiçbir iz rastlanmayacaktı.

Hem Parrish ve adamları hem de polis, Grace'in peşindeydi. Ama o yine de merkez kütüphaneye gitmişti. İçgüdüleri kendisini oraya yönlendirmişti. Yaşadığı şok ve korku karşısında hissizleşmiş ve o durumdayken adeta kendi evi gibi benimsediği kütüphane gözüne cennet gibi görünmüştü. Kitap, kâğıt, deri ve mürekkep kokusunun o harikulade karışımı bir tür mabet kokusu gibiydi. Sersemlemiş bir halde raflar arasında dolaşarak, birkaç saat öncesine kadar yaşamının sınırlarını tanımlayan kitaplara bakmıştı. O türden bir güvende olma hissini, normalliği yeniden elde etmek için neler vermezdi.

Ama bu mümkün değildi. Bundan sonra hiçbir şey normal olmayacaktı.

Sonra tuvalete gidip, aynadaki suretinden yansıyan şaşkınlık dolu ifadesine bakmıştı. Hayır, karşısında duran beyaz suratlı, boş bakışlı kadın o değildi; bu görüntü tüm yaşamını akademiye adanmış, kadim dillerin deşifresi ve çevirisinde uzmanlaşmış Grace St. John'a ait olamazdı. Onun tanıdığı ve daha önce sayısız kere başka aynalarda yüzünü gördüğü

Grace'in, mavi ve umutlu gözleri, neşe dolu bir ifadesi vardı: seven ve sevilen bir kadının ifadesiydi bu. Her şeyin makul olduğunu söyleyen bir ifade. Evet, Grace'in makul bir hayatı olmuştu. Biraz tombul olmasında veya Anonim Kitap Kurdu için poster kızı seçilme ihtimalinin olmasında bir sorun yoktu. Neticede Ford onu sevmiştii ve önemli olan da buydu.

Ve o artık ölmüştü.

Hayır, bu olamazdı. Tüm bunlar gerçek değildi. Şu olanların hiçbirii gerçek değildi. Eğer belki şu anda gözlerini kapatırsa, gözlerini yeniden açtığında kendini yatağında bulacak ve tüm bunların berbat bir kâbustan ibaret olduğunu anlayacaktı. Ya da belki bir tür ağır sinir bozukluğu falan yaşıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatırken bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ford için aklını korumalıydı.

Denemişti. Gözlerini sımsıkı kapatıp bunun bir kâbus olduğunu, az sonra uyanacağını ve her şeyin yoluna gireceğini kendi kendine tekrar edip durmuştu. Ancak gözlerini açtığında değişen hiçbir şey yoktu. Gerçekleri acımasızca sergileyen floresan ışığı altında aynanın karşısında kendine bakmaya devam etmişti ve Ford hâlâ ölüydü. Ford ve Bryant, her ikisi de. Kocasii ve kardeşi: bu dünyada sevdiği ve onu en çok seven iki kişii. İkisi de gitmişti. Geri döndürülemez bir biçimde, kesin olarak, sonsuza dek gitmişlerdi. Artık onları geri getirebilecek hiçbir şey yoktu. Grace, kendi yaşamının anlamının ve özünün de onlarla birlikte öldüğünü hissediyordu. O artık sadece bir iskeletten ibaretti. Öyleyse aynada gördüğü, kemik ve deriden meydana gelen bu yapının neden kendi boşluğunda yok olup gitmediğini merak ediyordu.

Ve sonra, kendi gözlerinin içine bakarken bu sorunun, neden hâlâ yok olmadığının cevabını bulmuştu. Çünkü aslında içi, düşündüğü kadar boş değildi. Her şeye rağmen orada hâlâ bir şey vardı: vahşii ve sonsuz bir korkunun, öfkenin ve nefretin ölümcül düğümü.

Parrish ile savaşılmıyordu. Ona ya da polise yakalanırsa Parrish kazanmış olacaktı ve Grace buna katlanamazdı.

Parrish kâğıtları istiyordu. O zaman Grace'in ilk yapması gereken o kâğıtların çevirisini tamamlamaktı. Orada ne yazdığının ya da Parrish'in ne yazdığını zannettiğinin henüz cevabı yoktu. Grace, Parrish'in sadece bu kâğıtların varlığından haberdar olduğu için Ford'u ve Bryant'ı öldürmesine, kendisini öldürmeye teşebbüs etmesine sebep olacak kadar önemli olan neydi, bilmiyordu. Belki de Parrish onun gereğinden fazla şey öğrendiğini düşünmüştü. Tek niyeti kâğıtları ele geçirmek değildi, aynı zamanda onların varlığının ve içeriğinin birileri tarafından bilindiği gerçeğini de ortadan kaldırmak istemişti. Kocasının ve kardeşinin ölümüne değecek hangi bilgi vardı o kâğıtlarda?

İşte bu yüzden bilgisayarını iyi korumalıydı. Tüm notları, günlük kayıtları, çalışmalarında kullandığı dil programları oradaydı. Herhangi bir modemden internete bağlandığı ve çalışması için gereken çevrimiçi kaynaklara erişim sağladığı anda çevirisine devam edebilirdi. Tüm bunların nedenini öğrenecekti. *Neden.*

Bu arada başarılı bir biçimde saklanabilmesi için paraya ihtiyacı vardı. Bol miktarda ve izi sürülemeyecek paraya.

Kendini şu ATM'ye doğru yürümeye zorlamalıydı. Bunun içini boşalttıktan –tabii eğer gecenin bu saatinde içinde para kaldıysa– sonra da başka bir tanesini bulmalıydı.

Grace'in parmakları soğuk ve uyuşuktu. Hava hâlâ on beş derece civarında olmasına rağmen üstü başı saatlerdir ıslaktı.

Grace, ayaklarının onu taşımasını sağlayacak enerjiyi nereden bulabileceğini bilmiyordu. Belki de asıl sebep enerjisizlik değil, çaresizlikti. Sonra aniden doğruldu. Dizleri öylesine sertleşmiş ve zayıf düşmüştü ki, destek almak için ıslak zemine abandı. Kendini zorlayarak kalktığında uyguladığı

itme kuvvetiyle birlikte arka arkaya öyle çok sayıda dengesiz adım attı ki, sonunda bitkinlik bedenini yeniden sarınca paniğe kapılıp durdu. Naylon poşeti göğsüne sıkıca yapıştırdı; bilgisayarın güven verici ağırlığını hissedebiliyordu. Yüzüne yağmur damlaları çarparken yüreğine ise devasa, kapkara bir yük biniyordu. *Ford. Bryant.*

Kahretsin!

Bir süre sonra ayakları, hantal ve beceriksiz adımlarla da olsa tekrar hareket etmeye başladı. Hantal ya da beceriksiz olması önemli değildi. Grace'in şu anda ihtiyacı olan tek şey hareket edebilmektir.

Bu sırada aniden cüzdanının tuhaf bir biçimde omzundan aşağıya doğru sarktığını ve yürürken kalçasına çarptığını hissetti. Bunun üzerine tekrar yavaşlayıp durdu. *Aptal!* Gecenin bu saatinde şehrin arka sokaklarında cüzdanını sergileyerek dolaşıp dururken, hâlâ saldırıya uğramamış olması mucizeydi.

Keskin bir U dönüş yaparak tekrar gölgelik alana kaçtı. Kalbi panikten güm güm atıyordu. Birkaç dakika kıpırdamadan öylece kalakaldı. Etrafta, sinsice dolaşan gece avcılarının biri olup olmadığını anlamak için gözleriyle karanlık sokağı tararken kıpırdamaya korkuyordu. Bu dar sokak sessizliğini koruyordu. Grace derin bir iç çekti. Yalnızdı. Belki de yağmurun yağması onun için bir şanstı. Bu sayede evsizler, uyuşturucu bağımlıları ve serseriler başlarını sokacakları bir çatı arayışındaydılar.

O anda gecenin karanlığına doğru ince bir kahkaha attı. Sessiz ve mutluluktan nasibini almamış bir gülüş. Grace, Minneapolis'te büyümüştü. Buna rağmen şehrin hangi bölgelerinden uzak durması gerektiği hakkında net bir fikri yoktu.

Yaşadığı semti tanıyor, üniversiteye çıkan yolları, kütüpha-

nelerin, postanenin, marketin, hastanenin ve diş doktorunun yerini biliyordu. Hem kendisinin hem de Ford'un yaptığı işe bağı olarak bugüne kadar toplamda altı kıta ve sayısız ülke görmüştü. İyi bir gezgin olduğunu düşünürdü fakat şimdi aniden, aslında kendi yaşadığı şehir hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etmişti. Bunun sebebi kendi küçük, güvenli ve bildik dünyasının sınırlarını pek aşmamış olmasıydı.

şu anda hayatta kalabilmesinin yolu, daha zeki ve uyanık olmaktan geçiyordu. şehir yaşamında ayakta ve hayatta kalabilmek demek, arabana biner binmez kapıları kilitlemekten daha fazlasını gerektirirdi. Her şeye, herhangi bir taraftan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı durmaya ve savaşmaya her an hazır olmak zorundaydı. Gece avcıları gibi düşünmeyi ğrenmeliydi. Aksi halde sokaklarda bir haftayı bile tamamlayamazdı.

ATM kartını dikkatlice cebine attıktan sonra bir kez daha çatının altına geçti. Naylon torbayla sarılmış haldeki bilgisayarını ayaklarının üzerine yatırdıktan sonra cüzdanını açarak hızlı ve sert bir biçimde içindekilere bakmaya başladı. nce ne kadar parası varsa çıkartıp saymadan bilgisayar çantasının yan.zne tıķıřtırdı. Çok fazla bir şey olmadığını biliyordu; kırk, elli dolar anca. Yanında nakit taşıma alışkanlığı yoktu. ek karnesini alıp almamak konusunda kararsız kaldıysa da sonunda almaya karar verdi; her ne kadar resmi belge olması bakımından tehlikeliyse de belki bunu kullanacak bir fırsat bulabilirdi. Amerikan Express kartı için de aynı şey geçerliydi. İkisini de naylon poşetin içine attı. Gerçi kartı kullanabilse bile bu, kısa vadeli olacaktı. Minneapolis'ten ayrılmalıydı ve ayrıldıktan sonra geride bırakacağı herhangi bir ek ya da kredi kartı kaydı, polisin izini kolaylıkla srebilmesine yol aardı.

Bir sürü fotoğraf vardı. Bunların ne olduklarına bakmalı

bile. Parmakları titriyordu. Resimliği cüzdanından çıkartıp öylece poşetin içine attı.

Pekâlâ, başka ne vardı? Ehliyet, sosyal güvenlik kartı... bundan sonra ne işe yarayacaksa? Ehliyet, onun kimliğinin tespit edilmesine yarardı ki şu anda en son istediği şeydi. Sosyal güvenlik kartına gelince... Derin ve içi boş bir kahkaha duyuldu. Grace, sosyal güvenlik kurumuna yatırım yapacak kadar uzun bir ömrü olacağını sanmıyordu.

Orada bırakacağı kimlik belgeleri hiç şüphe yok ki çöpçüler tarafından bulunup kullanılacak ve bu da polis araştırmalarına köstek olacaktı. Kartları ve çek defterini de poşetten çıkardı. Dikkatli bir biçimde bir çek sayfasını yırtıp parasıyla birlikte aynı cebine koyduktan sonra çek defterini tekrar cüzdana yerleştirdi.

Dudak kremini çıkardı ama saç fırçası olmadan yaşayamazdı, onu bıraktı. Yine tüyler ürpertici, kof bir gülme sesi duyuldu; kocası ve kardeşi henüz öldürölmüştü, polis peşindeydi, tüm bu felaketler arasında o saçlarının dağılmasına mı dertleniyordu? Her neyse, saç fırçası da böylece poşetin içine gitti.

Çantanın içinde eşelenen parmakları bir sürü tükenmez-kalem ve kurşunkaleme çarptı; hiç düşünmeden iki tanesini aldı. Bunlar çalışması için en az bilgisayar kadar gerekli ve hayatiydi. Bazen belirli bir paragrafı ya da tek bir kelimeyi çözmeye çalışırken, yani o kelimeleri kendi eline yeniden yazarken gözleriyle zihni arasında yeni algı bağlantıları açabiliyor ve en azından kelimelerin bir kısmının diğer dillerle ya da alfabelerle ilişkisini çözebiliyordu. Evet, kalemleri mutlaka yanında olmalıydı.

Bir de kocaman bir ajanda vardı. Ama bunu görmezden gelebilirdi. Ne de olsa bu defter, içinde artık var olmayan bir hayata dair ufak ayrıntılar barındırıyordu: randevular, listeler,

hatırlatıcı notlar. Örneğin Ford'un bir sonraki dış doktoru randevusu için aldığı notu ya da onun Grace'in doğum günü tarihini acemice çizdiği bir kalple işaretlediği sayfayı görmek istemiyordu.

İşle ilgili kartvizitlerini de çıkardı; zaten bunları pek kullanmazdı. Küçük kâğıt mendil paketini, gözlük temizleyici spreyn ufak şişesini, mide ilaçlarını, nane şekerini çıkardı. Metal tırnak törpüsünü alıp cebine koydu. Silah olarak yanında taşıyabileceği tek şey buydu. Araba anahtarlarını alıp almamakta kararsız kaldı. Acaba gizlice dönüp kendi arabasını ya da Ford'un kamyonetini alma şansını yakalayabilir miydi? Hayır. Bu aptallık olurdu. Anahtarları da bıraktı. Cüzdanı bulan kişi, içindeki ev adresini ve anahtarları kullanarak arabayı veya kamyoneti ya da her ikisini birden çalabilirdi. Böylece polisi iyice yanıltmış olurdu.

Sakız, paket lastiği, büyüteç... Bu üçünü bakmadan, dokunarak tanımıştı ve içlerinden yalnızca büyüteci aldı. çünkü çalışırken buna da ihtiyacı olacaktı. Bu kadar ıvır zıvrık çantasında niye dolaştırıyordu ki? İçini bir tür tahammülsüzlük duygusu sardı; bu, üzerindeki hissizlikten sızan acı ve umutsuzluğun da önüne geçmişti. Elindeki onun para cüzdanından ibaret değildi; dolayısıyla hata yapma lüksü yoktu, yanında dikkatini dağıtacak fazla eşya taşıyamazdı. Bundan sonra yalnızca yapılması gerekenleri yapmalıydı. Korkudan felce uğradı diye daha fazla zaman ve enerji harcayamazdı. Şimdi derhal, kendinden emin bir biçimde harekete geçmeliydi, aksi halde kazanan Parrish olurdu.

Cüzdanı sert bir biçimde çöp bidonunun üzerine fırlattı. Rahatsız edilen çöpteki fareden tiz bir cırlama ve tırmalama sesi duydu. Grace bir şekilde ayaklarını yeniden hareket ettirmeye başladığında sokağın karşı tarafına, güvenli bölgeden kendini ifşa edeceği alana doğru adım adım yaklaştı.

O anda yaklaşan arabanın farları, Grace'in bir anda kanını dondurdu. Arabanın tekerlekleri ıslak zemin üzerinden hışırdarak geçti. Sürücü, iki binanın arasında dikilmiş duran bu pejmürde kadına bakmaya tenezzül bile etmedi.

Bir sonraki kavşaktan sağa doğru dönen araba gözden kayboldu. Grace bakışlarını tekrar ATM'ye yöneltti, derin bir nefes alarak yürümeye başladı. Işıklarla aydınlatılmış makineye odaklanmakta öyle zorluk çekiyordu ki, bir an için adımlarını kontrol edemeyip tökezledi ve bileğini burktu. Yine de acıyı duymazdan gelerek yürümeye devam etti. Sporcular nasıl üstesinden geliyorsa o da yapabiliirdi.

ATM gittikçe daha da yaklaşıyor, gittikçe daha da parlaklaşıyordu. Grace geriye dönüp yeniden çöp bidonunun güvenli sularına girmek istedi. Sanki çıırılçıplak kalmıştı. Kendini teşhir ediyormuş hissi öylesine kuvvetliydi ki içi ürperdi. Kontrolü sağlamakta zorlanıyordu. Herhangi biri şu anda onu izliyor, ona saldırıp parasını almadan ve belki de onu öldürmeden önce parayı çekmesini bekliyor olabilirdi. ATM kamerası şimdi onu izleyecek ve her hareketini kaydedecekti.

Mevduat hesabında ne kadar parası olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kahretsin, bakiyeye bakmayı akıl etmeden çek defterini atmıştı! Geri dönüp, çöp bidonuna tırmanarak cüzdanını aramaya kalkışmayacaktı. Bunun yerine gidip ATM onu durdurana dek var olan parasını çekmeye devam edecekti.

ATM onu henüz 300 dolardayken durdurdu.

Şaşkınlık içinde ekrana bakakaldı. "İşlem iptal edildi." Hesabında bundan çok daha fazlası olduğunu *biliyordu*; iki binden fazla vardı. Belki çok yüksek bir rakam değildi fakat şu anda Grace için ölümle kalım arasındaki fark kadar büyüktü. Tek bir seferde çekebileceği miktarın kısıtlı olduğunu biliyordu fakat makine neden ikinci seferi yapmayı reddediyordu?

Belki de ATM’de o kadar para kalmamıştı. Grace işleme yeniden başladı. Şifresini girdikten sonra bu kez yalnız yüz dolar istedi.

“İşlem İptal Edildi.”

Grace paniğe kapıldı, bir anda midesi düğüm düğüm oldu. Polis, hesabını bu kadar çabuk dondurmuş olamazdı. Yoksa olabilir miydi?

Hayır, *hayır*. Bu, imkânsızdı. Bu saatte bankalar kapalı olurdu. Belki sabah ilk iş olarak talimat verebilirlerdi fakat şimdilik bir şey yapmış olamazlardı. Sadece bu ATM’de yeterli para yoktu, hepsi bu.

Aceleyle üç yüz doları ceplerine doldurdu. Parayı, herhangi bir saldırıya uğraması durumunda sadece ceplerinden birindekileri vererek kurtulma şansı olması için birkaç ayrı deste halinde istifledi. Bu arada bilgisayarına bir şey olmaması için dua ediyordu; gerekirse cebindeki parayı hiç karşı koymadan verirdi fakat bilgisayarı ve elindeki o değerli belgeler için savaşmak zorundaydı. Onlar olmadan Ford’un ve Bryant’ın neden öldürüldüğünü asla öğrenemezdi. Onların intikamını almak tek başına yeterli değildi; o adamın bunu *neden* yaptığını da bilmeliydi.

Hızlıca yürümeye başladı, uyuşuk ayakları umutsuzlukla adım atıyordu. Başka bir ATM bulmalı ve daha fazla para çekmeliydi. Peki ama neredeydi bu ATM? Bugüne kadar Grace yalnızca mahalli şubedeki ATM’yi kullanmıştı ama başka nerelerde olabileceğini biliyordu: alışveriş merkezlerinin içinde. Fakat bu saatte alışveriş merkezleri kapalı olurdu. 7/24 açık olan ve içinde ATM bulunan neresi olabilirdi? Marketler olabilir miydi acaba? Banka hesabını açtığı günü hatırladı; bankadan bölgedeki en yakın ATM’lerin listesini içeren bir broşür vermişlerdi ama şu anda bu lanet olası bölgeye en yakın olanların hiçbirini bulamıyordu.

“Parayı ver.”

Tam önünde belirdiler, yan taraftaki sokakların birinden öyle hızlı çıktılar ki, Grace’in bir yere kaçacak vakti olmadı. Biri beyaz, diğeri siyahı, iki kişiydiler. Beyaz olan elindeki bıçakla Grace’i dürtmeye başladı. Bıçak, yağmurla perdelenmiş sokak ışıklarının altında ruhani bir renkte parlıyordu. “Benimle oyun oynama, kaltak,” dedi adam, kesik kesik soluyordu. Nefesi, elindeki bıçaktan daha öldürücüydü. “Parayı bana ver.” Birkaç diş ve bol miktarda zekâ eksikliği vardı.

Grace tek bir kelime söylemeden elini cebine sokup paraları çıkardı. Aslında korkması gerektiğinin farkındaydı fakat görünüşe göre, insan zihni, korkuyu bir dereceye kadar sürdürebiliyor ve söz konusu eşikten sonra olanlar artık kayıt altına alınmıyordu.

Siyahi adam parayı elinden aldı, diğeri bıçağı bu kez Grace’in suratına doğru hızla yaklaştırdı. Grace kafasını tam zamanında geriye doğru çekerek bıçağın çenesini doğramasını engelledi. “Seni gördüm, sürtük! Geri kalanı da ver.”

Muhtemelen yolun karşısına geçtiği andan beri Grace’i izliyorlardı. Grace bunun üzerine elini diğer cebine soktu, parmaklarını para destesinin arasından sokmayı başardı, böylece cebindeki paranın sadece yarısını dışarıya çıkardı. Siyahı adam bunu da elinden kaptı.

Sonra gittiler. Karanlığın içinde, sicim gibi yağın yağmurun altında eriyip kayboldular. Kucağında taşıdığı naylon poşetle ilgilenmemişlerdi bile. Nakit para peşindeydiler, başlarına dert açacak eşyaların değil. Grace gözlerini kapatarak güç toplayıp, umutsuzluğun dizlerinin bağını çözmesine engel olmaya çalışıyordu. Hiç değilse bilgisayarı hâlâ yanındaydı. Kocasını da, kardeşi de artık yanında değildi ama hiç değilse... o lanet bilgisayar hâlâ yanındaydı.

Keskin bir uğultu gökyüzüne yükseldi. Ancak birkaç daki-

ka sonra bu sesin kendi gırtlğından geldiğini ve ondan birkaç dakika sonra da yeniden bir şekilde, bilmediğı bir yöne doğru yürümeye başladığını fark etti. Yağmur damlaları suratına çarparak yere akıyordu, ya da en azından Grace bunun yağmur olduğunu zannediordu. Ağladığını bile hissedemiyordu, yürüdüğünü hissedemediğı gibi. sadece hareket ediyordu. Belki de ağlıyordu, evet. Ama yağmur veya gözyaşı. ne fark ederdi ki?

Bilgisayar hâlâ yanındaydı.

Bilgisayar. Kristian.

Aman Tanrım! Kristian!

Onu uyarmalıydı. Parrish, Kristian'ın kâğıtlardan haberdar olduğunu bir şekilde sezerse bir an bile tereddüt etmeden onu da öldürürdü.

Neyse ki ankesörlü telefonlar, ATM'lere göre hem daha yakındı hem de sayıları daha fazlaydı. Grace, ıslak poşetin içinden bozuk para bulmaya çalışırken bir yandan da köşeyi dönüp, sokakta ilerleyerek başka bir ara sokağı daldı. Hırsızlarla arasına mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya çalışıyordu. Sokaklar çok ıssızdı, Minneapolis-St. Paul metro bölgesinde asla hayal edilemeyecek bir görüntüydü. Grace'ın ayak sesleri yankılanıyordu. Nefes alıp verışı kesik kesik, düzensiz ve aşırı gürültülüydü. Yağmur, binaların tente ve saçaklarına çarparak yere akıyordu. İçinde, gece mesaisindeki zavallı ofis tutuklularının olduğunu belli eden, ışıkları yanık odaların bulunduğu yüksek binalar onun üzerine doğru kapanıyordu sanki. Grace, yağmur altında koşturup görünmez olmaya çalışırken hayatının, çelikten ve candan kozalaklarının içinde kuru ve sıcak yaşamlarını sürdüren bu insanlardan artık ayrıldığını anladı.

Nihayet bir ankesörlü telefonun önünde durdu. nefes nefese kalmıştı. Telefon bir kabinin içinde değildi. Tek başı-

na bir telefon ile iki yanında ve üstünde onu çevreleyen üç parça plastik sundurma vardı. Hiç değilse kucağındaki poşeti koymak için yer bulabilmişti. Ahizeyi başıyla omzu arasında tutarken bir yandan da rafa koyduğu poşetini düşmesin diye vücuduyla destekliyordu. Kristian'ın numarasını hafızası değil ama parmakları hatırlıyordu, beyninden herhangi bir komut almadan tuşların üzerinde alıştıkları şekilde dans ettiler.

İlk çalma sesinin yankısı henüz kulaklarından silinmemişti ki birdenbire karşı taraftan Kristian'ın sesi geldi. "Alo?" Sesi gecenin ya da aslında sabahın bu vaktinde sıradışı bir biçimde uyanık çıkıyordu.

"Kris." Grace'in sesi ise alabildiğine cılızdı. Boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Kris, benim Grace."

"Aman Tanrım, Grace! Her yerde polis var, diyorlar ki-" Bir anda duraksayıp sesini alçalttı, güçlü ve neredeyse kızgın bir fısıltıyla konuşmaya başladı. "İyi misin? Neredesin?"

İyi miydi? Nasıl iyi olabilirdi ki? Ford da Bryant da ölmüştü ve göğsünün tam ortasında korkunç bir delik açılmıştı. Bundan sonra hiçbir zaman iyi olmayacaktı. Öte yandan evet iyiydi; fiziksel olarak herhangi bir zarar görmemişti ve Kristian'ın sorduğu da zaten buydu. Bu arada Grace, Parrish'in polisi aradığını da öğrenmiş oldu. Mahalle ayağa kalkmış olmalıydı.

"Olanları gördüm," dedi. Boğazı öylesine düğümlenmişti ki, sesi bir yabancınnın sesi gibi çıkıyordu: uyusuk ve hissiz. "Benim yaptığımı söyleyecekler ama ben yapmadım. Yemin ediyorum ki ben yapmadım. Parrish yaptı. Onu gördüm."

"Parrish mi? Parrish Sawyer, patronun mu? O Parrish mi? Emin misin? Neler oldu?"

Grace, soruların sonu gelene kadar bekledi. "Onu gördüm," diye tekrarladı ardından. "Dinle, seni sorguya çektiler mi?"

“Birazcık. Senin buradan kaçta çıktığını sordular.”

“Üzerinde çalıştığım belgelerden bahsettin mi onlara?”

“Hayır.” Sesi olumluydu. “Neden buraya geldiğini sordular. Ben de tamir etmem için modemini bana getirdiğini anlattım. Hepsi o kadar.”

“Güzel. Ne olursa olsun onlara belgelerden bahsetme. Soran olursa hiçbir şey görmediğini söyle.”

“Tamam ama neden?”

“Parrish’in seni öldürmemesi için.” Grace’in dişleri takırdamaya başlamıştı. Çok üşüyordu, donuyordu. Hafifçe esen rüzgâr bile sıırıslılam olmuş kıyafetlerini delip içine işliyordu. “Şaka yapmıyorum. Bana söz ver. Ne üzerinde çalıştığımı dair bir şeyler bildiğini hiç kimseye söylemeyeceksin. Bu kâğıtlarda ne olduğunu bilmiyorum ama Parrish bunların varlığından haberdar olan herkesten kurtulmak istiyor.”

Bir anlık sessizlikten sonra Kristian şaşkınlık içinde, “Yani, izini sürdüğün şu Tapınak Şövalyesi mevzuundan haberdar olmamızı mı istemiyor? Ama o bahsettiğin adamı bundan yedi asır önce yaşamış, tabii eğer gerçekten yaşamışsa! Artık kimin umurunda olabilir?”

“Parrish’in umurunda.” Sebebini bilmiyordu ama bulacaktı. “Parrish’in umurunda,” diye tekrar etti. Sesi gittikçe kısılıyordu.

Kristian’ın hızlı ve kesik kesik soluk alıp verişleri telefon hattı üzerinden daha da güçlenerek duyuluyordu. “Tamam, kimseye bir şey söylemeyeceğim. Söz.” Duraksadı. “Yardıma ihtiyacın var mı? İstersen benim arabamı alabilirsin-”

Grace neredeyse dayanamayıp gülecekti. Olup biten her şeye rağmen bir kahkaha gelip gırtlığında takılı kaldı fakat kaskatı kesilmiş kasların arasından dışarı çıkmayı başaramadı. Kristian’ın mekanik şaheseri hiç şüphe yok ki son derece dikkat çekiciydi ve dikkat çekmek şu anda Grace’in isteveceği

en son şevdi. "Hayır, teşekkürler," diyebildi. "Sadece paraya ihtiyacı var ama az önce denediğim ATM'de fazla para kalmamıştı. Ayrıca zaten hemen arkasından da soyuldum."

"Sanmıyorum," dedi Kristian. Soyulduğunu mu sanmıyordu? "Ne?" Grace o kadar yorgundu ki, düşünmek de hareket etmek kadar zor geliyordu. Kristian'ın öyle demek istemediğini düşündü.

"ATM'de para olmadığını sanmıyorum," dedi Kristian. Sesi birden olgunlaşmış, bilgisayarlarla ilgili bir şeyler düşündüğünü gösteren soğukkanlı bir yoğunluğa bürünmüştü. "Ne kadar çekmiştin?"

"Üç yüz. Bir işlem limiti bu kadar galiba, değil mi? Hesaplarımızı açarken bankacının buna benzer bir şey söylediğini hatırlıyorum."

"Her bir işlem için üç yüz değil," diye sabırla açıkladı Kristian. "Günlük üç yüz. İstedğin kadar işlem yapabilirsin fakat yirmi dört saatlik süre zarfı için toplamda ancak üç yüz dolara kadar çekebilirsin. Her banka kendi günlük limitini belirler, senin bankanın limiti de üç yüz."

Yaptığı bu açıklama, Grace'in başından aşağıya kaynar su gibi indi. Başka bir ATM bulsa bile yarın bu saate kadar yeniden para çekmesi mümkün değildi ve o kadar bekleyemezdi. Eğer polis, banka hesabını dondurmaya karar verirse o vakte kadar bunu çoktan yapmış olurdu. Halbuki Grace bir an evvel Minneapolis'ten çıkıp kendine, Parrish'in Ford ile Bryant'ı neden öldürdüğünü ortaya çıkaracak olan belgeler üzerinde çalışabileceği güvenli bir yer bulmalıydı. Bunu yapabilmesi için de paraya ihtiyacı vardı ve ayrıca, kaynak toplamak üzere erişim sağlayabileceği bir telefon hattı bulmalıydı.

"Ben bittim," dedi Grace kasvetli bir sesle.

"Hayır!" diye karşı çıktı Kristian neredeyse bağırarak. Sonra biraz daha sakin bir tonda tekrar etti. "Hayır. Ben hallederim. Bakilyen ne kadardı?"

“Tam olarak bilmiyorum. Birkaç bin kadar olmalı.”

“Başka bir ATM bul. Senin bankanın bilgisayarına girip hesabının limitini yükselteceğim. Mesela... beş bine. Tüm parayı çek, sonra ben limiti tekrar eski haline çeviririm. Kim-senin ruhu duymayacak, söz veriyorum.”

O anda Grace’in içinde yeniden bir umut filizlendi. Kâbus gibi geçen onca saatin ardından tuhaf bir histi bu. Evet, tek yapması gereken başka bir ATM bulmaktı. Bunu söylemek, yapmaktan daha zordu gerçi.

“Telefon rehberine bak,” diye devam etti Kristian. “Bankanın her şubesine ait bir ATM vardır. En yakındakini bulup hemen oraya git.”

Tabii ki. Ne kadar basitti aslında. Bunu Grace’in de düşü-nebilmiş olması gerekirdi. Düşünemediği gerçeği ise yaşadığı şokun ve yorgunluğun bir neticesiydi.

“Tamam.” Neyse ki telefon kulübesinde rafta duran bir telefon rehberi vardı. Hemen alıp koruyucu kapağını açtı. Telefon rehberinin bir parçası vardı demek daha doğru olur-du. Ama en önemli kısmı, yani Sarı Sayfalar kısmı yerinde duruyordu. “Bankalar” başlığını bulana kadar sayfaları ardı ardına çevirdi. İsteddiği sayfaya ulaştığında karşısında duran listenin arasından kendi bankasına ulaştı ve evet, civar bölge-de o bankanın on altı şubesi vardı.

En yakınındakine gitmek aşağı yukarı yarım saatini alırdı. “Şimdi gidiyorum. Bir aksilik çıkmazsa oraya hemen hemen yarım saat veya kırk beş dakikada varırım.” Yolda polis tara-fından yakalanabilir veya bir kez daha soyulabilirdi. Ayrıca Parrish ve adamları da şu anda onu bulmak için şehri altüst ediyor olabilirlerdi. Bu ihtimallerden herhangi biri gerçekleşirse Grace için hiç hoş bir son olmayacaktı.

“Beni ara,” dedi Kristian panikle. “Şimdi bankanın bilgi-sayarına giriyorum ama işin bittiğinde beni mutlaka arayıp her şeyin yolunda gittiğini haber ver.”

“Arayacağım,” dedi Grace.

Otuz dakikalık yürüyüş neredeyse bir saat sürdü. Artık yorgunluktan tükenmişti ve kucağındaki bilgisayar da attığı her adımla birlikte biraz daha ağırlaşıyordu. Yoldan ne zaman bir araba geçse saklanmak zorunda kalıyordu. Farları gecenin karanlığında tüyler ürpertici bir biçimde göze çarpan bir devriye arabası, tam önündeki kavşaktan hızla geçti. Aniden kapıldığı panik Grace’i zayıf düşürdü. Kalbi, yerinden fırlayacak gibi atıyor, Grace tir tir titriyordu.

Şehir merkeziyle ilgili Grace’in yön bilgisi belirli alanlarla sınırlıydı. Bugüne kadar sadece okula gidip gelmiş ve bazı caddelerde alışveriş yapmıştı, o kadar. Yürürken birçok kez yanlış yerden dönmüş ve yanlış gittiğini fark edip geri dönene kadar doğru yoldan epeyce saptığı olmuştı. Bu sırada saniyeler acımasızca ilerliyordu. İnsanlar biraz sonra uyanmaya başlayacak, televizyonlarını açıp semtlerinde yaşanan çifte cinayetten haberdar olacaklardı. Polis, muhtemelen Grace’e ait fotoğrafları evden almıştı ve bunların yüz binlerce televizyon ekranında boy boy yayımlanmasına az kalmıştı. Bunlar olmadan önce kendine saklanacak güvenli bir yer bulmak zorundaydı.

Nihayet bankaya vardı. Çok sevgili ATM, bankanın hemen önündeydi. Parlak ışıklarla aydınlatılmıştı ve güvenlik kameralarıyla izleniyordu. Böylece ATM’nin tam önünde bir cinayet işlenmesi durumunda katilin kimliğini gösteren kayıtlar akşam haberlerine yetiştirilebilirdi.

Ama Grace ne kamera yüzünden ne de başka serserilerle karşılaşma ihtimalinden korkuyordu. Onu soyamak için karşısına yeni birileri çıkarsa bu kez onlarla savaşıacaktı; zaten artık kaybedecek bir şeyi yoktu çünkü şu anda para, onun için hayatta kalabilmekle eşdeğerdi. Makinenin önüne gelip banka kartını çıkardı. Komutları takip ederek iki bin dolar talep etti.

İtaatkâr makine hemen yirmi dolarlık banknotları çıkarmaya başladı ve yüz taneyi tamamlayana kadar devam etti. Ne kutsal bir alet!

Grace, daha önce çektiği üç yüz doları da ekleyince artık hesabında fazla para kaldığını düşünmüyordu. Bakiyenin tamamına ulaşmakla uğraşmadı. Zaten elinde iki bin dolar vardı ve geçen her dakika aleyhine işliyordu. Hemen köşeden dönüp karanlık bir yere saklandı. Duvara sırtını verip, yere çömelerek paraları hızlıca ceplerine, bilgisayar poşetinin, sutyeninin ve ayakkabısının içine tıktırdı. Bu arada gözü kulağı etraftaydı ama sokaklar sessiz ve boştu. Gece avcıları, kenti gündüz yaşamına bırakarak yuvalarına dönmeye başlamışlardı herhalde.

Belki de. Ama Grace artık işini şansa bırakamazdı. Ne kadar ilkel olursa olsun kendini koruyabileceği herhangi bir şeye, bir silaha ihtiyacı vardı. Etrafına bakındı; sağlam bir sopa aradı fakat gözüne ilişen tek şey, yerde parlayan birkaç ufak cam parçası ile birkaç taşı.

Pekâlâ, taştan daha ilkel bir silah yoktu, öyle değil mi?

Yerde gördüğü taşlar arasından en büyüklerini seçerek biri hariç hepsini cebine doldurdu. O bir tanesi en büyük olandı, onu avcunda tuttu. Bunun ne kadar acınası bir kendini savunma metodu olduğunun farkındaydı, fakat aynı zamanda, kendini tuhaf bir biçimde rahat hissetmeye başladı. Ne kadar kötü olursa olsun herhangi bir savunma yapmak, hiç savunma yapmamaktan iyiydi.

Kristian'ı aramalı ve sonra Minneapolis'ten hemen ayrılmalıydı. Şu anda uzanıp uyumak ve birkaç saatliğine de olsa her şeyi unutmak için neler vermezdi. Fakat uyuma lüksü şimdilik biraz daha beklemek zorundaydı. Gökyüzü vavaş vavaş aydınlanmaya başlarken Grace sokaklarda koşarak ilerlemeye devam etti. Dul bir kadın olarak geçireceği bu ilk günde, güneş doğmaya başlamıştı bile.

Üçüncü Bölüm

“Onu yakalamak bu kadar zor olmamalı,” diye söylendi Parrish Sawyer. Arkasına yaslanarak oturmuş, kusursuz biçimde manikürlü tırnaklarını koltuğunun ahşap kenarlıklarının üzerinde tıkladıyordu. “Minneapolis Polis Merkezi, beni hayal kırıklığına uğrattı. Küçük Grace’in ne arabası var ne de tek başına hayatta kalabilme becerileri gelişmiş. Buna rağmen polisleri atlatmayı başarıyor. Bunun beni gerçekten de şaşırttığını itiraf etmeliyim. Ben daha ziyade onun çılgılık atarak komşulardan birinin evine ya da gördüğü ilk polis memuruna doğru koşmasını beklerdim ama öyle olmadı, yerin dibine girdi sanki. Can sıkıyor ama yaptığı tek şey, kaçınılmaz sonunu biraz geciktirmekten ibaret. Madem polis bulamıyor, bu iş sana düşüyor. Onu bulabileceğinden şüphem yok.”

“Evet,” diye yanıt verdi Conrad. Ayrıntıya girmede. Pek konuşkan bir adam değildi ama birlikte geçirdikleri yıllar boyunca itimat edilebilir biri olduğunu Parrish’e defalarca kanıtlamıştı. Conrad onun ismi miydi, yoksa soyismi mi, kimse bilmezdi. Kısa boylu ama sağlam yapılydı. Pek matlah bir görüntüsü olduğu söylenemezdi; küçük ve yuvarlak bir kafası ve onu saran, ön taraftan alnına doğru düşen kısa

siyah saçları vardı. Talihsiz bir biçimde maymuna benziyor, yalnızca küçük siyah gözleri ve ileriye doğru çıkık alnı sayesinde biraz da olsa bu görüntüden kurtuluyordu. Öte yandan fiziksel görüntüsü yanıltıcıydı. O tıknaz vücudu insanı hayrete düşüren bir hız ve ustalıkla hareket edebilirdi. İfadesiz yüzünün ardında keskin ve güçlü bir zekâya sahipti. Hepsinden önemlisi de Parrish, onda bugüne kadar vicdan sızısına dair en küçük bir emareye rastlamamıştı. Kendisine verilen emirleri daima takdire şayan, mekanik bir hassasiyetle yerine getirir, gerçekte aklından geçenleri ondan başka hiç kimse bilmezdi.

“Onu bulduğunda,” diye devam etti Parrish, “bilgisayarı ve kâğıtları hemen bana getir.” Grace St. John ile ne yapacağına dair herhangi bir talimat vermedi; çünkü Conrad’ın bu kadar basit ve açık konularda talimata ihtiyacı yoktu.

Conrad, küçük kafasını hafifçe eğerek sessizce odadan çıktı. Yalnız kalan Parrish uğradığı hayal kırıklığını, parmaklarıyla çıkardığı gürültüyü kullanarak dışa vurmaya devam ediyordu.

İşler hesapta olmayan bir biçimde sarpa sarmıştı. Hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. Üçü birden orada olmamalıydı. İçeriye girmeden önce üç arabanın da evin önünde olduğunu biliyordu ama Grace evde yoktu işte; bilgisayar ve belgeler de öyle. Bu arada Ford ve Bryant sağlam birer yalançı çıkmıştı. Parrish onlardan bunu beklemiyordu ve sürprizlerden de hiç hoşlanmazdı. İki budala arkeoloğun durumu böylesine doğru yorumlayıp, bir anda gayet inandırıcı bir yalan üretebileceklerini kim düşünürdü ki?

Ama yapmışlardı işte ve Parrish de onlara inanarak çok büyük bir hataya düşmüştü. Böyle bir avanaklık hiç Parrish’e göre değildi. Aptal yerine konulup kandırılma hissi siir bozucuydu.

Ne yazık ki, görüntüye bakılırsa, Grace evin hemen dışındayken onları izlemişti. Dışarıdan gelen o tuhaf ses muhtemelen Grace'e aitti. Perdeyi aralık bırakmak da yine Parrish'in hiç tarzı olmayan bir hataydı. Bazı günler diğerlerine göre çok daha lanetliydi galiba.

Parrish, Conrad ve ekibi her zaman hızlıca ve geride herhangi bir parmak izi ya da varlıklarını kanıtlayabilecek bir işaret bırakmadan olay yerinden tüyerlerdi. Oradaki sahne de aslında başta planladıkları gibi görünüyordu. Yatak odasında yarı çıplak vaziyette ve kafalarından vurulmuş iki adamın varlığı, adamlardan birinin karısının ortalıktan kaybolduğu gerçeğiyle birleştirildiğinde, içeriye giren herhangi bir polis memurunun yaşananları tahmin etmesi için dâhi olmasına gerek kalmayacaktı. Minneapolis'in bu en iyi eğitilmiş adamları, tam da Parrish'in beklediği gibi hareket etmişti; temkinli davranarak detayları kamuoyundan gizliyorlardı fakat Grace onların başşüphelisiydi.

Parrish, Grace'in hemen yardım arayacağını düşünmüş, bu yüzden de Wayzata'daki lüks evine dönerek orada beklemeye başlamıştı. Grace'in kendisine yapabileceği suçlamaları önemsememişti, sonuçta sadece isteyerek kolaylıkla elde edebileceği dokümanlar için neden iki kişiyi öldürürdü ki? Çevresi genişti ve toplumun saygı duyulan isimlerinden biriydi. İki hastanenin yönetim kurulundaydı, politik olarak özenle seçtiği hayır kurumlarına düzenli ve kayda değer yardımlarda bulunurdu. Minnesota'nın en zengin aileleri, evlilik yoluyla onu kendi cemiyetlerine dahil etmek için boş yere umutlanırlardı. Ayrıca suç işlendiği sırada Parrish'in başka yerde olduğunu söyleyecek, hizmetçi kılığında sahte bir tanığı da vardı: Antonetta Dolk. Kadın, Parrish'in tüm akşamı odasında çalışarak geçirdiğine, hatta bir ara ona kahve bile götürdüğüne dair yemin etmeye hazırdı. Antonetta,

faydalı bir hizmetçi olmasının yanında bir de, insanoğlu tarafından icat edilmiş her türlü yalan makinesi testini geçebilecek beceriye sahipti. Parrish onun bu özelliğine, toz alma becerisinden daha çok değer veriyordu. Antonetta, Vakıf için çalışıyordu elbette; Parrish etrafına sadece kendisine sonuna kadar sadık insanları toplamıştı.

O belgelerin bunca zaman sonra su yüzüne çıktığını düşünmek! Güney Fransa'da son derece önemsiz, herhangi bir önemli döneme ait doğru düzgün hiçbir veri bulup çıkaramamış bir kazı sırasında ortaya çıkan belgeler, kimsenin dikkatini çekmemişti. Ulaşılan tüm verileri değerlendirmek ve ilginç görünen bilgileri raporlamakla görevli olan insanlardan hiçbiri, sadece birkaç asırlık olan bu belgelerde ilgi çekici bir şeye rastlamamıştı. Ne yazık ki Parrish, acemilere özgü beceriksizliklerle de uğraşmak zorundaydı. Aslında bu, Conrad'ın görevlerinden biriydi. Eğer belgeler doğru bir biçimde değerlendirilmiş olsaydı asla fotokopileri alınmamış, yedeklenmemiş ve çevirisi yapılmak üzere tüm kopyaları Grace St. John'a gönderilmemiş olurdu. Bunların hiçbiri yaşanmaz ve şu anda bilgiler Grace'in değil, Parrish'in elinde olurdu.

Gözden kaçan belgelerin içeriğiyle ilgili onu aydınlatan kişi Ford olmuştu ve adam böylece kendi sonunu kendi eliyle hazırlamıştı. *Hayat bazen çok ironikleşebiliyor*, diye düşündü Parrish. Ford'un, Grace'in Tapınak Şövalyeleri'nden bahseden son projesiyle ilgili hasbelkader yaptığı yorum, olayların fitilini ateşlemişti. Parrish, belgeleri geri alınmaları için adamlarını, orijinallerin saklandığı Paris'teki yere göndermiş, fakat tüm dokümanın, her nasılsa çıkan ve mahzendeki başka hiçbir şeye zarar vermeyen bir yangınla yok olduğunu öğrenmişti. Belgelerden geriye beyaz, hoş bir kül tabakasından başka hiçbir şey kalmamıştı.

Kalan tek kopya, Grace St. John'un elindeydi. Görev ka-

vıtlarına bakılırsa söz konusu çeviri üzerinde üç gündür çalışıyordu. Grace işinin ehliydi; hatta çalışanlar arasındaki en iyi dil uzmanıydı. Parrish onun deşifre çalışmalarında, elinin altındaki bilgilerin öneminin farkına varacak kadar ileri gitmiş olma ihtimalini göze alamazdı. Grace de, onun çalışmalarından haberdar olan diğer herkes de devre dışı bırakılmak zorundaydı.

Grace'in, Ford'dan da Bryant'dan da daha çetin ceviz çıkması tuhaftı. Parrish, Grace'i ne kadar zamandır tanıyordu? Hemen hemen on yıl olmuş muydu? Kadının, her zaman utangaç ve mahcup bir görüntüsü vardı. Makyaj yapmaz, saçlarını arkasında gösterişsiz bir örgüyle toplardı ve hafif kiloluydu. Onun bu şekilsizliği, Parrish'in hassas algısına edilmiş bir hakaret gibiydi. Yıllardır birçok kez onu baştan çıkarmayı denemiş fakat başarılı olamamıştı. Küçük Grace sahip olduğu saçma sapan bir orta sınıf ahlakıyla, ona karşı hep direnmişti. Kocasını "seviyordu" ve ona sadakatle bağlıydı. Öte yandan porselen saydamlığında kusursuz bir tene ve Parrish'in hayatında gördüğü en şehvet uyandıran ağza sahipti. Parrish, o kalın, yumuşak ve sarkık dudakları, hangi amaçlar için kullanabileceğini hayal ederken kanının kasıklarına doğru yükseldiğini hissederek gülümsedi. Zavallı Ford'un onu mutlu edebilecek hayal gücünden kesinlikle yoksun olduğundan şüphesi yoktu.

Grace, şu anda sokaklarda bir çocuk kadar çaresiz kalmış olmalıydı. Gece boyunca başına her şey gelebilirdi. Hatta şu anda öldürülmüş bile olabilirdi.

Eğer öyleyse sorunlardan biri kendiliğinden hallolmuş demektir ama Parrish onun hâlâ hayatta olmasını diliyordu. Çünkü kâğıtlar Grace'in yanındaydı ve Conrad onu bulduğunda kâğıtları da bulmuş olacaktı. Grace, sokak serserilerinden biri tarafından öldürülmüşse bilgisayara el konulup bel-

gelerin kenara atılmış olma ihtimali çok yüksekti. Ve belgeler bir kez gece hayatının kursağından geçtiği zaman, artık bir daha onları gün ışığına çıkarmak mümkün olmayacaktı. Onlarla birlikte uzun bir süredir araştırılan, çok kritik birtakım bilgiler de kaybolup gidecekti. Ondan sonra artık Vakıf'ın gerçek bir amacı kalmayacak, Parrish'in planları tıpkı orijinal belgeler gibi küle dönecekti.

Parrish, buna izin veremezdi. Bir şekilde o belgeleri ele geçirmeliydi.

Grace uyuyamıyordu. Yorgunluktan bitap düşmüştü fakat ne zaman gözlerini kapatsa karşısında Ford'u, başına giren merminin hayatına son verdiği anda gözlerinde beliren o boşluğu ve yataktan düşüşünü görüyordu.

Yağmur hâlâ yağıyordu. Grace, metalden inşa edilmiş bir deponun içinde, bir tekerleği kırık bir çim biçme makinesinin, yağlı bir alet kutusunun, paslanmaz boya kutularının ve üzerinde "Xmas Dekorasyon" etiketi olan çok sayıda küflü mukavva kutunun arkasında büzüşerek gizlenmiş, yatıyordu. Bu küçük depo kilitli değildi fakat içinde ingilizanahtarları ve tornavidalar dışında çalmaya değer pek bir şey yoktu.

Grace şu anda tam olarak nerede bulunduğundan emin değildi. Bir adım daha atamayacak duruma gelene dek kuzey yönünde ilerlemiş ve nihayet elliler tarzında inşa edilmiş bir çiftlik evinin arkasında bulunan bu depoya sığınmıştı. Bölgenin, alt orta sınıf saygınlığından uzak, kırık dökük bir görüntüsü vardı. Garaja park etmiş araba yoktu, bu da Grace'e evde kimse olmadığı ihtimalini düşündürmüştü. Eğer komşular evdeyse de yağmur yüzünden dışarıya çıkmıyorlar demekti. Arka bahçeden yavaşça geçip deponun hafif, metal kapısını açarken arkasından bağırın olmamıştı.

En arka köşeye ulaşıya kadar yığıntıların arasında güç bela

ilerleyebilmiş, nihayet bulduğu kirli bir çimento torbasının üzerine yerleşmişti. Baygın halde oraya yığılmış, boş gözlerle etrafa bakmıştı. Geçen zamanı algılayamıyordu bile. Sonra bir araba sesi ve onu takip eden çok sayıda araba kapısı sesi duydu. Çocuklar bağırışıp kavga ediyor, bir kadın sesi de onlara susmalarını emrediyordu. Önce, ek dış kapıdan gelen açılma gıcirtısı, arkasından da ana kapının kapanma sesi duyulduktan sonra bu insan gürültüsü, evi sıcak ve normal tutan duvarların arkasında sessizliğe gömülmüştü.

Grace kafasını dizlerine yasladı. Çok yorgun ve bir o kadar da açtı. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu.

Ford ve Bryant gömülecek ve Grace onları son bir kez göremeyecek, onlara dokunamayacak ve mezarlarına çiçek bırakamayacaktı.

O anda içini dolduran acıyla boğazı bir kez daha kilitlenir gibi oldu, öne arkaya sallanmaya başladı. Bedeninin paramparça olup etrafa savrulduğunu, kontrolünü kaybettiğini hissediyor, kollarını sıkıca kendine doluyor, bu şekilde her şeyi bir arada tutabileceğine inanıyordu.

Hiçbir zaman Ford'un soyismini, Wessner'ı kullanmamıştı. Evlendikten sonra da kızlık soyismi olan St. John'u kullanmaya devam etmişti. Bunun son derece pratik ve modern sebepleri vardı elbette; bir kere diploması Grace St. John adınaydı, sonra soyismini değiştirdiği takdirde sürücü belgesi, sigorta güvencesi gibi değiştirilmesi gereken çok sayıda evrak vardı. Ayrıca Grace'in Ford'un soyismini alması, Minneapolis gibi siyasi doğrulukta öncü bir bölgede yer alan akademik çevre tarafından son derece uygunsuz bulunurdu.

O anda Grace'in yüreğini saran acı dayanılmayacak kadar ağırlaşmıştı. Ford onun uğrunda ölmeyi göze alırken Grace, onun soyismini bile almaktan kaçınmıştı. Ford hiçbir zaman bu konudan bahsetmemişti. Grace onu tanıyordu. Bu, onun

için asla üzerinde durulması gereken bir konu olmamıştı. O kadar akli başında bir adamdı ki, onun için önemli olan Grace'in hangi ismi kullandığı değil, yürüttükleri evlilikti. Ama şimdi birdenbire bu soyismi meselesi, Grace için son derece önemli bir hal almıştı. O ismin, Ford'la aralarında kuracağı bağa sahip olmak için neler vermezdi ki şu anda. Ki o, bundan sonra asla sahip olamayacağı bir bağdı artık. Nasıl ki artık onun çocuğuna annelik yapma şansı kalmadıysa bu baği bir daha oluşturabilme şansı da yoktu.

İki çocuk yapmayı planlıyorlardı. Bunun hakkında daha önce konuşmuşlardı fakat kariyerleri için anne-babalık planlarını biraz askıya almışlardı. Geçen Noel'den sonra bir yıl daha beklemeye karar vermişlerdi ve Grace de bu sırada doğum kontrol haplarını almaya devam etmişti.

Artık Ford ölmüştü ve o işe yaramaz haplar bir daha asla dönmeyeceği o evde bırakılmıştı.

Ah Ford, neredesin!

Buna katlanamıyordu. Acı öylesine ağırdı ki... Bir şeyler yapmalıydı, yoksa şu küçük, pis metal barakadan çığlık atarak çıkıp, sokağın ortasında durarak tutuklanmayı ya da öldürülmeyi beklerken aklını yitirebilirdi.

Grace, sarsak hareketlerle bilgisayarını poşetten çıkardı. Depodaki ışık bir hayli loş, soluk yeşil renkteydi; belgelerin çevirisini yapabilmesi için yetersizdi ama çalışmaların bir kısmını diske kaydettiği için bilgisayar üzerinden devam etme şansı vardı. Çok uzun süre çalışamayacak kadar yorgundu ama birkaç dakikalığına da olsa kendini oyalayacak bir şeye yönelmesi şarttı. Çalışırken kendini bütünüyle işe verme konusunda her zaman başarılı olmuştu. Belki bugün bu yeteneği, aklını korumasına da yardım ederdi.

Fazla yeri yoktu, köşede iyice sıkışarak oturdu. Grace, içinde Noel süsleri olan kutulardan birini masa olarak kul-

lanmak üzere önüne çekti. Tecrübelerinden hareketle, dizüstü bilgisayarını, dizlerinin üzerinde kullandığında çok fazla ısı oluşturduğunu biliyordu. Mouse altlığını yanına koyduktan sonra bilgisayarın kapağını açıp başlatma düğmesine bastı. Ekran ışığı geldikten sonra alet birtakım elektronik sesler çıkararak başlatma işlemini tamamlamaya girişti. Mönü ekranda görüldüğünde Grace imleci aşağı doğru çekerek istediği programı buldu ve tıkladı. Aradığı diski biliyordu ve onu A sürücüsüne takmak için hazır tutuyordu.

Diskte, merakını gidermek için Tapınak Şövalyeleri'yle ilgili daha fazla bilgi edinmek üzere, araştırma yapmadan önce üzerinde çalıştığı bölüm vardı. Dili eski Fransızcadı; Grace bu dile öyle hâkimdi ki, zihni uyuşmuş halde olsa bile çevirisini yapabiliirdi.

Dosyayı açtığında sözcükler ekranı kapladı. Harfler, aradan geçen asırlarla birlikte belirsizleşmiş, şekilleri bozulmuştu. Ayrıca görünüşe bakılırsa ortaçağ halkı, imla kuralları bakımından son derece yaratıcı insanlardan oluşuyordu. O zamanlar bu kurallarla ilgili oturmuş belirli standartlar yoktu, dolayısıyla herkes sözcükleri kendi kulağına doğru gelen biçimde yazmıştı.

Grace ekrana kilitlendi, gözlerini yavaşça aşağıya doğru kaydırarak okuyor, kendini önündeki işe bütünüyle vererek varlığını yeniden inşa ediyordu. Yaşadığı her şeye rağmen dikkatini toplamayı başardığını hissediyor, belgeler onu içine çektikçe daha da yoğunlaşıyordu. Sonra o isim yeniden karşısına çıktı: "İskoçyalı Niall". Grace, derin bir nefes aldı. Bağdaş kurup bilgisayara biraz daha yaklaştı. Bu sırada, not almak için her zaman bilgisayar çantasının içinde bulunan defteri ve kalem otomatik bir şekilde çıkardı.

Döneminin en iyi savaşçısı olarak ün yapmış bu İskoçyalı Niall denilen adam, Tarikat'a girmeden önce ne yapıyordu?

Grace, ekranda belli belirsiz görünen satırlara göz gezdirdi. Tam olarak anlayamadığı bölümlerle veya anlamını bilmediği sözcüklerle ilgili kısa notlar aldı. Kalp atışlarının hızlandığını ya da konsantrasyonunu artıran oksijeni fark etmiyordu bile. Sadece bundan yedi yüz yıl önce yaşamış ve ölmüş bir keşişin epik hikâyesiyle birlikte ekranın içine girdiğini hissediyordu.

Niall, “muazzam derecede iri yapılıydı, üç *elnes* ve beş inç.” Belge Fransızca olduğundan söz konusu ölçü biriminin, otuz yedi inç denk gelen İngiliz *ell* değil, yirmi yedi inç denk gelen Flamanca *ell* kökünden gelmiş olması daha muhtemeldi. İskoçların *ell*’i kırk beş inç gibi bir uzunluğa karşılık geldiğinden, bu hesapla Niall’ın boyu olan üç *ell*, beş inçin toplamda, aşağı yukarı on iki inç uzunluğa denk gelirdi. Her ne kadar Niall İskoç olsa da ortaya çıkan sonuç mantıklı olmadığından, buradaki *ell*’in Flamanca’dan gelmiş olması daha akla yatkındı. Bu durumda Niall yaklaşık olarak 1 metre 90 cm uzunluğundaydı ki bu boy, onun yaşadığı çağ için uzun ama sıradışı değildi. Edinilen bilgilere göre, ortaçağ insanının boyu, çocukluklarında beslendikleri gıdalara bağlı olarak çok farklı uzunluktaydı. Şövalyelerden bazıları aşırı derecede kısa boyluydu; giyindikleri zırhlar sanki çocuklar için yapılmış gibiydi. Bazıları ise modern standartlara göre bile, bir hayli uzun boyluydu.

Buradaki zafer şarkısına göre Niall, kılıç kullanma ustalığı ve diğer savaş sanatları bakımından eşsizdi. Öldürdüğü Müslümanlar ve hayatlarını kurtardığı Şövalye’lerle ilgili sayısız kahramanlık hikâyesi vardı. Grace bunları okurken kendini, sanki ortaçağda yaşamış gerçek bir Tapınak Şövalyesi’ne ait kayıtları değil de, Herkül gibi efsanevi bir kahramanın masallarını okuyormuş gibi hissediyordu. Diyelim ki Tapınak Şövalyeleri gerçekten de zamanlarının en iyisi, modern zamanların özel kuvvetleriyle eşdeğer güçte, harikulade asker-

lerden oluşuyordu. Madem Tapınak Şövalyeleri'nin hepsi anlatıldığı kadar mükemmel askerlerdi, o zaman neden içlerinden sadece İskoçyalı Niall için böyle aşırı methiyeler düzülmüştü? Grace, Tapınak Şövalyeleri'yle ilgili hakiki tarihi kayıtları okuduğunu düşünüyordu. Bu harika Şövalyeler'in yabancıları etkilemesi anlaşılır bir şeydi fakat söz konusu yiğitlikler, Şövalyeler tarafından sıradan karşılanmalıydı. Tek bir kişinin başarılarını böylesine yüceltmek pek alışlageldik bir davranış biçimi değildi.

Grace, imleci aşağıya doğru çektğinde hikâyenin bir noktada kesildiğini gördü. Metin, Valcour isminde birinin imzasıyla yazılmış bir mektupla bölünüyordu. Valcour "Hazine"-nin güvenliğiyle ilgili bazı endişeleri olduğundan, Hazine'yi korumanın öneminden ve bunun altından çok daha değerli olduğundan bahsediyordu.

Hazine. Grace geriye doğru esneyerek omuzlarını hareket ettirdi. Ne kadar zamandır gözünü bilgisayar ekranından ayırmadığını tam olarak bilmiyordu, fakat ayakları uyuşmuş, boyun ve omuzlarındaki kaslar gerilmişti. Kristian'ın bilgisayarında okuduğu metinlerin arasında hazineyle ilgili bir şeyler yazıyordu ama Grace o sırada İskoçyalı Niall ile ilgili verilere ulaşmaya çalıştığı için, bunları doğru düzgün okumadan geçmişti. Tapınak Şövalyeleri'nin aşırı derecede zengin bir tarikat olduğunu, hatta kralların ve papaların onlardan borç altın aldıklarını hatırlıyordu. Eğer hazineleri altınsa o zaman "altından daha değerli" ne demek oluyordu?

Grace işine bu kadar yoğunlaşmış durumdayken yorgunluk hissini kendinden uzak tutmayı başarmıştı. Ama bu şimdi tekrar kollarına ve gözkapaklarının üzerine tüm ağırlığıyla çöküyordu. Programdan çıktıktan sonra diski çıkarıp, koruyucu kabının içine sokarken ellerini kullanmakta güçlük çekti. Bilgisayarı kapatıp arkasına yaslandı. Uyuşmuş bacak-

larını esnetirken inleyecek gibi oldu. Vücudundaki kan akışı acı verici bir biçimde yeniden damarlarında dolaşmaya başlamıştı.

Kendi etrafında dönerek içinde dekorasyon malzemele-
rinin bulunduğu kutulara yaslandı. Uykunun onu, kara bir bilinçsizlik girdabı gibi içine hızla çektiğini hissedebiliyordu. Kısa bir molaya öylesine ihtiyacı vardı ki onu içtenlikle karşıladı. Gözkapakları bir saniye daha açık kalamayacak kadar ağırlaştı. Aklından son geçen “Niall” oldu. Uzun boylu ve güçlü yapısıyla, iki metrelik kılıcı demir bileğini kullanarak düşmana doğru salladığını ve düşmanlarının birer birer önüne düşüp öldüğünü gördü, arkasından da kendini bütünüyle girdabın içine bıraktı.

1322

Altı yüz yetmiş beş sene geçmişte yaşayan Niall, her bir siniri ayaklanmış bir halde başını yastıktan kaldırdı. Yanan tek bir mum şamdanın içinde erirken şöminenin ateşi neredeyse sönmüştü. Birtakım enerjik aşk oyunları ile rahatladıktan sonra son bir saattir uyuyordu. Fakat bir ses duymuştu, o neydi? İnce bir ısıklık gibiydi, farklı bir sestir ama tehdit edici değildi. Normal koşullarda böyle aniden uyandığı zaman, gözlerini bile tam olarak açmadan önce bir eline hançerini, ötekine de kılıcını alırdı. Bu kez silahlarını almaya yeltenmedi. Bunun anlamı, savaş talimli hislerinin herhangi bir tehli-
ke tespit etmemiş olduğuydu.

Ama onu uyandıran bir şey duymuştu ve ses yakınlardan gelmişti. Yanında uyuyan ve hafifçe horlayan kadına baktı. Bu kadar ince bir hırıltı, Niall’ı uyandırmış olamazdı.

Odada ikisi yalnızdı ve odanın kalın kapısı sıkıca demir-
lenmişti. Şöminenin arkasındaki gizli kapı da kapalıydı. Robert önceden haber vermeden gelmezdi. Yine de Niall sanki

odava aniden biri girmiş ve onu uyandırmış gibi hissediyordu.

Yataktan kalktı; hareketleri öyle sessiz ve kontrollüydü ki, Eara hiçbir şey duymadan uyumaya devam etti. Niall, odanın içinde, yataкта yatan kadın dışında başka kimse olmadığını görmesine rağmen yine de etrafta sessizce dolaşıp herhangi bir koku, bir ses, herhangi bir şey yakalamaya çalıştı.

Hiçbir şey yoktu. Nihayet tekrar yatağına dönüp, sırtüstü uzanarak gözlerini gecenin karanlığına dikti. Eara hâlâ yanında horluyordu ve Niall artık bundan rahatsızlık duymaya başlamıştı. İşleri bittikten sonra onu kendi yatağına gönderseydi keşke. Aslında kadınlarla yatmayı, onların bedenlerinin sıcaklığını ve yumuşaklığını yanında hissetmeyi severdi ama bu gece yalnız olmayı tercih ediyordu. İçinde, onu uyandıran o sese odaklanması gerektiğine dair belli belirsiz bir his vardı ve bu sırada Eara'nın varlığı rahatsız ediciydi.

Sesin tam olarak nasıl çıktığını hatırlamaya çalışıyordu. Yumuşak, hafif bir inilti gibiydi.

Biri ona seslenmişti.

1996

Conrad, sokak serserisinin yağlı saçlarından kavrayarak kafasını arkaya doğru çekti. Çalışmasının sonucunu görmek için adamın yüzüne baktı. Serserinin iki gözü de şişmiş ve neredeyse tamamen kapanmıştı. Burnu kan çanağına dönmüş ve ağzında sadece birkaç sağlam diş kalmıştı. Tabii Conrad'ın bu yaptıkları, sadece düşmanın gücünü biraz zayıflatmaktan ibaretti. Gerçek ikna etme yöntemleri, kaburgaları ve parmakları kırmakla olurdu.

“Onu gördün,” dedi Conrad sessizce. “Onun parasını çaldın.”

“Hayır, dostum...” Adamın ağzından çıkan sözcükler güç bela anlaşılıyordu.

Bu, Conrad'ın istediği cevap değildi. Derin bir nefes alan Conrad, bu kez kırık parmaklardan birini tutarak ters çevirdi. Adam ığlık atıp kendisini kol ve ayak bileklerinden koltuğa bağlayan bandın altında acıyla kıvrandı.

“Onu gördün,” diye tekrar etti Conrad sabırla.

“Para yok artık, hepsi gitti!” Adam hıçkırarak ağlıyordu; sahip olduğu minicik cesaret kırıntısı da tükenmişti artık.

“Parayla ilgilenmiyorum. Kadın nereye gitti?”

“Oradan hemen tydk! Etrafta daha fazla grnmedik.”

Conrad biraz düşündü. Bu serseri muhtemelen doğruyu söylüyordu. Sandalyenin arkasında perişan durumdaki diğer cesede baktı. Ne yazık ki bu genç siyahi adam yanlış bir hamlede bulunarak Conrad'a bıçak çekme gafletine dşmşti. lmeseydi belki de bu şapşalın fark etmediği bir ayrıntıyı o hatırlayabilirdi.

Conrad emin olmak için adamın diğer parmağını da ters çevirdikten sonra çığlıkların dinmesi için bekledi. “Kadın nereye gitti?” diye sordu yeniden.

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum!”

Conrad tatmin olmuş bir biçimde kafasıyla onayladı. “Peki, üzerinde ne vardı?”

“Bilmiyorum...”

Conrad bir kez daha parmaklardan birini tutmaya yelteince bu kez adam avazı çıktığı kadar bağırdı. “İlayır, yapma, kes artık!” Kırık burnundan dışarıya doğru kan ve smk fışkırıyordu. “Yağmur yağlıyordu, üzerindeki her şey koyu renkti...”

“Pantolon mu etek mi vardı?” diye sordu Conrad. Yağmur yağlıyordu. Bunca zaman dışarıda, yağmurun altında kaldıysa üstünün başının sırlıklam olması normaldi. Adamın söyledikleri mantıksız değildi. Bu gerzekten gecenin karanlığında ve yağmur altında kıyafet rengini fark etmesini bekleyemezdi.

"Bilmi- Pantolon. Evet, kot pantolon olabilir. Bilmiyorum."

"Üzerinde mont ya da ceket var mıydı?" Hava, o gece serinlemişti. Bu, Minneapolis için beklenmedikti. Normalde bu mevsimde hava ılık olurdu, serin değil.

"Sanmıyorum."

"Üstündeki kısa kollu muydu, uzun mu?"

"Sanırım kısa, emin değilim." Kafasını yukarıya doğru kaldırıp nefes aldı. "Kucağında taşıdığı bir çöp poşeti vardı, kollarını kapatıyordu."

Mont yok ve kısa kollu. Baştan ayağa ıslanmıştır ve şu anda donuyordur. Conrad'ın çöp poşetinin içinde ne olduğunu düşünmesine gerek yoktu; kâğıtlar ıslanmasın diye insanların başvurduğu ilk çözüm yolu bu olurdu. Bay Sawyer bunu duyduğuna sevinecekti.

ATM'den para çekmiş ve pisliğin biri onu soymuştu. Parası yoktu ve bu şekilde başarması mümkün görünmüyordu. Conrad onu bir gün içinde bulabileceğini düşünüyordu, tabii o zamana kadar polisi aramazsa. Kendisine karşı suçlamalarda bulunma ihtimalini bile düşünen Bay Sawyer, aslında her şeyi kontrolü altına almıştı ama Conrad yine de kızı kendi bulmak istiyordu. Bu şekilde daha kolay olacaktı.

Sandalyedeki insan müsveddesine baktı. Bu serserinin tutulacak hiçbir tarafı yoktu. Herhangi bir tür yetenekten, ahlaktan ya da değerden yoksundu.

Bu hasaratı imha etmek için mermi pahalı bir yoldu. Conrad eldivenli eliyle uzanıp, adamın boğazını kavrayarak soluk borusunu ustaca sıktı. Boğularak hayatını kaybeden adamı sandalyenin üzerinde öylece bırakarak kentin en berbat bölgesindeki bu terk edilmiş evden dışarıya çıktı. Sessizce ve acele etmeden yürüyordu. Bu bölgede insan çıgıllıkları duymak sıradan bir şeydi, bu yüzden kimse ona dönüp bakmamıştı bile.

Dördüncü Bölüm

Grace, mesafe kavramının göreceli olduğunu öğrenmişti. Eğer arabayla gidiyorsan Wisconsin bölgesindeki Eau Claire, Minneapolis'ten çok da uzak sayılmazdı; nereden ve ne zaman yola çıktığına, ne kadar hızlı sürdüğüne bağlı olarak toplamda bir ya da iki saatlik bir yoldu. Uçakla gidiyorsan iki saniyelik mesafeydi. Öte yandan yayan gidiyorsan ve üstüne bir de gündüzleri saklanmak zorundaysan üç gününü alabilirdi.

Grace otobüse binmeye cesaret edemiyordu. Uzun saçları ve kucağında taşıdığı bilgisayar çantasıyla kolaylıkla tanınırdı. Emin değildi elbette ama önsezileri, polisin, arabası olmadığını bildiğini ve bu yüzden şehir dışına çıkan tüm toplu taşıma araçlarını kontrol ettiğini söylüyordu. Parrish de peşinde olmalıydı ve onun Grace'i tanımak için fotoğrafa ihtiyacı yoktu.

Grace, boş arazilerden yürümeye gayret ediyordu çünkü başarmanın tek yolu bu. Yiyecek, su, sıcak bir yer, tuvalet gibi çok sıradan ihtiyaçları bile karşılamak için büyük bir çaba göstermek gerekiyordu artık. Hiç değilse parası vardı ve her ne kadar gözetleme kameraları yüzünden uzak durması

gerektiğini bilse de ihtiyaçlarını satın alabileceği küçük marketler karşısına çıkıyordu. Aslında yemek problem değildi çünkü Grace hiç acıkmıyordu.

Evsizler gibi görünüyordu; aslında gerçekten de *evsizdi*. Bir süre kuzey yönünde yürümüş, sonra doğuya doğru dönmüş, daha kolay fark edileceğini bildiği için dağ yamaçlarından uzak durmuş, mümkün mertebe karayollarını takip etmeye gayret göstermişti. Minneapolis ile Eau Claire arasındaki bölgenin ne kadar ıssız olduğunu ilk kez bu yolculuk sırasında fark etmişti. Eyalet merkezleri arasında yürüyor olsaydı hiç değilse sık sık motellere ya da kamyon duraklarına rastlayabilirdi. Ama merkezlerden uzaktaki bu yol boyunca, birkaç müstakil evden ve nadiren karşısına çıkan servis istasyonlarından başka hiçbir şey yoktu.

Maratondaki ikinci gecesinde, saat on buçuk civarında bir servis istasyonuna girerek tuvaletin anahtarını istedi. Görevli adam kafasını kaldırıp, ona sıkıntılı ve düşmanca gözlerle bakarak, “Kaybol buradan,” dedi. Başka bir istasyon bulması bir saatten fazla vaktini almıştı ama karşılaştığı ikinci görevli de pek kibar sayılmazdı, onu hemen çıkıp gitmediği takdirde polisi aramakla tehdit etti.

Soğuktan titrediği için iyice fenalaşan işeme ihtiyacı, artık Grace’e acı verir hale gelmişti. Sessizce dönüp istasyondan çıkarken yüzü bembeyazdı. Grace, araç park yerinden karşıya doğru geçerken görevlinin gözünün üzerinde olduğunu, her adımını takip ettiğini biliyordu. Karayolunun kenarına çıkmak üzereyken dönüp arkasına baktığında adamın kafasını tekrar, anahtarları istemek üzere istasyona girdiğinde okuduğu gazeteye gömdüğünü gördü. O anda keskin bir dönüş yaparak park alanının ucundan hızla dolanıp istasyonun arka tarafına geçti. Artık kendini rahatlatmak *zorundaydı* ve bunu yolun kenarında yapamazdı.

O sırada park eden bir arabanın çakıl taşları üzerinde çıkardığı sesi ve adamın birinin deminki görevliye bir şeyler söylediğini, görevlinin de ona cevap verdiğini duydu fakat konuşulanları anlayamıyordu. Arka duvarın iç tarafına doğru geçerek elindeki çöp poşetini olası sıçrama alanının dışında bir yere bıraktı ve kot pantolonunun fermuarını açtı.

Bu sırada çakıl taşlarının üzerinde gittikçe yaklaşan ayak seslerini duydu.

Gizlenecek hiçbir yer yoktu. Tuvalet kapılarının ikisinin birden üzerinde yanan loş ışık, karanlıktan yararlanmasının da önüne geçiyordu. Koşmak ve yaklaşan müşterinin onu tam olarak görememesini dilemek dışında bir seçeneği kalmamıştı.

Hemen çöp poşetini kaptı, o anda gözü üzerinde büyük, kalın harflerle “Bayanlar” yazılı tuvalet kapısına ilişti. Üzerinde kilit kopçası ve ona asılı açık bir asma kilit vardı. Kapı kilitli değildi!

Bu sırada adımlar iyice yaklaştı, adam köşeyi dönmek üzereydi. Grace hiç tereddüt etmedi. Çöp poşetini olduğu yerde bırakarak küçük, karanlık odaya hızla dalıp sırtını duvara yaptırdı. Kapiyı kapamaya bile fırsat bulamamıştı. Müşteri kapının önünden geçti, hemen arkasından da yandaki tuvaletin ışığı yandı ve kapı kapandı.

Grace, sırtı duvara dayalı, yere çökmüştü. Tuvalet denilen yer minicik bir kabinden ibaretti. Klozetle lavabo zar zor sığdırılmıştı. Duvarlar beton bloktandı ve zemin de beton kaplıydı. Kötü bir kokusu vardı.

Grace, ışığı yakmaya cesaret edemedi. Kapiyı, arada beş santimlik mesafe kalacak şekilde kapadı. Pantolonunu indirerek lekeli porselen klozetin üzerine, annesinin öğrettiği şekilde tünedi ve kendini bıraktı. Biçimsiz bir kuş gibi çömeldiği tuvaletin üstünde bacakları, aldığı tuhaf pozisyon-

dan dolayı ağrısa da gözleri rahatlamamanın etkisiyle yaşarmıştı. Aynı anda içine düştüğü durumun ve yaptığı şeyin saçmalığını fark edip sinirli bir şekilde güldü.

Yan taraftaki tuvaletten uzunca bir gaz çıkarma sesi ve arkasından kanaatkâr bir “Ohlıh!” nidası duyuldu. Grace, gırtlığına düğümlenen isterik kıkırdamayı tutmak için eliyle ağzını kapadı. Adam işini bitirmeden önce Grace bitirmeliydi, aksi halde adam onu duyabilirdi. Bu yarış Grace için hayatının en tuhaf yarışıydı. Bu yarışmanın varlığından haberdar olan tek kişi kendisiydi belki ve ne yazık ki bu durum olayı daha az stresli hale getirmiyordu.

Sifon sesini duyduğunda Grace de işini bitirmişti. O da hemen sifonu çekti, böylece ikinci sifonun sesi ilkinе karışmış oldu. Fakat yandaki adam ellerini yıkamadan tuvaletten çıktı, bu sırada Grace hiç kıkırdamadan bekledi. Nefes bile almadan hareketsiz duruyordu. Adam, demin tuvalete girerken açık duran kapının kapandığını bile fark etmeden yürüyüp gitti.

Grace kısa kısa soluk alıp verirken bu küçük, kötü kokulu tuvalette birkaç saniye daha bekleyip sakinleşmeye çalışıyordu.

Kokan sadece tuvalet değildi. Grace, hemen hemen üç gündür yıkanmamıştı ve bedeninden yükselen korkunun kokusunu da hissedebiliyordu. Elbiseleri de üzerinde ıslanıp kurumaktan ekşi bir kokuya bürünmüşlerdi.

Midesi bulandı. Normal koşullarda kirlenmekten çekinmezdi ama temizlenememek onun için sorundu. İkisi bambaşka şeylerdi. O bir arkeoloğun karısıydı, *artık dul olan karısı*, diye fısıldadı zihninden sinsi bir ses ve Grace onu hemen susturdu. Gün boyu tozun, terin hüküm sürdüğü kazılarda hep Ford’un yanında bulunurdu. Fakat akşam olunca ikisi de yıkanıp temizlenirdi. Grace, hiç bu kadar uzun süre yıkanmadan durduğunu hatırlamıyordu ve buna katlanmak zordu.

Tuvaletin kapısını birkaç santim daha açarak içeriye biraz daha ışık girmesini sağladı. Lavabo da en az klozet kadar lekeliydi ama neyse ki üst tarafında rulo havluluk ile musluğun hemen yanında bir sıvı sabun kutusu vardı.

Grace içindeki isteğe karşı koyamıyordu. Belki kıyafetlerindeki koku için bir şey yapamazdı ama bedenindeki koku için yapabiliirdi. Musluğu açtı, az su geliyordu. Mümkün olduğunca sessiz kalmaya özen göstererek yıkanmaya çalıştı. Üzerindekileri çıkarmaya cesaret edemedi. Yıkanmak ve kurulmak için elinde yalnızca sert, kahverengi havlu kâğıtlar vardı. Yine de işini bitirdikten sonra kendini oldukça ferahlamış hissetti. Artık elleri temizdi, avcunun içini suyla doldurarak eğilip içti. Buz gibi su, dilinin üzerinden boğazına doğru akarken birbirine yapışmış dilini ve damağını yumuşatıyordu.

“Bu lanet ses de neydi şimdi?”

Duyduğu bu sözler, bir anda Grace’in paniğe kapılmasına sebep oldu. Suyu kapatmayı unutup aniden arkasına döndü. Bu, görevlinin sesiydi. Grace adamın, içinde bilgisayarın ve belgelerin olduğu poşeti alırken çıkardığı hışırtıyı duydu.

Hafif bir homurtuyla kapıyı iterek açtı. Adam sırtı Grace’e dönük, elinde tuttuğu poşeti açmış içine bakıyordu ki Grace’in sesini duyunca arkasını döndü. Onu hemen tanıdı ve gözleri kısıldı.

“Buradan def olup gitmeni söylememiş miydim ben sana?” Grace’i kolundan yakalayarak tek hamlede tuvaletten çıkardı ve metrelerce öteye fırlattı. Grace sendeleyerek önce dizinin üzerine sertçe düştü, sonra dengesini yeniden sağladı. Bu sırada dizine çarpan sert bir taş, nefesinin acıyla kesilmesine neden oldu. Aynı anda sırtının ortasına inen yeni bir darbeyle birlikte boylu boyunca yere uzandı.

“Seni beş para etmez lanet şey!” dedi adam, botlu olan

avagını geriye doğru esneterek. "Sana git dendiğinde gitmezsin demek. Sana güntünü göstereceğim."

Aslında sıska bir adamdı fakat kavgaya hazır köpeklerin gücünü üzerinde toplamış gibiydi. Grace adamın savurduğu tekmeden uzağa kaçtı çünkü o tekmenin, isabet ettiği zaman, kaburgalarını kıracağına emindi. Tekmesi boşa giden adam dengesini kaybedip, sendeleyince daha da sinirlendi. Grace, çılgına dönmüş bir biçimde emekleyerek yana doğru kaçmaya çalışırken adam da yeni bir tekme atmaya hazırlanıyordu.

Bu kez çok yakındı ve Grace bu tekmeden kaçabilecek kadar hızlı hareket edemeyeceğini biliyordu. O da kendi ayaklarını kullanarak adamı dizinden vurdu. Zaten tek ayak üstünde duran, diğer ayağıyla tekme atmaya hazırlanan adam, Grace'ten tekneyi yiyince dengesini tamamen kaybetti ve yana doğru kötü bir şekilde düştü. Elindeki torba da onunla birlikte yere savruldu.

Grace fırlayıp ayağa kalktı fakat yeterince hızlı değildi; adam tekrar dengesini sağlamayı başardı. Grace'in ve aralarındaki poşetin üzerine kâbus gibi çöktü. Bu sırada Grace göz ucuyla poşete bakarak aralarındaki mesafeyi hesap etmeye çalışıyordu.

"Seni küçük sürtük!" dedi adam bu kez, öfkeden yüzündeki bütün kaslar gerilmişti. "Seni geberteceğim."

Öne doğru uzanmış, elleriyle Grace'i yakalamaya çalışıyordu. Grace az önce işe yarayan yöntemi yeniden denemeye karar verdi: Yere atlayıp iki ayağıyla adama vurmaya başladı. Tekmelerden biri zarar vermeyecek şekilde adamın bacağına isabet etti fakat öteki, tam da adamın hayalarına denk geldi. Adam bir anda duvara çarpmış gibi donakaldı ve iki eli apış arasında iki büküm eğilirken boğazından çok tiz, hırıltılı bir ses yükseldi. Bu sırada Grace poşeti kapıp, ayağa bile kalkmadan sürünerek uzaklaşmaya ve nihayet kalkıp koşmaya baş-

ladı. Binanın etrafında daire çizerken ayakları park alanının taş zeminine sertçe vuruyordu. Sonunda karayoluna ulaşır karşıya geçti. Artık karanlığın içinde kaybolmasına ve benzin istasyonunun geride küçük, ışıklı bir nokta halinde kalmasına rağmen durmadı.

Biraz sonra giderek yavaşladı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, nefesi boğazını acıtıyordu. Görevlinin polise haber vermesi muhtemeldi ama polislerin hiçbir şey çalmayan, yalnızca adamın kıymetli aile taşına birazcık zarar veren bir evsizle ilgilenmeleri zordu. Yine de, yoldan geçen bir eyalet polisi onu görürse, yanından öylece geçip gitmeyeceği kesindi. Bu yüzden Grace, ne zaman araba geldiğini görse karayolundan uzaklaşmak ve araba geçip gidene kadar gizlenmek zorunda kalıyordu.

İyice temizlenmişti ama şimdi eli yüzü ve elbiseleri yeniden toz toprak içindeydi. Durup üstünü başını elinden geldiğince silkelemeye çalıştı ama eskisinden daha kötü göründüğünün farkındaydı.

Durumu iyice düşünmeliydi. Grace'in, tuvalet ihtiyacından ziyade su ve yıkanmak için tuvalete ihtiyacı vardı. Gerçi henüz arazinin ortasında çömelip ihtiyacını giderecek noktaya gelmemişti ama görünen o ki, o zamanlar da gelecekti. Grace, bir daha fırsat bulduğu zaman, her ihtimale karşı biraz tuvalet kâğıdı çalmalıydı. Ayrıca bu geceki tepkiyle ilerleyen günlerde tekrar karşılaşmak istemiyorsa belki saygı duyulacak biri gibi değil, ama en azından evi olan biri gibi görünmek zorundaydı. Naylon çöp poşeti, bilgisayar yağmurdan korumak için harika bir icattı ama öte yandan Grace'in evsizliğini vurguluyordu. Buna bağlı olarak da dükkân sahipleri onu kendi arazilerinde görmek istemiyorlardı.

Grace, temizlenmek ve mümkün mertebe iyi görünmeyi başarmak için başka bir yer bulmalıydı. Daha sonra bir ür-

dırım mağazasına girip birkaç yeni kıyafet ve ucuz bir çanta satın alabilirdi. Basit şeylerdi ama hayatı kolaylaştırdıklarına şüphe yoktu. Böylece umumi tuvaletleri kimsenin dikkatini çekmeden kullanabilecekti. Asıl ihtiyacı olan şey ise arabaydı fakat çalmadığı sürece bu mümkün değildi ve araba çalmak, tam da onun uzak durmaya çalıştığı türden bir ilgiyi üzerinde toplamak demekti. Hayır, şimdilik en iyi yol yürümekti.

Adamla ettiği kavga ve kaçış serüveni, metabolizmasına uyarıcı adrenalin gönderilmesine sebep olmuştu ama sonrasında kendini zayıf hissetmeye başladı. Karanlık yolda yürürken dizleri titriyordu. Grace, düşürmekten korkarak kucağındaki poşeti sıkıca göğsüne yapıştırdı. Yaptığına inanmıyordu. Daha önce hayatında kimseye hiç vurmamış, kavga etmeyi aklından bile geçirmemişti. Halbuki şimdi kavga etmekle kalmamış, kavgayı kazanmıştı bile. Elbette şansı yaver gittiği için galip gelmişti ama yine de bu gece öğrendiği önemli bir şey vardı: Elindeki silahları doğru kullanmasını bilirse kazanması mümkündü. Bu gece aştığı eşik, önemsiz ve içsel bir mesele gibi görünse de Grace, önceden sadece uyuşukluk ve korkunun hüküm sürdüğü yüreğinde, artık yeni bir gücün büyüdüğünü hissedebiliyordu.

Uzaktaki ağaçların yapraklarının arasından parlayan ışık, dönemeci alan bir arabanın yaklaştığını gösteriyordu. Grace ani bir dönüşle otobandan içeriye doğru yöneldi ama karanlık yüzünden zemini göremediği için koşamıyordu. Şu anda incinmiş bir ayak bileği bile onun için hayatta kalmakla ölmek arasındaki ince çizgi anlamına geliyordu. Yandaki ağaçların arkasına sığınmak için hızla yürüse de ağaçlar onun düşündüğünden uzaktaydı. Araba hızla yaklaşıyor, ışıkları gittikçe daha güçlü parlıyordu. O sırada zemin, bir anda beklenmedik biçimde yükseldi ve Grace'in ayakları, ıslak çimlerin üzerinde kayıverdi. Grace, kucağındaki bilgisayar çantasının

üzerine sert bir biçimde yüzüstü kapaklandı. Sağına baktı ve araba hızla görüş açısına girdi.

Grace kafasını yere gömerek kımıldamadan bekledi, seyrekle otların onu gizleyebilmesini diliyordu.

Arabanın farları öylesine parlaktı ki, Grace fark edildiğini düşünmüştü. Ama araba yavaşlamaya bile kalkışmadan yanından hızla geçip gitti. Grace, kutsal karanlık tarafından gizlenmişti. Üstü başı iyice ıslanmış, buz gibi olmuştu, otlar yüzüne iğne gibi batıyordu. Bilgisayar çantasıyla yakın ve sert bir biçimde temasta kalan göğsü acımişti. Bir kez daha gücünü toplayıp ayağa kalkarken aynı anda bedenini saran çok sayıda ağrı kendini hissettirmeye başladı.

Attığı her adım onu Minneapolis'ten, evinden -hayır, artık ne evi ne de bir hayatı vardı- biraz daha uzaklaştırıyordu. Attığı her adım onu Parrish'ten uzağa, dolayısıyla daha güvenli sulara taşıyordu. Geri dönüp onunla yüzleşecekti fakat bunu kendi koşullarını iyileştirip, savaşmak için yeterli gücü topladığında yapacaktı.

Soğuğu ve vücudundaki ağırları, yara bereyi, gerilmiş kaslarını, kalbinin bir zamanlar düştüğü o kocaman boşluğu duymazdan geldi.

Sadece yürüyordu.

★★★

Telsiz alıcısı harika bir icattı. Conrad'ın polis kayıtlarını dinlerken öğrendiği çok şey olmuştu. Birçok parolayı ve her türlü meslek argosunu biliyordu artık. Polislerin nasıl düşündüklerini anlamak, onun için çok önemli bir avantajdı. Bunu başarmak için çok uzun bir süre polisler üzerinde çalışmıştı. Bunun da ötesinde, her aydın kişi, kanunların işleviyle ilgili şahsen bilgi sahibi olmalıydı. Zira belirli bir günde, olup bitenlerle ilgili medya aracılığıyla doğru bilgiye ulaşmak

mümkün değildi. Medya yalnızca dramatik ya da esrarengiz bulduğu veya halihazırda varlık gösteren, siyasi atmosferi destekleyen mevzuların peşine düşerdi. Conrad, polislerin sık sık uğradıkları, aile içi anlaşmazlıklarda hakemlik yaptıkları sorunlu noktaların nerelerde olduğunu, zehir tacirliğinin yürütüldüğü yerleri, fahişelerin iş tuttukları sokak köşelerini iyi bilirdi. Conrad, polisler, bilinen bölgeler dışında bir yer için telefon aldıkları zaman onları dinliyor, seslerinin gerildiğini, söz konusu *farklılığın* sebep olduğu adrenalinini nasıl salgıladıklarını fark ediyor, böyle zamanlarda dikkatini dinlemelere daha da yoğunlaştırıyordu.

Metro bölgesi hiçbir zaman sessiz sakin bir yer olmamıştı. Her daim varlığını sürdüren toplumsal dertler vardı buralarda. Kırsal bölgelerde ise hayat daha huzurlu akardı. Eyalet telsizleri bu bölgelerde çok daha sıradan ve önemsiz mesajlar geçerdi. Alıcıların etkinliği çok geniş alanlara kadar ulaşmıyordu. Her ne kadar edindiği bilgilere kıyasla yapılan geri ödemeler pek tatmin edici olmasa da Conrad uyanık bir adamdı; kırsal bölgeler için özel yükselticilerle daha güçlü alıcılara yatırım yapmıştı. Altmış mil yarıçapındaki bir alanda, herhangi bir şey olduğunda bundan haberdar olmak istiyordu.

Conrad tüm alıcıları açarak yatağında uzanmayı ve bilgi akışını takip etmeyi seviyordu. Devamlı gelen cızırtılı ses onu yatıştırıyor, kendi iradesiyle seçtiği bu karanlık ve tekinsiz hayatla arasındaki bağı kuruyordu. Alıcıları tüm gece açık bıraktı. Uyurken bile aklı ve kulağı oradaydı, zira herhangi bir acil durum kodlaması geçtiğinde hemen uyanıyordu.

Aslında tam olarak uyuduğu söylenemezdi. Bekleme konumunda gözlerini dinlendiriyordu sadece ve zaten gerçek anlamda bir uykuya da ihtiyacı yoktu. Yalnızca fiziksel dinlenmenin, bütünüyle bir bilinç kaybından daha tatmin edici olduğuna inanıyordu. Yarı uyur yarı uyanık haldeyken, be-

denindeki rahatlamayı takip edebiliyor, altındaki çarşafı ve tüylü vücudunun üzerinde hafifçe gezinen havayı hissetmeyi seviyordu. Havanın bu okşaması Conrad'ın hayatta hoşuna giden tek okşama türüydü, belki de bunun sebebi cinsel bir okşama olmamasıydı. Conrad, sekse karşı bütünüyle ilgisizdi. Sabahları sertleşerek uyanmayı da, bedeninin kendi kontrolü dışında hareket etmesini de sevmezdi. Cinsel faaliyetlerin bir tür zayıflıktan ileri geldiğini düşünüyor, ne erkekler ne de kadınlar ona çekici geliyordu. Bu çağda tüm toplumu hastalık gibi saran önüne gelenle yatma ucuzluğundan da nefret ediyordu. Temiz ve iyi bir eğlence programı olduğunu düşündüğü *The Andy Griffith Show*'un tekrarlarını izlemeyi çok severdi, öte yandan televizyonda bugüne kadar hiç heyecanlı, seksi filmler izlememişti. Belki de dünyada hâlâ Mayberry* gibi yerler vardı, belki bir gün bunlardan birini ziyaret ederdi, gerçi asla orada yaşayamazdı. Mayberry gibi yerler Conrad'a göre değildi; o ancak adliye binasının bulunduğu meydandaki bir bankta oturup, birkaç dakikalığına da olsa iyilik havasını solumayı hayal edebilirdi.

Conrad gözlerini kapatarak düşüncelerini Mayberry'den Grace St. John'a doğru kaydırırdı. Grace de Mayberry'ye aitti. Zavallı kadının, Conrad'ın geceler boyunca telsiz alıcılarından dinlediği bu tehlikeli dünyada nasıl hayatta kalabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. O beyinsiz haşarat onu soyduktan sonra nereye gitmiş olabilirdi? Saklanacak bir yer bulabilmiş miydi, yoksa başka birinin kurbanı mı olmuştu? Conrad, henüz ona dair bir ize ulaşamamıştı fakat er ya da geç bunu başaracaktı, bundan emindi. Minneapolis'in dört bir yanında antenleri vardı ve onu *bulacaktı*. Conrad'ın kendi yeteneklerine güveni sonsuzdu; öyle ya da böyle aradığı her şey, günü geldiğinde avcunun içine düşmüştü.

**The Andy Griffith Show* ve *Mayberry R.F.D.* gibi dizilerde kullanılan kurgusal kent. (e.n.)

İçinde Grace için beliren ufak endişe kırıntısı onu şaşırtıyordu. Grace, milyonlarcası gibi sıradan, sessizce hayatını devam ettiren, kocasını ve işini seven, çamaşır yıkayıp alışveriş yapan bir kadındı. Yaşamında, akılla çözülemeyecek hiçbir ciddi sorun yoktu muhtemelen. Ancak ne yazık ki birdenbire hayat tecrübesini katbekat aşan bir şeyin içine düşmüştü ve sonu ölümdü. Conrad onun için üzülmüyordu ama başka bir seçenek yoktu.

Eyalet antenlerinden biri cızırdadı ve ses gelmeye başladı. “Brasher servis istasyonundaki görevli, evsiz bir kadının adama ait mülkü terk etmeyi reddedip, kendisine saldırdığını bildiriyor.”

Kadın mı? Conrad dikkat kesildi.

Bir dakika kadar sonra eyalet polisi devreye girdi. “Biron iki bildiriyor, şu anda bölgedeyim. Evsiz kadın hâlâ orada mıymış?”

“Olumsuz. Adamda ciddi bir yaralanma yok, doktor istemiyor.”

“Eşkâl bildirdi mi?”

“Kadın koyu renk saçlı, yirmi beş yaşlarında. Koyu renk pantolonlu, mavi tişörtlü. Bir yetmiş beş boylarında, doksan kilo civarında.”

“İri kadınmış,” diye yorum yaptı memur. “Geçerken Brasher’a uğrayıp ifadesini alırım ama büyük olasılıkla küçük bir sürtüşmeden ibarettir.”

Görevli muhtemelen yalan söylüyor, diye düşündü Conrad. Üzerindeki nevresimi açıp yataktan kalktı. Yaktığı ışık yumuşak ve rahatlatıcıydı. Acele etmeden giyinmeye başladı. Polis memuruna, istasyondaki görevlinin ifadesini alması için yeterince vakit tanınmalıydı.

Bir yetmiş beş boy, doksan kilo mu? Belki de. Ancak, adamın kavgada mağlup olması ve bir altmış bile olmayan, alt-

muş beş kiloluk bir kadın tarafından alt edildiğini itiraf etmek istememesi de yüksek bir olasılıktı. Bu nedenle ölçülere bir on beş santim ve yirmi beş kilo eklemek daha mantıklı görünmüş olabilirdi. Öte yandan saç, yaş, elbiseler doğru gibiydi, bu nedenle gidip kontrol etmeye değermişti.

Conrad, bir saat kadar sonra servis istasyonuna vardı. Vakit gece yarısını epeyce geçiyordu, etrafta hiç müşteri yoktu. Conrad, üzerinde “Pompalamadan Önce Ödemeyi Yapın” yazılı benzin pompasına baktıktan sonra küçük ama iyi aydınlatılmış dükkâna doğru yürümeye başladı. Görevli adam ayakta duruyor, kendisine yaklaşan Conrad’ın ince yüz hatlarına yapışmış sorgulayıcı, şüpheli ve beklenti içindeki uyumsuz birleşimi seyrediyordu. Adam, Conrad’ın görünüşünü beğenmemişti, zaten çok az kişi beğenirdi, ama öte yandan yaşadığı macerayı tekrar tekrar anlatabileceği bir dinleyici kitlesine ihtiyaç duyuyordu.

Conrad yürürken cüzdanından bir yirmilik çıkardı. Tabii asıl istediği şey benzin değil, bilgiydi.

Cüzdandan çıkan parayı gören görevli adam rahatladı.

Conrad, içeriye girip yirmiliği tezgâhın üzerine koydu ama adam almak için uzandığı sırada eli hâlâ paranın üzerindeydi. “Bu gece buraya bir kadın gelmiş,” dedi. “Bu yirmi dolar onunla ilgili soracağım birkaç soru için.”

Adam önce paraya, sonra tekrar Conrad’a baktı. “Bir yirmilik fazla sayılmaz.”

“Sorularım da öyle.”

Adam birkaç saniye daha paraya baktıktan sonra bundan fazlasını koparmaya çalışmanın zekice olmadığına karar verdi. “Ne olmuş kadına?” diye mırıldandı, asık suratlı bir ifadeyle.

“Saçlarını tarif et.”

“Saçlarını mı? Koyu renkliydi. Görevli polis memuruna anlattım zaten hepsini.”

“Ne kadar?”

“Bir saat kadar oldu sanırım.”

Conrad ikinci bir soluk borusunu sıkıp ufalamamak için kendini zor tuttu. Fakat ne yazık ki bu beyinsiz, kimsesiz bir sokak serserisi değildi; öldürülürse olayın sorgulanacağı kesindi ve Conrad, polisleri hiçbir biçimde Grace St. John’a doğru yönlendirmek istemezdi.

“Saçları. Saçları ne kadar uzundu?”

“Şey, saçını şu kıvrımlı şeyden yapmıştı, ne derler?”

“Örgü mü?” diye yardımcı oldu Conrad.

“Hah, evet, örgü.”

“Teşekkür ederim.” Conrad, elini paranın üzerinden çekti ve dükkândan çıkıp tüm soğukkanlılığıyla arabasına doğru yürüdü. Başka soruya gerek yoktu. Kadın kesinlikle Grace St. John idi ve bir an evvel Minneapolis’ten, bu cyaletten çıkması gerekiyordu. Doğuya, muhtemelen de Eau Claire bölgesine doğru ilerliyordu. Çünkü o yöndeki tek şehir buydu. Orada kimliğini daha kolay gizleyebilecek ve daha az dikkat çekecekti.

Conrad’ın onu yolda giderken yakalayabilme ihtimali vardı belki ama gece olduğu için bir araba yaklaştığında saklanması kolaydı. Belki de gündüzleri de yola devam ediyordu. Conrad kadının bunu yapmayacağını düşündü. Hem dinlenmesi gerekiyordu hem de gündüzün aydınlığında yakalanmaktan korkardı. Eau Claire’e kadar otostop çekmeyi dener miydi acaba? Conrad bunun da muhtemel olmayacağını düşündü. Grace, orta sınıf terbiyesi ve banliyö tedbiriyle yetiştirilmiş, çocukluktan itibaren otostop çekmenin veya arabasına bir otostopçu almanın ne kadar tehlikeli olduğu öğretilmiş bir kadındı. Zekiymi de; otostop çekmek demek, fark edilmek demektir ve fark edilmek onun şu anda isteyeceği en son şeydi.

Benzin istasyonundaki adam onun canını fena halde sıkmış olmalıydı, yoksa Grace, adamla boğuşarak dikkatleri üzerine çekme riskini asla almazdı. Muhtemelen şu anda üşüyordu, üzgün ve yaralıydı. Belki de yakınlarda bir yere sığınmış, bir yandan ısınmaya çalışırken bir yandan da ağlıyor ve devam etmek için kendinde cesaret bulamıyordu. Conrad genç kadının yakınlarda bir yerlerde olduğunu biliyordu fakat elinde iz süren takipçi köpekleri olmadığına ve olsa bile o derece dikkat çekmeyi göze alamayacağına göre, onu şu anda bulabilmesi mümkün değildi. Bu olayı mümkün mertebe gizli tutmak istiyordu; tıpkı Grace'in yaptığı gibi. Eğer işin içine polis ya da medya şimdiki seviyeden daha fazla karışmazsa çok daha iyi olacaktı.

Grace'in Eau Claire'e ulaşması tahminen ne kadar sürerdi? En azından iki gün daha, tabii eğer o zamana kadar başına başka bir şey gelmezse. Grace, eyaletler arası otobandan uzak duruyordu ve tali yollar, şehre daha çok giriş-çıkış şansı demekti. Ancak böyle bir sürü yol vardı ve bu da Conrad'ın işini zorlaştırıyordu. Yine de Conrad, Grace'in kullanması en muhtemel yolların sayısını ikiye indirebilirdi, ne de olsa iki, idare edilebilir bir sayıydı. Ama desteğe ihtiyacı vardı. Her an tetiği çekmeye hazır birine değil, planlar istenildiği gibi gitmediği takdirde paniğe kapılmadan yeni şartlara uyum sağlayabilecek biri gerekiyordu ona. Bir süre elindeki adamların üzerine düşündükten sonra Paglione'de karar kıldı. Belki biraz kalınkafalı bir adamdı ama sakindi. Hem zaten düşünme işlerini Conrad hallediyordu.

Zavallı Bayan St. John. Zavallı küçük kadın.

Beşinci Bölüm

Grace, Eau Claire civarına ulaştığında yiyecek bir şeyler bulması gerektiğinin farkındaydı. Aç değildi, günlerdir hiç açlık duymamıştı ama gittikçe güçsüzleştiğini hissediyordu.

Soğuk hava da bunun üstüne tuz biber oluyordu. İlkbahar, bin bir çeşit çiçeklerden ve yemyeşil yapraklardan oluşan jüponunu göstere göstere eteklerini savuruyor ve herkesi, kışın bittiğini müjdeleyen sersemletici bir umudun tuzağına düşürüyordu; halbuki tek yaptığı, her zamanki gibi alay etmektir. Lanet olasıca bahar! Grace bu kez havanın aşırılıklarına her zamanki kayıtsızlığıyla bakamıyordu. Şimdiye kadar soğuk yüzünden sürekli titremişti, artık titremeleri yavaş yavaş azalmıştı ama vücudunun yakıtı ihtiyacı vardı. En azından kar yağmıyordu, değil mi? Tüm evsizlerin yaptığı gibi, gerek gazete kâğıtlarıyla gerekse naylon poşetlerle bedenindeki ısıyı dışarıya çıkışını en aza indirmek için mücadele ediyordu. Görünüşe göre bu acınası tedbirler o kadar da acınası değillermiş, zira görüldüğü gibi, işe yaramıştı; Grace hâlâ hayattaydı.

Hayattaydı fakat giderek daha da sıkıntıya düşüyordu. Bu şekilde devam edemezdi. Hayatta kalmayı başarıp başarama-

yacağının şüphesinden daha ziyade, çalışma fırsatı bulamamak içini kemiriyordu. Eğer çalışamazsa Parrish'in onları neden öldürmek istediğini öğrenemeyecekti. Grace'in, bilginin güç olduğunu söyleyen o eski atasözüne inancı her zaman tam olmuştu ve şimdi, içinde bulunduğu davada da yine bilgi, intikamını almasını sağlayabilecek en iyi yoldu. Sadece sağlam bir zemine, uzun saatler boyunca rahatsız edilmemeye ve elektriğe ihtiyacı vardı. Bilgisayar bataryası tam doluyken dört saat kadar dayanırdı, Grace şimdiden bunun iki saatini kullanmıştı bile. Çalışmak için can atıyordu; yanında taşıdığı, önceki hayatından ona yadigâr kalan bu özelliğini yeniden faaliyete geçirmek istiyordu. Bunu yapabilmek için medeni dünyanın içine girmesi ya da en azından medeni dünyanın yakınlarında bulunması gerekiyordu. Zihninde oluşturduğu stratejiyi yürürlüğe koymanın vakti gelmişti.

Herhangi bir mağazaya girmeden önce bir kez daha yıkanıp temizlenmeliydi. Bu amaçla yeni bir servis istasyonu aramaya başladı. Bulduğunda bu kez görevlinin yanına hiç uğramadan binanın arkasından dolanıp, doğrudan tuvaletlere yönelmeyi tercih etti. Tuvalet kapıları kilitli olursa yola devam edip, kilitli olmayan bir tuvalet bulana kadar durmayacaktı. Bölgedeki istasyonların en azından yarısında tuvalet kapıları açık olmalıydı çünkü görevliler ikide bir anahtar peşinde koşmak istemezlerdi. Tabii kilitli olmayan tuvaletlerin çoğu korkunç derecede pisti ama artık bu durum Grace'i rahatsız etmiyordu. Şu anda tek istediği bir tuvalet ve musluğu akan bir lavaboydu.

Neyse ki böyle bir istasyon bulması uzun sürmedi. Küçük, rutubetli kabine girip ışıkları yaktı. Tavanda düşük voltajlı çıplak bir ampul asılıydı, yanında bir merdiven getirmedikçe kimsenin ulaşım da çalamayacağı bir ampul. Bu sırada, önünde duran kirli ve her tarafı çizik içindeki ayna-

da kendini gördü; karşısındaki derbeder görünümlü, gözleri çukurlarına gömülmüş, gerçek bir insana pek de benzemeyen bu kadına serinkanlılıkla baktı. İhtiyaçlarını giderdikten sonra üzerindeki kıyafetleri çıkarıp yıkandı. Tuvalette sabun ya da havlu yoktu ama Grace bu sorunla ilk defa karşılaştıktan sonra girdiği istasyonlardan yanına aldığı kâğıt havlu ve sabun sayesinde problem yaşamadı. Kaçınılmaz olan sabun hırsızlığına karşı önlem olarak, çoğu yerde duvara astıkları kutuların içine sıvı sabun doldurmuşlardı, bu yüzden Grace sabun bulabildiği için kendini şanslı hissetmişti.

Örgüsünü açıp tarağı eline aldı. Tarak, saç derisine değdikçe içinde duyduğu rahatlamamanın etkisiyle, neredeyse titreyerek saçlarını düzeltti. Saçları öyle kirliydi ki, dokunmaktan iğreniyordu. Fakat şimdi yıkamaya kalkışsa bir gün daha beklemesi gerekecekti. Bunun yerine saçlarını, yılların tecrübesiyle hızlıca kalın bir örgü halinde örerek ucunu küçük bir tokayla tutturdu ve omuzlarının üzerinden sırtına doğru bıraktı.

Kıyafetleri için yapılacak fazla bir şey yoktu. Bir tane havlu kâğıdı eline alıp ıslatarak kirlenmiş yerleri silmeye çalıştı fakat sonuç pek başarılı olmadı. Grace bunu önemsemediğini belli eden bir edayla omuz silkti, üç gün önce olsa bu hareketi asla yapamazdı. Havlu kâğıdı çöp kutusuna attı. Elinden geleni yapmıştı. Hayatta kirli kıyafetlerden daha kötü şeyler de vardı; örneğin, soyulmak veya kızgın boğa gibi bir adamın kaburgalarını tekmelemeye çalışması ya da sokak köpekleri tarafından kovalanmak veya kocanın ve kardeşinin öldürülmesini seyretmek gibi.

Grace, yerli yersiz aklına gelen ve ortaya çıkarak onu bitirmek isteyen bu son anıları nasıl yok edeceğini öğrenmişti artık. Düşüncelerini hemen daha pratik meselelere yönlendirdi. Kendine yedek elbise satın alabileceği en uygun yer nere-

siydi? Bir Kmart ya da Wal-Mart olabilirdi; bu saatte hâlâ açık olmalıydı ve orada kimse Grace'in ne aldığını fark etmezdi.

Sorun şuydu: Grace'in, Eau Claire hakkında hiçbir fikri yoktu ve elinde marketin adresi olsa bile oraya nasıl gideceğini bilmiyordu.

Taksi tutmak çok pahalıya patlayacağı için bu fikri geçti. Geriye kalan tek yol, birilerine sormaktı. Bu düşünce, paniğe kapılmasına ve midesine kramp girmesine sebep oluyordu. İstasyondaki adamdan sonra hiç kimseyle herhangi bir iletişimde bulunmamıştı. Tamamen hayatta kalmaya odaklanmış halde, iki gündür ağzından tek kelime çıkmamıştı. Konuşacak kimse yoktu ve Grace asla kendi kendine konuşan biri değildi.

Gerçi artık sessizliğe ufak bir ara vermenin vakti gelmişti. İstasyon binasının etrafından dolanıp, dükkândaki görevliyi bir süre izledikten sonra sessizliği bozacağı kişinin o olmayacağına karar verdi. Adamın bakışlarını sevmemişti. Önceki adam sıskaydı, bu ise kısa ve tombul. Yine de bunda, Grace'e, tam kendisine vuracağı sırada önceki adamın gözlerindeki bakışı hatırlatan bir şeyler vardı. Kim bilir, belki bu adamın da kişiliği ötekiyle aynıydı, bu kez işini şansa bırakamazdı.

Grace, bunun üzerine küçük bir araziden geçerek başka bir yola girdi. Tel örgülerden geçmek zorundaydı ama şanslıydı: Teller dikenli veya elektrikli değildi. Grace tırmandığında teller onun ağırlığıyla iyiden iyiye sarsılmaya başladı. Tel örgünün biçimine bakılırsa etrafta büyükbaş hayvan yoktu. Grace, merkeze bu kadar yakın bir yerde büyükbaş hayvan olmasını beklemiyordu zaten. Yine de, birdenbire bir boğayla karşı karşıya kalmayacağını bilmek güven vericiydi.

Arazinin diğer yanından tellere tırmandığı sırada sağ taraftan bir köpek havlaması duyuldu. Ayakları toprağa değerek değmez Grace sola dönüp ilerledi. Bölgelerinden çıkarsan

bu köpeklerin havlamayı bıraktıklarına daha önce şahit olmuştu. Fakat manevra bu kez işe yaramadı. Köpek daha da çılgınca havlamaya ve ses gittikçe yaklaşmaya başladı.

Eğilip yerden birkaç taş aldı. Aslında köpek masumdu; sadece içgüdüsel görevini yerine getirerek davetsiz bir misafire karşı havlıyordu. Grace ona zarar vermek istemezdi ama ısırılmak da istemiyordu. Yakınına atılan büyük bir taş, genellikle köpeğin geri çekilmesini sağlardı. Grace de elindekilerden birini ona doğru atarak, "Aptal!" dedi. Mümkün olduğunca sessiz ve fakat aynı zamanda olabildiğince sert bir tonda konuşmaya gayret ediyordu. Aynı anda ayağını da yere vurarak kızgınlığını vurguladı.

Bu beklenmedik biçimde sinirli hamle karşısında hayvan geriye doğru sıçradı ve Grace bu hareketi karanlıkta zar zor seçebildi. Köpeğe doğru bir adım daha atarak yeniden "Aptal!" dedi ve bu sırada köpek geri çekilmenin en doğru hareket olacağına karar verdi. O bir yöne, Grace diğer bir yöne doğru sessizce yürüdüler.

Grace, her ne kadar karşısındaki bir köpek de olsa sessizliğini bozduğu için sevinmişti.

"Sanırım onu gördüm," diye bilgi verdi Paglione cep telefonuyla. "O olduğuna eminim. Az önce bir benzincinin arkasında dolanıp duran birini gördüm."

"Ne tarafa gittiğini gördün mü?" Conrad arabasını çalıştırdı. Grace'in Eau Claire'e giderken kullanması en muhtemel olan 12. ve 40. otobanları seçmişti. Daha kalabalık olan 12.'yi kendisi gözetlerken 40.'yı da Paglione'ye bırakmıştı. İki otobanın kesişme noktası şu anda bulunduğu yerden birkaç mil ötedeydi.

"Onu kaybettim. Sanırım bir araziye daldı. Yakalayamadım."

“Eau Claire tarafına gidiyor. O yönde çalış. Bir noktada tekrar otobana ya da bir caddeye çıkacaktır.”

Conrad telefonu kapatıp yanındaki araba koltuğuna bıraktı. İçini bir heyecan kaplamıştı. Artık ona çok yakındı, bunu biliyordu. Onu hissedebiliyordu. Grace ilginç bir avdı, çünkü yakalanamazlığı hiç beklenmedik bir durumdu. Ama Conrad sonunda onu ele geçirecek ve böylece görevini başarıyla yerine getirmiş olacaktı. Bir kez daha galip gelecekti. Bir anlığına da olsa bu heyecanı hissetmek için kendine izin verdi ve sonra bu duyguyu tüm soğukkanlılığıyla bir kenara kaldırdı. Hiçbir şeyin işini engellemesine izin veremezdi.

Kmart tabelası havada süzülüyor, Grace’i o yöne doğru sürüklüyordu. Sayısız tarlalar, boş arsalar ve arka bahçeler geçmiş, karşısına çıkan onlarca başka köpeği başından savmıştı. Bunlar bekçi köpeklerinden ziyade evcil hayvanlardı belki ama anbean derinleşen bir labirent halinde uzayıp giden evlerin arasında kimsenin dikkatini çekmeden onca yolu kat etmek gerçek bir başarıydı.

Kmart otoparkının arka tarafında gözüne Salvation Army toplama konteynırı ilişti. Etrafında ıskartaya çıkmış mobilyalar ile kırık dökük öteberi vardı. Grace’in daha önce öğrendiğine göre, çok sayıda insan düzenli olarak buraya gelip, bağış yapılan eşyaların içinden işlerine yarayanları alır ve geriye sadece hiçbir işe yaramayan ıvrır zıvrı bırakırdı. Grace’in ise şu anda ihtiyacı olan şey, çantasını saklayabileceği güvenli bir yerdi. Ne var ki çantayı bu bağış yığınının içine saklamak söz konusu bile olamazdı.

En karanlık gölgelik alanlarda kalmaya özen göstererek binanın arka tarafına doğru yürüdü. Sevkiyat ve teslim bölümünde bir yığın karton kutu vardı ama burası da ıslıl ıslıl

aydınlatılmıştı. Işıklar olmasa ideal bir gizlenme yeri idi. Binanın etrafında bir süre daha yürümeye devam ettikten sonra çim alan ve bahçe bölümüne geldi. Burada büyük çiçek saksıları ve tel örgülerin önüne yüksekçe istiflenmiş çim tohumu poşetleri vardı. Gece olduğu için çıkış kapısı kapalıydı fakat birkaç kişi imitasyon toprak kapları görmek için soğuğa cesurca meydan okuyordu.

Çim tohumu yığınının arkasında hızlıca yere doğru eğilen Grace, elindeki naylon poşeti dikkatlice tel örgüye dayadı. Yerler siyahtı ve gölgeler poşeti gizleyebilecek kadar karanlıktı. Oradan geçen biri dengesini kaybedip üzerine düşmediği sürece çantanın fark edilmesi zordu. Grace bilgisayarını orada bıraktığı için paniğe kapıldı; yere çömelerek onu izleyen kimse olmadığından emin olmak için bir kez daha etrafına bakındı. Tam arkasında küçük bir koruluk vardı ve cırcır böcekleri olağan şamatasını yapıyordu; bu, ağaçların arasında kimse olmadığının kanıtıydı.

Grace, Eau Claire'in Minneapolis olmadığını kendine hatırlattı. Burası Minneapolis-St. Paul'un altında biri büyüklüğünde bile değildi. Şehir, kendi payına düşen berduşları, uyuşturucu müptelalarını ve evsizleri bünyesinde barındırıyordu ama poşetin burada fark edilmesi nispeten zordu. Ne de olsa Kmart otoparkı da kötülük yuvası falan değildi, bilhassa da kapanma vaktine bu kadar yakınken.

Artık daha fazla bekleyemezdi. Ayağa kalkıp tel örgülerin etrafında, arkasına bakmadan hedefine doğru yürümeye başladı. Sanki burada olmak onun bu dünyadaki en doğal hakkıymış gibi –ki öyleydi– uzun adımlarla, kendinden emin bir biçimde yürüyordu. Bir şey çalmayacaktı, alacağı şeyleri cebindeki nakit parayla ödeyecekti.

İçeri giren müşterileri izlemek için kapıda bir görevli bulunuyordu. Adam, Grace'e doğru sert bir bakış attıktan sonra

danışma masasına döndü. Grace, adamın başka bir görevliyi bir şey çalmadığından emin olmak için onun peşine takacağını düşündü.

Sıradan bir alışveriş arabası olarak devam etti. Onu takip etmelerini umursamadı.

“Sayın misafirlerimizin dikkatine!” Hoparlörlerden anons sesi çınladı. “Mağazamız on beş dakika sonra kapanacaktır.”

Grace arabayı kadın kıyafetlerinin olduğu reyonlara doğru elinden geldiğince hızlı sürdü. Hemen kendi bedenine uygun bir kot pantolonu, uzun kollu bir tişörtü ve kot montu aldığı gibi iç çamaşırı bölümüne geçti. Bir paket külot ile bir paket çorabı da kapıp arabaya attı. Hemen arkasından, tabelalara bakarak mağazanın arka kısmında kalan ayakkabı bölümünün yerini keşfetti. Koridorda erkek giyim reyonlarının önünden geçerken bir beysbol şapkası kaptı. Ayakkabıların bulunduğu rafların önüne geldiği gibi hemen kendine rahat, sportif, beyaz bir çift ayakkabı seçti. Ayağındaki mokesen ayakkabılardan çok daha iyiydi bunlar.

Pekâlâ, şimdi bir de çanta, diye düşündü. Bavullar mağazanın ön tarafında, sporla eczane bölümlerinin arasında kalıyordu. Grace buradaki çantalara hızlıca göz gezdirdikten sonra orta boy kamp çantalarının arasından en ucuzunu seçti. Kasalara doğru ilerlerken yolda bir diş fırçası, diş macunu ve şampuanı da arabaya attı.

Mağazaya girdikten beş dakika sonra arabayı kasalardan birine yanaştırmıştı bile. Etrafta kendisini izleyen herhangi biri olup olmadığına bakmadı. Tezgâhta türlü çeşit sakızlar ve şekerler boylu boyunca dizilmişti. Grace midesinin guruldadığını duyabiliyordu. Tezgâha göz gezdirdi; bir şeyler yemeliydi. Çikolataya bayılırdı aslında ama şekerleri görünce kendini bir anda kötü hissetti. Mide bulantısıyla beraber vukarıya doğru çıkan tükürüğünü zar zor yutabildi.

Yerfistiği tatlı değildi. Tuzlu ve lezzetliydi. Önündeki

müşteri hesabını kapattıktan sonra Grace arabayı öne doğru itti. Bu sırada bir paket yerfistiğini da arabaya attı. Sonra aldıklarını birer birer kasaya koymaya başladı.

Uykulu ve sıkkin görünen kasiyer kız, malzemeleri bir yandan otomatik yazarkasaya işlerken bir yandan da bunları poşetliyordu. “Yüz otuz iki nokta on yedi,” diye mırıldandı.

Grace bir kez daha yutkundu. Yüz otuz iki dolar mı! Önünde duran iki poşete ve sırt çantasına baktı. Eğer bundan sonra seyahat ederken ve gizlenirken daha başarılı neticeler almak istiyorsa buradaki malzemelerin her birine ihtiyacı vardı. Elini cebine daldırıp banknot tomarını çıkardı, içinden yedi yirmilik ayırarak kasiyere uzattı. Para üstünü aldıktan sonra bir eliyle sırt çantasını, diğer eliyle de iki poşeti tuttu, önündeki arabayı da vücuduyla, yeni günün yeni müşteri selini karşılamak üzere diğer arabaların bulunduğu sıraya doğru iteledi.

Mağazanın önünde bir otomat vardı. Grace buradan bir şişe meşrubat alıp elindeki torbaya attı.

Çimenlik araziden ve bahçenin içinden geçerek arka tarafta doğru yürürken kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bu bölüm artık tamamen boşalmıştı; yalnızca bitkilerin üzerini örtmekle meşgul olan bir personel vardı. Grace, adamın sırtını döndüğü bir anı yakalayarak üst üste istiflenmiş çim tohumu torbalarının arkasına geçip yere çömeldi. Sırt çantasını kenara bırakarak eliyle karanlık, soğuk zeminde kendi çöp poşetini aramaya başladı fakat parmaklarının altında tek hissettiği, iri kum taneleri ve ıslaklıktı. Ani ve şiddetli bir dehşet duygusuyla olduğu yere mihlandı. Biri onu takip etmiş ve mağazaya girer girmez gelip poşeti mi çalmıştı? Karanlıkta çömelip kalmış, kocaman açılan gözlerini sabitlemiş, güç bela nefes alarak düşünmeye çalışıyordu. Eğer biri onu izlediyse ağaçların arasına saklanmış olmalıydı.

Acaba poşeti aldıktan sonra tekrar oraya mı girmişti? Grace peşine düşse onu yakalayabilir miydi? Şimdi ne yapacaktı? Elinde poşet olan herkesin üzerine mi atlayacaktı? Cevap evetti, gerekirse bunu da yapacaktı. Şu anda vazgeçemezdi.

Peki ama acaba tel örgülerden aşağıya doğru yeterince inmiş miydi? Doğru noktaya mı bakıyordu? Mağazanın parlak ışıkları gece görüşünü mahvetmişti. Belki de poşeti köşeden ne kadar uzakta bıraktığını yanlış hesaplamıştı. İçinde yeni elbiseleri bulunan Kmart poşetlerini dikkatlice yere bırakıp tel örgü boyunca sürünerek uzandı. Mesafeyi yanlış hesapladığına dair umudun içinde yeşermesine izin vermeye cesaret edemese de yine de şansını deniyordu.

Ve eline çarpan naylonu hissetti. İçini kaplayan ani rahatlama duygusu onu zayıf düşürmüştü. Ayağa kalkmak için gerekli gücü yeniden toplamak üzere yere öylece uzandı. Her şey yerli yerindeydi; bilgisayar, disketler, kâğıtlar. Hiçbir şeyi kaybetmemişti.

Üzerindeki güçsüzlüğü attıktan sonra hemen sırt çantasını önüne çekip fermuarını açarak yeni aldığı elbiseleri ve bilgisayarını içine koydu. Sonra da ağaçların arasına doğru girip, ancak kendini gecenin karanlığında kaybettikten sonra yerfistiklerini yiyip meşrubatını içmeye cesaret edebildi.

Aldıklarını yiyip içtikten ve biraz dinlendikten sonra ağaçların arasından parlayan ve onu kendine doğru çağıran beyaz ışığa baktı. Kmart artık kapanmıştı fakat caddenin aşağılarına doğru bir fast-food zinciri ile küçük bir marketin tabelası ıslıl ıslıl parlıyordu. Hamburger fikri midesini bulandırılmıştı ama market... Bir somun ekmek alıp içine fıstık ezmesi sürebilirdi. Gayet sıradan bir alışveriş yapacaktı, kinse onu va da ne aldığıını hatırlamazdı bile.

Hepsini bu gece yapmak, diye düşündü. Şimdiden çok fazla şey yapmıştı zaten: Karşısındaki köpek bile olsa konuşmuş.

yeniden insanların arasına karışmış, kendine yeni kıyafetler almıştı. Marketlere gecenin bir saati uğrayan müşteriler gündüz uğrayanlara göre garip karşılanırdı. Grace, geceleri yaşadıkları tuhaf olayları birbirlerine anlatan birçok kasiyer görmüştü bugüne kadar. Söz konusu tuhafliklardan biri de kendisi olabilirdi, üstelik kendi hikâyesinin kimsenin ilgisini çekeceğini sanmıyordu. Grace bunları düşünerek kendinden emin bir biçimde çantasını alıp markete doğru yürümeye başladı.

Sırtında çantayla markete girmesi mümkün değildi elbette. Yolun karşısında durup etrafı kolaçan etti. Marketin arkasındaki sokak yerleşim alanıydı, birçok ev ve araba vardı. Marketin üç tarafı üç metre yükseklikteki tel örgüyle çevriliydi. Sol tarafta sevkıyat bölümü ve boş karton kutulardan oluşan karmaşık bir yığın vardı; evsizin biri ya da kaçmakta olan bir kadın için ideal bir prefabrike ev. Soğuk geceleri geçirmek için kartondan bir ev ne de güzel olurdu.

O anda aklına çantasındaki kot mont geldi. Sessizce ve kızgın bir tavırla kendine güldü. Madem üşüyordu, neden montu giymemişti? Sorunun aptal cevabı da gecikmeden geldi: Grace çok pisti, mont ise yeni. Yeni ve temiz elbiselerini duş aldıktan sonra giymek istiyordu. Hayat boyu bize yol gösteren öğretmenler, üç gündür soğuktan tir tir titreyen bir bünyeye bile hâkim olabiliyordu işte.

Yarın, diye tekrarladı kendi kendine. Bir şekilde gerçek bir duş alıp saçını yıkamayı başaracaktı. Yeni kıyafetlerini yarın giyecekti.

Bu gece için sadece biraz sandviç malzemesi alıp yoluna devam etmeliydi.

İçinde beliren tuhaf bir temkinli olma hissinin etkisiyle, caddeden karşıya geçmek için acele etmedi. Önce yol boyunca yukarıya doğru devam edip, trafik ışıklarının olduğu

noktadan karşıya geçerek geri yürüdü. Kötü kokan çöp bidonlarının etrafında zikzaklar çizerek ve her bulduğu ağacın gölgesine girerek otoparkın arka ucuna kadar geldi. Nihayet markete ulaşmıştı ama burada bir şeyler onu tedirgin ediyordu. Belki de acil durumlarda kaçış yolunu kapatan şu teller yüzündendi. Önce sırt çantasını burada bırakmayı planlamıştı ama şimdi fikrini değiştirerek ön kapıya doğru ilerledi. Arkada park etmiş araç yoktu; demek ki personel de araçlarını ön tarafa, muhtemelen de en çok tercih edilen merkez koridorları müşterilere bırakıp, otopark alanının bir yanına tek sıra halinde park ediyordu.

Grace binanın yanında, otopark alanına giren ya da buradan çıkış yapan hiçbir müşterinin olmadığı bir anlık boşluğu yakalamak üzere pusuda bekledi. Böyle bir an yakalayınca da kafasını arabalardan birinin kaporta seviyesinin altına kadar indirerek eğilip yan sıraya doğru sıçradı. İlk arabanın önünde diz çökerek eliyle kaportaya dokundu: Soğuktu. Belli ki araba saatlerdir oradaydı. Evet, personel araçlarının park yerini doğru tahmin etmişti. Elindeki çantayı arabanın ön tekerleklerinin arasından altına doğru kaydirdi. Mağaza dokuzda kapanmadığına göre sabaha kadar olmasa bile en az saat ona kadar açık demektir ve personelin daha da geç saate kadar orada kalması muhtemeldir. Grace arabanın sahibinden çok daha önce geri dönecekti.

Tedbir olarak, hemen ayağa kalkıp markete doğru yürütmek yerine, sıra boyunca arabaların yanından yengeç yürüyüşü yaptı ve son iki arabanın yanına gelene kadar devam etti. Son iki arabanın arasında ayağa kalkarak derin bir nefes aldı. Yürüyerek market kapısından içeriye girdi ve tüm cesaretiyle toplum içine karıştı.

“Onu yakaladım,” diye bildirdi Paglione. “Sanırım volda

vürürken onu yakalamıştım fakat sonra tekrar kaybettim ve şimdi birdenbire bir marketin otoparkında yeniden karşıma çıktı. Şimdi içeride.”

“Adresi ver.” dedi Conrad soğukkanlılıkla. Conrad da Paglione de bir günden fazla bir süredir sokak sokak gezip, haritaları tarayıp, şehrin yerleşim planını ezberlemek suretiyle Eau Claire’i karış karış öğrenmişlerdi. Paglione’nin telefonda verdiği tarifi dinlerken Conrad söz konusu markete bir dakikadan daha az bir uzaklıkta olduğunu anlamıştı.

Gülümsedi.

Grace aşırı derecede aydınlatılmış koridorlarda süratle hareket ederken tüm dikkatini yalnızca iki şeye vermişti: ekmek ve fıstık ezmesi. Aslında aç değildi, etraftaki yiyecekler dikkatini çekmiyordu bile. Sadece yemek zorunda olduğu için yiyecek alacaktı, tek sebep buydu.

Fıstık ezmesi her zamanki gibi ketçap ve hardalla aynı sıradaydı. Aralarından en büyük kavanozu seçip aldıktan sonra fırın bölümüne geçiyordu ki, aniden aklına bir şey geldi: Fıstık ezmesini ekmeğe sürmek için bıçağa ihtiyacı vardı. Önce bir poşet plastik bıçak almak geldi aklına ama sonra bunların zamanla kırılacağını ve yenisini alması gerekeceğini düşününce gerçek ve tek bir bıçak almanın daha ucuza mal olacağına karar verdi. Bunun üzerine bir önceki koridora geri dönüp mutfak araç-gereçlerinin olduğu reyonu buldu. Çengellere asılı bir dizi plastik korumalı bıçak vardı. İlk sıradaki dişsiz bıçağı eline aldı. Dişli olmaması iyiydi çünkü diğer türlü fıstık ezmesini o dişlerin arasından temizlemek epey güç bir iş olurdu. En sonunda on santimlik soyma bıçağında karar kıldı. Üzerindeki kartonda bıçağın keskinliği garanti-
lenmişti.

Bir elinde bıçak, diğerinde fıstık ezmesiyle fırın bölümüne gidip bir büyük somun ekmek aldı.

Saatine baktığında bir dakika yirmi saniyedir markette olduğunu gördü, kişisel rekorunu kırmıştı. Ve bilgisayarı dışarıda, tam seksen saniyedir savunmasızdı.

Açık olan iki kasa vardı. Bunlardan birinde bekâr bir adam alışveriş sepetindekileri boşaltmakla meşguldü: mikrodalgada hazırlanacak akşam yemeği, altılık bir paket bira ve bir adet ekonomik boy patates cipsi. Bekâr erkeklerin yediği standart şeyler. Öteki kasanın önünde ise beli bükük, yaşlı bir beyefendi aldığı bir kutu aspirinin parasını ödemek için elindeki bozuklukları dikkatlice sayıyordu. Grace bu ikinci kasayı tercih ederek aldığı malzemeleri tezgâhın üzerine bıraktı. Bu sırada kasiyer kız öndeki yaşlı adamın fişini verdi, adam da karşılığında tatlı tatlı gülümsedi.

“Karımın başı ağrıyor,” diye açıklamada bulundu. Yaşlılarda yabancılara karşı bu türden dost canlısı yaklaşımlar korkulması gereken değil, beklenilmesi gereken davranışlardı. “Evde tek bir aspirin kalmamış. Hiç anlamadım. Halbuki her tür rahatsızlık için şişe şişe ilaç alırdı ama bu gece evde tek bir aspirin bile yok.” Bu kez kafasını Grace’e doğru çevirip göz kırptı. Bakışlarında titrek bir pırıltı vardı. Ayak işlerini yapmaktan, başka bir işe yaramamaktan rahatsızlık duymuyordu.

Kasiyer, hızlı hareketlerle Grace’in aldığı üç adet malzemeyi kasadan geçirirken yaşlı adam cüzdanını cebine koymakla meşguldü. “On iki otuz yedi. Ağaç mı kesersiniz kuş mu boğarsınız?”

Grace gözlerini kırıştırarak, “Ben... ne?” diye sordu. Bu sırada on üç doları kasiyere uzattı.

“Kâğıt mı, naylon poşet mi?” diye tercüme etti kasiyer hafifçe sırtarak. Yaşlı adam da çıkış kapısına doğru giderken kıkır kıkır gülüyordu.

“Naylon olsun,” diye cevap verdi Grace. Belli ki gece vardiyasının ayarı biraz kaçmıştı. Her şeye rağmen, içinde küçük de olsa bir eğlenme belirtisi hissetmişti. Yüreğini ve zihnini saran kasvet ve viraneliğin içinde minik bir yaşam belirtisi, her an durabilecek cılız bir kalp atışı gibi... Dudakları istemsizce kıvrıldı, güç bela ortaya çıkan gülümseme görüldüğü gibi kayboldu, ama bir saniyeliğine de olsa hayat kendini göstermişti. Bu sırada Grace başını çevirip otomatik kapıya varmak üzere olan yaşlı adamı izledi, aynı anda büyük aynalı camdan dışarıya baktığında parkın orta yerinde duran bej bir Dodge sedan model arabadan iki adamın indiğini gördü.

Markete yakın olan adam, diğerinin arabanın etrafından dolaşıp yanına gelmesini bekledi ve ikisi birlikte giriş kapısına yöneldiler. Biri esmer ve güçlü yapılıydı, kafa yapısı maymunu andırıyordu. Diğeri orta boylu, orta yapılıydı, saçları çok sıradan bir kahverengiydi, çok... sıradan bir tipti. Pantolon ve ceketleri ne çok şık ne de eski püsküydü. İkisi de kalabalık içinde kimsenin dikkatini çekmezdi, maymun adam bile. Biraz fazla kıllı ve hacimli adamlardan biriydi, o kadar. Tuhaf bir durum değildi.

Öte yandan kendinden emin ve sağlam adımlarla ilerliyorlardı: sanki bir hedefe doğru, bir görevi yerine getirmek üzere yürüyorlarmış gibi.

“Altmış üç sent para üstünüz.”

Grace dalgın dalgın bozuklukları alıp cebine attı. Arkeologlar, antropolojiden çok şey öğrenirler, zira bu iki bilim, insanların nasıl yaşadıklarını anlamak için el ele verip çalışmak zorundadır. Grace yıllar boyunca iki arkeologla beraber yaşamıştı: biri kocası, diğeri kardeşiydi. İkisinin konuşmalarından çok şey öğrenmişti.

İki adam belirli bir amaca yönelik olarak yürüyordu. Ortak bir hedef doğrultusunda ekip olarak çalışmadıkları müd-

detçe erkekler bunu yapmazdı. Daha gündelik ve sıradan bir biçimde birbirine eşlik eden ve onları izliyor olabilecek herhangi bir karşı cinsin zihninde yanlış varsayımlara yol açmak istemeyen iki erkeğin yan yana –kesinlikle *beraber* değil– yürüyüşüne benzemiyordu bu.

Grace, kasiyerin irkilmesine sebep olarak clindeki poşeti kapıldığı gibi tekrar mağazanın içine yöneldi. Kasiyer arkasından “Hey!” diye seslendiyse de Grace umursamadı, dönüp kasiyere değil, o iki adama bir kez daha baktı; adamlar Grace’i izliyor olmalıydılar çünkü o anda onlar da koşmaya başladı.

Grace kendini yere atıp, koridor boyunca sürünerek ilerledi; adamlar bulundukları açıdan onu bu şekilde göremezlerdi. Grace’in kalp atışları hızlandı ama, garip bir şekilde, paniğe kapılmamıştı. Yalnızca acil durum sinyallerini çalmıştı, o kadar. Kapalı bir alanda yakalanmıştı ve hızlı hareket etmediği sürece iki adam onu çift yönden kuşatarak kolayca yakalayabilirdi. Onları atlatma ihtimali küçüktü, çünkü onlar Parrish’in adamlarıydı ve hiç şüphe yok ki, Parrish adamlarına Grace’i arkasından vurma emrini en başından vermişti.

O sırada kadının biri alışveriş arabasını marketin bir ucundaki koridorda sürüyor, meşrubat reyonlarına göz gezdiriyordu. Cüzdanı, arabanın çocuk oturağının üzerinde oy-lece duruyordu. Kırmızı bir hırka da hemen yanında asılıydı.

Grace koşmadan, koridordan ileriye doğru hızla yürümeye başladı. Kadın ona bakmıyordu. Reyonlara doğru dönmüş, bir kutu meyve suyu almakla meşguldü. Grace arabanın yanından geçerken kırmızı hırkayı aldı.

Hızlıca köşeyi dönüp diğer koridora girerek hırkayı üzerine geçirdi. Saçlarını hırkanın içinde bıraktı. Kalın saç örgüsü kolaylıkla tannabilirdi fakat kırmızı hırka buna engel olmuydu. Grace’in üzerinde normalde böyle bir hırka tılan yoktu ve böylesine dikkat çekici bir detayın adamları yanılmasını umuyordu.

Grace, naylon torbayı çanta gibi koluna takarak tüm soğukkanlılığıyla marketin ön tarafına doğru yürüdü. İfadesini markete alışveriş yapmaya gelen insan pasifliğine çevirerek, önünden geçtiği raflarda satılan ürünleri inceliyormuş gibi yaptı.

Öne doğru yaklaştıkça kasiyerin başka bir görevliye, muhtemelen gece vardiyası süpervizörüne, kadının birinin ödeme yaptıktan sonra dışarı çıkmayıp yeniden marketin içine gittiğini anlattığını duydu.

O anda sıradan görünümlü, kahverengi saçlı adam Grace'in bulunduğu koridorun önünden geçti. Bakışları Grace'in ve kırmızı hırkanın üzerinden hızlıca geçti. Grace'in yüreği ağzına gelmişti ama yine de soğukkanlılığını korumayı başarıyordu. Teni gergin ve hassas, kendisine yönelebilecek bir kurşuna karşı bütünüyle savunmasızdı. Adam görüş alanından çıktı. Belki de sadece kurnazlık ediyordu. Grace'in uydurma kimliğini gizleme çalışmalarını fark etmiş, ön tarafta onu bekliyordu. Belki de Grace şu anda tam olarak ölüm tuzağının içine doğru yürüyordu.

Bacakları güçsüz düşmeye, dizleri titremeye başladı. Üç adım daha atsa koridoru bitirip kasaların olduğu bölüme ulaşacaktı. Adamın sırayla tüm koridorları kontrol ettiğini ve kendisinden uzaklaştığını gördü.

Koş! İlgüdüler emri veriyor fakat bacakları itaat edemiyordu. Akli da sakın olmasından yanaydı; ona beklemesini, fark edilmeden geçireceği her saniyenin ona gizlenmek için gereken ekstra saniyeler olarak geri döneceğini söylüyordu. Çalışmayan kasaların önü alışveriş arabalarıyla kapanmıştı. Bunlardan birini dirseğiyle hafifçe dürtükleyerek müşterileri çıkışa götüren dar koridorun önünü açtı. Sola dönerek alışveriş arabalarının yanındaki, bilgisayarını bıraktığı yere en yakın kapıdan çıktı. Otomatik kapılar basınçlı hava sesiyle

açıldı. Grace gecenin ayazına doğru yürürken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor, kırmızı hırkanın işe yaradığına inanamıyordu. Kazanmıştı.

Otoparkta, personel araçlarının bulunduğu sıraya doğru koştu. Yere yatıp kendini arabanın altına doğru itti ve iki tekerleğin arasından girip bilgisayarının üzerine kapaklandı.

Sert bir çakıl taşı, üzerindeki elbiseleri delip geçerek canını fena halde yakmıştı. Yağ, benzin ve çeşitli mekanik parçaların kokusu burun deliklerini ince bir tabaka halinde kapladı. Orada öylece kıpırdamadan durup, iki çift ayak sesini duymayı bekledi.

Adamlar, on saniye sonra geldiler. Sadece biraz hızlı hareket ediyorlardı, profesyonellerdi. Lüzumsuz bir dikkati üzerlerinde toplayacak hareketlerden kaçınıyorlardı. Bağırmıyorlardı ve belli ki silahlarını çekmemişlerdi. Etrafa bakıyorlardı, o kadar. Grace yaklaşan ve sonra tekrar uzaklaşan adımları dinliyordu. Kendini olabildiğince tekerleğe yaklaştırarak mümkün merteye küçük bir top halinde yumulmaya çalıştı. Adamlar otoparkta dört dönüyor, her tarafa yayılmış arabaların arasında Grace'i bulmaya çalışıyorlardı.

"Bizi atlattığına inanamıyorum," dedi adamlardan biri incinmiş bir ses tonuyla.

"Kolay lokma olmadığını kanıtladı," diye yanıtladı daha derinden gelen ikinci ses. Bu ifadede gizli bir resmîlik vardı, sanki konuşan adam ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle ve kasten seçerek konuşuyor gibiydi.

Bir şey daha konuştular ama Grace söylenenleri duyamadı. Konuşan adam, Grace'ten uzağa doğru yürüyor gibiydi. sesi net değildi. Birkaç dakika sonra ise sesler daha net duyulmaya başladı.

"Bizi hakladı. Dostum, buna inanamıyorum. Bizi gördü ve ortalıktan sıvıştı. Sevkiyat kapısından tüymüş olmalı, o çocuğun kimseyi görmedim demesine bakma."

“Belki öyle, belki değil.” İkinci ses hâlâ sakın, yumuşak ve neredeyse umursamaz çıkıyordu. “Onu sokakta gördüğünde sırtında bir valiz olduğunu söylemiştin.”

“Evet, öyle.”

“Şimdi yoktu.”

“Bir yerlere saklamış olmalı. Almaya gittiğini mi söylemek istiyorsun?”

“Kesinlikle. Çantayı yakınlarda bir yerlere saklamış olmalı ama bu yer her neresiyse bırakıp markete girebildiğine göre cpey güvenli olmalı.”

“Şimdi ne yapacağız?”

“Gözetleme noktalarımıza geri dönüp, planlarımızı ortak yerde konuşmaktan kaçınacağız.”

“Ah, tamam.”

Yakındaki bir arabanın, muhtemelen bej Dodge’un kontağının çalışma sesi duyuldu ama Grace yine de yerinden kıımılamadı. Bu, bir tuzak olabilirdi. Arabayı yakınlarda başka bir yere park edip, yürüyerek geri gelip, Grace’in ortaya çıkmasını bekleyebilirlerdi. Soğuk taşların üzerinde kıımıldamadan beklemeye devam eden Grace, market müşterilerinin düzensiz aralıklarla gelip gitme seslerini dinliyordu. Vücundaki adrenalini seviyesi yavaş yavaş düşmeye, yerini bir tür uyuşukluk haline bırakmaya başladı. Neyse ki üzerindeki hırka kalındı, üç gündür olduğundan çok daha sıcaktı. Bu hisle birlikte üzerine bir uyku hali çöktü. Grace, gözkapakları ağırlaşırken gözlerini açık tutmak için mücadele veriyordu. Biraz dinlenmeyi göze alabilirdi ama bütünüyle bir ihmali asla.

Halbuki bedeninin farklı planları vardı. Üç gün ve gece boyunca devam eden mücadele, hemen hemen hiç dinlenmeme, yemek yememe, dehşet, korku ve bunun da üzerine çıkan bir çaresizlik hali onu mahvetmişti. Son derece bitkin

ve zayıf düşmüş, artık kırılma noktasına gelmişti. Uykuya karşı verdiği savaşı sadece bir dakika boyunca kazanabildi, sonraki dakikada savaşı tamamen kaybetti.

Market gece yarısı kapandı. Grace, otoparkın ışıklarının söndürülme sesiyle aniden uyandı. Uyku sersemi bir halde, olduğu yerde kımıldamadan duruyor fakat nerede olduğunu hatırlayamıyordu. Etraf tamamen yabancıydı. Kocaman ve karanlık bir kütle tarafından sarılmıştı, berbat bir koku vardı, motor yağı gibi... arabanın altındaydı. Bu ani farkındalık onu kendine getirdi. Grace paniğe kapılıp etrafına bakınmaya başladı. Neyse ki henüz marketten çıkan kimse yoktu. Personel marketi tamamen kapattıktan ve belki biraz da temizlik yaptıktan sonra çıkacaktı.

Grace saatine baktı. Saatin kaç olduğunu öğrenmesine rağmen ne kadar zamandır uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü uykuya dalmadan önce ne kadar zaman öylece uzandığını bilmiyordu. Bu pervasızlığı onu dehşete düşürdü. Ya arabanın sahibi bu gece işten erken çıksaydı?

Gereksiz endişelerle kendini yorma, dedi kendi kendine, bir yandan da eşyalarını topluyordu. Arabanın altından yavaş yavaş çıktı. Halihazırda yeterince problemi varken olmamış bir şey üzerine düşünüp endişelenmesine gerek yoktu.

Uyurken yeterince zaman geçmiş ve peşindeki adamların onu bu bölgede arama çalışmalarını bitirmiş olmalarını diledi. Daha fazla orada kalmaya cesaret edemezdi, görünmeyi göze alarak çıkmalıydı. Gecenin karanlığı iyice çökmüştü, artık sokaklarda daha az araba vardı, evlerin ışıkları da sönmüştü, mağazalar, dükkânlar kepenklerini indirmişti.

Soğuktan ve arabanın altında kaldığı pozisyondan dolayı her tarafı tutulmuştu. Yavaşça hareket edip, park halindeki

araçların arkasında çömelerek etrafı kolaçan etti. Nihayet görünürde hiç araba kalmamıştı, otoparkın çıplak genişliğinden başka bir şey yoktu. Grace biraz daha bekledikten sonra otopark boyunca koşar adım ilerledi. Hızla yürürken kamp çantası sol kalçasına çarpıp duruyor, yiyecek stoku da sağ tarafında zıplyordu. Tel örgünün sonuna ulaştığı gibi hemen en karanlık gölgelik alanlara doğru sapıp gecenin içinde kayboldu.

Altıncı Bölüm

Grace yabancı bir eve girdi. Şafak vaktinden hemen önce, güvenlik sistemlerinin kullanılmadığı, bunun yerine meraklı komşuların varlık gösterdiği alt-orta sınıfa ait bir mahallede kendine gizlenecek bir yer buldu. Civardaki evleri gözetleyerek içlerinden, bahçesinde oyuncak, bisiklet ya da salıncak olmayanları belirledi. Amacı, çocuksuz, karı-kocanın çalıştığı ve gündüzleri içinde kimsenin yaşamadığı bir tanesini bulmaktı. Çocuklar uygunsuz vakitlerde hastalanıp programı bozarak işi karmaşıktırabilirlerdi.

Karanlık dağılmaya, evler canlanmaya, pencereler ışıklarla aydınlanmaya başladı. Radyo ve televizyonların fazla açılmayan sesleri duvarlardan sızıyordu. Kahve ve domuz eti kokusu Grace'in burnuna doldu. Günlerden neydi, hafta içi mi, hafta sonu muydu, çocuklar okula gidecek miydi yoksa bütün gün sokakta, bahçede mi oynayacaklardı, Grace'in bunlarla ilgili hiçbir fikri yoktu. Hafta içi, çalışma günü olması için dua etti.

İnsanlar evlerinden ayrılmaya başlarken arabaların ve kamyonetlerin egzoz dumanı sabahın ayazına karıştı. Grace dikkatlice gözlemleyerek her evden kaç kişinin çıktığını takip etti.

Nihayet hedef evi belirledi. Evden, önce adam, ondan yirmi dakika kadar sonra da karısı arabayla çıktı.

Grace bir süre daha bekledi ve sonunda duaları kabul oldu. Çocuklar kucaklarında kitaplar ve sırtlarında çantalarıyla belirmeye başladılar. Yaklaşan yaz tatilinin etkisiyle ses tonlarına tiz bir havaîlik yerleşmişti. Son günlerde hüküm süren soğuk hava onların hararetini soğutmayı başaramamıştı. Nihayet okul bitecek ve hava ısınacaktı; önlerinde upuzun bir yaz vardı. Grace çocukların yüzündeki saf, temiz ve kolay mutluluğa imrendi.

Otobüs geldi ve sokak bir anda boşaldı. Ardından, mesailer sabah saat sekizden sonra başlayan birkaç kişinin evden çıkışını saymazsak sessizlik yeniden mahalleye hâkim oldu.

Artık mahallenin büyük oranda boşaldığı saat gelmişti. Yine de insanların, cam kırılması sesini fark etmelerini önlemeye yetecek kadar günlük sokak gürültüsü vardı.

Grace seçtiği, düzgünce biçilmiş çimlerden oluşan ve yan komşuyla sınırı belirleyen bir çit tarafından gizlenmiş evin arka tarafına doğru görünmeden geçti.

Beklediği gibi arka kapının üst kısmı cam levhadan oluşuyordu. Soldaki evde hâlâ birileri vardı fakat perdeler çekiliydi, dolayısıyla o taraftan kimsenin Grace'i görebilmesi mümkün değildi. Sağdaki ev buna göre daha uzun ve dar olarak, '50'lilerin tarzında inşa edilmişti. Pencereden bakan birinin bu evin arka tarafını görmesi olası değildi.

Grace, eve girmenin daha kolay bir yolunu bulmayı umut ederek, anahtarı gizleyebilecekleri emniyetli bir yer olabilir mi diye çevreyi gözleriyle taradı. Etrafta herhangi bir sakı yoktu ve paspasın altından da bir şey çıkmamıştı. Camı kırmak da düşündüğünden daha zordu. Halbuki televizyon ve filmler bu işi gayet basit gibi gösterirlerdi; her seferinde bir silah ya da küçük bir dirsek darbesiyle camlar kolaylıkla aş-

ğya inerdi. Gerçek hayatta ise işler hiç böyle değildi. Grace dirseğini morarttıktan sonra daha güçlü bir silah bulabilmek için etrafa bakındı. Bahçe gereğinden fazla düzenliydi; el altında tek bir taş bile yoktu. Ama çiçekliklerden birinin sınırlarını belirlemek için tuğlalar kullanılmıştı.

Grace, kırmızı hırkasını sesi bastırmak için cama doğru tutarak, tuğlayla kırılana kadar cama vurdu. Kırmıyı başardıktan sonra tuğlayı yerine koydu ve derin bir nefes aldı, elini içeriye sokup kapının kilidini açtı.

Tüm cesaretini toplamalıydı. Bu yabancı ve sessiz eve girmek Grace'in içini ürpertiyordu. Hız limitlerine bile gerçek anlamda uyan dürüst bir vatandaş olarak ayağını eşikten içeriye attığı anda resmi kayıtlara göre haneye tecavüzden suçlu duruma düşecekti.

Niyeti sıcak su ve biraz elektrik dışında herhangi bir şey çalmak değildi. Markette adamlardan kıl payı kurtulduktan sonra kalabalığa karışması ve kılık değiştirmesi artık şart olmuştu. Evsiz gibi görünmemeliydi. O artık herkes gibi sıradan görünmeliydi. Ya diğer insanlara benzerdi ya da öldürdü.

Aşırı derecede kirli kıyafetleri üzerinden sıyrıp, bunları tanımadığı ev sahibinin çamaşır makinesine koydu. Peki ya yanlış hesap yaptıysa, evin erkeği ya da kadını aslında bütün gün dışarıda, işte olmayacak da, kısa süreliğine bir vere kadar gidip gelecekse? Evlerinde yabancı bir kadını çıplak, duş alırken yakaladıklarında en iyi ihtimalle polise haber verirlerdi.

Bu ihtimallere rağmen, görüntüsü ve üzerine sinen pis kokuyla, nakit ödeme yapsa bile bir motelde ona oda verecek birini bulamayacağını düşündüğü için bunu yapmaya kalkışmamıştı. Ayrıca Parrish'in adamları şu anda motelleri kontrol ediyor olabilirlerdi ve otel görevlisi, Grace gibi birini kesin hatırlardı. Sadece bir seferliğine, onu bulamayacakları, kurse tarafından fark edilmeyeceği bir yerde duş alıp kıyafetlerini

yıkamak zorundaydı. Böylece insanların gözünde daha saygı uyandıran biri haline gelecekti. Ondan sonra artık kıyafetlerini yıkamak için ortak çamaşırhaneleri kullanabilecek, kılık değiştirebilmek için mağazalara girip ihtiyacı olan şeyleri satın alacak, kendini itibar denizinin enginliklerinde kaybedebilecekti.

Yıkılırken acele etmesi gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Suyun altında öylece durup vücudundaki kumun, kirin akıp gitmesinin, yağlı saçlarının arasına dolan suyun verdiği rahatlamanın tadını çıkarıyordu. İki kere şampuanlandı ve derisi yeniden açık pembe tonuna kavuşana kadar vücudunun her yerini ovaladı. Tüm bu işlemleri bitirdikten sonra hâlâ sudan çıkmak istemiyordu. Sıcak su azalıp, soğumaya başladığında bile orada öylece dikilmeye devam etti. Suyu kapamadı; ta ki soğuktan titremeye başlayana dek. Sonra kapadı, üç gündür üşümekten artık çok yorulmuştu.

Yeniden temiz olduğunu hissetmek öyle büyük bir rahatlamaya sebep olmuştu ki neredeyse ağlayacaktı. Fakat bazen gözyaşları akmazdı. Ford ya da Bryant için ağlamış mıydı ki? Hatırlamıyordu. O korkunç geceyle ilgili bir dolu ayrıntı, çok net bir biçimde aklındaydı ama gözyaşlarını hatırlamıyordu. Mutlaka ağlamış olmalıydı. Ama peki ya ağlamamışsa... onlar için ağlamadıysa temiz olmak gibi sıradan bir şey için de ağlaması mümkün değildi. Böyle basit bir şey için ağlamak, kaybettiği insanların acısını hafife almak anlamına gelirdi ve Grace buna asla katlanamazdı.

Çıplak bedenine gelişigüzel sardığı havluyla kurulandıktan sonra nemlenen havluyu bu kez saçlarına doladı. Ev sahiplerinin kendilerinin bile haberdar olmadıkları bu misafirperverliklerini gereğinden fazla suiistimal etmek istemiyordu ve bir havlu yerine iki havlu kullanmak, bu durumda kesinlikle lükse kaçmak demekti.

Sonra içini dolduran güçlü isteğe itaat ederek kamp çantasının fermuarını açıp içinden yeni kıyafetlerini çıkardı. Kot pantolon ile uzun kollu tişört buruş buruş olmuştu, kot mont biraz daha iyi görünüyordu. Bıçağı saran sert plastiği çıkarıp, aldığı kıyafetlerin etiketini keserek bıçağın keskinliğini test etti. Bıçak düğümleri kolaylıkla kesince hiç de fena olmadığını düşündü.

Buruşukluklarından kurtulmak için giysilerini kurutma makinesine attı. Kurutucu çalışırken o da dişlerini fırçaladı. Aynadaki yansımaya bakarken biraz şaşırmıştı. Farklı görünüyordu ve bu farklılık sadece yorgunluktan kaynaklanan bir ifade değişikliğinden ibaret değildi. Benzinin solukluğu da, gözaltlarındaki torbalar da normaldi ama hayır, tarifi zor, başka bir şey vardı.

Şaşkınlığını bir kenara bırakıp dikkatini daha pratik meselelere verdi. Uzun saçlarının kendi kendine kuruması bir ömür alırdı, o da lavabonun hemen yanındaki saç kurutma makinesini kullanmaya karar verdi. Aslında saçlarına yaptığı kalın örgü onu ele veriyordu. Saçlarını kesmeliydi. Bir an için evde makas aramayı düşündü ama bu düşünce eyleme dökülemeden sonlandı. Ford onun uzun saçlarını çok severdi, onlarla oynardı hep.

O anda acı, Grace'in göğsünün orta yerine öyle bir indi ki, kadın neredeyse oracıkta yok olacaktı. Sırtını duvara yasladı, gırtlığından yükselen ağrı engellemek için dişlerini sıkı ve bedeni iki büküm oldu. *Aman Tanrım, aman Tanrım.*

İçinin parçalandığını hissediyordu, bu kaybın büyüklüğü ve kahrediciliği karşısında yaşamaya devam edemezdi. Kalbi yaşadığı strese bağlı olarak atmaya bırakacaktı, bundan emindi. Parrish'ten almak istediği intikam için gereken zalimlik dışında yaşaması için hiçbir sebep yoktu zaten. Ancak kalbi, bu güçlü ve her şeyden bihaber kas parçası, Grace'in yaşadığı

acıyı hissetmeyerek, baştan programlanan pompalama görevini ara vermeden sürdürüyordu.

Hayır. Hayır. Bunu yapamazdı. Yas tutmak, şu anda onun için kaldıramayacağı bir lükstü. Ta en başından bunun onu mahvedeceğinin farkındaydı. Yasını, Parrish'in hakkından geldiği, Ford'un ve Bryant'in hatıralarına yaklaşabildiği, "Bunu o pislik adamın yanına bırakmadım!" diyebildiği güne dek rafa kaldırmalıydı.

Titreyerek derin nefes aldı. İki büklüm haldeki bedenini doğrultmayı başardı. Acı öylesine gerçek ve güçlüydü ki kaslarına işliyordu. Elleri titriyordu fakat bir şekilde saçlarını kurutma işini tamamladı. Bu hacimli saç kütesini örmek dışında ne yapacağını bilmiyordu. Şimdilik öylece sırtına salıverdi ve gidip elbiselerini kurutucudan çıkardı.

Elbiseler çok sıcaktı ama bu sıcaklık Grace'in hoşuna gitti. Sıcaklıkları tamamen kaybolmadan önce temiz külötu ve çoraplarını, sonra da geri kalan kıyafetleri üzerine geçirdi. Tişörtü giymek cennete girmek gibiydi, bedeni tişörtün ısıyla sarmalandığında derin bir iç çekti. Sutyeni yıkamadaydı ama zaten sutyene ihtiyacı da yoktu. Hiçbir zaman iri göğüsleri olmamıştı ve giydiği uzun kollu tişört de yeterince kalındı.

Pantolon ise büyüktü, hatta neredeyse üzerinde durmayacak kadar büyük. Aslında her zaman giydiği bedeni almıştı ama belki de etiket yanlıştı. Suratını asıp, iç etiketi kontrol etmek üzere fermuarı açtı. Hayır, beden doğruydı. O zaman bir hayli bol kesimdi, beş kilo birden vermiş olamazdı herhalde. O anda kafasındaki ampul yandı. Yemeksiz, uykusuz, bütün gece yürüyerek ve durmadan devam eden stresle geçen dört günün ardından zayıflamıştı.

Böylece yemek yemesi gerektiğini hatırladı. Aldığı fıstık ezmesini ve somun ekmeği çıkardı, ne yazık ki ekmek ezilmişti. Kıyafetlerinin kiri iyice temizlensin diye çamaşır ma-

kinesini ikinci kez kısa programa ayarladıktan sonra eskimiş mutfak masasına oturdu ve bir dilim ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürdü. Daha büyük bir sandviç yapsa büyük ihtimale israf olacaktı çünkü bir dilimin yarısını yiyeceği düşüncesi bile boğazının tıkanmasına sebep oluyordu.

Bir bardak su yardımıyla zar zor da olsa yemeye başlayabildi. Yutkunmak büyük bir meseleydi. Boş kalmaya alışan midesi ani bir bulantı hissiyle çalkalandı. Grace kusmamak için kıpırdamadan durmaya çalıştı. Bir şeyler yemek zorundaydı, aksi halde kısa bir müddet sonra bedeni işlemez hale gelecekti. Birkaç dakika geçince bir yudum su aldı, arkasından bir küçük ısırık ekmek.

Çamaşır makinesi çalışma döngüsünü bir kez daha tamamladığında Grace de sandviçinin yarısını yemeği başarmıştı.

Bulaşıkları yıkayıp dolaba kaldırdı, masayı temizledi, bıçağı yıkadı. Ekmekle fıstık ezmesini yeniden çantasının içine koydu. Bıçak... bıçağı belindeki kemer yerine koymayı denedi fakat düşüyordu. Öylece cebine sokmak istemiyordu ama öte yandan acil bir durumda, örneğin kendini korumak için kavga etmesi gerekirse, ihtiyaç halinde bıçağı çıkarırken fazla zaman kaybetmek istemiyordu.

Kemere takılan bir bıçak kılıfı lazımdı. Bunun da ötesinde bir de kılıflı ya da kılıfsız bir kemere ihtiyacı vardı, zira pantolon üzerinden her an düşebilirdi.

Aslında ihtiyacı olan şey bir adet sustalı bıçaktı; böylece ne kılıf ne de kemerle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Son dört günde epeyce yol kat ettiğini aniden fark etti. Sadece Minneapolis'le Eau Claire arasında kat ettiği yol değil. Dört gün öncesine kadar kendini savunmak için bile olsa birine karşı bıçak kullanmayı aklının ucundan geçirmezken bugün geldiği noktada bunu gözünü kırpmadan yapabiliirdi.

Mutfağa döntüp birkaç parça kâğıt havlu kopardı. Bunları ikiye katlayarak bıçağın ağzını sardı ve onu sağ ön cebine koydu. Sapını dışarıda bırakarak tişörtüyle üzerini kapattı. Böylece bıçağa ihtiyaç duyduğu anda çekip çıkarabilecekti ama dikkatli olmalı, bıçak için daha güvenli bir yer bulana kadar kendini yaralamamalıydı. Ne olursa olsun bu şekilde kendini daha iyi hissediyordu.

Bu işi hallettikten sonra kullandığı havluyla birlikte diğer kıyafetleri kurutucuya koydu. İçine biraz da yumuşatıcı koyup çalıştırdıktan sonra saçıyla ilgilenmek üzere tekrar banyoya girdi. Açık duran çantasının yanından geçerken bilgisayarın orada durduğundan emin olmak için istemsizce içine baktı ve birden duraksadı. İçinde kocaman bir boşluk belirdi ve bu boşluğun ne yemekle ne de soğukla bir ilgisi vardı. Fiziksel bir durum değildi ama içinin kemirildiğini somut bir biçimde hissediyordu. Çalışmak istiyordu. Oturup başka hiçbir şeyle ilgilenmeden notlar alarak, dil programlarını kullanarak saatlerce metin üzerinde çalışmak ve elde ettiği verileri kaydetmek istiyordu. Asırlar önce İskoçyalı Niall'ın başına ne geldiğini bulmak istiyordu.

Batarya zayıftı, neredeyse bitmek üzereydi. Grace, duş alırken bilgisayarı şarj edebilirdi aslında, bir saat geçmişti bile. Yine de hâlâ bilgisayarı fişe takıp, sadece elbiseleri kuruyana kadar evin elektriğinden faydalanabilirdi.

Grace bu isteğe direnmeye çalıştı. Evden derhal çıkmalıydı, eşyalarını ortalığa döküp saçarak işleri daha da zorlaştırmamalıydı. Şu anda çalışmaya başlarsa zamanın nasıl geçtiğini kolaylıkla unutabilirdi, bu daha önce birçok kez başına gelmişti. Ayrıca bugün yapacak işleri vardı. Şimdiye kadar hep geceleri seyahat edip, gündüzleri gizlenerek geçirmişti fakat bu düzen artık değişmek zorundaydı. Adamlar, Grace'in geceleri seyahat ettiğini bildikleri için gece olunca onu

daha kolay avlıyorlardı. Bu yüzden görünüşüyle birlikte bazı alışkanlıklarını da değiştirmeliydi.

Banyoda bulduğu birkaç tel tokayı kullanarak saçlarını tepede topladı. Tecrübelerine dayanarak, nispeten kaygan olan saç tellerinin eninde sonunda tokadan sıyrılıp düşeceğini biliyordu ve bunu engellemek, saçlarını derli toplu tutabilmek için beysbol şapkasını da kafasına geçirdi.

Tam anlamıyla kılık değiştirmiş olmadı ama yenilediği kıyafetleri de hesaba katınca görüntüsü epey değişmişti. En kısa zamanda bir peruk, bir de güneş gözlüğü almalıydı. Böylece görünüşünü biraz daha çeşitlendirebilecekti. Bir adet bıçak kılıfını da zihnine not etti.

Peşindeki adamlar, Grace'in bugüne kadarki tavrına bakarak onun yola devam etmesini bekleyeceklerdi ama genç kadının böyle yapmayı düşünmüyordu. Bir peruk alıp, görünüş meselesini hallettikten sonra burada, Eau Claire'de bir motel odası tutup birkaç gün orada kalacaktı. Dinlenmesi, dengesini yeniden sağlaması ve çalışması gerekiyordu. Şu anda kendini çalışarak kaybetmeye her şeyden çok ihtiyacı vardı.

Bu kez planı işledi. Evi toparlayıp, yaptığı haneye tecavüzün izlerini tamamen sildikten sonra dışarıya çıkıp kapıyı arkasından kilitledi. Son olarak kapının kırılan camına açıklama olsun diye içeriye küçük bir taş bıraktı. Ucuz peruk satan bir dükkân bulması epey vaktini aldı. Bulduktan sonra da seçtiği kıvrıkcık sarı bir peruğu tişörtünün altına gizlice sokuşturana kadar birçok peruk denemesi gerekti. Koyu kırmızı bir tanesini almak için kasaya geldi. Kasadaki görevli, satışı yazarkasaya işlerken Grace, sarı peruğun parasını da çaktırmadan yazarkasanın köşesine doğru bıraktı. Eğer peşindeki adamlar yeterince akıllıysa satın alınan kırmızı perukla bir bağlantısı olduğunu anlayacaklardı fakat kimsenin sarı peruktan haberi olmayacaktı.

Oda kıralarken kafasında işte bu sarı peruk vardı. Motel son derece kalitesiz, gerçek anlamda alt sınıfa ait bir yerdi fakat su tesisatı çalışıyordu ve her ne kadar şiltesi topak topak, çarşaflar pis olsa da yatak yataktı. Grace, arabanın altındaki kısa şekerleme haricinde dört gündür hiç uyumamıştı. Yine de içinde beliren yatağın üzerine uzanma isteğine direndi. Bunun yerine kaşındıran peruğu çıkarıp, bilgisayarını kırılacak gibi görünen masanın üzerine kurup açtı. Uyumamak için kendini zorlayarak daha Kristof Kolomb doğmadan önce yaşayıp kaybolan dil karmaşalarının içine daldı.

Grace işine âşıkı. Kadim zamanlarda yaşamış insanların düşüncelerini, gelenek-göreneklerini, hayallerini paylaşmak için harcadıkları çabadan bugüne kalan kırık dökük parçaları doğru bir biçimde bir araya getirmek gibi zorlu bir görevin içinde kaybolmayı, çekiç ve keskiyle ya da boyalı mızraklar aracılığıyla geleceğe uzanmayı, yaratıcılığı kullanarak zamanın şimdi'sinin ötesine geçmeyi, gelecek uğruna, gelecek hatırına geçmişi yazmayı, varlığın üç boyutunu birleştirmeyi seviyordu. Yazı, insanoglunun fiziksel varoluşuyla birlikte değil, soyut düşünme macerasıyla birlikte kullanılmaya başlanmıştı. Grace her zaman, üzerinde çalıştığı ve sadece belli belirsiz bir kabarıklığa sahip, çoğu kez zaman ve diğer faktörlere bağlı olarak iyice aşınmış şekillerin yaratıcısını, yıpranmış, kırık bir taş parçasının üzerindeki yazarını merak ederdi. Kimlerdi onlar? Bacaklarına kramplar girene, sırtları ve kolları ağrıyana kadar saatlerce bir taş parçasının üzerine eğilip, başka bir taşın biraz daha keskin ucunu kullanarak o şekilleri çizmelerine sebep olacak hangi önemli olaylar hakkında, ne düşünüyorlardı?

Bu belgeler, yani gizemli İskoçyalı Niall hakkındaki kâğıtlar tüm bunlardan daha derin ve daha karmaşıktı. Parşömen kâğıdının, zarar görmüş olsa da asırlardır şaşırtıcı biçimde

sağlam kalmayı başarmış parşömen kâğıdının üzerine mürekkeple yazılmıştı.

Grace, kâğıtların asıllarına dokunmak isterdi. Üzerinde yazılanlar daha açık ve net olacağı için değil, aksine kopyalar üzerinde çalışmak daha iyiydi, çünkü bu şekilde kadim belgelere daha fazla zarar vermemiş oluyordu. Ama bu kâğıtlarda tuhaf bir şey vardı. Arkeolojik bir ifadeyle, belgeler ilgi çekmek için fazla yeniydi. Yedi yüz yıl, kendini milyon yıl öncesinin yaşam şifrelerini çözmeye adanmış bir bilim için hiçbir şey değildi.

Bu kâğıtlarda diller birbirine girmişti, ne karmaşa! Latince, Yunanca, Eski Latince, Eski İngilizce, İbranice, hatta İskoçça. Yine de bir şekilde birbiriyle ilintiliydiler. Grace'in İskoççada yetkinliği yoktu, dolayısıyla bu dilde çeviri yapması için ciddi bir araştırma ve çalışma mesaisi gerekirdi. İbranicede daha iyiydi, Yunancada bundan daha da iyi ve geri kalan üç dilde ise zaten içi rahattı.

Eski Fransızca bölümleri daha önce çalışmıştı. Bu kez CD'yi taktıktan sonra Latince bir bölüm seçti. Latince nispeten derli toplu, basit yapı ve hepsinden önemlisi de Grace için kolay okunur bir dildi.

Beş dakika sonra hızlı hızlı not almaya başlamıştı bile. Kaşları çalışmanın yoğunluğuyla alında çizgi şeklinde izler bırakacak şekilde çatılıyordu. Grace, belgelerin yaşını iki yüz yıl kadar hafife almıştı. Latince metinlerin en eski olanı on ikinci asır civarında yazılmışa benziyordu, bir başka deyişle hemen hemen dokuz yüz yaşındaydılar. Grace önüne çıkan bir kelime grubunu fısıldayarak tekrarladı: "Pauperes Commilitones Christi Templique Salomonis." Heceleler ölçülü bir ahenkle yuvarlanırken Grace sırtından yukarıya doğru çıkan bir ürperti hissetti. *İsa Peygamber'in Zoruyla Silah Arkadaşları ve Süleyman Tapınağı*. Tapınak Şövalyeleri.

Kütüphane dosyaları arasında okuduğu şey aklına geldi. Tapınak Şövalyeleri ortaçağın en zengin kurumunu sayılır. Öyle ki, varlıkları kralların ve papalarınkini bile geçmiştir; krallara aktardıkları fonlar ve verdikleri borçlarla Avrupa'daki en ilkel banka sistemini faaliyete geçirmişlerdir. Varlıklarının temel gerekçesi Hristiyan seyyahları, Kutsal Topraklar'a giden yolda korumaktır. Söz konusu savaşçı keşişler, zamanın en iyi eğitilmiş, en iyi donanımlı savaş güçlerini meydana getirirler. Savaş meydanlarında onlardan öylesine korkulur ve onlara öylesine saygı duyulur ki, Müslümanlar tarafından esir alındıklarında asla fidye için bekletilmez, derhal öldürülürler.

Bir dönem Kral Süleyman'ın Kudüs'teki tapınağında konaklarlar. Bu süre zarfında bölgede geniş çaplı kazılar yaparlar. O tarihten, tarikatın yok oluşuna kadar Avrupa'nın en büyük ve en varlıklı gücü olagelmışlerdir. Büyük tapınağın kalıntılarından elde ettikleri hazinelerinin korkunç miktarlarda olduğu iddia edilir.

Ancak sahip oldukları Hazine aynı zamanda çöküşlerine sebep olur. Şövalyeler'e borcu olan Fransa Kralı Philip, bu borcu ödemek için eşi benzeri olmayan bir yol bulur: o ve Papa V. Clement birlik olup Tapınak Şövalyeleri'ne komplo kurarak onları sapkınlıktan tutuklarlar. Bu, suçlunun malvarlığına el konulmasına izin verilen bir suçtur. 13 Ekim 1307, Cuma günü Şövalyeler'e karşı düzenlenen sürpriz bir harekâtla, binlerce Şövalye ile hizmetkârı tutuklanır fakat hazine bulunamaz. Bugüne kadar da bulunamamıştır. Ayrıca bu olaydan kısa bir süre evvel Şövalyeler'in Başefendisi tarikata ait kayıtların ortadan kaldırılmasını emretmiştir.

Ya da belki de etmemiştii? Grace, görünüşe bakılırsa şu anda söz konusu kayıtlardan birkaçını elinde tutuyordu.

Aynı isim bir kez daha karşısına çıktı. İskoçyalı Niall. Çeviriyi kâğıda aktarırken neredeyse kalemle kâğıdı delecekti.

“Kraliyet kanından gelen İskoçyalı Niall’ın yeni Gardiyan olması uygun görüldü.”

Kraliyet kanından mı? Grace, İskoçya tarihinde Niall isminin izine rastlayamamıştı, o halde nasıl kraliyet kanından gelebilirdi? Peki ya bu gardiyan da neyin nesiydi? Siyasi ya da askeri bir mevki miydi acaba?

Grace’e kütüphane lazımdı. Kongre Kütüphanesi’ni tercih ederdi. Modemini ve bilgisayarını kullanarak kütüphane arşivine girebilirdi, tabii eğer motel odasında bir telefon hattı olsaydı. Ne yazık ki yoktu. Yarın Eau Claire’de bir kütüphane bulup araştırmalarını oradan yapmaya, ihtiyaç duyacağı kitapları orada belirlemeye karar verdi. Ayrıca İskoçça/İngilizce bir sözlük de gerekliydi, çünkü İskoçça yazılmış kâğıtlar muhtemelen İskoçyalı Niall’la ilgili en geniş bilgilerin yer aldığı belgelerdi. Öte yandan Eau Claire Kütüphanesi’nin envanterinde böyle egzotik bir madde yer almayabilirdi.

Chicago kütüphane sisteminin ise, şehir nüfusunun epeyce bir kısmını işgal eden İrlanda köklerine bakarak bu maddeye gereken yeri vermiş olacağını düşündü. New York, Boston... Bunlar da bilgisayar üzerinden giriş yapılabilecek diğer kütüphanelerdi.

Grace CD’yi bilgisayardan çıkarıp dikkatlice kabına yerleştirip programdan çıktı. Bilgisayar harika bir icattı fakat o kâğıtlara dokunmak, bunların belgelerin orijinaleri olduğunu hayal etmek istiyordu. Kalın fotokopi demetini çıkararak parmaklarını modern kâğıdın yumuşak ve pürüzsüz dokusunun üzerinde gezdirdi. Gün gelecek bunlar da asırlara meydan okumuş olacak ve gelecekte bir zaman başka insanlar yirminci asırda yaşamın neye benzediğini anlamak için bu dönemden geriye kalan parçaları birleştirmeye çalışacaklardı. Videokasetleri yeniden düzenleyip içlerindeki görüntüleri elde etmeye çalışacaklardı. Elllerinde CD’ler, kitaplar, disket-

ler olacaktı ama yine de büyük servetin yalnızca bir kısmı asırlara meydan okumayı başararak varlıklarını koruyabilecekti. Diller değişecek, teknoloji büyük oranda farklılaşacaktı. Bundan yedi yüz yıl sonra şimdiki zamanın neye benzeyeceğini kim tahmin edebilir ki?

Eski Fransızcayla yazılmış bir kâğıtta duraksadı. Silik işaretleleri daha iyi görebilmesini sağlayan büyütecini de eline alıp okumaya başladı. Bu, bir savaş beyanıydı; el yazısı ince ve uzun, sözcükler birbirine bitişikti. Sanki yazan kişi kâğıdın her bir santimetrekaresini kullanmak istiyor gibiydi.

“Düşman beş kişi, Niall Kardeş ise tek kişiydi ama yine de hepsinin hakkından geldi. Kılıç ustalığı konusunda Tarikat üyeleri arasında bir eşi daha yok. Kalabalığı yarararak feci şekilde yaralanmış Ambrose Kardeş’in yanına geldi ve yere düşen Şövalye kardeşini kaldırıp omuzlarına aldı. Onun ağırlığına aldırmadan üç düşmanı daha haklayıp kaçarak yaralı Şövalye’yi güvenli bir yere taşıdı.”

Grace arkasına yaslanarak parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Kalbi çarpıyordu. Sıradan bir adam nasıl böyle şeyler yapabiliirdi? Beş kişiye bir kişi. Buna rağmen Niall düşmanlarının beşini de öldürerek arkadaşını kurtarmış. Ve sonra zincirden zırh ve silahlarla donatılmış, nereden baksan yüz yirmi kiloluk yetişkin bir adamı taşıyarak üç kişiyi daha öldürüp omuzlarındaki yükü kaçırmış.

Nasıl bir adamdı acaba? Savaşta da, hâkimiyette de güçlü bir adam olduğu kesindi. Peki ya kötü kalpli miydi yoksa asil ve eğlenceli bir adam mı? Yoksa sert, soğuk ve sessiz miydi? Ya da gürültücü adamın teki miydi? Nasıl ölmüştü? Daha da önemlisi nasıl yaşamıştı? Hayatını savaşçı bir keşiş olarak sürdürmesine sebep neydi? Tarikat’ının yok oluşunu görecek kadar yaşamış mıydı peki?

Grace okumaya devam etmek istiyordu fakat esnemeye

başladı ve beklenmedik bir bitkinlik hali tüm bedenine çöktü. Bir saattir çalıştığını sanıyordu ama saatine baktığında bir değil üç saatten fazla olduğunu gördü. Vakit öğleden sonrayı geçmişti. Ne kadar zaman daha uyanık kalabilirdi ki?

Hem neden uyanık kalmak zorundaydı? Sarı peruğu ve sahte ismiyle, dört gündür bulunduğu en güvenli yerdi burası. Temizdi ve üşümüyordu. İçecek suyu, yiyecek yemeği ve suyu akan bir lavabosu vardı. Onunla dünyanın geri kalanını sürgülü bir kapı ayırıyordu. Bu lüks koşulları elde edebilmiş olmanın verdiği rahatlamayla kendinden geçer gibi oldu.

Uykunun baştan çıkarıcılığı Grace için artık karşı konulamaz düzeye gelmişti. Bilgisayarını ve kâğıtları dikkatlice toplayıp, parasının da güvende olduğuna kanaat getirdikten sonra ışıkları söndürüp ayakkabılarını çıkardı. Dört gündür sadece kısa ve düzensiz şekerlemelerle ayakta kalan bedeni bundan daha fazla rahatlayamazdı herhalde.

Yatağa sırtüstü uzanıp gerinirken titreyerek iç çekti. Uzun bir aradan sonra dinlenme fırsatı bulan vücudundaki her bir kas, rahatlamanın etkisiyle sızlıyordu. Yana doğru dönüp ayaklarını göğsüne çekti, kollarıyla yastığa sarılarak derin bir uykuya daldı.

Rüyasında Niall'ı gördü. Kılıçların ve savaş meydanlarının havada uçtuğu rüyası kaotik ve çalkantılıydı. Büyük, siyah ve insanın tüylerini diken diken eden bir kale gördü. İnsanlar kaleyle ve orada yaşayan lordla ilgili fısıltıyla konuşuyordu. Kendisine karşı gelmeye cesaret edenleri ezip geçen vahşi ve gaddar bir adammış. Nazik ve iyi ahlaklı kimseler kızlarını kaleden uzak tutarlarmış, zira genç kızlar iffetlerini kolaylıkla bu adama kaptırır, adam ise hiçbirisiyle evlenmemiş.

Grace, onu devasa salonda, yanan büyük şöminenin önünde yayılmış otururken gördü. Niall, siyah ve ne düşündüğü asla okunamayan gözlerini hafifçe kısarak etrafı yıyıp

içen adamlarını seyrediyordu. Saçları uzun ve gürdü, şakaklarının üzerinden örgü halinde aşağıya uzanıyordu.

O sırada laubali bir hizmetçi kız kendini pat diye onun kucağına bıraktı. Grace nefesini tutmuş, Niall'in ne yapacağını bekliyordu. Bu sırada hizmetçi kıza hafifçe gülümseyen Niall'in dudaklarında beliren kıvrılma, Grace'in bir kez daha nefesinin kesilmesine sebep oldu. Bundan sonra, rüyalarda hep olduğu gibi şekiller yavaşça titreyerek kayboldu ve Grace daha da huzurlu bir şekilde uyumaya devam etti.

Yine olmuştu işte. Bir kez daha kendini takip ediliyormuş gibi hissetmişti.

Niall o gece yataktayken bundan sonra daha dikkatli olacağına dair kendi kendine söz vermişti. Şimdi bu söz doğrultusunda hizmetçi kıızı kucağından kaldırıp, uyarı sinyalinin alan gözleriyle salonu taramaya başladı. Onu kim ve neden takip ediyordu? Bu kalenin efendisi oydu, dolayısıyla insanların ona cevap ya da onay almak ya da sadece ruh halini anlamak için bakmasına alıştı. Bir sürü insan ona bakardı ama bu farklıydı.

Bu... izlenmekti.

Salonda tuhaf bir şey yoktu. Hava dumanlı, insanlar gü-rültülüydü. Masaların birinden bir kahkaha yükseliyor ve sonra herkes birden espriyi duymak için o yöne bakıyordu. Hizmetçi kızlar boş bardakları doldurup bahşiş topluyor, bahşişin memnun ediciliğine göre gülümsüyor ya da suratlarını asıyorlardı. Her şey olağan gibiydi.

Ancak Niall birkaç gece evvel yataktan fırlamasına sebep olan o şeyin varlığını şimdi bir kez daha hissetmişti. Ona, takip edenin bir kadın olduğunu düşündüren bir yumuşaklık vardı bu histe. Belki de kadın ondan hoşlanmıştı fakat utan-

gaçtı. Tek gecelik güçlü bir sürüş deneyimi edinmek isteyen çoğu hizmetçi kızın yaptığı gibi küstahça gelip kucağına oturamazdı. O kadın yalnızca uzaktan izliyor ve arzu duyuyordu.

Niall ne kadar bakınırsa bakınsın bu tanıma uyan bir kadın göremedi ve hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. Gerçekten onu takip eden bir kadın varsa eğer, Niall onun kim olduğunu er ya da geç öğrenecekti. Belki de genç bir kadındı ve Niall'ı izlemek için ona karşı duyduğu saf hislerden başka bir sebebi yoktu. Öte yandan Niall korumak üzere yemin ettiği hazineyi de düşünmek zorundaydı. Herhangi bir sıradışı durumda hemen alarma geçiyor, eli istemsizce belindeki bıçağa gidiyordu. Dumanlı salonun içinde kısıp gözlerle etrafı tararken gölgeleri tetkik ediyor, adamların ifadelerine bakıyor, tuhaf bir durum yoksa devanı ediyordu. Kadınlar da aynı şekilde, erkekler gibi dikkatlice değerlendiriliyordu.

Neticede yine sıradışı herhangi bir durumla karşılaşmadı. Fakat ikinci defadır izlendiğini ve orada kendisinden başka birinin varlığını hissetmişti. Bunun sadece hayal gücünün bir oyunu olduğunu düşünmüyordu. Niall bugüne kadar sayısız kere, hem aleni hem gizli düşmanlarına karşı savaşmıştı ve yıllar geçtikçe daha da keskinleşen savaşçı içgüdülerine güvenirdi.

Bu arada salonu kolağan etmesi dikkatlerden kaçmamış, yavaş yavaş sesler azalmaya, bakışlar Niall'a doğru yönelmeye başlamıştı. Niall, yıllar boyunca kulaktan kulağa yayılan hikâyelerden haberdardı. Ona Kara Niall derlerdi; bugüne kadar hiçbir meydan savaşında mağlup olmamış, hiç gafil avlanmamış korkusuz bir savaşçıydı. Onun tarafından eğitilen adamları onun, tıpkı kendileri gibi, darbe aldığında yatalandığını, bir yeri kesildiğinde kanadığını, terlediğini, inlediğini, sövdüğünü bilirlerdi. Peki ama yine de... çoğu insanın dış-

lerini kaybetmeye, sakallarına ak düşmeye başladığı bir yaşta o neden hâlâ böylesine dinçti? Sanki zamanın eli ona hiç değmemiş gibiydi. Saçları hâlâ simsiyahtı, bedeni son derece kuvvetliydi ve hastalıklar ona hiç uğramazdı.

Niall bazen merak ediyordu: Valcour onu, birçok silah arkadaşının uğruna öldüğü Hazine'nin yeni Gardiyan'ı ilan ederken aynı zamanda ölümsüzlükle mi lanetlemişti?

Böyle düşünmek istemiyordu. Yemini riayet ederek görevini yapmayı sürdürecekti ama içindeki öfke de dinmemişti. Tanrı'nın hazinelerini koruyordu ama Tanrı hazinelerini koruyanları korumuyordu. Niall on üç yıldan fazla zamandır dua etmiyor, ne ayinlere ne de günah çıkarmaya gidiyordu. Karanlık bir ekim gecesinde sayısız arkadaşıyla, Tarikat'taki Kardeşler'yle birlikte inancı da ölmüştü. Ve Niall, Gardiyan olmayı onlar için kabul etmişti, aksi halde tüm o insanların ölmelerinin bir anlamı olmayacaktı.

Fakat artık ibadet bile etmediği bir Tanrı'nın gizlerine sonsuza kadar bekçilik etmek de istemezdi. Ne acı bir şaka olurdu bu!

Dudakları hafif ve soğuk bir tebessümle kıvrıldı. Oturduğu yerden kalktı. Gözleri, kulağına yaramazca bir şeyler fısıldayan hizmetçi kızı aradı ve kısa sürede buldu. Küçük bir baş hareketiyle onu merdivenlere ve sonra da odasına doğru yönlendirdi. Her zamanki gibi, ruhun karanlık tarafları üstüne çıktığında rahatlamamanın yolunu bir kadın bedeninde bulmayı planlıyordu.

Niall ayağa kalkar kalkmaz başka bir kadın, kadehini almak üzere ona doğru yaklaştı. Bu sırada kadından tıslar gibi bir ses geldi.

"Alice, canın mı sıkkın?" diye sordu Niall.

"Kızın tadını çıkar," diye homurdandı kadın; karşılığında Niall'ın bundan hoşlanmış gibi görünen bakışlarını kazandı.

“Nedenmiş o?” Niall, Alice’i severdi. Alice, Niall döndüğünden beri kalede çalışan, ne kadar kötü olursa olsun kendisi ve çocukları için sığınacak bir yere ihtiyaç duyan dul bir kadındı. Aşağı yukarı Niall ile aynı yaşıydı ama şimdiden büyükanne olmuştu. Sağduyusu yüksekti ve yıllar geçtikçe ev işleriyle ilgili her türlü sorumluluğu üzerine almıştı. Niall ondan memnundu.

Bu sırada kadın, parlayan gri saçlarının üzerindeki başlığı düzeltti.

“Karnına çocuğunu koymayı başarırsa seninle evlenebileceğini söylüyor.”

Niall bunu duyunca gözleri donuklaştı. Evlilik ya da çocuk sahibi olmak, onun gibi hayatını Hazine koruyuculuğuna adanmış bir adam için uygun değildi. Yatağına giren kadınlar Niall’ın onlarla evlenmeyeceğini, tek amacının yatak sporu yapmak olduğunu en başından bilirlerdi. Niall, her zaman, kadınların hamile kalmamak için korunduğundan emin olmak isterdi. Ar damarı ne kadar çatlamış ya da ne kadar güzel olursa olsun bir kadının onu bu şekilde tuzağa düşürme girişimi canını sıkıyordu. Neyse ki Alice onu uyarmıştı ve böylece oyuna gelmeyecekti.

Başını hafifçe sallayıp, yatak odasını o güvenilmez hizmetçi kadından temizlemek üzere merdivenlerden yukarı çıkmak için harekete geçti. Salondan ayrılmadan önce, kendisini takip eden ve kadın olduğuna inandığı o kişiyi yakalamayı umut ederek son bir kez etrafa bakmayı da ihmal etmedi.

Fakat hiçbir şey yoktu. Ne olursa olsun, Niall onun orada olduğunu biliyordu. Onu hissediyordu ve bir şekilde bulacaktı.

Yedinci Bölüm

Chicago’da otobüsten inen kadında hiçbir sıradışılık yoktu. Ne ona bileti satan görevli ne şoför ne de kendi hayatlarının, kendi dertlerinin, o otobüste bulunmak için sahip oldukları gerekçelerin içinde kaybolan diğer yolcuların, hiçbirinin dikkatini çekmemişti.

Yıkanmak dışında başkaca bir bakım istemeyen saçları sarıydı ve kimseye yakışmayan türden kıvrıcık lüleleri vardı. Elbiseleri temiz fakat herhangi bir indirim mağazasından edinilebilecek, alelade kıyafetlerdi: bol bir kot pantolon, ucuz spor ayakkabılar, lacivert, uzun kollu bir tişört. Çantası da aynı şekilde dikkat çekici değildi; naylondan, ucuz bir modeldi. Kahverenginin zevksiz bir tonundaydı, tasarımcı, bir tarafından kırmızı bir çizgi çizerek rengini canlandırmaya çalışmışsa da bunun işe yaramadığı besbelliydi.

Kadının yolculuğun başından sonuna kadar gözünden güneş gözlüğünü çıkarmaması birazcık garipti belki çünkü otobüsün pencereleri renkli camdı ve ışığı kesiyordu. Neyse ki ondan başka güneş gözlüğü takan bir yolcu daha vardı, dolayısıyla yine insanların dikkatini çekecek bir durum yoktu.

Otobüs, Chicago istasyonunda durduğunda Grace bagaj

fişini çıkarıp kahverengi, çirkin çantasını aldı. Aslında bilgisayarı yanında taşımayı tercih ederdi fakat bilgisayarından bir saniye bile ayrılmayan bir kadın profili herkesin dikkatini kolaylıkla çekebilirdi. Bunu düşünerek, bilgisayarını koruyucu kılıfına yerleştirdikten sonra sırt çantasının içine, diğer kıyafetlerinin arasına koymuştu.

Grace'in dünyası başına yıkılalı tam tamına bir hafta olmuştu. Eski hayatı bitmiş, yeni bir tanesi başlamıştı. Sahip olduğu her şeyi kaybedip sokaklarda, kaçarak yaşamaya başlamadan önceki dönemdeki gibi hissetmiyor, eskisi gibi görünmüyor, eskisi gibi düşünmüyordu. Keskin bıçak, kılıfının içinde belinde asılı duruyordu, üstünü tişörtüyle örtmüştü. O korkunç ilk gün, depo gibi binadan aldığı tornavidayı ise sağ ayağındaki çorabın içine sokuşturmuştu. Tornavida bıçak kadar iyi bir silah değildi belki ama Grace onu keskinleşene kadar bir kayaya sürterek bilemişti.

Eau Claire Kütüphanesi'nin Tapınak Şövalyeleri'yle ilgili tüm kaynaklarını sömüren Grace, Tarikat'la ilgili birçok şey öğrenmişti. Örneğin, Tarikat'ın yok edildiği tarihin önemini: ayın on üçü, cuma ve o tarihin uğursuzluğuna dair batıl inancın ortaya çıkışı. Bunlar ilginç bilgiler olmuştu ama Grace'in öğrenmek istediği şeyler değildi. Tapınak Şövalyeleri'nin resmi tarihinde ya da İskoçya tarihinde, İskoçyalı Niall'a dair bir şeyler bulmak için boş yere uğraşıp durmuştu.

Demek ki daha derin kazmalıydı ve bu noktada İskoçça dilinde sahip olduğu geniş kaynaklarıyla Chicago Kütüphanesi, başlamak için iyi bir seçimdi. Eau Claire'de bir gün daha kalmak her bakımdan riskli olacaktı. Parrish'in adımları Grace'in izini Eau Claire'in dışında sürmüş olmalıydı fakat bir şey bulamadıklarında geri dönmeleri muhtemeldi. Ve o durumda işinin ehli olsun olmasın, herhangi bir kiralık katilin yapacağı şey, araştırmaya motellerden başlamaktı. Her ne kadar Grace sarı peruk takarak veya saçlarını beysbol şap-

kasının içinde toplayarak görüntüsünü değiştirse de, er ya da geç onu bulacaklardı.

Artık kendini daha güçlü hissediyordu, paniklemiyor fakat her zaman tetikte olmasını biliyordu. Uyumuş ve fıstık ezmesiyle günde en az bir gn yemeye kendini zorlamıştı. Yemek yemek hâlâ çok zordu, pantolonu, ilk aldığı günden daha da bol geliyordu artık. Bir noktada kemer ihtiyacı kaçınılmaz hale gelmişti ve Grace sonunda başka bir markete girerek bu ihtiyacını karşılamıştı. Pantolonu biraz çeksin diye sıcak suda bile yıkamayı denemişti fakat görünüşe göre çekme enden değil boydan olmuştu çünkü hâlâ üzerinden düşüyordu. Zaten bu şekilde kilo vermeye devam ederse kemer de işe yaramayacaktı. Grace, artık onun için çok değerli olan parasını yeni kıyafetlere harcamak istemiyordu, dolayısıyla elindekilerle idare etmek zorundaydı.

Ve bir plan yaptı. Cebindeki nakit parayı tamamen suyunu çekene kadar tüketmek yerine çalışacak bir iş bulmalıydı. Chicago’da birtakım kayıtdışı işler vardı, bulaşık yıkamak veya ev temizliğine gitmek gibi. Bunlar, Grace için biçilmiş kaftandı. İşe gitmediği zaman kimse onun yokluğunu fark etmezdi. Diğer yandan bu tür işlerin parası azdı, şimdilik Grace’i idare etse de bir süre sonra daha iyi bir şeyler bulmak zorunda kalacaktı. Bunun için sahte bir kimlik yaratmalı ve bunu resmi belgelere dkmeliydi.

Yeni bir kimlik yaratmanın yollarını mesleki alışkanlıkları gereği araştırma yaparak bulmuştu. Bu aşamada Eau Claire Kütüphanesi ona ihtiyaç duyduğu bilgileri sundu.

Aşlında olay basitti fakat biraz zaman istiyordu. Öncelikle kendisiyle aşağı yukarı aynı tarihte dünyaya gelmiş ve fakat Grace söz konusu kişinin hüviyetine büründükten sonra, başına bela olabilecek herhangi bir çalışma geçmişi, okul kaydı ya da trafik kurallarını ihlal örnekleri bırakamayacak

kadar genç yaşta ölmüş birine ihtiyacı vardı. Bir ismi olduktan sonra başkentteki ilgili departmana dilekçe verip doğum belgesini edinebilirdi. Doğum belgesi elinde olduktan sonra sosyal güvenlik numarası ve sosyal güvenlik numarasıyla da ehliyet alabilir ve böylece yeni bir kimlikle topluma güven verebilirdi.

Çantasını kilitli bir dolaba bırakıp anahtarları pantolonunun ön cebine koydu. Sonra bir telefon rehberi bulup sayfaları çevirerek mezarlık listelerine ulaştı. İsimleri not ettikten sonra karşısına çıkan bir bakım işçisine bu mezarlıklardan hangisinin en yakında bulunduğunu sordu. Sonra bilet gişesine gidip başka bir adamdan adres tarifi aldı.

Beş ayrı otobüs kullanarak yaptığı iki saatlik yolculuktan sonra yeniden garaja vardı. Bir gazete alıp oturacak bir yer bulduktan sonra güneş gözlüklerini taktı ve minik harflerle basılıp sınıflandırılmış kiralık ev ilanlarını taramaya başladı. Kötü bir ev istemiyordu fakat konforu karşılayabilecek durumda da değildi, dolayısıyla eski evler en iyi seçenektir. Fiyatları karşılaştırarak skalanın her iki ucunu elledi; böylece orta bölümde çok sayıda ev kaldı. Bunlardan ikisi pansiyondu; Grace bu ikisini listenin en başına aldı. Yaptığı iki telefon konuşmasının neticesinde artık elinde kalacak bir yeri ve oraya nasıl gideceğine dair, hangi tren ve otobüsleri kullanacağını da içeren ayrıntılı bir yol tarifi vardı.

Tren garına doğru yürürken düşünüyordu; büyük şehirle ilgili en iyi şey şehir içi taşıma sistemi olmalıydı. Otobüsler sayesinde mezarlığa yeterince kolay ulaşmıştı. Pansiyona kadar yürüyebilirdi, bir hafta önce olsa mesafe cesaretini kırdırdı belki ama şimdi beş millik bir yol onun için hiçbir şey değildi. Aşağı yukarı bir buçuk saat içinde beş mili rahatlıkla yürüyebilirdi. Öte yandan trenler ve otobüsler ucuz ve hızlıydı; o zaman yürütmesine ne gerek vardı ki? Yarın saat sonra trenden indi, bir parsel kadar yürüttükten sonra binmesi

gereken otobüsü yakaladı ve bundan beş dakika sonra da evlerin üzerindeki numaralara bakarak sokaktan aşağıya doğru yürümeye başladı.

Pansiyon kare biçiminde, üç katlı eski bir binaydı. Yıllardan beri üzerine bir kat boya bile çekilmemişe benziyordu. Bir metre yükseklikteki, yer yer içe doğru eğilmiş bahçe çiti, küçük çim bölümü kırık dökük kaldırımından ayırıyordu. Belirli bir giriş yoktu. Grace kapıya doğru geçip zile bastı.

“Evet.” Telefondaki sesle aynıydı: derin ve rahatsız edici ama dişi.

“Ben kiralık oda için telefonla aramıştım.”

“Evet, tamam,” diye kaba bir biçimde Grace’in sözünü kesti ses. Bir süre sonra kapıya doğru ağır ağır yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Grace gazeteye bakma işini bırakır bırakmaz yine güneş gözlüklerini takmıştı. Şimdi evin kapısı sallanarak açılıp da, hayatında gördüğü en hayret verici yaratık karşısında belirdiğinde koruma kalkanının gözünde olduğuna şükretmişti. Hiç değilse bu şekilde kadın Grace’in ona nasıl aval aval bakakaldığını görmemiş oldu.

“Pekâlâ, orada dikilme,” dedi ev sahibesi sabırsızlık içinde. Grace hiçbir şey söylemeden içeriye girdi. Kadın da –gerçi artık Grace onun cinsiyetinden emin değildi– tek kelime etmeden Grace’in arkasından kapıyı kapatıp kilitledi, ardından da geldiği yoldan ayaklarını pat pat yere vurarak geri yürüdü. Grace elinde çantasıyla onu takip ediyordu.

Kadın sırık gibiydi; en aşağı bir seksen boylarındaydı. Dağınık bir endamı vardı. Saçları beyaza yakın açık limon sarısı rengindeydi ve kirpi gibi kesilmişti. Teni, yoğun kremalı kahveyi andırıyordu; pürüzsüz ve soluktu, kadim zamanlarda yaşamış atalarımızın egzotik görüntüsünü akla getiriyordu. Bir kulağından günebakan çiçeği küpesi sarkarken diğer kulağının dış tarafında küpe vidaları takılıydı. Omuzları

kemikli ve geniş, el ve ayakları iriydi. Muhtemelen ayakları gerçekte olduğundan daha büyük görünüyordu çünkü kalın çoraplarla birlikte dağcı botları giyyordu. Görüntüsü, üzerindeki siyah tişört ile bol, kolsuz, sarı bir gömlek ve altında kenarları küf yeşili dar şeritlerle süslenmiş siyah bir bisikletçi şortuyla tamam olmuştu. Aynı anda hem meşum hem de neşeli görünmeyi başarıyordu.

“Çalışıyor musun?”

Ev sahibesi kadın, Grace’i öylesine minik bir ofise yönlendirmişti ki, buranın tuvaletten dönüştürülmüş olma ihtimali yüksekti. Odada eşya olarak üzeri delik deşik küçük, ahşap bir masa, arkasında eski bir ofis sandalyesi, iki gözlü bir dosya dolabı ve mutfak sandalyesini andıran bir şey vardı. Yine de hepsi titizlikle düzenlenmiş gibiydi. Masanın üzerinde iki adet kalem, tel zimba, makbuz defteri ve telefon duruyordu. Kadın masanın arkasından bir sandalye çekti.

“Henüz değil,” diye yanıt verdi Grace. Yüz ifadesini kontrol altına aldıktan sonra güneş gözlüğünü çıkardı. Aslında takmayı tercih ederdi fakat bu şüphe uyandırabilirdi. O da diğer sandalyeye oturarak çantasını arkasına koydu. “Şehre yeni indim ama yarın iş aramaya başlamayı düşünüyorum.”

Ev sahibesi uzun, ince bir sigara yaktı ve çıkardığı yoğun duman arasından Grace’e baktı. Parmaklarının her birinde farklı ve abartılı bir yüzük vardı. Grace bu iri ve fakat ilginç bir biçimde zarif ellerin hareketini seyre daldı.

Bu sırada kadın ani bir kahkaha koyuverdi. “Bence öyle olmayacak,” dedi. Bakışlarında kurnaz bir ifade vardı. “Tatlım, çalışan kadın fahişe kadın demektir. Kafandaki ucuz peruk hariç sende o tip yok. Makyaj yapmamışsın ve parmağında alyans var. Eski adamından falan mı kaçırıyorsun yoksa?”

Grace başını eğip parmaklarına baktı ve Ford’un evlendikleri zaman ona verdiği altın yüzüğü çevirdi. “İlayır,” diye mırıldandı.

“Öldü o zaman?”

Grace şaşkınlık içinde başını kaldırdı.

“Boşansaydın alyans takmazdın. İhyarın birinden ayrıldığın zaman ilk iş olarak parmağındaki yüzüğü çıkarıp atarsın.” Yeşil renkli keskin bakışlarını bu kez Grace’in üzerindeki kıyafetlere çevirdi. “Elbiselerin sana çok büyük geliyor, sanki aniden kilo kaybetmiş gibisin. Acı, insanı yemeden içmeden keser, değil mi?”

Grace şaşkınlık, korku ve huzursuzluk içinde kadının her şeyi anladığını düşündü. İki dakikadan az bir zaman içinde bu tuhaf görünümlü, külhanbeyli edalı, insanı rahatsız edecek kadar zeki kadın, Grace’i doğru tartarak başka hiç kimsenin okuyamayacağı detayları sıralamıştı. “Evet,” diyebilirdi Grace.

Kadın, Grace’in yüzünde gördüğü ve bundan çıkardığı anlam her neyse, bu sayede aniden kendini toplayarak kararlı bir biçimde konuşmaya başladı. “Benim adım Harmony,” dedi masanın üzerinden elini uzatarak. “Harmony Johnson. Smith. Brown ya da Jones’dan daha çok Johnson soyisinin kullanıldığını biliyor muydun?”

Grace kadının elini sıktı; iri ve sert bir erkek eli gibi hissettirmişti. “Julia Wynne,” dedi Grace. Bakımsız bir mezarlığın üzerindeki küçük taştan aldığı isimdi bu. Grace’ten beş yıl önce dünyaya gelmiş ve on birinci doğum gününden hemen sonra hayatını kaybetmiş bir kızdı. “Meleğimiz” yazıyordu mezar taşında.

“Odalar haftalık yetmiş kâğıt,” dedi Harmony Johnson. “Hepsi temizdir. Uyuşturucuya, partilere, fahişelere geçit vermem. Bunları kabul edemem, evimde böyle şeyler istemem. Banyoyu kullandıktan sonra temizleyeceksin. İstersen odamı ben temizlerim ama bu da haftalık artı on papeline mal olur. İnsanlar çoğunlukla kendileri temizlemeyi tercih ediyor.”

“Ben de kendim yaparım,” dedi Grace.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Odana küçük, elektrikli bir ocak ve kahve makinesi getirebilirsin ama geniş çaplı yemek pişirmek yasak. Zengin kahvaltılar hazırlamayı severim. Kiracılarımdan birçoğu benimle birlikte kahvaltı eder. Geri kalan öğünlerde karnımı nasıl doyuracağın sana kalmış.” Kadın, Grace’i bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. “Şu an için yemek pek umurunda değildir tahminimce ama zamanla düzelecek.”

“Odalarda telefon hattı var mı?”

“Bana baksana. Aptala benzer bir halim var mı benim?”

“Yok,” dedi Grace ama bu sırada içinden gelen ani gülme isteğini zapt etmek için epey zorlandı. Harmony Johnson birçok şeye benziyordu ama evet, bu listede aptallık yoktu. “Kendi hattımı kendim çeksem sorun olur mu? Bilgisayarla çalışıyorum ve zaman zaman modem kullanmam gerekebiliyor.”

Harmony omzunu silkti. “Para senin paran.”

“Ne zaman taşınabilirim?”

“Bana depozitomu ödediğin ve bavulunu merdivenlerden yukarıya çıkardığın andan itibaren.”

“Conrad, bana söyler misin,” diye miskin miskin konuşmaya başladı Parrish, bir yandan da sandalyesini arkaya doğru itiyordu. “Grace St. John seni bir haftadır nasıl atlatabiliyor?” Parrish halinden pek memnun gibi görünmüyordu. Daha önce Conrad onu hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Her ne kadar Grace için yakalama emri çıkartan Minneapolis polisinin konuyla ilgili tutumu tatmin ediciyse de, bugüne kadar kimse onu bulmayı başaramamıştı. Onun gibi, *eski diller uzmanı*, inek bir budala nasıl oluyorsa herkesi birden kurnazca alt edebiliyordu. “Grace zerre kadar umurumda değil ama

onun elindeki kâğıtları gerçekten istiyorum, Conrad. Gerçekten.”

Conrad'ın ifadesi ruhsuzdu. “Banka hesabını boşaltmayı başarmış, dolayısıyla parası var. Polis, banka sistemini etkisiz hale getirdiğini fark etmiş fakat banka sistemi uzmanları bunu nasıl yaptığını anlayamıyorlar.”

Parrish ağır bir hareketle Conrad'a doğru elini salladı. “Nasıl olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey, onu bulmak ve sen henüz bunu başaramadın.”

Alınmak, diye geçirdi içinden Conrad, serinkanlı bir tarafsızlıkla. Nasıl olduğu her zaman önemlidir, çünkü bir şey bir kez işe yaradığında insanlar sürekli olarak aynı şeyi tekrarlar. Kalıplar bu şekilde meydana gelir ve ancak bu şekilde tespit edilebilir.

“Başta geceleri seyahat ediyordu ama fikrimce bu durum değişti. Paglione onu Eau Claire'de gördüğünde çantası varmış; bu da demek oluyor ki yanında farklı kıyafetler var artık ve şu anda ne giydiği hakkında hiçbir fikrimiz yok.” Kalın ve yabani elinde tuttuğu notlar vardı ama bunlara bakmaya lüzum görmüyordu. “Genel hatlarıyla ona benzeyen bir kadının Eau Claire'de kırmızı bir peruk satın aldığını biliyoruz.”

“Kırmızı saçlı kadınlar kolay fark edilir.”

“Tabii eğer bu bir yem değilse.” Conrad, kırmızı peruğun tam da yem olduğunu düşünüyordu ve bunu düşündükçe Bayan St. John'a duyduğu hayranlık keskin bir biçimde artıyordu. Kadın, gitgide ilginç bir av haline geliyordu. “Neticede kırmızı saç bir ipucu sayılmaz. Dükkân sahibinin ruhu duymadan ikinci bir peruk çalmış olabilir. Ayrıca saçlarını kesmiş ya da boyamış da olabilir. Kılık değiştirmek için birçok yol var.”

“O zaman, lanet olsun, onu nasıl bulacaksın?” Parrish artık kendini kaybediyordu, sabrın sonuna gelmişti.

“Eau Claire’den sonraki durağı büyük ihtimalle Chicago olacaktır. Büyük şehir kendini güvende hissetmesini sağlar. Parası olsa da bunu dikkatli kullanmak zorunda zira tekrar kaçması gerekebilir, bu ihtimale karşı parasını saklamak isteyecektir. Tahminimce işe girecek ama bu iş kayıtdışı olmalı çünkü kendi sosyal güvenlik numarasını kullanamaz. Dolarıyla düşük ücretli ve vasıfsız bir iş bulacaktır. Sokaklara adamlar salıp, ondan haber alana para ödülü verileceğini ya-
yacağım. Onu bulacağım.”

“Nasıl bulduğunu görüyorum.” Parrish ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü, böylece konuşmanın sona erdiğini göstermiş oluyordu. Conrad çıktı, hareketleri her zamanki gibi çok sessizdi.

Parrish, pencerenin altındaki güllere bakarak bahçenin güzel görüldüğünü düşündü. Soğuk hava dalgası çok sert gelmemişti, sıcaklık hep donma noktasının üstünde kalmıştı. İlkbahar yüzünü gösterdikçe günler de ısınıyordu. Soğuk hava zavallı, küçük Grace için zorlu bir imtihan oluyordu muhtemelen. Gerçi kemiklerinin üzerinde onu sıcak tutacak yeterli dolgu malzemesine sahipti. Ne kadar da yumuşak bir görüntüsü vardı! Onun üzerine çıkan bir adam kendini asla iskelet üstündeymiş gibi hissetmezdi.

Bir yandan parmak uçlarıyla soğuk cama dokunurken bir yandan da, *ne tuhaf bir çekicilik*, diye geçirdi içinden. Parrish, her zaman gösterişli kadınları tercih etmişti. Halbuki küçük Grace’ciğin, fazla kilolarına rağmen, ne kadar da kendinden habersiz ve esrarlı bir şehvetliliği vardı. Çok şişman sayılmazdı, yalnızca yuvarlak hatlarını ortaya çıkaracak kadar...

Belki de Conrad’a onu canlı yakalaması talimatını vermi-
liydi, sadece bir süreliğine. Belki bir gün için, özel bir fante-
zisini gerçekleştirmesine yetecek kadar kısa bir süre için.

Hayal ederken gülümsüyordu.

Sekizinci Bölüm

Grace, yorgun bir edayla belindeki önlüğü çıkarıp çamaşır sepetine attı. Orel Hector'un pizza ve makarna restoranında yarı zamanlı bulaşıkçılık ve genel köleliğinin altıncı günündeydi. Bazen saçlarına ve derisine yapışan sarmısak kokusundan sonsuza kadar kurtulamayacağı hissine kapılıyordu. Sürekli olarak yoğun baharatlı yemek kokusuna maruz kalmak, iştahının iyice kapanmasına sebep olmuştu. Çalışanların öğlen yemeği olarak restoranda istedikleri her şeyi yeme hakları vardı fakat Grace şu ana kadar hiçbir şey yememişti. Bir tabak dolusu makarnanın başına oturduğu düşünce bile midesine kramplar girmesine yol açıyordu.

“Yarın gelecek misin?” diye sordu Orel. Bir yandan da Grace'in parasını ödemek için kasayı çekmecedен çıkarmaya çalışıyordu. Restoranda yarı zamanlı çalışan toplamda üç işçi vardı ve bunlardan hiçbirinin bordrosu yoktu. Günlük kazancın ortalama üçte biri yazarkasaya işlenmeden doğrudan cebe gidiyordu. Orel gün sonunda onların parasını nakit ödüyordu. İşlerinden biri ertesi gün gelmezse yerine hemen başka birini bulması gerekiyordu. *Kalırolası federal bürokrasi*, diye söylenirdi zaman zaman.

“Geleceğim,” diye yanıt verdi Grace. Yorucu bir işti fakat yeraltı ekonomisinin parçası olmak şu anda tam Grace’in koşullarına göreydi. Orel, yedi saatlik mesai için otuz dolar ödeme yaptı. Grace’in altı günlük kazancı yüz seksen dolara ulaşmıştı. Harmony’nin haftalık yetmiş dolarını ayırdıktan sonra geriye yüz on doları kalmıştı. Harcamaları asgari düzeydeydi. Bir haftadır sadece otobüs biletine para vermiş ve birkaç yeni kıyafet daha almıştı: bu kez küçük beden olmak üzere iki tane daha kot pantolon ve birkaç tişört. Bulaşıkların yıkandığı bölüm çok sıcaktı. Yeni aldığı pantolonlar da zamanla bollaştı ve her geçen gün biraz daha sarkar oldu.

Grace, Orel’den aldığı paraları katlayıp ön cebine soktu. Sonra da bilgisayar çantasını sudan korumak üzere koyduğu dolabın altından çıkardı. Bilgisayara açıklama olarak Orel’a akşamları okula gittiğini söylemişti, bu gerekçe herkese makul geldi. Kaldı ki iş arkadaşları özel hayatıyla ilgili pek soru sormazdı zaten; herkes kendi halindeydi, kimse kimsenin işine karışmıyordu. Bu da Grace’in işine geliyordu.

Arka kapıdan çıkıp önünde uzanan dar ve pis sokağa adımını attı. Neyse ki rüzgâr bu küçük boşlukta bile yolunu bulup esiyor, havayı tazeliyordu. Grace içine derin bir nefes çekerken rüzgâr burnuna sarımsak kokusu doldurmadığı için şükretti.

Dikkatlice önce sağma, sonra soluna baktı; bilgisayar çantası bir elindeydi, diğer eli ise belindeki bıçağının üzerindeydi. Şimdiye kadar herhangi bir sorunla karşılaşmamıştı ama her an tetikte olmalıydı.

İki parsel kadar yürüdükten sonra otobüs durağına ulaştı. Bir sonraki otobüsün gelmesine on dakika vardı. Akşamüzeri vakti, gökyüzü berrak ve koyu mavi renkteydi, hava taptaze ve çok güzeldi. Günün son demleri olmasına rağmen insanların adımlarına belirgin bir kaygısızlık ve rahatlık hâkimdi.

İlkbahar yüzünü tam manasıyla göstermiş, sıcaklığı yirmi derecelerin üzerine çıkarmıştı. Grace, Murchison'ların arka bahçesinde yürürken ilkbaharla birlikte içine dolan neşeyi hatırladı birden. Ne zaman olmuştu bu? İki hafta önce mi? Yoksa üç mü? Üç haftaya yakındı herhalde. 27 Nisan'dı, yaşamının son mutlu günü. Bugünkü havanın duruluğu görül-meye değerdi ama hiçbir şey Grace'in kalbine dokunamıyor-du artık. İçeride her şey renksiz, her şey kasvetli ve karanlıktı.

Otobüs geldi ve Grace binip ücreti ödedi. Otobüs şoförü ona bakarak başıyla onay verdi. Art arda altı gündür aynı saat-te, aynı duraktan otobüse biniyordu; adam artık onu tanımış-tı. Bir süreliğine başka bir otobüse binse iyi olacaktı.

Tarihsel araştırma alanında dünyanın öncülerinden olan Newberry Kütüphanesi'ne gelince otobüsten indi. Ortaçağa dair metin üstüne metin tarıyor, incelediği sayısız kitapta ve elektronik dosyaların içinde İskoçyalı Niall'a dair bir ipucu yakalamaya çalışıyordu. Şimdiye kadar ortaçağ dönemine ilişkin birçok şey öğrenmişti fakat söz konusu savaşçı Şöval-ye'ye dair bir satır bilgiye rastlamamıştı. Yine de umutsuzlu-ğa kapılmıyordu çünkü henüz eldeki kaynakların çok küçük bir kısmını taramıştı.

İlgili koridordan girerek, bir gece evvel kaldığı yerden de-vam etmek üzere çok sayıda kitap seçip تنها bir köşedeki masaya taşıdı. Sonra da gözlüğünü takıp okumaya başladı. Her bir sayfayı teker teker tarıyor, Tapınak Şövalyeleri'yle bağlantısı olan Niall isminde birinden bahsedilip bahsedil-medigine bakıyordu.

Ancak neredeyse atlayacaktı. İki saatten fazla zamandır okuyordu ve zihni artık otomatiğe bağlamıştı. Ondan bah-sedilen satırı bir an için algılayamadı ve aşağıya doğru sayfayı okumaya devam etti. Sonra aniden aradaki isim benzerliğini fark edip o paragrafa geri döndü:

“Acımasız ve bir o kadar onurlu bir Şövalye, kraliyet soyundan Niel Robertsoune Gardiyan olarak seçildi.”

Grace heyecanlanmıştı, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu Niall olmalıydı! İsimler birbirine çok benziyordu, Gardiyan seçildiği bilgisi ise olayın düğüm noktasıydı.

Daha önce okudukları arasında da Niel ismini görmüş ve bir bağlantı kuramadığı için es geçmiş olabilir miydi? İmlanın ne kadar değişken olduğunu biliyordu aslında; N harfi ile başlayan bütün isimlere dikkat etmesi gerekirdi. Ayrıca adamın bir soyadı vardı! Robertsoune veya Robertson. Bunun üzerine Grace hemen Niel, Neil, Neal gibi Niall’ın farklı biçimlerini ve aynı zamanda Robertson’a benzeyen soyadlarını yeniden kontrol etmeye girişti.

Ancak bir şey bulamadı. Çeşitli Robertsler ve Robertsonlar, hatta birkaç tane Neal bile bulmuştu fakat bunlardan hiçbirisi onun istediği zaman aralığına tekabül etmiyordu. Kitabı kapatırken elleri titremeye başladı; uğradığı hüsrana masayı yumruklamamak için kendini zor tuttu. Hayal kırıklığının şiddetiyle afallamıştı. Daha önce de çalışmalarında tıkanırdığı zamanlar olmuştu ama bu keskin, bu korkutucu umutsuzluk ve çaresizlik hissi, Grace için koruma kalkanı işlevi gören hissizlik halini delip geçiyordu. İçinde öfke ve bastıramadığı intikam duygusu dışında hiçbir şey hissetmek istemiyordu. Çünkü yeniden insani duygulara kapılmaya başlarsa kalbinin paramparça olması kaçınılmazdı. Zira acının, içindeki hissizliğe sızdığı o birkaç korkunç deneyim onu neredeyse yok edecekti.

Öte yandan şunu fark etti: Aslında her şeyi en başından *hissetmişti*, eski parşömen kâğıtlarının kopyalarını eline alıp, göz attığı ilk andan itibaren İskoçyalı Niall’a karşı yoğun bir ilgi duymuştu. O günden bugüne başına gelen hiçbir şey bu hissi ne değiştirdi ne de azalttı. Aksine her yeni günle, okuduğu her yeni sayfayla birlikte sihir daha da büyüdü.

Zaman geçtikçe İskoçyalı Niall'ın bir efsaneden ibaret olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yine de bu kurgusal serüvenlerin neden Tapınak Şövalyeleri tarihine dahil edildiğini açıklayamıyordu. Şimdi "Niel Robertsoune"ın Gardiyan seçildiğine dair edindiği bilgi, onun var olduğunu doğrulayan elindeki tek bulguydu. Olsun, bu da yeterdi. O gerçekten de yaşamıştı, herkes gibi nefes alan, uyuyan, yemek yiyen gerçek bir insandı. Belki de Tarikat yok edildikten sonra zulümden kaçıp kendine normal bir hayat kurmuş, mutlu bir evlilik yapmış, çocuk sahibi olmuş ve yaşlı bir adam olarak hayata gözlerini yummuştu.

Gerçek İskoçyalı Niall'ın, Grace'in rüyalarına dadanan siyah saçlı savaşçıyla benzer bir tarafı yoktu büyük ihtimalle ama şu anda Grace'in duygusal olarak hayal etmeye ihtiyacı vardı, bu nedenle pişmanlık duyması söz konusu değildi. İçsel benliğinin henüz bütünüyle ölmediğinin kanıtı bu rüyalardı. Grace St. John'a ait kalan son kırıntılar en derinlerde hâlâ, inatla yaşam belirtisi gösteriyordu.

İskoçyalı Niall var olmuştu. Grace ani ve güçlü bir hareketle kalın kitapları bir kenara itti. Hayır, aradığını bu kitaplarda bulamayacaktı. Adı çıkmış şövalyelerden biri olarak Niall'ın hayatta kalma şansı, mümkün merteye ismi meçhul olarak kalabilme başarısıyla doğru orantılıydı. Dolayısıyla Grace onunla ilgili bilgilere ancak ve ancak çözümlenmeyi bekleyen belgeler, o eşsiz fotokopiler aracılığıyla ulaşabilirdi.

Fotokopiler.

Grace'in zihnini bir an için duraksadıysa da hemen arkasından kendini toplayarak yeniden ve hızla çalışmaya başladı. Belgelerin orijinalini ele geçirebilecekken Parrish neden ondaki bu fotokopileri istiyordu? Bunları elde etmek uğruna Ford ile Bryant'ı öldürüp Grace'i de öldürmeye teşebbüs etmesi ne tür bir çaresizliğin sonucuydu?

Bu durumun mantık çerçevesinde sadece iki açıklaması olabilirdi. Birinci ihtimal: Parrish belgelerin orijinallerini bulamıyordu ama belli ki bunlar bir şekilde kaydedilip, fotoğraflanıp, kopyaları Grace'e gönderilmişti. Birileri, Parrish gibi gizli niyetlerle orijinalleri çalmış olabilir miydi? Öyle olsa bile negatifler neredeydi? Diğer kopyalar negatiflerden elde edilebilirdi. İkinci ihtimal: Orijinaller bir şekilde yok edilmiş, kazaya kurban gitmişti. Peki ama yine film negatiflerinin yok oluşu nasıl açıklanacaktı?

Bu düşünce Grace'i iki yeni olasılığa daha yönlendirdi. Ya negatifler de yok edilmiş veya çalınmışlardı ya da Parrish sadece bu kopyayı değil, içerikle ilgili var olan her türlü bilgiyi silmek, dolayısıyla herhangi bir bilgisi olan herkesi öldürmek istiyordu.

Yaptığı muhakemeler Grace'i, dönüp dolaşıp yine baştan beri bildiği o tek gerçeğe getirmişti: Parrish onu öldürmek istiyordu ve bunun sebebi o sayfaların gizeminde saklıydı.

Kaynak kitaplara bakarak vakit kaybediyordu. Şu andan itibaren sadece belgelerdeki karman çorman, anlaşılmaz yazıların çevirisine odaklanmalıydı ve bu işi halk kütüphanesinden ziyade, Harmony'nin evindeki odasında tamamlaması daha uygundu.

Taşıdığı kitapları tekrar raflarda ait oldukları yerlere aceleyle koyduktan sonra eşyalarını topladı. Alışkanlık olarak etrafına dikkatlice bakıp kendisini izleyen, sıradışı biri olup olmadığını kontrol etti fakat masalarda oturan insanlar önlerindeki işlerin içinde kendilerini kaybetmiş gibilerdi. Newberry, dönem ödevini araştıran lise öğrencilerinden daha çok ciddi bir bilim insanı kitlesini kendine çekiyordu.

Bilgisayarı taşıırken çantanın kayışını, boynundan ve omuzlarından dolayarak bağladı, sapını da sol avcunun içinde sıkıca tuttu. Yürürken sağ eli her damı belindeki bıçağın

üzerindeydi. Otobüs parası pantolonunun sağ cebinde dururdu, bu sayede parayı almak için bilgisayarını bırakmasına gerek kalmıyordu.

Kütüphaneden çıkıp otobüs durağına doğru yürürken hava neredeyse tamamen kararmıştı. Olağanüstü bir durum değildi, bundan çok daha geç saatlere kadar kütüphanede kaldığı da olmuştu.

Köşede bekleyen iki kişinin yanına doğru yürürken ılık bir akşam esintisi yüzünü serinletiyordu. İki yaşlarında, enerji dolu, kocaman gözleriyle etrafı süzen küçük bir çocuğun elinden sıkıca tutmuş, yuvarlak ve güzel yüzlü, tombul, genç bir siyahi kadın köşede dikilmişti. Çocuk, annesinin sinirli çekiştirmelerine aldırmadan bankın üzerine bir çıkıp bir iniyordu. Kadının bacaklarının üstünden, altından, arasından sürünüp dururken kadın da çocuğun ulaşabildiği herhangi bir yerinden tutmakla yetiniyordu. Grace o an anne olmanın bir ahtapotla güreşmeye benzediğini düşündü. Buna rağmen kadın hareketli çocuğuna dikkate değer bir soğukkanlılıkla kol kanat germeyi başarıyordu.

Ne bir uyarı ne de arkadan hızla yaklaşan ayak sesleri. Aniden biri çok sert bir biçimde Grace'e vurdu ve Grace sendeleyerek yere düştü. Boynu sola doğru burkulurken vahşi eller bilgisayar çantasının üzerine saldırdı. Genç kadın korku içinde çığlık atarak çocuğunu kollarının arasına çekti ve koşmaya başladı. Bu sırada çantayı çıkaramayan adam sinirlenerek iğrenç nefes kokusu eşliğinde iğrenç bir küfür sarf etti. Grace çaresizce çantanın sapını eliyle iyice sıkarak tuttu ve ayağını altına çekmeyi başardı. Adam, Grace'i yerden kaldırmak için çekiştirmeye başladı. Sonunda ikinci bir küfür savurarak bıçağını çıkardı ve Grace'in boynunda asılı duran kayışı kesmeye çalıştı. Grace iki büküm oldu ve kayışı korudu fakat aynı anda kolunun üzerinde korkunç bir yanma

hissetti. Adam bıçakla ikinci kez Grace'i dürttüğü an onun, alnına düşen kirli saçlarının altındaki çekik ve yırtıcı gözleriyle karşılaştı.

Grace, hızlı bir hareketle, elindeki çantayı adama doğru savurdu. Adam ürkerek geriye zıpladıysa da çanta, onu kolundan vurarak elindeki bıçağı düşürmesine sebep oldu. Bıçak bir süre gökyüzüne doğru havalandıktan sonra kaldırımın kenarına düştü. "Lanet olsun!" dedi adam birbirine kenetlediği dişlerinin arasından ve kaçmak için arkasını döndü.

İşte o anda hiddet, Grace'in damarlarında hızla yükseldi. Adam daha tam olarak arkasını bile dönememişken Grace onun üzerine atladı. Ayağını adamın bacaklarının arasına sokarak ona çelme taktı. Adam kaldırımın sert zeminine boylu boyunca serilirken Grace'i de tutarak beraberinde düşürdü. Adam onu itip kakarken Grace de elini yumruk yaparak adamın gözlerine, burnuna, kulaklarına, o anda korumasız neresini bulursa orasına vurmaya başladı. Hemen arkasından benzincideki görevliyle yaşadığı tecrübeyi anımsayarak diziyle adamın kasıklarına vurmaya denedi fakat adam yana doğru kaçmayı başarmıştı. Bunun üzerine Grace öfke içinde hırlayarak adamın yağlı saçlarını iki eliyle sıkıca kavrayıp var gücüyle çekti. Acı içinde feryat eden adam Grace'e, karnının ortasına indirdiği yumrukla karşılık verdi. Darbenin etkisiyle nefesi dışarıya fişkıran Grace öğürdü ve birkaç saniye boyunca hareket edemedi fakat sonra bir şekilde kendine geldi. Adam ona tekrar vurdu, bu sırada Grace'in eli gevşemeye başladı. Çenesine aldığı darbeye sarsıldı, gözleri yaşardı. Adam onun bir anlık boş bulunmasından yararlanıp, elinden kurtularak ayağa kalktı. Grace de ellerini kullanarak dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışıyordu fakat bu sırada adam kaldırımından aşağıya doğru kaçıp gitmişti bile. Yanından geçtiği yayaların ise hiçbiri onu umursamadı.

Grace inleyerek ayağa kalktı, sendeliyordu. Bilgisayar çantası hâlâ boynunda asılıydı. Kavganın hiddeti geldiği gibi hızla kaybolup gitmişti ama Grace'in üzerine korkunç bir bitkinlik hali çökmüştü. On kişilik küçük bir kalabalık etrafında toplanmış, ona bakıyordu. İnsanların yüzleri, Grace'in gözleriyle izlendiğinde birer uçan balon gibi görünüyordu. Grace derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha ve ilk ikisinin işe yaramadığını anladığında bir tane daha aldı.

Saldırmanın bıçağı hâlâ kaldırımında duruyordu. Elektrikçi bandıyla sarılmış, siyahı bir sapı ve yaklaşık on beş santim uzunluğunda bir ağzı vardı. Grace'in soyma bıçağından çok daha öldürücü görüldüğüne şüphe yoktu. Grace, bıçağa doğru topallayarak yürürken epey yara-beresi olduğunu fark etti. Dövüşmenin hararetiyle yaralandığını anlamamıştı. Güç bela yere eğilip bıçağı aldı ve nihayet onun üzerindeki kırmızı lekeyi görünce kolunun kanadığını ve geçtiği yolda kırmızı lekeler bıraktığını fark etti. Kolunun ön kısmında beş santimlik eğri bir kesik vardı.

Yaranın kanayan yerini serinkanlılıkla muayene ederken dikiş atılması gerektiğini düşündü. Zordu. Var olan ve çok kıymetli olan parasının iki yüz, üç yüz dolarını acil durum müdahalesine harcamak istemiyordu. Muhtemelen polisler tarafından sorgulanması da cabası olacaktı. Enfeksiyon kapmadığı sürece kesikle kendisi ilgilenebilirdi. Omzunu silke-rek bıçağı çantanın ön gözlerinden birine koydu.

En azından saldırgan yalnızca bir hırsızdı, o kadar. Büyük ihtimalle hayatını dizüstü bilgisayar çalarak kazanan ya da bu yolla uyuşturucu edinen bir zavallıydı. Eğer Parrish'in adamlarından biri olsaydı önce Grace'in boğazını keser, sonra bilgisayarı kapıp kaçardı. Her ne kadar etraftaki seyircilerden hiçbiri Grace'e yardım etmeye yeltenmese de dikkat çekiyordu. Dolayısıyla yapması gereken ilk şey hemen göz-

den kaybolmaktı. Beklediği otobüs köşeden dönerek geldi ve hidrolüğinden çıkan hırıltı sesi eşliğinde yavaşlayarak durdu. Ama Grace ona binmedi. Otobüs şoförünün, kolu kanayan bir kadını ve onun indiği durağı unutmaması pek mümkün olmazdı. Böylece peşindeki olası takipçiler I Harmony'nin evini keşfedebilirlerdi. Bu yüzden Grace alelacele yolun karşısına geçerek aksi istikamete doğru yürüdü.

Kolu ağrımaya başlamıştı ve kolundan akan kan, bilgisayar çantasının üzerine damlıyordu. Sağ eliyle yaranın üzerine bastırırken kaşlarını çatı. Uzun adımlarla yürümeye devam ederken az önce nasıl da mantıkdışı davrandığını düşündü. Kendinden son derece emin ve hazırlıklıydı güya, belinde koca bir soyma bıçağı vardı ne de olsa. Halbuki şehir hayatına ayak uydurmaktan o kadar uzaktı ki, kavga sırasında belindeki bıçağın varlığı aklına bile gelmemişti.

Şu halime bak, diye geçirdi içinden öfkeyle. Kalabalık bir caddede kaldırımdan aşağıya doğru yürürken kolundan damlayan kan, attığı her adımı kaydediyordu. Her an bir polisle burun buruna gelebilirdi ve şu an için en önemli tehlike buydu. Ayrıca etrafta bir sürü insan ona bakıyordu. Parrish'in, onun yerini tespit edebilmek için sayısız adamdan oluşan küçük bir orduyu sokaklara yerleştirme gücü vardı. Arama çalışmaları artık Chicago'ya yönelmişti şüphesiz, çünkü Grace'in saklanması için en mantıklı şehir burasıydı. En kötü senaryoyu düşünmek zorundaydı ve bu yüzden de hemen buradan kaybolup kılık değiştirmeliydi.

Grace'in önünde yürüten bir çift, kalabalık bir restoran-bara girdi. Grace adımlarını yavaşlatarak onların arkasından kapıdan içeriye yöneldi. Mümkün mertebe çifte yakın duruyor, böylece kanayan kolunu adamın vücudunun arkasında gizleyebiliyordu. Bu sırada hostes kız sordu. "Sigara kullanıyor musunuz?" Yanındaki dolaptan üç adet münü çıkardı.

“Hayır,” diye yanıt verdi adam. Hostes kız elindeki oturma düzenini inceleyerek uygun masayı işaret etti ve onları birbirine neredeyse bitişmiş durumdaki masa ve stantlardan oluşan labirentin içine yönlendirdi. Bu sırada Grace, kızın elindeki şemadan dar bir koridorun ucundaki tuvaletlerin yerini tespit edip o yöne doğru süratle yürüdü.

Kadınlar tuvaleti küçük, karanlık ve boştu. Dekor, kadınları burada oyalanmaları için cezbetmiyordu görünüşe bakılırsa. Aydınlatma kötü, zemin ve duvarlardaki koyu renk cam döşemeler ışığı iyice yutuyordu. Pembe ve mor neon ışığından bir flamingo, aynanın üst sağ köşesinde duruyordu. Bu sayede makyajını tazelemek amacıyla ya da hayranlık dolu gözlerle kendine bakmak için aynanın karşısına geçen her kadının yüzüne, bilhassa öyle tasarlanmış ve hiç de doğal olmayan bir ton yansiyordu. Grace ne makyaj tazeledi ne de kendini hayranlıkla süzdü. Makineden çok sayıda kâğıt havlu kopararak alelacele ellerini ve kolunu yıkadı. O yıkadıkça kesik daha da çok kanıyordu.

“Kahretsin, kahretsin, kahretsin,” diye fısıldayarak söylendi Grace. Gözlerini kaldırıp aynaya baktığında kafasındaki sarı peruğun yana doğru kaydığını fark etti. Tek elini kullanarak, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde peruğun kafasında sabit durmasına yardımcı olan tokaları açtı ve peruğu çıkardı. Uzun ve birbirine karışmış saçları sırtından aşağıya doğru sallandı.

Sadece bir dakikalığına da olsa iki elini birden kullanmamalıydı. Kahverengi havlu kâğıtlardan birini eline alıp yaranın üzerine bastırdı. Kırmızı leke havlunun üzerinde hemen yayılmaya başladı ama şimdilik damlamıyordu. Grace hemen çıkardığı peruğu bilgisayar çantasının içine tıktırdı, saçlarını yukarıda toplayıp döndürerek topuz yaptı ve tokayla tutturdu. Çantadan beysbol şapkasını çıkarıp kafasına geçirdi, ön tarafını gözlerinin üzerine doğru indirdi.

Kolunu kullandıkça yarası daha da ağrıyordu. Geçici bir çözüm olarak üzerine yaptığı tampon şimdiden kanla sırlı-sıklam olmuştu ve yavaş yavaş çözülüyordu. Kâğıdı kaldırıp çöpe attı ve başka bir havlu kâğıt alıp onu tekrar yaraya bastırdı. Acı karşısında dişlerini sıkarak aynadaki solgun ve hasta yansımasına baktı. Aslında yara o kadar da büyük değildi, kan kaybından ölmezdi herhalde, ayrıca kolunu hâlâ kullanabiliyordu. Niall olsa bu kadar ufak bir yara için bir saniye bile duraklamaz, savaşa devam ederdi.

Grace de öyle yapmıştı. Bu gerçeği fark ettiğinde çok şaşırıldı. Belki yaptığı karşı hücumlar pek iyi düşünülmemişti ama kavga sona erene kadar yaralandığını fark etmemişti bile. Niall olsaydı onunla gurur duyardı, Grace'in de yaralanmasına sebep olan o tehlikeli öfkenin üstesinden geldikten sonra elbette.

"İçim geçiyor," Grace gözlerini kırpıştırarak, yüksek sesle konuşmuştu. Sanki bundan asırlar önce ölüp gitmiş bir adam değil, yakından tanıdığı biriymişçesine Niall'ı hayal ettiği sırada, tahmin ettiğinden daha fazla kan kaybetmiş olmalıydı. Artık kolunu neyle ve nasıl bandajlayacağını düşünmeye başlasa daha iyi olacaktı.

Sorunun cevabı hemen geldi. Sağ elinde kâğıt havluları tuttuğundan, ayakkabılarının bağcığını çözmek için sol elini kullandı. Ayakkabıdan kurtardığı ayağındaki çorabı çıkararak çıplak kalan ayağını tekrar ayakkabının içine soktu. Epeyce esnek olan çorabı tezgâha serdi ve yaralı kolunu bunun üzerine yerleştirdi. Dişlerini ve boştaki elini kullanarak kolunu sarıp düğüm attı. Sonra kâğıt havluların üzerinden çorabın iki ucundan mümkün olduğunca sıkıca çekerek ikinci bir düğümle sağlamlaştırdı. Geçici bir çare olarak kullandığı bu bandaj fazla uzun ömürlü değildi elbette ama eve varana kadar dayanmak zorundaydı. Ayrıca çorabın faydası kü-

çümsenmeyecek kadar çoktu. Bunun üzerine Grace diğer ayakkabısını da çözerək çorabın o tekini de ayağından çıkardı ve bunu da sağ koluna bağladı. Böylece hiç olmazsa bunu mecburiyetten değil, belki manyaklıktan ya da bir tür çete üyeliğinin gereksinimi olarak yapmış gibi görünecekti. Kola sarılı bandanalar, bazı insanların kafalarına bağladıkları ya da hırsızların yüzlerini kapamak için kullandıkları türle aynı sınıfa dahil edilemezdi. Neyse ki Chicago'da deli çoktu.

Grace, bir saat kadar sonra pansiyona varmıştı. Merdivenlerden yukarıya sessizce çıkmayı planlıyordu ama şansы yaver gitmedi, koridorda Harmony ile karşılaştı.

"Ne hoş bir şapkaymış bu," diye ağır ağır konuştu Harmony. Grace'in başındaki beysbol şapkasını çıkarınca sarı perüğün eksikliğini ve aynı anda kollarındaki çorapları fark etti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Grace.

"Kolun kanıyor," dedi Harmony.

"Biliyorum," diye yanıt verdi Grace ve merdivenleri çıkmaya başladı.

"Kaçmana gerek yok. Evimde yaşayanlardan birinin başı beladaysa bunun neden kaynaklandığını bilmek isterim ki, gecenin bir yarısı polisin kapımı çalma ihtimaline karşı hazırlıklı olayım." Yeşil gözlerini kıstı ve Grace'in hemen arkasından o da merdivenleri tırmanmaya başladı.

"Saldırıya uğradım. Daha doğrusu biri yolda gelirken beni soymaya çalıştı," diye kısaca durumu özetledi Grace.

"Hadi camın! Peki sen ne yaptın? Şu taşıdığın bıçak kılıklı şeyle mi korkutup kaçırdın adamı yoksa?"

"Aklıma bile gelmedi," diye itiraf etti Grace pişmanlık dolu bir bakışla. Bu sırada Harmony'nin bıçağın varlığından nasıl haberdar olduğunu da merak etti.

"İyi bari. Mesleğine saygısı olan herhangi bir saldırgan, o bıçağı görünce kahkahasını tutamazdı herhalde." Grace oda

kapısını analıtarla açarken Harmony onu bekledi. Kapı açılınca o da arkasından içeriye girdi. Odanın sade, süsten uzak ve düzenli haline şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yeniden Grace'e çevirdi. "Pekâlâ, Wynne, koluna bir bakalım."

Pansiyona yerleşeli iki hafta olmuştu ve bu iki haftada Grace artık sahte ismine tamamen alışmış, bununla ilgili hiçbir tereddüdü kalmamıştı. Ayrıca yine bu son iki hafta içinde Harmony Johnson'ın evini gerçek bir kale gibi koruyup kolladığını, bir diktatör edasıyla yönettiğini ve evin içinde olup biten her şeyle ilgili söz hakkı olduğunu öğrenmişti.

Harmony sessizce Grace'in kolundaki kana bulanmış çorabı çözdü. Altındaki havlu kâğıttan tampon da sırlıklam olmuştu. Bunu da çıkardıktan sonra Harmony bir müddet suratını asarak kesigi inceledi.

"Dikiş gerekir," dedi. "En son ne zaman tetanos aşısı oldun?"

Grace kısa bir süre düşündükten sonra, "İki yıl kadar önce," dedi. Verdiği cevap karşısında kendi de rahatlar gibi oldu. Tetanos onun aklına hiç gelmemişti. Neyse ki Ford'la bir kazı çalışması için Meksika'ya gitmeden önce tüm aşılarını yenilemişti. "Dikiş attıramam ne yazık ki. Acil durum müdahalesini karşılayacak durumda değilim."

"Elbette değildir," dedi Harmony anlayışlı bir tavırla. "Sokak dilencileri bile yaraları için doktora gidebilir ama sen gidemezsin, değil mi? Daha doğrusu, sorulacak sorulara cevap vermek istemediğinden gidemezsin. Her neyse, hastaneyi unut. İstersen ben dikebilirim. Tabii acıya dayanıklıysan."

Grace şaşkınlık içinde, "Yapabilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Diğer kızlar için çok yaptım. Bekle, gidip malzemeleri getireyim."

Harmony gittikten sonra Grace ev sahibesinin, büyük olasılıkla bir hayli renkli geçen geçmişim düşünmeye başladı.

Sert tavırları, aşırı uzun boyu ve aynı şekilde aşırı dikkat çekici görüntüsüyle ne kadar da başarılı bir fahişe olabileceğini hayal etmeye çalıştı. Bugün, üzerine yapışan sınıksız, kırmızı bir taytla, kolsuz kırmızı bir bluz giymişti, kaslı bacakları ve kaslı kolları cömertçe sergilenmişti. Fahişelere gitmeyi alışkanlık haline getirmiş erkekler, cinsel çekicilikten ziyade cinsel tatmini ön planda tutarlardı fakat yine de kim pek çok erkekten daha uzun boylu ve daha kaslı bir kadınla birlikte olmak isterdi ki? Harmony bir keresinde on beş yaşında çocuk düşürdüğünü ve o günden sonra bir daha hiç hamile kalmadığını ağzından kaçırmamış olsaydı Grace onun karşı cins kıyafetleri giymekten hoşlanan tiplerden ya da transseksüel biri olduğunu düşünürdü muhtemelen. Modern cerrahi yöntemlerle bir insanın cinsiyeti değiştirilebiliyordu artık ama henüz doğurganlık vasfı yüklenemiyordu.

Sol kolu iyice ağrımaya başladığı ve bu nedenle yalnızca sağ elini kullanabildiği için karman çorman olmuş peruğu ile kan revan içindeki bıçağı, biraz beceriksizce de olsa bilgisayar çantasından çıkarmayı başardı. Bıçağı, üzerinde yemek yediği küçük, yuvarlak masaya koydu, peruğu da yatağa bırakmadan önce sallayarak düzeltti. Bu sırada yatağın üzerine şapka koymanın kişiye uğursuzluk getireceği aklına geldi, acaba söz konusu batıl inançta şapka yerine bir peruk da aynı işlevi görür müydü?

Harmony, elinde bir şişe viski, küçük siyah bir sandık ve aerosol kutusuyla geldi. Temiz, beyaz bir havluyu da koluna asmıştı. İlk üç malzemeyi masanın üstüne koydu. Sonra kanlı bıçağı kenara itip, havluyu temiz yere bırakırken bıçağı işaret ederek sordu. "Bu senin mi?"

"Sanırım artık benim. Adamın elinden kaptım." Grace bitkin bir halde kendini sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ve sol kolunu havlunun üzerine uzattı.

Bu sırada Harmony'nin kaşları havaya kalkmıştı. "Hadi oradan! Adam neye uğradığını şaşırđı desene." O da diğeri sandalyeye oturarak viski şişesini Grace'e uzattı. "Birkaç yudum çek. Yine de epey canın yanacak ama en azından o kadar umursamayacaksın."

Grace şişeye dikkatle baktı. Pahalı bir İskoç viskisiydi bu ama Grace hayatında hiç viski içmemişti ve üzerinde nasıl bir etki bırakacağını bilmiyordu. Yorgunluğunu ve kahvaltıdan sonra hiçbir şey yemediğini hesaba katınca kötü çarpılması muhtemeldi. Omzunu silkti ve şişeyi tutup kafasına dikti. Kafası iyiyken kolunu diktirmek ve sandalyede sabit oturmak daha kolay olurdu.

Viskinin dumansı tadı dilinin üzerinde yoğun ve tatlı bir lezzet bıraktı ama yutkunduğı anda boğazından aşağıya doğru ateş parçası iner gibi oldu. Bu akıcı alev, yemek borusundan midesine doğru geçerken Grace'in nefesini kesti. Yüzü kızardı, soluksuz kalarak hırıldamaya başladı, öksürmek için ihtiyaç duyduğu oksijeni ciğerlerine çekmeye çalışıyordu. İçindeki her bir organ ayaklanmıştı. Gözleri yaşardı, burnu aktı. Arkasından şiddetle öksürmeye başladı. Kasılarak öne doğru eğildi. Nihayet sonunda tekrar yarım yamalak nefes almaya başladığında şişeyi yeniden kafasına dikerek bir yudum daha çekti.

İkinci krizi de atlattıktan sonra doğrulup Harmony'ye baktı. Kadın, büyük bir sakinlik ve sabırla onu seyrederek bekliyordu. "Pek içici değilsin galiba?" diye sordu.

"Değilim." Bir yudum daha aldı. Belki yemek borusundaki sinirler yandığından belki de uyuduğı için, her ne sebepten olursa olsun, bu kez boğulmamıştı. Yangın tüm bedenine yayılmış, zihni bulanmaya başlamıştı. Terliyordu.

"Bir yudum daha alayım mı acaba?"

Harmony'nin kemikli yüz hatlarında herhangi bir gü-

lümseme emaresi belirmedi fakat yeşil gözlerinin köşelerinde beliren buruşukluklar eğlendiğini açığa vuruyordu. “Bilincini açık tutmayı isteyip istemediğine göre değişir.”

Viskinin etkisini henüz hissetmeye başlayan Grace, şişeyi bir kenara itip kapağını kapadı. “Tamam, hazırım.”

“Birkaç dakika daha bekleyelim.” Harmony sandalyeye yaslanarak bacak bacak üstüne attı. “Tahminlerime göre adam, her yere bebek gibi kucığında taşıdığın şu bilgisayarın peşindeydi.”

Grace, başının sallandığının farkında olmayarak Harmony’nin tespitini onayladı. “Kütüphanenin az ilerisinde oldu. İnsanlar olup biteni seyretti ama kimse kılını kıpırdatmadı.”

“Tahmin edebiliyorum. Bıçakla şakası olmadığını göstermiştir de ondan.”

“Ama bıçağı elinden düşürüp, adama çelme taktıktan ve yüzünü yumruklamaya başladıktan sonra da kimse yardıma gelmedi.” Grace’in sesi kızgınlıkla yükselmişti.

Harmony art arda birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Sonra kafasını arkaya atıp kocaman, ağız dolusu bir kahkaha patlattı. Bir ileri bir geri sarsılarak, gözlerinden yaşlar akana ve nefessiz kalana kadar gülmeye devam etti. Sanki viski şişesinin içine o düşmüş gibiydi. Nihayet yeniden nefes almaya başladığında önce bir omzunu, sonra diğerini öne doğru eğerek yanaklarındaki ıslaklığı bluzuna sildi. “Tanrı aşkına kızım!” Hâlâ hafif hafif kıkırdıyordu. “O anda muhtemelen insanlar o geri zekâlı it heriften çok senden korkmuşlardır!”

Grace irkilerek bu ihtimali düşündü. Olabilirdi. Bir anda yüzü parladı. “İyi yapmışım ama değil mi?”

Harmony yüzündeki sırıtışa rağmen azarlar bir tonda, “Bu işten sağ kurtulmayı başararak iyi yapmışsın,” dedi. “Bak kızım, eğer kavga edeceksen önce birinin sana *nasıl* kavga

edildiğini öğretmesi gerekir. Ben yapabiliyordum ama hiç zamanım yok. Bak ne diyeceğim. Tanrı'nın eseri bu yeşil yüzünde yaşayan adı mi adi, küçük, yaltakçı bir aşâğılık herif tanıyorum, sana onu ayarlayacağım. Sana ihtiyacın olan şeyi, yani nasıl dövüşüleceğini öğretecek. Senin kadar ufak tefek biri için adil dövüş diye bir şey yoktur.”

Belki de düşünen Grace değil viskiydi ama yine de bu fikir kulağına güzel gelmişti. “Artık adil dövüş yok,” diye onay verdi. Parrish’in adil dövüşmeyeceği kesindi, karşısına çıkan o sokak serserisi de... Grace, hangi yöntemlerle olursa olsun, nasıl hayatta kalacağını öğrenmeliydi.

Harmony antiseptik bir tampon açarak Grace’in kolunu yıkadı. Bu sırada yarayı her yönden iyice inceledikten sonra nihayet, “Çok derin değil,” dedi. Küçük, kahverengi bir antiseptik şişesini açarak içindeki sıvıyı doğrudan yaranın üzerine boca etti. Grace, viskinin içini yaktığı gibi bir yanma bekleyerek nefesini tuttu ama sadece hafif bir sızı hissetti. Sonra Harmony aerosol şişesini alıp yaranın üzerine soğuk bir madde püskürttü. “Lokal bir ağrı kesici,” diye mırıldandı. Nasıl oluyorsa tıbbi terminoloji Harmony’nin kullandığı sokak ağzına yakışıyordu. Şu anda ev sahibesi, Shakespeare’den alıntılar yapmaya ya da Latince fiil çekmeye başlarsa Grace buna bile şaşırmayacaktı. Harmony her kim ise veya geçmişte her kim idiyse sıradan bir kadın olmadığı besbelliydi.

Grace tam bir soğukkanlılık içinde, Harmony’nin küçük, eğri bir dikiş iğnesini eline alıp koluna doğru eğilmesini izledi. Harmony sol eliyle yaranın iki tarafını büyük bir dikkatle bir araya getirdi ve sağ eliyle dikmeye başladı. Viski ve ağrı kesici sprey sayesinde acı katlanılabiliyordu. Üzerine çöken yorgunlukla mücadele ederken Grace’in gözkapakları kapanıyordu. O anda tek istediği uzanıp uyumaktı.

Harmony son dikiş attıktan sonra, “İşte oldu,” dedi. “Kuru tut, ağrın olursa aspirin al.”

Grace düzgün sıralanmış, incecik dikişleri inceledi. On taneydi. “Doktor olmalıymışsın.”

“Kuşbeyinlilerle uğraşmak için yeterli sabrım yok.” Harmony minik ilkyardım çantasını toplarken Grace’e doğru yan yan baktı. “Polislerden neden kaçıyorsun sen, söyle bakalım. Birini falan mı öldürdün?”

Grace başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi ve tam o sırada dünya etrafında dönmeye başladı. Birkaç saniye beledikten sonra, “Hayır, kimseyi öldürmedim,” diyerek sözünü tamamlayabildi.

“Ama kaçıyorsun.”

Bu bir tespitti, soru değildi. İnkâr etmek zaman kaybı olacaktı. Belki başka biri olsa kandırılabilirdi fakat Harmony hayatta bir şeylerden, kanunlardan, geçmişlerinden ya da hatta kendilerinden kaçan insanları iyi tanırdı. “Kaçıyorum,” dedi nihayet Grace, sesi yumuşaktı. “Ve beni bulurlarsa öldürecekler.”

“Kim onlar?”

Grace duraksadı. Adamı aniden çarpan viski bile dilinin bu derece çözülmesini sağlayamazdı. “Bu konuda ne kadar az şey bilersen o kadar *güvende olursun*,” diye cevap verdi Grace. “Eğer biri soracak olursa beni doğru düzgün tanımıyor-sun. Bilgisayar falan görmedin, ne üzerine çalıştığımı da bil-miyorsun. Tamam mı?”

Harmony gözlerini kıstı, bakışları öfkeyle parlıyordu. Grace öylece kınıldamadan oturmayı sürdürürken yeni bulduğu bu arkadaşını, eski bir arkadaşına dönüşeceği anın gelmesini bekledi. Kendine yeni bir ev mi bulmak zorunda kalacaktı acaba? Harmony, kendisine karşı çıkılmasından hiç hoşlanmazdı, ayrıca hem kendisini hem de evinin kutsallığını tehdit eden herhangi bir konuyla ilgili karanlıkta bırakılmaktan, haklı gerekçelerle, nefret ederdi. Birkaç dakika

boyunca sessizce düşündükten sonra nihayet limon beyazı rengi kafasını sertçe salladı. "Pekâlâ. Bu hiç hoşuma gitmedi ama öyle olsun. Bana ya da başka herhangi birine güvenin yok, değil mi?"

"Yapamam," dedi Grace alçak sesle. "Eğer Pa- eğer o benimle ilgili bir şeyler bildiğinden şüphelenirse bu, senin de hayatına mal olabilir."

"Beni sen koruyacaksın, öyle mi? Bak kızım, bence yanıliyorsun. Hayatımda senden daha tecrübesiz, senden daha muhallebi çocuğu birini görmedim ben. Buradaki sekiz yaşındaki kızlar bile senden daha sağlamılar. Sanki tüm hayatımı manastırda falan geçirmiş gibisin. Senin tarzın olmadığımı biliyorum ama şu görüntüşünle sokakta iyi para kazanırdın."

Konunun bu kadar ani ve komik bir biçimde değişmesi karşısında Grace türkerek gözlerini kırıştırdı. Başarılı bir fahişe olabilirdi ha? Gösterişsiz, süssüz püssüz, sessiz ve demode haliyle Grace St. John iyi bir fahişe olabilirdi demek? Grace, neredeyse kendini tutamayıp, Harmony'nin yüzüne karşı gülmeye başlayacaktı.

Harmony, Grace'ın zihnini okumuş gibi, "Biliyorum," dedi, "kendine has bir tarzın yok, makyaj yapmıyorsun. Bu gibi şeyler kolay değişir. Üzerinde çuval gibi duran değil de vücudunu saran kıyafetler giyersin. Bol kıyafetleri bir kenara bırakıp, insanlara elleyeceği bir şeyler verirsin, anladın mı? O kadar masum bir yüzün var ki, eminim birçok adam senin için çıldırır, sana tüm o edepsizlikleri öğreten erkek olmak için birbirleriyle yarışırlardı. Erkekler bu konuda gerçek berer pislik olurlar. Biraz makyaj yapsan hemen geri adım atarlar, senin aslında o kadar da masum olmadığımı düşünmeye başlarlar. Ayrıca modellerin büyük paralar verip, sılıkon yapıtırarak sahip olmak istedikleri türden sakık dudakların var. Ve saçların... Erkekler uzun saç sever. O pejmürde peruğu neden taktığını biliyorum gerçi."

Harmony'nin konuşması, Chicago sokak ağzıyla güneyin ağır aksamının, havah yüksek eğitim dilinin ilginç ve süratli bir karışımını barındırıyordu içinde. Kökenini tahmin etmek imkânsızdı sanki. Ne olursa olsun, Harmony'yi otuz saniyeden uzun süre dinleyen herhangi birinin keskin zekâsını fark etmemesi mümkün değildi. Grace'in görüntüsüyle ilgili yaptığı yorumlar arasında bir ya da iki tanesi altın bilezik değerindeydi.

"Perek o kadar dikkat çekiyor mu?" diye sordu Grace.

"Erkeklerin dikkatini çekeceğini sanmıyorum. Ama sarı. Sarı ve kırmızı saçlar göz alır. Kahverengi, açık kahverengi, orta boy, sıradan model bir perek al kendine. Biraz daha kaliteli bir şey olsun. Daha uzun süre dayanır ve ayrıca daha doğal görünür." Harmony birdenbire ayağa kalktı, ilkyardım çantasını eline alıp kapıya doğru yürüdü. "Hadi kızım, uyu biraz. Sandalyeden düşecek gibi duruyorsun."

Onca yorgunluktan sonra, tabii viskinin de etkisiyle Grace uyumak dışında hiçbir şey yapamayacağını düşündü. Halbuki yanıliyordu. Uzun saatler geçtikten ve zihni alkolün etkisinden çıktıktan sonra bile bedeni hâlâ çok yorgundu. Uyumamıştı. Karyolanın başına sırtını dayamış, bacaklarını battaniyenin altına sokmuş ve dizlerinin üzerine bilgisayarını alıp öylece oturmuştu. Sol kolu sızliyordu. Çalışmayı denemiş fakat antik el yazısıyla yazılmış antik dillerin karmaşıklığı bu kez boyunu aşmıştı. Bunun yerine kendi günlüklerini açıp, geçmiş yazıları okumaya başladı. Bunlardan bazılarını hatırlayamamış ve bu durumdan rahatsız olmuştu. Sanki başka birinin, başka hayatların günlüklerini okuyor gibiydi. Gerçekten de geçmişteki hayatı artık tamamen yok mu olmuştu? Grace yok olmasını istemiyordu fakat öte yandan bu anılarda tutuklu kaldığı sürece, yaşamaya devam etmesi de mümkün değildi.

Ford’la ve birlikte sürdükleri yaşaml ilgili, Bryant’la ilgili yazdığı gündelik fakat sevgi dolu notlar onu mahvetti. Acının içine nasıl alacele işlediğini, zihnini anılara nasıl kapattğını hissedebiliyordu. 26 Nisan’da yazdığı son günlüğü açtı, neyse ki tüm notlar çözümleyip çevirisini yapmaya çalıştığı belgelerle ilgiliydi. “İSKOÇYALI NİALL” yazmıştı büyük harflerle ve sonra da “gerçek mi yoksa efsane mi?” diye eklemişti.

Artık cevabı biliyordu. O, tarih sahnesini arşınlayan gerçek bir adamdı. Ama hep perde arkasında kalmayı tercih etmiş, bu yüzden de ölümüyle ilgili arkasında çok az iz bırakmıştı. Tapınak şövalyeleri’nin korkunç rakamlarla telaffuz edilen Hazine’si ona emanet edilmişti, peki Hazine’yi ne yapmıştı? Emrindeki onca insanla her istediğini yapabilecek kudretteydi, kralları devirebilirdi ama bunun yerine ortalıktan kaybolmayı tercih etmişti.

Grace’in parmakları klavyenin tuşlarının üzerinde dolaşmaya başladı. “Neydin sen Niall? Nereye gittin, ne yaptın? Sadece varlıklarından haberdar oldukları için insanların uğruna öldükleri bu kâğıtlarla ilgili o kadar önemli olan nedir? Neden kendimi seni düşünmekten ve sürekli ryalarımnda görmekten alıkoyamıyorum? ř an burada olsaydın ne yapardın acaba?”

Ne kadar tuhaf bir soru bu, diye düşündü. Onu neden modern zamanda hayal etmeye çalışmıştı ki? Rüya görmek anlaşılabilir bir şeydi. Kendini araştırmaya bu denli kaptırınca ve Niall hakkında herhangi bir bilgiye ulaşmak için canını dişine takarak gece gündüz çalışınca adam da zihnine kalıcı bir biçimde kazanmıştı haliyle. Ford’la Bryant’ın ölümünden sonra hayatta Grace için bu cinayetlerin sebebini bulmaktan daha önemli bir şey kalmamıştı. Dolayısıyla hayatını adadığı bu araştırmayla ilgili rüyalar görmesi doğaldı.

Aslında gördüğü rüyalar araştırmayla ilgili değildi. Tapı-

nak Şövalyeleri'yle, eski belgelerle ya da kütüphanelerle, bilgisayarlarla ilgili bir şey görmüyordu. Sadece Niall'ı görüyor, havasında onun yüzünü, vücudunu, sesini canlandırıyor-du. Zaten cinayetlerden beri fazla rüya da görmez olmuştu; muhtemelen bilinçaltı her gün tekrar tekrar yüz yüze geldiği o korkunç gerçeklikler arasında ona nefes alacak bir ara dönem yaşatmaya çalışıyordu. Rüya gördüğünde ise bu yalnızca Niall'a dair oluyordu.

Burada olsaydı ne *yapardı* acaba? Çok iyi eğitilmiş bir savcıydı, modern zamanların orduya bağlı özel kuvvetlerinin ortaçağdaki eşdeğeri gibiydi. Kaçıp saklanır mıydı, yoksa devasından vazgeçmeyerek kalıp mücadele mi ederdi?

Amaçlarıma ulaşmak için ne gerekiyorsa onu yapardım.

Grace hızla kafasını çevirdi, kalbi küt küt atmaya başladı. Odanın içinde birisi konuşmuştu. Panikle, küçücük odanın her bir köşesini gözleriyle taradı. Her ne kadar gözleri yalnız olduğunu bildirse de içgüdüleri aksini iddia ediyordu. Bedeni gerilmiş, her bir sinir hücresi harekete geçmişti. Kesik kesik soluyor, minik de olsa bir kıyafet hışırtısı, küçük bir ayakkabı gıcirtısı ya da nefes sesi duyabilmek için başını dimdik tutarak olduğu yerde, kımıldamadan dinliyordu. Fakat hiçbir şey yoktu. Oda sessizdi. Yapayalnızdı.

Ama onu *duymuştu*. Derin, insana hafiften rahatsızlık veren, yükselip alçalan pürüzlü bir ses. Zihninin içinden değil, dışarıdan gelmişti.

İçi ürpermiş, diken diken olan tüyleri derisini kabartmıştı. Tişörtünün altında göğüs uçları bile sertleşmiş, dimdik olmuştu.

"Niall?" diye fısıldadı Grace boş odanın içinde, fakat aldığı yanıt derin bir sessizlikten ibaretti. Kendini aptal gibi hissediyordu.

Sadece zihninin bir oyunuydu bu. Şu kâğıtlara kafayı nasıl taktığını gösteren bir başka belirti.

Yine de parmakları klavyenin tuşları üzerinde hareket etmeye başladı. Sözcükler etrafa saçıldı: “Nasıl savaşmam gerektiğini öğreneceğim. Pasif kalamam, sadece başkalarının hareketlerine karşılık vererek devam edemem. Ben de bazı adımlar atmalı, olayların gidişatını değiştirmeliyim. İnisiyatif Parrish’in elinden almak zorundayım. Sen olsan böyle yapardın, Niall. Ben de öyle yapacağım.”

Dokuzuncu Bölüm

Parrish, merlot şarabından bir yudum aldıktan sonra başını onaylar bir biçimde salladı. Aslında merlot genellikle damak tadına uymazdı fakat bu seferkinin tadı, kıvamı ve sertliği bir başka güzeldi. Ev sahibi Byard “Zıpzıp” Saunders kendini şarap uzmanı olarak görüyordu. Parrish’i etkilemek için epey uğraşmış, en iyi ve en nadir şaraplarını onun şerefine ortaya çıkarmıştı. Parrish ne zaman Vakıf üyelerinden birini ziyaret etse onların bu tarz hoppalıklarıyla karşılaşmaya alışkındı. Halbuki o iyi bir şampanyayı ya da sert bir martiniyi, hatta adamakıllı yıllanmış bir viskiyi tercih ederdi. Öte yandan, astlarının bu türden çabalarına karşılık her zaman nazik olmayı bilmişti.

Zıpzıp -yetişkin bir adam için ne kadar da saçma bir lakap- Vakıf’ın en varlıklı ve etkili üyelerinden biriydi. Ayrıca Chicago’da yaşıyordu ve bu, Parrish’in şu anda orada bulunmasının yegâne gerekçesiydi. Gerçi Conrad henüz net bir iz bulamamıştı ama Grace’in Chicago’ya geldiğinden emindi ve Parrish sağ koluna her zaman güvenirdi. Zıpzıp Saunders, gerek lojistik destek açısından gerekse sonuca yönelik araştırmalarında onlara yardım edebilecek bir adamdı. Grace’in ele

geçirilme süreci o kadar dağılmamalı, diğer bir deyişle kamuya fazla açık olmamalıydı. Bu noktada Zıpzip en fazla bir ya da iki adamın kulağına bir şeyler fısıldar ve sorun böylece çözülebilirdi, adeta hiç var olmamış gibi. Parrish kendisine bu kolaylığı yaşatacağı için Saunders'ı şimdiden takdir ediyordu.

Bundan daha fazla takdir ettiği şey ise Saunders'ın güzel karısı Calla ile haylazca bakıştıktan sonra baş başa kaldıkları o yarım saatlik süreydi. Calla ne de güzel bir ganimetti; paranın ve gücün baştan çıkarıcılığına adanan kutsal bir kitap gibi. İlk karısı, Saunders'ın gençlik ateşinin ve tohumlarının alıcısı, şımarık mı şımarık iki çocuğunun taşıyıcısı ne yazık ki elli yaşına gelmişti ve Saunders'ın nefsinin tatmin edebilecek gençlikten ya da çekicilikten yoksundu. Bu ilk Bayan Saunders, hâlâ Bayan Saunders olarak anıldığı zamanlarda, Parrish onunla tanışmış ve kıvrak zekâsından etkilenmişti. Zıpzip Saunders'ın yerinde Parrish olsa sıkıcı, sosyal faaliyetler söz konusu olduğunda bir numaranın yanında olmasını tercih ederdi. Ancak konu, *altında* olmaya gelince tercihini kesinlikle Calla'dan yana kullanırdı. Saunders aptal bir adamdı çünkü o harikulade eski eşini ana yemek olarak yanında tutmaya devam edebilir ve Calla'yı da garnitür olarak kullanabilirdi. Yazık. Cinsel organıyla düşünen adamlar, hayatta genellikle yanlış tercihler yapmışlardı.

Calla kesinlikle çekici bir kadındı ve Parrish nezaketi ve gösterişli hareketleri sayesinde, kadına alenen bakma hakkını elde etmişti. Yine de her bir bakışın ardında ince hesaplar vardı. Kadın bir altmış beş boylarında, narin yapıydı. Üzerindeki düz, gece mavisi elbise, vücudunun silikonlu ve hiposakşınlı her bir kıvrımını sımsıkı sararken, cömertçe açıkta bırakılan çıplak teninin üzerinde ise parıltıyan elmaslar ve safirler sergileniyordu. Altın gibi parlayan tem ve çekik, mavı gözleriyle çarpıcı bir kadındı fakat Parrish'in en çok ilgisi-

ni çeken şey; kadının sırtından aşağıya doğru özgürce saldı-
ğı uzun ve düz saçlarıydı. Zeki kadın. En ufak bir hareketiyle
havalanıp dalgalanan saçlarının, erkeklerin ilgisini mükna-
tis gibi üzerine çekeceğinin farkındaydı. *Gerçi Grace'inki kadar
uzun ya da koyu renk değil ama,* diye düşündü Parrish soğuk-
kanlılıkla.

Calla, Grace'ten daha uzun boylu ve daha zayıftı. Büyük
ihtimalle sekiz yaşından sonra hayatında hiç utançtan kızar-
dığı olmamıştı. Gözlerinde bilmişlik ifadesi vardı; Grace'in
masumluğundan ya da insanda uyandırdığı güven duygu-
sundan onda eser yoktu. Dudakları ince sayılmazdı ama
Grace'in dudakları kadar şehvet uyandıran ya da bilinçsiz bir
seksapele sahip değildi. Parrish'in içinde, Calla'nın saçlarını
avcunda toplayıp, sınıksı çekerek kadından yararlanma arzu-
su uyandı. O sırada gözlerini kapatıp, kadının biraz daha kısa
boylu ve daha yumuşak, avcunun içindeki saçların ise koyu
renk bir vizon kürkü kadar parlak ve gür olduğunu hayal etti.

Belki daha sonra, diye geçirdi içinden ve kadına uzun, sade
ve yanlış anlaşılmaya olanak tanımayacak ölçülü bir bakış attı.
Kadın, Parrish'in maksadını anladığında doğru kavisli kaşla-
rından birini zarifçe kaldırdı, dudakları davetkâr ve hoşnut
bir ifadeyle kıvrıldı. Bir kez daha güçlü bir erkeklik temsil-
cisini kendine çekmeyi başarmıştı ve durumdan son derece
memnun görünüyordu.

Bu küçük detayın fark edilmesinden sonra Parrish dikka-
tini yeniden kadının kocasına yöneltti. Zıpzip'in sabırsızlıkla
şarap seçimine dair ondan sözlü bir onay beklediğini görünce
"Çok iyi," diye cevap verdi. "Genellikle merlot şarabını ter-
cih etmem fakat bu istisnai bir şişe."

Zıpzip'in esmer yüzü keyifle parladı. "Bu özel şaraptan
dünyada üç şişe var. İki bende," diye de eklemeyi ede-
medi.

Parrish bir öneride bulunarak, “Harikulade. Belki üçüncüsü de sende olmalıdır,” dedi. Zıpzip’in bu söylediğini gerçektirlemek için sınırsız zaman ve para harcayacağından emindi ve bunu düşünerek eğlendi. Halbuki söz konusu üç şişe de sirkeye dönüşebilirdi, Parrish’in umurunda bile olmazdı.

Zıpzip’in omzuna dostane bir edayla hafifçe vurdu. “Bir ara seninle özel bir şey konuşmak istiyorum,” dedi.

Tam da beklediği gibi Zıpzip derhal doğrularak, “Çalışma odama gidebiliriz. Calla için sorun olmayacaktır, öyle değil mi sevgilim?” diye sordu.

Calla rolünün farkındaydı ve gerçekten de kocasının nerede, ne yaptığını umursamıyordu. Sakince, “Tabii ki hayır,” diye cevap verdi. Ardından arkasını dönüp, Chicago’nun aşağı yukarı elli küsur kişilik en zengin tayfasından oluşan öteki misafirleriyle ilgilenmeye başladı.

Zıpzip genişçe bir koridor boyunca yürüdü ve çift taraflı bir kapının önüne gelince durdu. Kapıları içeriye doğru açtıktan sonra akaju rengi lambrili, Michigan Gölü’ne bakan devasa pencereleri olan çalışma ofisine girdiler. “Büyüleyici bir manzara, öyle değil mi?” diye sordu Zıpzip. Pencerelerin önünde dururken keyiflendiği besbelliydi.

“Büyüleyici,” diye onayladı Parrish. Bu, kendi Minnetonka Gölü manzarasından daha görkemliydi ama hiç kıskanmadı. İstese böyle bir manzara tercih edebilirdi. O ise nispeten vakur ve fakat aynı şekilde zengin görünümüyle Wayzata’daki evinden son derece memnundu. Minnesota’nın gizli dehşetlerindeki bu şehir, Parrish’i büyük kentlerin ana damarlarından uzak tutuyordu. Komşuları genel olarak ilgisiz ve meraksız kimselerden oluşuyordu ve şimdiye kadar Parrish kendini etrafta toplumsal ve politik düzeyde doğru bir insan olarak tanıtmıştı, kimse madalyonun diğer yüzünü kurcalamıyordu.

İki adam birlikte balkona çıktı, her ne kadar yaz gelmiş olsa da gölden yükselen rüzgâr, hâlâ insanın içini ürpertiyordu. Parrish tamamen yalnız kaldıklarından emin olmak için iki yanına iyice bakındı. “Grace St. John isminde bir kadını arıyoruz. Kocasını öldürmekle suçlanıyor.” Söz konusu suçlamanın da, cinayetin de sorumlusunun kendisi olduğunu açıklamaya zahmet etmedi. “Bizim için hayati önem arz eden bilgilerin onda olduğunu düşünüyorum, dolayısıyla onu polisten önce ben bulsam daha iyi olacak.”

“Tabii,” diye mırıldandı Zıpzip. “Ne yapabilirim?”

“Adamlarım araştırmaya devam ediyor fakat işler iyi gitmeyebilir, konuyla ilgili olası merak ve ilgiyi başka yöne çekmek için hazır beklemeni istiyorum. Umarım burada senin varlığına ihtiyaç duymamız seyahat planlarını bozmaz.” Parrish bunu söylerken Zıpzip’la Calla’nın bir aylık tatil için Avrupa’ya gitmeyi planladıklarını biliyordu ama bunun önemi yoktu; Zıpzip, Vakıf’a hizmet aşkı için Papa’yla görüşmesini bile iptal ederdi. Zira ikisi karşılaştırıldığında, her ne kadar gücü ve etkisi gözle görülme de, Vakıf’ın sahip olduğu iktidar daha büyüktü.

Zıpzip hemen, “Sorun değil,” diye cevap verdi.

“Güzel. İhtiyacım olduğunda seni arayacağım.”

Parrish, yeniden çalışma odasına girmek için arkasını döndüğünde kapının hemen önünde dikilen Calla’yı gördü. Bir an için duraksayarak konuştuklarının ne kadarını duymuş olabileceğini düşündü. Onun gibi bir kadının balkondan düşmesi ne acı olurdu, ne korkunç bir kaza... Ama insanların başına her an bu gibi görünmez kazalar gelebilirdi.

Balkona girerken Calla, Zıpzip’a, “Sevgilim,” diye hitap etti. “Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama az evvel Senatör Trikoris geldi, nasıl biri olduğunu biliyorsun.”

Senatör’ün, birtakım yasal ayrıcalıklar karşılığında insan-

lardan bol miktarda kış-yalama faaliyeti beklediği için kötü bir şöreti vardı. Vakıf, Senatör'ü hizaya getirecek bir dosya üzerinde çalışıyordu, böylece gelecekte tanıyacağı tüm iltimaslar Vakıf'ın yararına olacaktı. Bu plan gerçekleştiğinde kış-yalama işini Senatör'ün kendisi üstlenecekti ve yalanacak kış, Parrish'inki olacaktı. Senatör, henüz yasal düzenlemeler yolunda yaptığı çalışmaların gelecekte varacağı noktanın farkında değildi ve o bunu fark edene kadar Parrish, Zıpzip'in kendisini mutlu etmesinden hoşnuttu.

Parrish, onun gitmesine izin verdiğini belli eden bir baş hareketi yaptıktan sonra Zıpzip alelacele odadan çıktı.

Calla duvara yaslanmıştı. Parrish'i incelerken bakışları sakin, canlı ve dikkatliydi. Rüzgâr, saçlarının ipeksi uçlarını havalandırıyor, adeta saçlarıyla dans ediyordu. Gecenin karanlığında saçları Grace'inkiler kadar siyah görünüyordu. Belki de balkondan aşağıya atmadan önce onu bir güzel becermeliydi. Parrish'in bedeni, bu düşüncenin heyecanı karşısında hemen tepki verdi.

"Evet, Vakıf hakkında bazı şeyler biliyorum," diye sessizce konuşmaya başladı Calla. Gözlerini bir an için bile Parrish'in yüzünden ayırmıyordu. "Zıpzip aptalın tekidir. Tüm evrakları çalışma ofisinde öylece bırakıp gider, herhangi biri girip bakabilir. Bence ondan kurtulup, benimle çalışmaya başlamalısın."

Parrish kaşlarını havaya kaldırdı. Kadın haklıydı; Zıpzip aptalın ve dikkatsizin tekiydi. Onu mütemadiyen gözetim altında tutmak gerekiyordu. Öte yandan sevgili Calla, görüldüğü üzere aptal değildi ve Parrish onunla ne yapacağına dair kararını hemen vermek zorundaydı.

Siyah ipek pantolon ile beyaz ceket içinde son derece zarif ve şık görünen Parrish, balkon korkuluklarına yaslandı. Bu görgülü ve kibar hali, ruhuna ince ince işlenmişti ve son

derece doğal görünüyordu. Dış görünüşü, bunun altında yatan soğuk gerçekliğe karşı insanların gözünü kör ediyordu. Öte yandan, diğerlerinden farklı olarak Calla'nın onu doğru okuduğunu ve hatta şu anda ölüme ne kadar yakın olduğunu bildiğini hissetti. Buna rağmen Calla'nın gözleri korku yerine tehlikenin heyecanıyla parlıyordu. Üzerine yapışan gece elbisesinin altında göğüs uçları dimdik olmuştu.

"Ama bağlantıları ve parası olan kişi Zıpzip." Parrish de gittikçe heyecanlanıyordu. Hayatı boyunca onunla ilgili gerçekleri hisseden diğer kadın Grace olmuştu ve o, Parrish'in cazibesine karşı direnmeyi tercih etmişti. Calla ise ona karşı koymak için hiçbir çaba göstermiyordu fakat ikisinin arasındaki benzerlik, Parrish'in alev alev yanmasına yetiyordu. Grace'e sahip olmak gibi olmayacaktı belki; Grace'te bir tür masumiyet, bir tür dürüstlük vardı ve bu özellikler, Parrish'in onu kirletme arzusunu daha da perçinliyordu. Öte yandan acaba Calla'nın hayatında teslim olmadığı herhangi bir kirlenme biçimi kalmış mıydı? Yine de, bir bakıma Calla, Grace'in bozulmuş bir ikizi gibiydi ve Parrish onu istiyordu.

Calla, Parrish'in cevabı karşısında yüzünü buruşturarak konuştu. "Yani, demek istiyorsun ki, paraya hükmettiği için gücün sahibi de odur. Peki ama hakiki güç, paraya hükmeden adamın mı, yoksa adama hükmeden kadının mıdır? Şehrin önde gelen adamlarıyla ilgili bildiklerim, Zıpzip'in sosyal bağlantılarından on kat daha faydalı olur."

"*Bilmek* kelimesini kutsal kitaptaki anlamıyla kullanıyorsun sanırım?"

Kadının dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi fakat suçlamaya yanıt vermedi. "Gerçek güç Vakıf'ta. Ticaret birliklerini ya da siyasi partileri unut; hepsinin Vakıf'la bağlantısı var, öyle değil mi? Beyaz Saray'a hangi partinin yerleştiğinin önemi yok, Oval Ofis'e doğrudan bağlı özel hattınız var."

Birçok açıdan doğru belki ama tamamen değil, diye düşündü Parrish. Vakıf'ın, geçmiş dönemlerde ülkeyi yöneten Cumhuriyetçi ve Demokrat iki başkanla şansı pek yaver gitmemişti. Aslında şansları dört sene önce döndü neyse ki ve Parrish bundan sonra Vakıf'ın on altı uzun yıl mahrum kaldığı kâr odaklı faaliyetleri hayata geçirmeye başladı. Ayrıca hiç değilse gelecek dört yılı garanti altına almak için de çok çalışıyordu. Siyaset, sıkıcı fakat gerekli bir şeydi, en azından şimdilik. Şu an Grace'te olan o belgeleri ele geçirebilirse işlerine yarayacak bir Beyaz Saray sakini bulmak için politik manipülasyonla uğraşmak zorunda kalmayacaktı; bunun yerine diğer tüm dünya liderleri gibi Başkan da onun ayağına gelecekti.

Vakıf yüzyıllardır bu anı beklemişti ve artık, o belgeler bulunduğu andan itibaren harekete geçmeye hazırdı. *Keşfin, benim sorumluluğum altında gerçekleşmesi ne harikulade bir şey,* diye düşündü Parrish, öte yandan Paris'te bir beceriksizin, belgelerin elinden kayıp gitmesine izin vermesi bir o kadar berbat-tı. Bu kâğıtlar, güç demektir. Akıl almaz bir güç. Dünyayı avcunun içine alabilecek, onunla dilediği gibi oynayabilecekti. Para ve güç *teknik olarak* Vakıf'a ait olacak ve Parrish'ten sonra onun vârisine geçecekti. Ama Parrish bunu ömrünün sonuna kadar kullanabilecekti. Hayal gücü sınırlı olan bir adamın önündeki imkânları görebilmesi zordu belki ama neyse ki Parrish için bu tür sınırlamalar söz konusu değildi.

Makam sahibi olmak gibi bir hevesi yoktu; ne başkan ne başbakan ne de savaşlar. Savaşlar iyi değildi; çok az kazanç uğruna çok büyük bir çaba gerektiriyordu. Yine de ulusların gerçek anlamda savaş kazandıkları devirler geride kalmıştı; artık savaşlarda az kayıp veriliyordu. Calla'nın da anladığı gibi hakiki güç, paradan geliyordu. Parayı kontrol eden kişi dünyayı da, sahne ışıkları altında rollerini sergileyip, sanki güç onların elindeymiş gibi oynayanları da kontrol ediyordu.

Grace'in elindeki o kâğıtlar böylesine bir güce ve sınırsız bir zenginliğe kapı açıyordu işte. Asırlar boyu süregelen efsanelere ve batıl inançlara bakılırsa Tapınak Şövalyeleri tarafından kontrol edilen bazı sihirli güç kaynakları vardı. Örneğin, Parrish'ın alay ettiği Ahit Sandığı ile ilgili saçma sapan iddialar gibi. Eğer Tapınak Şövalyeleri'nin gerçekten de sihirli güçleri olsaydı ihanet yüzünden nasıl bu kadar kolay yok olabiliyorlardı ki? Bu da açık olarak gösteriyordu ki, onların sahip oldukları tek güç, fevkalade büyüklükte bir Hazine'den oluşan ve kralın kıskançlığını cezbederek Tarikat'ın düşüşüne sebep olan maddi güçtü. Evet, Tapınak Şövalyeleri'nin gücü zenginliklerinden geliyordu, hem de hayallerin ötesinde bir zenginlik. Ortada sihir falan yoktu. Gerçi on dördüncü yüzyıl zihninde söz konusu Hazine'nin büyüklüğünün tasavvur edilememesi, bu yüzden de olayların sihre bağlanması muhtemeldi. Ne yazık ki o insanlar batıl inançlı aptallardan ibaretti, halbuki Parrish aptal değildi.

Duygusal da değildi. Calla, yüksek cazibesiyle onu kendine esir edeceğini düşünüyorsa hayal kırıklığına mahkûmdu.

Parrish soğuk bakışlarını onun yüzüne dikmiş, sessizce izlerken Calla, "Vakıf'la birlikte çalışmak isterim," dedi. "Niteliklerim. Zıpzıp'inkinden daha üstündür."

"Vakıf'la birlikte çalışan kimse yok," diye düzeltti Parrish. "Doğru sözcük, *için* olacaktı."

Buna karşılık Calla, "Sen bile mi?" diye sorarak Parrish'i hafifçe iğneledi.

Parrish içini çekti. Hayatı boyunca Vakıf, *kendisi* olmuştu fakat bunu Calla'nın bilmesine gerek yoktu. Onu Vakıf'a sokmak, ondan sıkılana kadar kendi kölesi yapmak ne ikna edici bir fikirdi. Öte yandan Parrish, Calla kadar zeki, cüretkâr, vicdan ve ahlak yoksunu bir kadının gücün merkezine bu kadar yaklaşmasına izin veremezdi. Zira öyle bir durumda her saniye arkasını kollaması gerekirdi.

Calla dudaklarını hafifçe ıslatarak ona doğru baktı. “Aklimdan geçenleri okuyabiliyor musun?” Kısık sesle konuşuyordu. “Bence her şeyin merkezi sensin. Senin sahip olduğun güce sahip bir adam her şeyi yapabilir, istediği her şeye sahip olabilir. Ve ben de sana bu konuda yardımcı olabilirim.”

Ah, Calla, kendi çıkarı söz konusu olduğunda kesinlikle çok zekiydi.

Parrish üç adımda ona yaklaştı. Yarı karanlıkta kadını baştan aşağı süzerken hafifçe gülümsüyordu. Calla hiç kılmıdamadan duruyor, biçimli suratı arkasından gelen ışıkla aydınlanıyordu. Bir kez daha dudaklarını yaladı, bu hareketi kediler gibi farkında olmadan yapıyordu.

“Burada mı?” diye fısıldadı kadın. “İnsanlar teleskoplarıyla etrafı seyrediyor, biliyorsun.”

Parrish duraksadı. Eğer amaç sadece onu becermek olsaydı kimin izlediğini umursamazdı. Öte yandan Calla’nın uzun ve engebeli bir yolculuğa çıkacağını düşününce şimdiden şahit yaratmak doğru değildi.

Calla gülümseyerek geriye doğru bir adım attı ve kapıyı işaret etti. Parrish’in önünden çalışma odasına girerken bir kahkaha attı. “Aslında daha maceraperest olmanı beklerdim.”

“Maceraperest olmakla aptal olmak arasında fark vardır, hayatım,” diye cevap verdi Parrish ve duvarın yanındaki lambaya doğru yürüdü ve ışığı kapatıp odanın kapısını kilitletti. Calla sakince ayakta durarak onu bekledi, şehrin ışıkları pencereden yansıyor, kadının kulaklarındaki ve boynundaki mücevherleri parlatıyordu.

Parrish üzerindeki ceketı çıkartıp sandalyenin üzerine bıraktı, böylece makyaj boyalarının ceketinin üzerinden muhıbirlik yapmasının önüne geçmiş olacaktı. Gömleğinde hadisenin izleri kalacaktı büyük ihtımalle fakat ceket sayesinde görünmeyecekti. Oteline döndüğünde onu hemen inıla

ederdi. Son bir tedbir olarak ceketinin cebindeki mendili çıkarıp pantolonunun cebine koydu.

Calla'nın önünde ayakta dururken tüm bedeninin hızla uyarıldığını hissetti. Hiç beklemeden kadının dar elbisesini beline kadar sıyırdı. Kadını, iç çamaşırı giymemişti, zaten Parrish de giymesini beklemiyordu. Onu kaldırıp masanın üzerine oturttu, Calla kendini parlak yüzeyin üzerinde geriye doğru bıraktı. İkisi de aralarında olup bitenin mahiyetinin farkındaydılar; bunun adı sevişme değildi. Calla, ne içinde romantik hisler besliyor gibi davrandı ne de ön sevişme talebinde bulundu. Bu, seksin gücüydü, bedenleri içine alan bir söz. Gerçi Calla henüz gerçek oyunun farkında değildi, bundan sağ kurtulamayacağını biliyordu.

Parrish pantolonunun fermuarını hızla açtı ve kadının yayvan kalçalarının arasına doğru bir adım attı. İçine yavaşça ve hiç sorun yaşamadan girerken Calla zevkle inledi. İçinde gidip gelmeye başlarken, *güzel*, diye düşündü Parrish. Hayatının son seksinden zevk alması iyiydi.

Calla'nın uzun saçları masanın üzerinde dalgalanıyordu. Bu sırada Parrish gözlerini kapatıp Grace'i ve onun nefis dudaklarını hayal etmeye başladı. Şu anda içini saran sıcaklığın Grace'in ateşi olduğunu düşündü. En nihayetinde o da ölecekti ama hemen değil. Belki de öldürmeden önce bir süre onunla gönül eğlendirebilirdi.

Bu sırada Calla nefes nefese kalmış, inliyordu. Bu karşılık Parrish'e fazla abartılı geldi, Grace'i düşünmeye ara verdi. Calla'nın gözleri yarı kapalı, dudakları hafif aralık ve ıslaktı. Başını iyice arkaya atmıştı. Mükemmel, ama çok yapmacık bir görüntü sergiliyordu. Lanet olsun! Neden rol yapıyordu ki? Parrish'in egosunu tatmin etmek için. Muhtemelen tüm zengin sevgililerine aynı numarayı çekmişti; iki büküm olup, bol bol inlemiş ve böylece adamlar da yatakta ne kadar

mükemmel olduklarını düşünmüşlerdi. Büyük ihtimalle bu sırada Calla içten içe gülmüş, aslında hiçbir şey hissetmemiş, yalnızca seks söz konusu olduğunda nasıl da kolay yola geldiklerini düşünerek erkekleri küçümsemişti.

Bu kez yapamayacaktı. Parrish, kadının ayakkabılarından birini çıkarıp yere bıraktı. Klitorisini parmaklarıyla sıkıştırdı, başparmağını kullanarak sabit bir ritimle sıkmaya başladı. Calla tekrar kesik kesik soludu ve geriye kaçmaya çalıştı. Parrish onu kendine doğru çekti ve eliyle sertleşmiş klitorisini tekrar kavrarken bir yandan da içine girdi. “Ne oldu?” diye sordu alaylı bir ses tonuyla. “Numara yapmayı, gerçekten boşalmaya tercih ettiğini söyleme bana. Becerilmekten gerçek bir zevk alsan kendini daha iyi hissetmez misin?”

“Aşağılık herif!” diye tısladı Calla. Aynı anda pençelerini Parrish’in kollarına geçirdi. Soluk alıp veriş gittikçe hızlanıyor, gözleri karanlıkta öfkeyle parlıyordu.

“Erkeklerin üzerinde elde ettiğin gücü seviyorsun, değil mi? Onları nefes nefese kalmış hayvanlara çevirebileceğini bilmek hoşuna gidiyor. Göğüs uçlarını sertleştiren bu düşünce mi, yoksa bu da numara mı? Kimse yokken onları sıkarak mı dikleştiriyorsun yoksa?”

Calla’nın gözlerindeki parıltı neredeyse mücevherlerin parıltısıyla aynıydı. “Kendim yapıyorum elbette. Bir erkeğin beni heyecanlandırabileceğini mi düşünüyorsun? Komik olma!”

“Seni ne heyecanlandırır peki? Kadınlar mı?” Parrish hâlâ ritmini koruyor, bir yandan kadının içinde gidip gelirken bir yandan da başparmağını durmaksızın ileri geri hareket ettiriyordu. Calla’nın muhalifliği uysallığından çok daha heyecan vericiydi. Grace’e benzerliği olmasaydı onu şaşırtmakla uğraşmadan hemen korkulukların üzerinden aşağıya atardı fakat ondaki kötülük ve kibir, Parrish’in hoşuna gitmişti. Iııç değilse rol yapıyordu.

"Öyle olsaydı bu seni tatmin ederdi değil mi, yani lezbiyen olsaydım? Sen beni zevklendiremezsin, erkek düşmanıyım ben!" Alay ederek konuşuyordu. "Herhangi bir erkeğin başarabileceğinden çok daha güzel tatmin ederim kendimi."

"Bugüne kadar." Parrish, Calla'nın gitgide ıslandığını hissedince alenen böbürlenmeye başlamıştı. Kadının nefesi anbean hızlanıyordu. Göğüs uçları kendi kendine dimdik olmuştu. Parrish, bu işaretleri gördükçe daha derine ve daha güçlü bir şekilde giriyordu. Nihayet Calla boğuk bir iniltiyle doruğa ulaşarak boşalmaya başladı. Parrish zafer kazanmış bir edayla ileri geri hareketine devam etti; ta ki kendi sırası gelene kadar. Cebine koyduğu mendili çıkarttı ve Calla'nın içinden çıkarak ipek mendile boşaldı.

Calla yattığı yerden doğrulurken öfkeliydi. Parrish sadece onu boşaltmakla kalmamış, bir de son anda kendini dışarıya çekerek kendi zevk anını onsuz tamamlamıştı; erkeklerin karşısında her zamanki rolünü onunla alay ederek tersine çevirmişti.

Parrish son derece sakın bir tavırla mendili, uygun bir zamanda ortadan kaldırmak üzere katlayıp tekrar cebine koydu. Gömleğini düzelterip pantolonunun fermuarını çekti ve masadan inmesi için Calla'ya yardım etti. Parrish onun üzerindeki elbiseyi düzelterek eski görünümüne sokarken Calla tek kelime etmeden öylece durdu. "Asma suratını," dedi Parrish. "Yakışık almıyor. Kaybettiğinde daha güçlü görünmeyi öğrenmelisin, hayatım. Ayrıca güç oyunlarımı oynadığın adamları daha doğru tahlil etmeyi de... Çünkü, korkarım ki, bu defa koşulları çok yanlış değerlendirdin."

Calla gözlerini ona dikerken henüz zafer kazandırmaya hazır olmadığını hissediyordu. Yerde duran ayakkabısına doğru eğildi. Bu sırada Parrish onu dirseğinden yakalayıp durdurdu. "Henüz değil." Avcunun içiyle çenesini kavrarken gülümsüyordu.

Calla adama itaat etti, Parrish onu kollarının arasına alıp kaldırdı. Calla'nın aklı başındaydı fakat sersemlemişti. Parrish onu kucağında balkona doğru hızla taşıırken yalnızca gözlerini kırıştırarak ona bakmakla yetiniyordu. Parrish, bel hizasındaki balkon duvarının önüne geldiğinde onu yere bıraktı ve, "Biraz canını acıyacak, bunun için şimdiden özür dilerim," dedi. "Ama emin ol, hayatım, kimsenin ruhu bile duymayacak." Bunu söyledikten sonra hızla yere eğilip kadını ayak bileklerinden yakaladı ve aşağıya attı.

Calla düşerken çığlık bile atmadı ya da belki attı ama yaşadığı korkuyla birlikte sesi boğuk çıktığından duyulmadı. Parrish, kadının düşüşünü seyretmek için beklemedi; ne de olsa elli altıncı kattaydılar ve o yükseklikten yere ulaşması saniyeler alırdı. Çalışma odasına dönerek Calla'nın ayakkabısını aldı ve tekrar balkona çıktı. Yere eğilip ayakkabının topuğunu mermere bastırarak kırdı. Aslında ayakkabıyı aşağıya atmayı düşünmüştü fakat birilerinin, ayakkabının sahibinden saniyeler sonra aşağıya düştüğünü fark etmesi ihtimaline karşı bunu yapmaktan vazgeçti ve öylece mermerin üzerine bıraktı. Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı: ceketini giyip, yenisinden konukların arasına dönmek ve polislerin gelip Zıpzip'a karısının balkondan uçtuğunu söylemelerini beklemek. Bu epeyce vakit alabilirdi; hatta özellikle son bir saattir şarabın ve diğer içkilerin havada uçuştuğunu düşününce kimsenin, Parrish'in ne zaman onların arasına döndüğünü net olarak hatırlayamayacak duruma gelmesine yetecek kadar uzun bir vakit.

Parrish mendilini kirletmek zorunda kaldığına üzüldü

Onuncu Bölüm

İskoçça tam bir baş belasıydı. Grace iki haftadır İskoçça bölüm üzerinde çalışıyordu fakat henüz sadece bir arpa boyu yol alabilmişti. Bilgisayar programları arasında bu dil yoktu, dolayısıyla bu kargacık burgacık yazıları çözmeye çalışırken yardım alması mümkün olmuyordu. Belgeleri orijinalinden çoğaltan her kimse, daha belirgin olsun diye koyu renk çıktı almıştı fakat işe yaramamıştı. Orijinal kâğıtların yırtık pırtık olmuş bölümleri kopyalarda da belliydi. İskoçça kısımlar, Latince yazılı bölümler kadar iyi bir zaman yolculuğu geçirermişe benziyordu. Belki de kâğıtlar yeterince kaliteli değildi ya da rutubetten bozulmuşlardı. Halbuki kaliteli ve temiz bir kopya olsa ne iyi olurdu.

Grace İskoçça/İngilizce bir sözlük ve cümle yapısını kavramasında yardımcı olsun diye çok sayıda yardımcı kitap almıştı. Ancak ortada ciddi bir problem vardı: İskoçça'nın on dördüncü asırda konuşulan haliyle ilgili yardım alabileceği bir kitap bulamıyordu. Çaresizlikten çıldırabilirdi. İskoçça alfabede yalnızca on sekiz harf vardı fakat İskoçça da, İrlandaca da, ımla konusunda çok geniş bir yaratıcılık alanında cirit atarak alfabedeki bu sınırlılık halinin üstesinden gelmişti.

Bu uçsuz bucaksız yaratıcılık alanının üzerine bir de antik el yazısı ile farklı sözcük kullanımı tarzını ve hiçbir biçimde standardı olmayan imla biçimlerini ekleyince Grace'in tek bir cümlelerin çevirisini tamamlama süresi, Latince ya da Eski İngilizce dilinde yazılmış bütün bir sayfayı çevirdiği sürenin iki katını alıyordu.

Tüm bu zorluklara rağmen nihayetinde birtakım anlamlı cümleleri yan yana getirmeyi başarmıştı. İskoçça bölümde Kara Niall isminde bir İskoç kaçağın maceralarından detaylı olarak bahsediliyordu. Aslında söz konusu bölüm, belgelerin geri kalan sayfalarıyla birleştirildiğinde Kara Niall'ın İskoçyalı Niall ile aynı kişi olduğu ortaya çıkıyordu ama yine de Grace ilk etapta bunu hemen anlayamadı. Daha önce birçok kez aynı ismin farklı biçimlerde yazıldığına şahit olmuştu, dolayısıyla yine yazılışı aynı olmasına rağmen başka bir kişiden bahsediliyor olabileceğini düşündü. Bugüne kadar İskoçya'dan kim bilir kaç Niall gelip geçmişti. *Onun* Niall'ı, kraliyet kanından gelen İskoçyalı Niall idi; bir kaçakla kraliyet ailesinin ne tür bir ilişkisi olabilirdi ki? Hem bu kayıtlar diğerlerinden farklıydı; el yazısı da kâğıt da değişikti. Belki de sırf isim benzerliği sebebiyle diğerlerinin arasına kazara karışmıştı.

Kara Niall eğlenceli bir serseriymiş gerçi. *Onun* maceralarını çözmek, Grace'in tüm boş vaktini alıyordu: Harmony'nin "adi mi adi, küçük, yaltakçı aşağılık herif"i, Meksika ve Polonya karışımı çok genç ve kibar biri olan Mateo Boyatzis ile geçirdiği saatler dışında tabii. Matty, reklam ürününü siyasilerin bildiğinden çok daha fazla dalavere biliyordu ve Harmony'nin hatırına "Julia"ya birkaç savaş taktiği öğretmeyi kabul etmişti. Grace becerilerinin yavaş yavaş geliştiğini hissediyor ve hislerinde yanılmıyordu. Gözü yükseklerde değildi elbette. Tek istediği, beklenmedik durumlarla karşılaştağında kendisini ve belgeleri koruyabilmektir.

Bir önemi olmamakla birlikte, ovuşturduğu gözleri anlamsız yazının biçimleri ve tuhaf telaffuzlar arasında saatlerdir gidip gelmekten bitap düşmüştü. Artık İskoçça yüzünden her an katayı yiyebilecek noktadaydı, zaten o noktadan sonra ne olup bittiğiyle ilgili kafa yormasına da gerek kalmayacaktı.

Mola vermek için İskoçça yazılı kâğıtları bir kenara koyup bilgisayarını açtı ve ekrandaki görüntüyü Eski Fransızca bölüme gelene kadar aşağıya kaydırды. Kâğıtlar kronolojik sırayla dizilmemişti, dolayısıyla anlamlı bir hikâyeye ulaşmak için birçok farklı dilde parçası olan, kadim zamanlarda hazırlanmış eski bir yapbozu tamamlamak gerekiyordu.

İsmi görünce hemen fark etti; gözleri öylesine aşınaydı ki henüz harfleri birleştirip sözcük haline çevirmeden önce harflerin tanıdık dizilişini yakalamıştı bile: *Kara Niall*.

“Sen nereden biliyorsun ki?” diye kendi kendine mırıldandı ve öne doğru eğildi. Görünüşe göre Kara Niall ile İskoçyalı Niall aynı kişiydi. Fransızca yazılı metinler neden gözlerden uzak İskoçyalı bir serserinin maceralarından bahsetsin ki? Demek ki, o kadar da gözlerden uzak değilmiş. Kraliyet kanından gelen, aforoz edilmiş ve hakkında ölüm cezası verilmiş bir Şövalye, İskoçya dışına çıkarılmış, üstüne bir de Hazine Gardiyanı yapılmış olabilir miydi? Belki kasten gözden uzak tutulmuştu fakat kesinlikle önemsiz biri değildi. Eski Tarikat üyeleri arasında Kara Niall’ın kim ya da ne olduğunu bilen ve onun izinin nerede sürülmesi gerektiğine dair bir şeyler söyleyen birileri çıkardı belki.

Peki, ama ya kraliyet soyu ne olacak? Newberry Kütüphanesi’nde soy haritalarını defalarca taramasına rağmen söz konusu dönemde Niall isminde bir kayıt bulamamıştı.

“*Kimdin sen?*” diye fısıldadı Grace. Asırlar önce ölüp gitmiş bir adamın zihnine dokunuyor gibiydi, tarifi zor bir histi bu ve bu histen doğan iletişimi yakalamaya çalışıyordu bir

kez daha. Bundan önce hayal gücünün ne kadar kuvvetli olduğunu farkına varmamıştı. Artık bu hisle avunuyordu. Hiç kimsenin, Harmony'nin bile, kendisiyle fazla yakınlaşmasına izin veremeye cesaret edemiyordu. Ama sadece rüyalarında yaşayan bu adamla kurduğu iletişimin sınırı yoktu. Onunlayken temkinli davranmasına, kimliğini gizlemesine, kılık değiştirmesine gerek kalmıyordu.

Bu kâğıtlar da Niall'ın, bir grup çapulcuyla nasıl bulup yok ettiği, tek bir adamı bile nasıl hayatta bırakmadığı gibi hikâyelerle devam eden diğer bir dizi macerasını anlatıyordu. Görünüşe bakılırsa Niall, kalesini korumak uğruna birçok belanın ve tehdidin hızlı ve sert bir biçimde üstesinden gelmişti. Bir nokta daha vardı: eğer o kraliyet soyundan gelmiş olsaydı bir unvanı ve kalesi için yasal bir hak talebi olurdu. Halbuki İskoçça kâğıtlar ondan bir kaçak, zor kullanılarak Batı dağlarında ücra bir kaleye götürülen, söz konusu kaleye fiili herhangi bir vesikası ya da bir unvanı olmadan, yalnızca kılıcının gücüyle sahip olan bir adam olarak bahsediyordu. Kraliyet soyundan gelen bir adam kaçak olabilir miydi? Ayrıca ismi, var olan tüm kayıtlarda tahribata uğrattılıp silinecek kadar büyük bir şiddetle aileden aföroz edilmişken Robert the Bruce kendi sınırları içinde böylesine cüretkâr bir olaya müsamaha göstermiş olabilir miydi?

Muhtemelen İskoçça belgeler bu konuda daha aydınlatıcıydı fakat bu gece için Grace'in daha fazla İskoçça yazı görüp, idrak edebilmesi mümkün değildi. Fransızca kâğıtları bir kenara koyup, bu kez Eski İngilizce dilinde yazılmış sayfaları bulana kadar belgeleri karıştırdı.

Ve bir kez daha aynı isim sayfanın üzerinden Grace'e doğru adeta atladı: Kara Niall, tüm bölgede kendisinden dehşetle korkulan gözüpek ve acımasız İskoç savaşçı. Kalesi Creag Dhu'nun sınırları hiçbir zaman ihlal edilemedi, sadece bir

kere, “şeytani bir hileyle içeri giren bir leydi” haricinde kimse orayı zapt edemedi. Grace bu kısmı okuduğunda garip bir haz duydu; bir kadının imkânsız gibi görünen bir şeyi başarması için elbette ki “şeytani bir hileye” başvurması gerekirdi.

Grace mırıldanarak Niall’a hitaben, “Seni kandırmış, değil mi?” dedi. Bir yandan da kalesinin güvenlik zırhının yalnız bir kadın tarafından delindiğini gören Niall’ın muhtemel öfke ve şaşkınlığını hayal ederek gülüyordu. Herhalde kale gardiyanları onun hiddetinden kendilerine kaçacak delik aramışlardı. Grace, hayal gücünün yeniden devreye girdiğini fark edip düşünmeyi bıraktı. Onunla ilgili rüyalar görebilirdi, hatta bazen bu rüyalar öylesine gerçekçi bir hal alırdı ki, sanki kafasını çevirse onu orada kanlı canlı beklerken bulacak gibi hissedirdi. Fakat gerçekte Niall, Grace henüz doğmadan altı yüzyıl önce toza dönmüştü bile.

Grace, okumaya devam edince Kara Niall’ın söz konusu kadını yakaladığını ve böylece kadının yaptığı hilenin, Niall’ın dikkatini çekmek dışında herhangi bir sonuç getirmediğini gördü. Kim bilir, belki de kadının asıl istediği buydu. Niall’ın, kadını yakaladıktan sonra ne yaptığına dair bir bilgi verilmemişti. *Muhtemelen onunla yatmıştır*, diye düşündü Grace. Neticede bir keşişe yakışmayacak biçimde arzulu bir adamdı o.

Yeni bir hikâye başladı: “Kara Niall, MacRobert-” Grace doğruldu.

Robert oğlu Niel Robertsoune; savaşçılarıyla ün yapmış bir tarikattaki büyük savaşçı. Ve yine Robert oğlu Niall MacRobert; öylesine büyük bir savaşçı ki, kale sınırlarını zapt etmeyi başaran hiç kimse çıkmamıştı, o isimsiz cesur leydi hariç. “Kraliyet kanından bir İskoç”... Robert oğlu... *Robert the Bruce*’un oğlu muydu yoksa?

Grace. heyecanla tarihleri kontrol etti ve hayal kırıklığı

içinde tekrar arkasına yaslandı. Kara Niall'ın yaşı hakkında sadece tahmin yürütebilirdi çünkü ne doğum ne de ölüm tarihini biliyordu. Fakat Tarikat 1307 yılında mahkûm edildiğinde o, yetişkin bir adamdı. Bu durumda İskoçya Kralı I. Robert, yani en meşhur Bruce, Kara Niall'ın babası olmak için fazla gençti. Grace, İskoçya'nın kronolojik kraliyet çizelgesini hızlıca kontrol etti. Carrick Kontu olan Robert the Bruce'un babasının ismi de Robert idi.

Kara Niall, Robert the Bruce'un kardeşi miydi acaba? Nasıl olurdu? Bruce'un dört kardeşi, Edward, Nigel, Thomas ve Alexander, kardeşleri ve babalarıyla birlikte İngilizleri İskoçya'dan atmak için savaşmışlar ve bununla ilgili belgelerde onlardan detaylı olarak bahsedilmişti. Bu durumda Niall'ın onlarla olan bağlantısının karanlıkta bırakılmasının tek bir sebebi olabilirdi: onun gayrimeşru bir çocuk olması.

"İşte bu!" dedi Grace ve derin bir nefes alarak arkasına yaslandı.

Ortaya çıkan ihtimaller, Grace'in yerinde durabilmesini imkânsızlaştırıyordu. Yerinden zıpladığı gibi küçük odasında bir uçtan diğer uca volta atmaya ve ortaya saçılan detaylardan yola çıkarak yapbozun parçalarını birleştirmeye başladı. Ortaçağda gayrimeşru bir üvey kardeş aslında o kadar da sıradışı ya da hatta önemli bir olay olarak bile görülmezdi, meşru vâris tahta geçmeye yönelik faaliyetlerde bulunmaya başlayana dek elbette. Kan bağına bakış açısıyla İskoçya, daima diğer Avrupa ülkelerinden farklılık göstermişti. Normal koşullarda Niall'ın gayrimeşruluğu, onun tahttan soyutlanması için yeterliyken İskoçya'da taht, en güçlüye ve elindeki gücü en etkili biçimde kullanan kişiye açıktı. Bruce inkâr edilemez biçimde güçlü bir savaşçı ve rakipti belki ama savaş halinde Niall'ın yetenekleri efsaneviydi. Onun varlığı Robert için her zaman bir tehdit olacaktı.

Bu noktada ilginç olan şey, söz konusu tehdidi ortadan kaldırmak için Niall'ı öldürme yoluna gidilmemiş olmasıydı ve sonra da Niall, Tapınak Şövalyeleri'ne katılmıştı. Belki de derdi siyaset değil, dindi? Hayır. Grace, Kara Niall'a dair okuduklarını hatırladı; o hiçbir zaman bir kilise insanı olmamıştı. Peki, o zaman neden Tapınak Şövalyesi olmayı seçmişti? Macera mı, zenginlik mi? Grace, bu ikisinin birden Niall'ın aklını Tarikat'a doğru çelmiş olabileceğini düşündü fakat öte yandan, Tarikat'ın getireceği kısıtlamalar, sahip olduğu kişilik özellikleri göz önünde bulundurulduğunda Niall'ın kabul edebilmesi için fazla sert ve dünyevi görünüyordu.

Tapınak Şövalyesi olmaya her ne sebepten karar vermiş olursa olsun ortaya çıkan netice, geleceğin İskoçya Kralı açısından uygundu. Bruce'un, artık tahtın, bir keşişin eline geçme ihtimalini düşünerek endişelenmesine gerek kalmamıştı, çünkü içtiği bekâret yeminleri, Niall'ın arkasında taht vârisi bırakmasına engeldi.

Bekâreti, Tarikat'ın yok edilmesiyle ortadan kalkmış, diye düşündü Grace, tabii eğer yazılı metinleri doğru çevirmeyi başardıysa. Niall'ın cinsel faaliyetine dair bilgiler açıkça verilmemişti ama yine de epeyce belirgindi. Niall, Tapınak Şövalyesi olduğu dönemde verdiği yemine sadık kalmış, Tarikat yok edildikten sonra ise hayatı ve kadınları tam anlamıyla dolu dolu yaşamaya başlamıştı. Bu olaydan sonra bile taht için yeniden bir tehdit olarak algılanmadı zira eski bir Tapınak Şövalyesi olarak ifşa edilmekten kaçınmıştı.

Yine de bu durum çok şey açıklıyordu: Niall'ın nasıl Creag Dhu'yu alıp Kral'ın yetki alanı dışında tutmayı başardığını, hatta Bruce'un neden Tapınak Şövalyeleri'ne karşı Papalık'tan gelen ölüm cezasını yürürlüğe sokmayan ve ülkesi kaçaklar için sığınak haline gelen bir Avrupalı kral olmayı tercih ettiğini. Robert, üvey kardeşinin ölüm cezasını onaylamayı

reddetmişti. Hatta bu, Niall'in neden Gardiyan olarak seçildiğini bile açıklıyordu; Tapınak Efendileri, Niall'in soyundan haberdarlardı ve hem onun hem de Hazine'nin dünya üzerinde en güvende olacakları yerin İskoçya olduğunu iyi biliyorlardı.

Grace aniden derin bir nefes aldı ve o anda zihninde çözülen düğümün etkisiyle içinde bulunduğu oda karardı. Hazine. Şu aptal kâğıtlar, Tapınak Şövalyeleri'nin dillere destan kayıp hazinesinin, yani Creag Dhu'nun nerede olduğunu söylüyordu ve Ford ile Bryant bu yüzden ölmüştü.

Para. En nihayetinde varılan nokta buydu işte. Ford ve Bryant para için, Parrish Sawyer'm ele geçirmek istediği para için ölmüştü. Belgeler Grace'in elindeydi ve Parrish ya onun belgelerdeki bilgiyi keşfettiğini ve bunu Ford'la Bryant'a da söylediğini varsaymıştı ya da tam olarak neyi, ne kadar bildiğini umursamadan konuyla ilgili az da olsa bir şeyler bilme ihtimali olan herkesi ortadan kaldırmak istemişti.

Grace, *sebebin*i öğrenirse bu acıyı taşımanın daha kolay olacağını düşünmüştü.

Ama öyle olmadı.

Conrad ışıkları kapatıp sessizce yatağına uzandı, şehir karanlığa gömülmemiştir; şahsiyetsiz ve kibar otel duvarlarının yüzeyi, neon ışıklarının sessiz ve titrek renkleriyle parıldıyordu. Son liste, masanın üzerinde bir kenara kaldırılmıştı. Bazı şeyleri geceye bırakmak en iyisiydi ama diğer şeyler gün ışığını ve rutin mesai saatlerini beklemek zorundaydı. Erteleme mecburiyeti Conrad'ı rahatsız etmezdi, o sabırlı bir adamdı. Grace'in şimdilik bir yere gittiği yoktu. Bu geniş ve çarpık kentleşmiş bölgede, kendine sığınacak bir yer bulmuştu ve güvende hissettiği müddetçe orada kalacaktı. O, araştırmacı

ruhlu bir bilim insanıydı, araştırmak isteyecekti ve bu konuda Chicago kütüphaneleri oldukça başarılıydı. Evet, Conrad, Grace'in bir süre daha Chicago'da kalacağından emindi ve bu süre zarfında onu aramaya devam edecekti. Son bir pençe darbesiyle onu yakalayacağı ana dek olup biteni, Grace'in ruhu bile duymayacaktı.

Bay Sawyer'ın sokakları hiç durmadan tarayan adamlardan oluşan küçük ordusu iz üstündeydi ama Conrad bu taktiğin işe yarayacağına ihtimal vermiyordu. Her şeyden önce, kayıtdışı ekonominin bir parçası olarak çalışan insanların kendilerine yöneltilen sorulara doğru cevap verme ihtimalleri çok düşüktü. Ayrıca Grace, kılık değiştirme konusunda yetenekli bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Şimdiye kadar çoktan saçlarını kazıtmış ve deri kıyafetler giyen bir kadına dönüşmüş olabilirdi. Dolayısıyla eşkâl üzerinden iz sürmek zaman kaybı olacaktı.

Conrad kendine has metotlar üzerinden yol almayı tercih ediyordu. Ona göre durum basitti: Kaçak durumdaki bir insan, herhangi bir yerde uzun müddet yaşamaya devam ederse er ya da geç kendine bir kimlik çıkartmak zorunda kalacaktı. Bazı durumlarda bu gayet kolaydı, tek yapılması gereken kendine bir isim seçmekten ibaretti. Kredi çekmek, ehliyet çıkartmak ya da sosyal güvenlik numarasının istendiği yasal bir şirkette çalışmak istemediğiniz müddetçe, bu işe yarardı. Uzun vadede ise basılı bir kimlik oluşturmak daha akıllıcaydı ve Grace St. John zekâ konusunda Conrad'ı şimdiden etkilemişti.

Sistem, basit fakat yavaştı. Kimlik çıkartmak için kişinin doğum belgesine ihtiyacı vardı. Doğum belgesi almak için ise gerçek bir isim gerekiyordu. Bu noktada, yaşayan birinin ismini kullanmak, iki kimliğin birbiriyle er ya da geç çakışabileceği düşünülürse, işleri karıştırabilirdi. Dolayısıyla en

akıllıca hareket, bir mezarlığa gidip, mezar taşlarını okumak olacaktı. Aşağı yukarı sizinle aynı yıllarda doğup genç yaşta ölmüş birini bulabilirdiniz. Kimi zaman mezar taşlarında anne-babanın ismi de yazılı olurdu: “John ve Jane Doe’nun Çok Sevgili Kızları” gibi. Ve bingo! Doğum belgesi almak için ihtiyaç duyduğunuz bilgi artık elinize geçerci.

Doğum belgesi talepleri, eyalet başkentine yani Springfield’e gidiyordu. Artık doğum belgesi almak son derece kolaydı; edinmesi sadece biraz vakit alacak olan bir dizi kimlik tespit kâğıdı gerekirdi. Sonra, bir de sosyal güvenlik numarası lazımdı ki federal hükümet bu konuda da yavaştı. Tüm bunlar olup biterken doğum belgesi taleplerini incelemesi için Conrad’ın yeterli vakti olacaktı.

Vakıf’ın bağlantılarını kullanarak, Illinois eyaleti bilgisayar sistemlerine girmek tek bir telefon görüşmesi kadar kolay olmuştu. Conrad gelen talepleri gördüğünde ise bir hayli şaşırılmıştı. Sosyal güvenlik gerekçeleriyle olsun, pasaport başvuruları ya da başka sebeplerle olsun, varlığını ispatlamak zorunda kalan o kadar çok insan vardı ki... Ve sayının bu kadar yüksek olması, haliyle Conrad’ın da hızını düşürüyordu.

Erkeklerden gelen talepleri otomatikman silebilirdi fakat bu konuda da cinsiyeti net olarak anlaşılmayan bir dolu isimle karşılaşılıyordu. Shelley örneğın. Kadın mıydı, yoksa erkek mi? Peki ya Lynn? Marion ya da Terry? Neticede tüm bu insanlar Conrad tarafından detaylı bir incelemeye tabi tutulana kadar listede kalmak zorundaydılar.

Elinde belirli bir tarih de yoktu. Bu da işini biraz daha zorlaştırılıyordu. Grace, Conrad’ın onu Eau Claire’de neredeyse yakaladığı günden daha önce talepte bulunmuş olamazdı fakat ya birkaç gün, bir hafta hatta belki de birkaç hafta boyunca beklemişse? Bu belirsizlik, listeye eyaletin dört bir yanından yüzlerce kişinin daha eklenmesi anlamına geliyordu. Conrad

atamayı Chicago bölgesiyle sınırlamıştı fakat buna rağmen elinde vazlencesı kalıyordu çünkü toplam eyalet nüfusunun en az dörtte biri metro bölgesinde yaşamaktaydı.

Bu kadar çok insanı tek tek incelemek zaman alan bir işti ve liste her gün biraz daha kabarıyordu. Bu arada doğum belgesi talebinde bulunanlardan bazıları taşınabiliyor, hatta eyalet dışına yerleşebiliyordu. Bazıları da tatile çıkıyordu ve Conrad bu kişilerin izini bulana kadar onları listeden elemeye cesaret edemiyordu. Grace bu isimlerin herhangi birinin, en olanaksız gibi görünenin bile arkasına gizlenmiş olabiliirdi. Conrad onu bir kez daha hafife alma hatasına düşmeyecekti.

★★★

Sıkı ve endamlı bedenini evinin salonundaki eski püskü kanepeden ayırırken son derece içten bir ses tonuyla, “Berbat görünüyorsun, kızım,” dedi Matty.

“Teşekkürler,” diye yanıtladı Grace. İskoççayı çözmek için geceler boyu durmaksızın çalışmaktan bitap düşmüştü. Yine de gözlerinden dirayet akıyordu, bir kurşunun sahip olduğu enerjiye sahipti sanki. Yıkamak için tuttuğu kızgın bir tavayla elini yakmıştı o gün; tavanın fırından yeni çıktığını ancak böylece fark etmişti. Harmony kaşlarını çatıp yanıkla ilgilenmişti. Sonra da Grace’in, başına yeni bir bela sarmadan Matty’ye gidip bir ders daha alması konusunda ısrar etmişti.

Harmony hâlâ kaşlarını çatarak konuşuyordu. “Kaburga kemikleri üzerinde asılı duran deriden ibaret. Ne pişirirsem pişireyim ona yedirmeyi başaramıyorum. Evime yerleştiğinden beri en az beş kilo verdi. Adımı kötüye çıkaracak.”

Grace kendine şöyle bir baktı. Aslında Harmony’nin, doğru düzgün yemek yememesiyle ilgili şikâyetlerine alışıkta ama buna rağmen şimdi kendine *gerçekten* bakıp da kemikleri dışarı fırlamış bileklerini, bir zamanlar tam üzerindeyken

şimdi üzerinde çuval gibi duran kıyafetlerin içinde kaybolan bedenini fark edince çok şaşırıldı. Cinayetlerin işlendiği günden sonraki o korkunç ilk hafta ne kadar kilo kaybettiğini biliyordu aslında ama bugün hâlâ kilo kaybetmeye devam ettiğinin farkında değildi. Artık *zayıf* bir kadındı ve *kemik torbası* olma yolunda hızla ilerliyordu. Pantolonunun beli düşmesini diye çengelliğe kullanması gerekiyordu. İç çamaşırı bile bol geliyordu son günlerde ve gevşek bir çamaşır oldukça rahatsızlık vericiydi.

Harmony kendini kanepeye külçe gibi bırakıp, bacak bacak üstüne attıktan sonra, “Ona söyledim, bu çuval gibi kıyafetleri giyme dedim ama beni dinleyen kim? Sen de söylesene.”

“Harmony haklı,” dedi Matty. Grace’e kaşlarını çatarak. “Sokaktaki pisliklere kendini bir daha çarptırma. Ne iri bir kadınsın ne de rezilsin. Köşeye sıkıştırılırsan kavga etmekten kaçınmazsın fakat asıl önemli olan, köşeye sıkıştırılmaktan kaçınman. Çünkü bir kez sıkıştırılırsan kurtulma şansın hayli az. Bana kulak veriyorsun, değil mi?” Bugüne kadar hiç kimse Matty’nin zerre kadar umurunda olmamıştı fakat kendini Julia için endişelenmekten alıkoyamıyordu. Belli ki başına kötü bir şeyler gelmişti ve birilerinden kaçıyordu. Bu konu hakkında konuşmayı reddetse de, Matty onun gözlerinden anlıyordu. Kahr etsin, silahla adam vuranları, bıçaklayanları, aşırı doz alanları, çete vahşetlerine maruz kalanları, büyük korku dolu, şaşkın gözlere sahip küçük çocukları görmeye alıştı ama Julia’nın derdini tam olarak anlayamıyordu, onda bir şey vardı ve bu şey Matty’yi çekiyordu. Belki de böylesine narin ve kırılgan görüntüsüydü bu, çünkü Matty bazen ona bakarken neredeyse içini görebilecekmiş gibi hissediyordu. Ya da belki de sırtına bir palto gibi sardığı hüzündü onu kendine çeken. Hiç gülmüyordu, iri mavi gözleri sanki... bom-

boş bakıyordu ve bu bakışlar Matty'yi derinden yaralıyordu. Halbuki Matty, başlarına bir şey geldiğinde üzülmemek için insanları kendine belli bir mesafeden fazla yaklaştırmayan bir insandı. Julia'ya karşı bu duruşu sağlayamıyordu.

"Dinliyorum," diye cevap verdi Grace itaatkâr bir edayla. "Harmony'yi de dinlemiştim aslında ama ne yapayım, yeni kıyafetler alacak param yok."

"İkinci el kıyafet satışı diye bir şey olduğundan haberin var, değil mi?" diye sordu Harmony. "Kafanı, gömüldüğün şu kitapların içinden bir an için olsun kaldırıp etrafına bir bak. İnsanlar eski pantolonlarını dört beş dolara satıyor ve eğer orada yeterince bekleyip beş papelin çok fazla olduğunu yılmadan tekrar edersen aynı pantolonu bir dolara bile alabiliyorsun."

"Peki, bakacağım," diye söz verdi Grace. İkinci el kıyafet satışları... Hayatında bir kere bile böyle yerlerin önünden geçmemişti. Ama gerçekten bir kot pantolonu bir dolara satın almak mümkünse bundan sonra ikinci el pazar müdavi-mi olacağına şüphe yoktu. Kıyafetlerini üzerinde tutmak için çengelliğe kullanmaktan ve iç çamaşırlarının pantolonun içinde cirit atmasından bıkmıştı artık.

Matty sabırsızca, "Pekâlâ, bu kadar alışveriş muhabbeti yeter," dedi. "Sana nasıl hayatta kalabileceğini öğretmeye çalışıyorum. Şimdi buraya dikkat et."

Matty'nin ders metotları arasında spor salonları ya da dövüş okulları yoktu, çünkü dövüşler bu mekânlarda gerçekleşmezdi. Sokaklarda, evlerde, insanlar işlerine giderken ya da evlerinden dışarıya çıkarken yaşanırdı. O da ders için birkaç kez Grace'i dışarıya çıkarmıştı. Bu dersler sırasında ona değişik açılardan saldırmış, önünü kesmiş, kollarıyla sarıp yere fırlatmış ve Grace ondan kaçıp kurtulmaya çalışmıştı. Ona, tekniplerini nasıl ve tam olarak nereye atması, yumruklarını

hangi noktaya odaklaması gerektiğini ve tahta sopadan kırık bir cam şişeye kadar sokaklarda bulunan hangi maddelerin kavga esnasında birer silah olarak kullanılabileceğini öğretmişti. Hırsızdan aldığı bıçağı nasıl taşıması, nasıl tutması ve kullanması gerektiğini de ona gösterdi.

Matty için silahlar her yerdeydi. Onun eline geçen bir kalem bile kolaylıkla öldürücü bir silah haline gelebilirdi, kitaplar karşdakine ciddi zararlar verebilir, tuzluk ya da birberlik paha biçilemez birer fırsata dönüşebilirdi. El feneri, kâğıt ağırlıkları, kibrit, yastık, örtü, mont... Hepsisi de kullanılabilirdi. Adil dövüş kadar mantıksız bir kavramın onun kafasında yeri yoktu. Sandalyeler güçlü birer tokmaktı. Beysbol veya golf sopaları insanları kafasından yaralamak için birerbirdi. Buz patenleri ise adamı biçmek için biçilmiş kaftandı. Olasılıkların sonu yoktu. Tüm bunları dinledikten sonra Grace bir daha asla odalara aynı gözle bakamayacağını anlamıştı. Önceden onun için bir oda yalnızca... bir oda demekti fakat şimdi artık bir oda aynı zamanda bir silah mahzeniydi.

Matty hiçbir uyarıda bulunmadan Grace'in üzerine atlayıp, güçlü kollarıyla onu sararak yere düşürdü. Bu sert düşüş Grace'in feleğini şaşırttı, düşüşün şiddetiyle beyni zonkladı ama yine de önceki dersleri hatırlayarak ayakkabısının tekini yana doğru çevirip Matty'nin kavalkeiniğini tırmıkladı, aynı anda yeterli manivela gücüyle kolunun birini kaldırıp, avcunun içiyle çenesine vurmaya başladı. Matty'nin dişleri birbirine vurarak gürültüyle çatırdadı. Kendine gelmek için kafasını iki yana salladı. Grace durmadı. Hafifçe doğrularak ona kafa attı, aynı anda testislerini yakalamaya ve gözlerini oymaya çalıştı.

Matty onun kendisini yenmesine izin vermedi çünkü bu şekilde pek bir şey öğrenemeyeceğini biliyordu. Eğer kavga da gerçekten yenmek istiyorsa daha çok çalışmalıydı. Matty

ustaca hareketlerle Grace'e hedefini şaşırttı. Bu sırada onun saldırılarını beklediğini ve hangi hareketleri yapacağını tahmin edebildiğini, yabancı birinin bu türden avantajlara sahip olmayacağını da açıkladı. Yine de Grace birkaç kere, onun canını yakacak ve çenesine aldığı ikinci darbeye dilini ısırınca acıyla küfretmesine sebep olacak hamlelerde bulunmayı başardı. Harmony kanepede oturmuş, onları seyrederken yüzünde tam bir gülümseme belirmese de aldığı zevki yansıtmak ifadeleri gizlemiyordu.

Dövüş Grace'i hemen yormuştu. Bir noktadan sonra kendini yere bırakıp, derin derin nefes almaya başladı. Matty ayağa kalkıp, ona doğru bakarken kaşlarını çatı. "Çok zayıfsın," dedi. "Geçen haftadan daha güçsüzsün. Senin içini kemiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum, Julia, ama yemek yemen gerektiğini biliyorum. Çünkü sende kuvvet denen bir şey kalmamış." Bu sırada ağzını sildi ve eline bulaşan kana şaşkınlıkla baktı. "Yürekli ama güçsüzsün."

Grace zar zor ayağa kalktı. Gerçekten de ne kadar kuvvetten düştüğünü fark etmemişti. Bunun sebebini bütün gece ayakta kalıp, kendini belgelerin çevirisine adamasına bağlıyordu elbette. Bir zamanlar yemek yemek onun için bir zevkti ama artık bu eyleme karşı hiçbir ilgi duymuyordu; sanki yaşadığı şokla birlikte tat alma organı da bir daha iyileşmemek üzere tamamen körelmişti, her şey ona tatsız tuzsuz geliyordu.

"Yiyeceğim," dedi Grace. Başka şansı olmadığını o an anlamıştı. Bu saatten sonra iştahını açmak çok zordu ve yediği her şey besleyici olmalıydı. Bu sığınma halinin ne zaman sona ereceği hiç belli değildi, her an yola çıkmaya hazır olmalıydı, dolayısıyla sağlıklı olmak onun için çok önemliydi. Birdenbire içinde bir huzursuzluk hissetti; belki de bir şey olması için beklememeliydi, belki de oradan hemen ayrılmalı ve kendine başka bir sığınak bulmalıydı. Elinde Julia Wy-

ıncı'nın doğum belgesi vardı, sosyal güvenlik numarası almak için başvuruda bulunmuştu ve onu alır almaz ehliyet sahibi olabilecekti. Ehliyeti olduğunda araba kullanma riskine girebilir, hız limitini aştığı ya da stop lambası yanmadığı için polis tarafından durdurulmayı göze alabilirdi. Ucuz bir araba satın alıp, otobüs rotasında olup olmadığına bakmadan canının istediği yere gidebilirdi.

Harmony ayağa kalkıp esnedi. "Bugünden itibaren onu beslemeye başlıyorum," dedi Matty'ye doğru. "Ve biraz da esneme hareketlerine maruz bırakmak gerekir belki. Sen ne dersin?"

"Önce yemek," diye yanıtladı Matty. "Boğazından biraz et geçsin. Duvar örmeden önce tuğlan olmalı. İyi bir biftek ya da biraz spagetti ile sarmısaklı domatesli bir sos."

Harmony söz verdi, "Bir şeyler ayarlayacağım." Bu sırada Grace'in suratındaki tikslenme ifadesini de yakalamıştı. Onu anlayabiliyordu. Kendisi de üç ay boyunca güneyde bir deniz mahsulleri lokantasında çalışmıştı. Mısır ekmeği kızartması kokusuna hâlâ tahammül edemiyordu. Neyse ki Chicago'da bugüne kadar bu kokuyu hiç duymamıştı. Bunu düşünmek bile midesinin bulanmasına yetiyordu. Aslında önceden mısır ekmeğini severdi fakat o deneyimden sonra bu sevgisi tamamen yok olmuştu.

Grace'le Harmony üç blok ötedeki otobüs durağına yürüyorlardı. Grace artık yürürken etrafını kolaçan etme alışkanlığı kazanmıştı. O etrafa bakınırken Harmony de Grace'i onaylar gözlerle seyrediyordu. "Öğreniyorsun," dedi Harmony. "Matty'deyken seni birdenbire o kadar gerginleştiren şey neydi peki?"

Harmony, Grace'in hayatında tanıdığı en gözlemci insandı. Grace, lafı dolandırmadı. "Buradan gitmeyi düşünüyordum."

Harmony yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Yanlış bir şey mi

söyledim? Yaptığım yemekleri mi beğenmiyorsun yoksa? Ya da seni korkutacak bir şey mi oldu?”

“Hayır, hiçbir şey olmadı,” diye açıklamaya çalıştı Grace. “Ben, sadece... bilmiyorum. Belki sadece bir önsezi.”

“O zaman sanırım toplanmaya başlasan iyi olacak,” dedi Harmony sakince. “Önsezilerini dikkate alabilirsin.” Yola baktı. “Otobüs geliyor.”

Grace dudaklarını ısırды. Her ne kadar Harmony ona kal demediyse ve demeyecek olsa da kadının yalnızlığını o anda iliklerine kadar hissetmişti. Hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı; ikisinin de kendilerine sakladıkları çok fazla sırrı vardı. Yine de onlar iki iyi arkadaş olmuşlardı ve Grace en çok Harmony’nin kalenderliğini özleyeceğini fark etti.

“Birkaç gün daha kalsan iyi olur,” diye devam etti Harmony, bir yandan da otobüsün gelişini izliyordu. “Sana bir şeyler yedirip az da olsa gücünü geri kazandırayım. Bir de tabii üzerine uygun birkaç kıyafet ayarlayalım Tanrı aşkına! Ayrıca sana anlatmak istediğim, işine yarayabilecek birkaç şey de var.”

Birkaç gün daha huzursuz olmaya katlanabilirim, diye düşündü Grace. Harmony’nin ona göstermek istediği şey, mutlaka girdiği strese değecek bir şeydi. “Pekâlâ, hafta sonuna kadar kalırım.” Buna karşılık Harmony’nin tek tepkisi, başını hafifçe sallayarak onay vermekten ibaretti ama Grace onun memnuniyetini gözlerinden okumuştı.

O gece, Harmony mutfakta küçük bir tavayla mucizeler yaratırken Grace de oturmuş, etkileyici boyutlarda bir gazete yığınıni gözden geçiriyordu. Harmony genelde gazeteleri sabahları mutfak masasında oturup okur, okurken düzenli aralıklarla kahvesinden yudumlar alırdı. Okuma işi bittikten sonra gazeteyi çöpe atmak yerine, kullanılmayan bir sandalyenin üzerine bırakmayı alışkanlık haline getirmişti. Grace gazete okumayalı ve haber dinlemeyeli o kadar uzun zaman

olmuştı ki, ülkede neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Dolayısıyla şimdi manşetleri okumak, bilinmeyen bir geçmişe gizlice bakmak gibi tuhaf geliyordu.

Neredeyse yığının yarısını bitirmişti ki sayfaların birinde puslu bir fotoğraf dikkatini çekti ve hızla fotoğrafa tekrar baktı. O anda nefesi daraldı, ciğerleri göğsünün içinde sıkışmıştı sanki. Kulakları uğuldadı. *Parrish*. Fotoğraftaki adamlardan biri Parrish'ti.

Bu sırada Harmony'nin derinlerden gelen sesini duyuyordu, sonra da ensesine dokunan bir el hissetti. Başını dizlerine doğru iten bir el. Kulaklarındaki uğultu kademeli olarak azaldı, ciğerleri yeniden işlemeye başladı. Sonunda, "Tamam, iyiyim," diyebildi, sözcükler dizlerinin arasında kalıp boğuluyordu.

"İyi olduğuna emin misin? Beni kandırıyor olmayasın?" Harmony alaycı bir edayla sormuştu. Grace'in boynundaki elini çekip, onun uyuşan parmaklarının arasındaki gazeteyi aldı. "Bir bakalım, kendinden geçmene sebep olan neymiş. 'Barış Yeniden Konuşuluyor'? Bu olduğunu sanmam. Buna ne dersin: 'Belediye Yolsuzluğu Şehrin Milyonlarına Mal Oldu.' Tansiyonumu yükseltti, doğru ama bu da insanı bayıltmaz. Belki de 'Ünlü Sanayicinin Karısı Öldü' olabilir. Zavallı yaşlı kocanın bir de resmi var, sanırım seni altüst eden de bu. Evet, evet, bu haberde bir şey seni fena etti." Gazeteyi alıp masanın üzerine serdi ve söz konusu fotoğrafı göstererek sordu. "Bu adamların hangisini tanıyorsun?"

Grace, bir yandan derin derin nefes almaya devam ederken bir yandan da fotoğrafa tekrar baktı. Parrish'in yakışıklı suratını görmek hâlâ şoke ediciydi ama bu kez fotoğrafta başkaları da olduğunu fark etti. Yüzü kederle katılmışmış bir koca. Arkasında yüzü biraz tanıdık gelen başka bir adam duruyordu. Fotoğrafın altındaki yazıda bunlar, varlıklı sanayici işadamı Bayard "Zıpzip" Saunders ile Senatör Trikoris

olarak takdim ediliyordu. Arka tarafta üç adam daha vardı. Parrish bunların arasındaydı ve hiçbirinin ismi verilmemişti. Parrish'in yüz ifadesi son derece ciddiydi fakat Grace onun ifadelerine güvenilmemesi gerektiğini biliyordu.

Haber sütununu hızla okudu. Belli ki Calla Saunders çatı katındaki evinin balkonundan düşmüştü. Olayın cinayet olduğuna dair herhangi bir iz yoktu. Bayan Saunders'ın yüksek topuklu ayakkabılarından topuğu kırık olan teki, balkonda bulunmuştu. Dedektifler topuğu kırıldığı sırada dengesini kaybedip düşmüş olabileceğini tahmin ediyorlardı. Gece elbisesinin üzerine balkon korkuluklarının beyaz boyası bulaşmıştı. Balkonda yalnız olduğu aşikârı.

Grace titreyerek düşünmeye çalıştı. Dedektifler Parrish Sawyer'ı onun kadar iyi tanımıyordu. Eğer herhangi bir ölüm salınesinin yakınında Parrish varsa o ölümün kazara gerçekleştiğinden şüphe edilmeliydi.

Grace, bu arada onun ne kadar yakışıklı olduğunu unuttuğunu fark etti. Halbuki onun aklındaki Parrish Sawyer'ın şeytani bir görüntüsü vardı, dış görünüşü içindeki şeytanın eseri idi. Öte yandan önünde duran siyah-beyaz fotoğraf, onun düzgün, sarışın, biçimli suratını, ince ve atletik vücudunu öne çıkarmıştı. Üstü başı yine jilet gibiydi. Bütünüyle medeni ve kozmopolit bir görüntüsü vardı; manikürlü tırnaklarına kadar gerçek bir beyefendi.

Yüzü, tıpkı Ford'u başından vurduğu andaki kadar memnun görünüyordu.

Chicago'daydı. Grace tarihi kontrol etti. Neredeyse iki hafta öncenin gazetesiydi. Parrish *buradaydı*. Grace düşündüğü kadar güvende değildi. İçgüdüleri yanılmamıştı. Oradan hemen ayrılması gerekiyordu.

"Bir bakalım." Grace cevap vermeyince Harmony kendi kendine kafa yormaya başladı. "Senatör değildir, saçma sapan bir adam zaten. Şu Saunders da olamaz, korkak herifin teki.

baksana. Diğer üçü arasında... hmm... biri polise benziyor, üzerindeki kötü takıma bakılırsa.”

Harmony, sistematik bir düşünme biçimi kullanarak, adeta insanı alaya alan bir başarıyla fotoğraftaki her bir kişiyi tahlil ediyordu. Doğru kişiye ulaşması an meselesiydi. Grace ona daha fazla vakit ve enerji kaybettirmemek için parmağıyla Parrish'i işaret etti.

“Onu gördüğünü unut.” Yüzü de, sesi de son derece gergindi. “Benim hakkımda bir şeyler bildiğini sezdiği an, seni öldürür.”

Harmony, fotoğraftaki adamı incelerken kirpikleri gözlerini gölgeliyordu. Nihayet kafasını kaldırıp Grace'e baktığında yeşil gözlerinden keskin ve parlak ışıklar yükseliyor gibiydi. “Bu adam şeytanın ta kendisi!” dedi açık ve net bir şekilde. “Hemen buradan gitmelisin.”

Sonraki iki gün telaşla geçti. Grace, yoldayken çalışmaya zamanı olmayacağı için yapabildiği kadar İskoçça çeviri yaptı. Bu sırada Harmony ikinci el pazarları dolaşp, Grace'e tam gelen birkaç kot pantolon, sıkı örgü tokaları ve bir çift sağlam yürüyüş botu satın aldı. Bir araya geldiklerinde Harmony anlattıkça anlattı. Grace kendini Yoda'yı dinleyen Luke Skywalker gibi hissetti. Harmony, mistik bilgeliliğin sırları yerine, ona izini nasıl kaybettireceğini, geride iz bırakmadan nasıl seyahat edebileceğini, gerçeğini almaya zaman kalmadığı ya da bu işin çok tehlikeli olduğu durumlarda sahte bir ehliyet, hatta sahte pasaport sahibi olmanın yollarını anlattı. Sokaklarda yaşamamanın ve birilerinden kaçarken hayatta kalmanın yollarını çok iyi biliyordu, onun Grace'e en büyük hediyesi aktardığı bu bilgiler oldu.

Son hediyesi ise bir araba kiralayp, Grace'i otobüse bineceği Michigan'a kadar götürmek olmuştu. Grace nereye gitmeyi planladığını Harmony'ye söylememiş, Harmony de bunu sormamıştı; böylesi her ikisi için de daha güvenliydi.

“Kendine dikkat et,” dedi Harmony kısık bir sesle ve Grace’i kucakladı. “Matty ile birlikte sana öğrettiklerimizi de sakın unutma.”

“Unutmam,” dedi Grace. “Söz.” O da Harmony’ye sarıldıktan sonra çantasını yüklenip otobüs terminaline girdi. Harmony, onun içeride kayboluşunu seyrederken buğulanan gözlerindeki yaşları kovmak için gözlerini birkaç kere kırptırdı.

“Tanrım, ona göz kulak ol,” diye fısıldayarak her şeye gücü yeten Tanrı’ya dileğini ilettili ve sonra kiralık Pontiac’ına binip uzaklaştı.

Grace, pencereden onu izlerken gözlerinde yaş yoktu fakat göğsündeki ağrı belirgindi. Daha kaç kere veda etmek zorunda kalacaktı acaba, en iyisi sürekli seyir halinde olmaktı aslında, böylece herhangi bir yerde oradaki insanlara bağlanacak kadar uzun süre kalmamış olacaktı.

Şu belgeler üzerinde hâlâ çok çalışması gerekiyordu ve bunu yapmak için güvenli bir yere ihtiyacı vardı. Otobüs güzergâhlarını gösteren bir haritayı inceledikten sonra Indianapolis’e bir bilet almıştı. Bir sonraki durağının neresi olacağına oraya varınca karar verecekti ama burası kesinlikle tahmin edilmeyen bir yer olmak zorundaydı. Parrish’in Chicago’da bulunması kesinlikle tesadüf değildi. Bir şekilde Grace’in orada olduğunu öğrenmişti. Adamları onun peşindeydi. Demek ki Chicago’ya gelişi, tamamen tahmin edilebilir bir hamle olmuştu.

Bu, bir daha asla tekrarlanmayacak, diye söz verdi kendi kendine. Onu asla aramayacakları bir yere gidecekti ve aniden bu yerin neresi olacağını buldu. Onların bakmayı asla edemeyecekleri. Grace’in Parrish’in adımlarını takip edebileceği bir yer: Minneapolis.

On Birinci Bölüm

Grace, Minneapolis mezarlığından bu kez kendisi için Louisa Patricia Croley ismini seçti. Bu sefer doğum belgesi çıkarmadı. Harmony'nin yasadışı bilgeliğinin incileriyle donatılmış bir kadın olarak Grace'in aynı gün öğleden sonra hem sosyal güvenlik numarası hem bir adresi ve hem de ehliyeti olmuştu. Son ikisi sahteydi. Sosyal güvenlik numarası gerçektir çünkü gerçek Louisa Patricia Croley'e aitti. Bu iş çok kolay olmuştu. Karta ihtiyacı yoktu, sadece numara yeterliydi.

Ertesi sabah Grace, eski püskü, bej rengi bir Dodge kamyonet satın aldı. Araba, paslı görüntüsüne rağmen vites bir şekilde değişiyordu ve arabadan ne herhangi bir tuhaf ses ne de duman çıkıyordu. Grace, peşin parayla, satıcının istediği rakamın dört yüz dolar altına anlaştı. Arabayı kendi üzerine, daha doğrusu Louisa Croley'in üzerine geçirme prosedürü ve fatura işlemleri için bir süre bekledi.

Dışarı çıkıp, kamyonete doğru yürürken içinde tarifsiz bir sevinç duydu. Artık dört tekerleği vardı. İsteddiği zaman yola çıkabilirdi, bilet almasına ya da biletçide kimliği atışe olacak

diye korkmasına gerek yoktu. Kamyonet onun için özgürlük demekti.

Grace, şehir merkezine yakın bir yerde ucuz bir oda kiralamış ve küçük bir araştırma yaptıktan sonra, Wayzata'da bazı müsrif kimselerin evlerinin temizliğini yapan bir temizlik ajansına iş başvurusunda bulundu. Temizlik ajansından daha sağlam bir bilgi kaynağı düşünülemezdi, zira temizlikçiler kimsenin dikkatini çekmezdi. Göl kıyısında oturan bazı diğer ev sahipleri gibi Parrish'in de tam zamanlı bir hizmetli tuttuğunu biliyordu. Fakat bazıları, daha kârlı olduğu için bu konuda dışarıdan hizmet almayı tercih ederdi. Ödenen paranın büyük kısmı temizliği yapan kişinin cebine girmiyordu elbette, dolayısıyla bu işte ciro epey yüksekti. Grace hemen işe alındı.

O gece, hâki yeşili küçük odasında, üzeri topak topak olmuş yatağına uzanıp, uykulu bir halde çevirisini henüz tamamladığı belgeler üzerine düşünüyordu. 1321 yılında Hay oğlu Morvan isminde biri, Kara Niall'ı öldürmeye teşebbüs etmiş fakat neticede kendi kellesinden olmuştu. Bir tür çete reisi olan babasının doğuda toprakları vardı. Bu adam tüm çeteyi toplayıp Creag Dhu kaçaklarına açıkça savaş ilan etmişti. Savaşlar sırasında Niall yakalanıp, Hay zindanlarına atılmış fakat aynı gece bilinmeyen bir yolla kaçmıştı.

Niall, Grace düşüncelerinin dağılmasından korkarak bütününüyle ona odaklanmaya çalışıyordu. Minneapolis'te olmak düşündüğünden de zordu; tehlike yüzünden değil ama burası bir zamanlar Ford'la yaşadıkları, şimdi ise kocasının ve kardeşinin gömülü olduğu şehirdi. Onların mezarına gitmeyi çok istiyor fakat buna cesaret edemiyordu. Sadece kendi adına çok riskli bir hareket olacağı için değil, aynı zamanda buna katlanamayacağını düşündüğü için de... Onların mezarını görmek Grace'i öldürür, duygularının etrafına çektiği

kâğıttan seti lime lime ederdi. Ne kadar olmuştu acaba? İki ay mı? Evet, tam tamına iki ay üç gün. Yeterince uzun bir zaman değildi. Hem de hiç.

Niall'ı düşünmek daha iyi bir fikirdi. Tüm zihnini ona odaklamak aklını korumasına yardımcı oluyordu.

Niall, o kadını seviyordu.

Grace, uyanık kalma halinin sınırlarında dolaşırken rüya gördüğünü biliyordu ama bunun farkında olması, etrafında beliren görüntüleri yok etmeye yetmiyordu. Önceleri Niall ile ilgili rüya görürken hep gözlemci konumundaydı ama bu gece, o da katılımcılardan biri olmuştu.

Rüya bulanık ve belirsizdi ama Grace, Niall ile yatakta olduğunun farkındaydı. Yatak çok büyüktü ve üzeri kürklerle kaplıydı; normal koşullarda böyle bir yatakta Grace kendini değersiz ve kaybolmuş hissedirdi fakat *onunla* birlikteyken üzerlerinde yattıkları yatağın genişliği pek umurunda değildi. Niall yavaşça üzerine çıkarken bedeninin sıcaklığı Grace'in irkilmesine sebep oldu. O anda ikisinin de çıırılçıklak olduğunu ve Niall'ın teninin, kendi tenini kavurduğunu fark etti. Niall ağırdı. Ağırlığının yaptığı baskı neredeyse Grace'i ezecekti ama bedeninin üzerinde yeniden bir erkeği hissetmek öylesine güzel bir duyguydu ki, onu kendine iyice yaklaştırdı. Grace, bir erkeğin ağırlığını üzerinde hissetmeyi, güçlü kolları tarafından sarılmayı, kokusunun burun deliklerine dolmasını, dudaklarındaki tadı ne kadar da özlemişti.

Ellerini onun sırtına doğru uzattı, gergin teninin altındaki sert kasları hissedebiliyordu. Niall'ın siyah saçları ve kafası terden nemlenmiş, bedeni parlamıştı. Kokusu, kontrolü dışında tahrik olan bir adamın kokusu gibi saf, sıcak ve vahşiydi. Bu vahşiliğin sebebi Grace idi ve Grace, bu durumdan son derece memnundu. Niall'ın ona verebileceği her türlü zevki tatmak istiyordu.

Ve Niall sonunda içine girdi. Grace katlanılması güç bir zevkle rüyasında çılgık attı. Onun büyüklüğüyle genişlemiş, ateşiyile kavrulmuştu. Bedeni büzüldü, tek bir hedefe odaklandı, gerildi ve nihayet orgazma ulaştı.

Grace, kasılmalarla uykusundan uyandığında önce bir şey anlamadı, tüm şehvetiyle derin derin nefes alıyor ve göğüs-kafesinin üzerinde yavaş yavaş dinen çarpıntıları hissediyordu. *Niall birkaç saniye önce içinden çıkmış olmalı*, diye düşündü, çünkü onun gidiş gelişleriyle nabız gibi atan kaslarını hâlâ hissedebiliyordu. Niall'ın kollarının arasına kıvrılmak istedi, dokunmak için ona doğru elini uzattı ama...

Hiçbir şey yoktu.

Grace işte tam olarak o anda uyandı ve tekrar derin derin solumaya başladı. Karanlık ve boş odada doğrulup çılgınlar gibi etrafına bakındı. Yaptığı şeyi fark ettiğinde yüreği bir anda korkuyla doldu. Dişlerini öfkeyle, çaresizlikle ve korkunç bir reddedişle birbirine kenetledi.

Hayır.

Kendinden de, hayal dünyasının uyduruk bir ürünüyle onu zevke teslim eden aptal ve aç bedeninden de nefret ediyordu. Hangi cüretle Niall'ı hayal eder, hangi cüretle rüyasında Niall'ın onun bedenini istila etmesine ve ona zevk yaşatmasına izin verirdi? Ford değildi o. Sadece Ford ona dokunabilir, onunla sevişebilir, içindeki cinselliği yalnızca onunla birlikte keşfedebilirdi. O sadece Ford'un yanında çırılçıplak uzanmıştı, sadece Ford'u sevmişti. Yine de onun ölümünden sadece iki ay sonra rüyasında başka bir adamı, başka *ölü* bir adamı görebilmiş ve cinsel hazzı yaşamıştı.

Yatağın içinde dizlerini karnına çekerek büzüldü. Ford'a ihanet etmişti. Bunu yalnızca hayal dünyasında, bilinçaltında yapması bir şey değiştirmiyordu. İhanet, ihanetti. Halbuki rüyasında gördüğü kişi Ford olmalıydı, kendisini korumaya çalışırken hayatını kaybeden Ford.

Hayır, rüyalarında Ford'u görseydi... şimdiye kadar büyük olasılıkla aklını yitirmiş olurdu. Grace'in içinde, Ford'un ve Bryant'ın ölümü, hâlâ kanadığı için dokunmaya cesaret edemediği, taşıması hâlâ çok ağır gelen derin bir yaraydı. Kendini, Kara Niall ile ilgili belgeler üzerinde çalışmaya vermişti çünkü bu, hayat fonksiyonlarını devam ettirmenin ona kalan tek yoluydu. Öte yandan bilinçaltı, uyurken de Niall'a odaklanmaya devam ederek ona çelme takmıştı.

Bedenine de lanet olsun, doğasına da. Uyanık olduğu zamanlarda sanki hisleri de Ford ile birlikte yok olmuş gibi geliyordu halbuki. En ufak bir arzu, en ufak bir gerilim, bir çekim hissetmiyordu. Fakat uykuya daldığında bedeni hatırlıyor ve arzu duyuyordu. Grace, sevişmeyi, sevişmekle ilgili her şeyi; kokuları, sesleri, Ford'un bedenini kendi bedeni üzerinde hissetmeyi, okşamalarıyla gerinip inlemeyi, bedenlerinin birleşip onun içine girdiği andaki tatlı ve ürkütücü hissi, her şeyi çok severdi. Ford tek başına bir kazıya gittiği zamanlar Grace'in içi onun dönüşüne kadar cinsel arzularla yanıp tutuşurdu. Böyle günlerde Ford eve hafifçe gülümseyerek girerdi çünkü sonraki beş dakika içinde kendilerini yatak odasına kapatacaklarını bilirdi.

Grace, kollarını dizlerinin etrafına dolayıp gözlerini boşluğa dikti. Artık biraz sakinleşmişti ve Niall'la ilgili gördüğü rüyayı biraz olsun anlayışla karşılayabiliyor ama bunun bir kez daha olmasını istemiyordu. Bundan sonra yataktayken aklına belgeleri değil, Parrish'i getirecekti. Evet, böylesi daha güvenliydi, çünkü onu hiçbir biçimde çekici bulamazdı: Parrish'in yakışıklı görüntüsünün altında beslediği şeytanın oldukça farkındaydı. Ondan intikam alma yöntemleri bulmalıydı. Sadece ölmesini değil, hakiki adaleti, tüm dünyanın onunla ilgili gerçekleri öğrenmesini istiyordu. İki harikulade adamı nasıl ve ne uğruna öldürdüğünü herkesin bilmesini is-

riyordu. Adalet onu iskalamaya kalkarsa o zaman Grace kendi intikamını kendisi alacaktı.

Nilhayet tekrar sırtüstü uzandı; yeniden uykuya dalmaktan biraz korkuyor ama denemesi gerektiğini de biliyordu. Sabah yedide işbaşı yapacaktı ve ev temizlemek hiç de kolay bir iş değildi. Uyumaya, yemek yemeye ve... ah, Tanrım, ve Ford'a ve Bryant'a, önceki yaşamında sahip olduğu her şeye ne çok ihtiyacı vardı.

Ancak bunun yerine dar ve üzeri yumru yumru olmuş bir yatakta yalnız başına yatıyor, belgeleri Parrish'in aleyhine kullanmanın bir yolunu düşünerek gecenin sona erişini seyrediyordu.

Niall aniden ve kesik kesik soluyarak yatağından fırladıktan sonra okkalı bir küfür savurup tekrar sırtüstü uzandı. Üzerindeki örtüyü, dimdik ve gergin durumdaki cinsel organından uzaklaştırdı çünkü en ufak bir dokunuş tohumlarının yatağın içine saçılmasına sebep olabilirdi. Böyle bir şey, en son on üç yaşında tecrübesiz bir çocukken başına gelmişti, cinsel hayattan mahrum kaldığı sekiz yıllık Şövalyelik döneminde bile olmamıştı.

Rüyasında bir kadının içine girdiğini görüyordu. Henüz birkaç saat önce, kalenin güvenli duvarları arasında yaşayıp, Creag Dhu'da samandan bir şilte karşılığında hünerlerini mutfakta sergilemeyi seçen ve dul bir kadın olan Jean ile geçirdiği arzu dolu dakikaların keyfini çıkarmıştı halbuki, neden böyle bir rüya görmüştü şimdi?

Rüyasındaki kadın ne Jean idi ne de tanıdığı diğer kadınlardan biri. Yine de tanıdık biriydi sanki, gerçi rüyada karanlıkta sevişmişlerdi ve Niall kadının yüzünü görememişti. Kadın, birçok diğer kadın gibi kollarının arasında küçücüktü

ama bunun yanında, onda farklı bir narinlik ve kırılganlık vardı. Bu hali Niall'ı özenli ve kibar davranmaya itmişti. Halbuki kadın kibarlık falan istemiyordu, son derece ateşli ve arzu doluydu, açlığı en az Niall'inki kadar keskindi. Kadın kalçalarını havaya doğru kaldırıp, Niall onun içine girer girmez kendini saran ipeksi sıklığı hissederek inlemiş ve zevk kasılmaları da o anda başlamıştı. Niall, kadının o halini hissedince daha da ateşlenip hızlanmıştı. Tam onunla birlikte orgazma ulaşacağı anda boş bir yatağa, boş kollara ve şiddetli bir hayal kırıklığına uyanmıştı.

Niall, şafak vaktinin yaklaştığını fark etti. Yeniden uykuya dalmak için geç bir vakitti. Kaşlarını çatarak el yordamıyla çakmaktaşını buldu, kandili yaktı. Sonra da ateşin başına doğru yürüyüp ortada kümelenmiş közleri karıştırdı, birkaç küçük odun parçası ekleyip ateşi tutuşturdu. Soğuk hava çıplak bedeninin üzerinde dolaşıyordu fakat soğuğu hissetmedi bile; uyarılmanın etkisiyle neredeyse buharlaşacak gibiydi. Cinsel organı hâlâ sert ve dikti. Hâlâ kadının üzerindeymiş gibi, sanki az evvel onun içinden çıkmış gibi capcanlı hissediyordu.

Kokusu öyle... tatlıydı ki. Niall'ın aklında kalan görüntüler son derece belirsiz ve kısa olmasına rağmen onları hatırladıkça geniş burun delikleri kabarmaya başlıyor, içgüdüsel olarak o anları yeniden yakalamaya çalışıyordu. Temiz ve tatlı bir koku; içinde çiçek özleri bulunan bir parfümün baskın kokusu gibi değildi, hafif ve baştan çıkarıcı, kadının uyanan arzularının heyecan verici misk kokusu...

Hüsrarla biten sonunu saymazsak harika bir rüyaydı. Niall nadiren gülerdi çünkü hayat onu pek fazla eğlendirmiyordu, fakat şimdi, vücudunun erkeksi bölgelerinden yükselen isyana baktıkça dudakları yerçekimine inat yukarıya doğru kıvrılıyordu. Rüyadaki kadın, herhangi gerçek bir kadının

-ki hayatından gelip geçen ve ona zevk veren kadınların sayısı epey çoktu- yapabileceğinden çok daha güçlü bir biçimde onu uyandırmıştı. Gerçekten rüyadaki kadını gibi bir kadına el sürecek olsaydı hiç şüphe yok ki onun üzerinde azarken kendini öldürürdü. Şu anda bile içine girdiğinde nasıl hissettiği, o ateş, ıslaklık ve sıkılık aklına geldikçe... mükemmel uyum dedikleri bu olmalıydı.

Kasıklarındaki nabız hızlandı ve suratındaki belli belirsiz gülümseme, o güne kadar etrafındaki insanlardan hiçbirinin görmediği kocaman, özgür ve kaygısız bir gülüşe dönüştü. Niall en son böyle hissettiğinde on altı yaşındaydı. Bu kez de kendi aptallığına ve gerçek olsun olmasın aklına gelen o zevk hissine gülüyordu. Düşüncelerinin aynı rüyada uzun uzadıya dolaşmasına izin vererek kendine işkence etti, rüya unutmak için fazla baştan çıkarıcıydı.

Odun parçalarının arasından minik bir alev kendini gösterince daha büyük bir kütüğü ateşe attı ve sonra gömleğini üzerine geçirdi. Ekoseli kumaşı da kalçalarının etrafından beline dolayıp, artan kısmı omuzlarının üzerine attıktan sonra kalın yün çoraplarını ayaklarına giydi. Yumuşak deri botlarını, adamlarının giyip yıprattığı kısa, kaba *brogaich*'lere tercih etti ve bunları giydi. Kendi kalesinde bile olsa dışarıya asla silahsız çıkmazdı, dolayısıyla bir sonraki adımı, küçük bir hançeri botunun içine, biraz daha büyüğünü de beline sokuşturmak oldu. Kılıcını da üzerine ilıştirmişti ki kapı gü-rültüyle çalındı.

Niall'in kara kaşları hemen çatıldı. Henüz şafak sökmemişti; bu vakitte çalınan kapı ancak yeni bir belanın habercisi olabilirdi. "Gel!" diye bağırdı.

Kapı açıldı, gece bekçilerinin başı, Eilig Wishart o çirkin kafasını odanın içine soktu. Niall'in giyinik olduğunu görünce rahatlar gibi oldu.

Kısaca, “Yağmacılar,” dedi, İskoçça konuşuyordu. Keith Kabilesi’nden belki kendi isteğiyle belki de kovularak ayrılmış bir adamdı ve ovalardan gelenler genellikle İrlandacadan çok İskoçça konuşurdu. Eilig ise bilhassa heyecanlandığında böyle konuşurdu.

“Nerede?”

“Doğu. Hay kavmi olmalı.”

Niall homurdanarak odadan dışarı çıkarken, “Adamları harekete geçir,” emrini verdi. Eilig’le aynı fikirdeydi; son yıllarda Hay’lı Huwe, Creag Dhu kaçaklarından gittikçe daha fazla nefret eder olmuştu, çünkü önceden onun himayesinde olan çok geniş bir alanda hâkimiyet sağlamışlardı. Bruce’a karşı da çeşitli protestolarda bulunmuş, İskoçya’nın dört bir yanından toplanan bunca kaçağın kendilerine beladan başka bir şey getirmeyeceğini söylemişti. Robert, kaleye yaptığı gece ziyaretlerinden birinde, doğu komşularına karşı uyanık olması konusunda Niall’ı uyarmıştı. Gerçi uyarıya gerek yoktu çünkü Niall herkese karşı daima uyanıktı.

Niall, atların hazırlanmasını birebir kontrol ettikten sonra mutfakları basıp kendisi ve adamları için yiyecek içecek hazırlama işini hızlandırdı. Akşam yemeği için büyük ekmek somunları şimdiden fırına verilmişti ve yulaf lapası devasa bir kazanda fokurdamaya başlamıştı bile.

Dünden kalma bayat ekmekten iri bir parça koparıp birayla ıslattı. Bir yandan yerken bir yandan da sağa sola emirler yağdırmaya devam etti. Jean ve diğerleri bir o yana bir bu yana koşturuyor, çuval çuval yulaf taşıyor, ekmekleri, peyniri ve tütsülenmiş balıkları paketliyordu. Kadınlar etrafa korku dolu gözlerle bakınsalar da son on dört senedir yaptıkları gibi yine Niall’a güveniyorlar, onun her türlü sorunun üstesinden geleceğine inanıyorlardı.

Niall, kalenin iç avlusuna indiğinde avlunun delişete ka-

pılmış çiftçilerle dolu olduğunu gördü. Dışarıdaki tehlikeye karşı korunmak için içeriye girmelerine izin verilmişti. Tüm bu hengâmeyi meşalelerin parlak ışığı aydınlatıyordu. Hazırlanan atlar avluda toplanıyor, Niall'ın adamları yemek çantalarını almak ve diğer küçük savaş hazırlıklarını tamamlamak için atlarından aşağıya iniyorlardı. Dışarıdan gelen yaralılar düştükleri yerde kımıldamadan yatıyor, diğerleri kimi zaman onların etrafından hızla dolanıyor, kimi zamansa üzerlerinden atlıyorlardı. Yaralı yaşlı bir kadın, tüm yaralıları daha iyi korunabilmeleri için bir araya toplamaya çalışıyordu. Erkekler huysuz ve sinirliydi ve bazı kadınlar, kaybettikleri kocaları, çocukları için ve belki de yağmacıların elinde göğüs gerdikleri zulmü düşünerek ağlıyorlardı. Bazı kadınlar ise sessizdi ama kıyafetlerindeki yırtıklar, kilitlenmiş dudaklarının söylemeyi reddettiği hikâyelerini ele veriyordu. Çocuklar ya annelerine iyice sokulmuş yatıyorlar ya da feryat figan ağlıyorlardı.

Bunun adı savaştı. Niall bu resmi daha önce sayısız kereler görmüş, defalarca savaş hazırlığı yapmıştı. Tabii bu durum, ona ait olan mekân ve insanlara yapılan saldırıları önemsemeyeceği anlamına gelmiyordu. Avluyu saran kargaşa haline bir düzen getirmeye çalışan ve liderlik vasıflarının izlerini üzerinde taşıyan yaşlı kadının bulunduğu yere doğru yürüdü. Kadını tombul kolundan tutup bir kenara çekti. “Kaç saat geçti?” diye sordu hızlıca. “Kaç kişilerdi?”

Kadın, önünde adeta yükselen, uzun ve iri adama baka kaldı; siyah saçları girdaplar halinde geniş omuzlarının üzerine düşüyordu ve gözleri cehennem kapıları kadar soğuk ve karanlıktı. Onu hemen tanıdı. “En fazla bir ya da iki saat olmuştur. En az otuz kişilik bir gruptu.”

Otuz. Yağmacı grupları için büyük rakamdı çünkü akıncılık, ancak gizlilik içinde yürütüldüğünde başarıya ulaşırdı.

Son on dört yıldır Creag Dhu'da koruma amaçlı, her gün, her saat mutlaka silahlı adamların en az yarısı bulunurdu. Fakat şu anda o kadar çok sayıda adamın peşine düşülecek ve onlarla dövüşülecekse Niall, yanına alacağı silahlı kuvveti biraz daha artırmak zorundaydı.

Bu sayıda bir yağmacı grup gerçek bir tehdit, geçirtililemeyecek bir hakaretti. Niall hemen misilleme hazırlıklarına koyuldu. Huwe onun geciktirmeden misilleme yapacağını biliyor olmalıydı. Belki de kasten, Niall'ı ve Niall'ın adamlarını kaleden uzaklaştırmak için böyle bir hamle planlamıştı.

Niall, Artair'ı el işaretiyle yanına çağırırdı, Artair da bu davete derhal uydu. İki adam gürültüden ve kalabalıktan biraz uzaklaştılar. Artair, Creag Dhu'daki diğer tek resmi Şövalye'ydi. Kimsesiz bir adamdı ve hiçbir zaman, hatta yedi yıl önce Başefendi'nin ortalığı ayağa kaldıran ölümünden sonra bile inancını kaybetmemiş, son derece dindar bir adamdı. Kırk sekiz yaşındaydı ve saçları grileşmişti fakat omuzları hâlâ dimdikti ve Niall gibi o da her gün adamlarla birlikte idman yapardı. Tarikat'ta öğrendikleri savaş stratejilerinin hiçbirini unutmamıştı.

Niall alçak sesle konuşuyordu. "Adamları kaleden uzaklaştırmak için tertiplenmiş bir hile olabilir bu." Ağzı, ince ve zalim bir çizgi halinde uzanıyordu, gözleri kısık, bakışları buz gibiydi. "Hay, bizim uzaklaştığımızı anlar anlamaz kaleye saldıracaktır. Gözetleyecek kadar yakında olduğunu sanmam, o beceriksiz sersemin bu kadar uyanık olacağını zannetmiyorum. Yanıma on beş adam alacağımı, geri kalanlar burada senin emrinde kalsınlar. Dikkatli ol."

Artair kafasını sallayarak onayladıysa da bakışları endişeliydi. "Sadece on beş kişi mi? Kadının otuz kişi olduklarını söylediğini duydum-"

"Öyle ama bizim adamlarımız iyi eğitildi, değil mi? İkave bir bile adil bir oran değil, çüükü üstünlük hâlâ bizde."

Bunun üzerine Artair alaycı bir edayla güldü. Hay kavmi üyeleri Niall'ın, Artair'ın yardımıyla esash bir eğitimden geçirdiği, yemininden dönen Tapınak Şövalyeleri'ne karşı savaşıyordu. Çoğu İskoç, savaşta hiçbir şey düşünmeden, önüne çıkana yere indirip hançerlemek üzere programlanmıştı fakat Creag Dhu'daki kavimsiz adamlar, mağrur bir Roma lejyonunun sahip olduğu disiplinle saldırıya geçerlerdi. Belki farkındalardı belki değillerdi ama Hristiyanlık âleminin en korkusuz savaşçısı tarafından çeşitli stratejik ve teknik eğitimler yıllardır kafalarına zorla sokulmuştu. Emin oldukları tek nokta, İskoçya'da ortaya çıktığı günden bugüne hiç kimsenin Kara Niall'ı alt etmeyi başaramamış olduğuydu ve onlar bu adama hizmet etmekten gurur duyuyorlardı. İçlerindeki sadakat duygusu, akrabalık ve aidiyet hisleri bir kavme değil, bütünüyle Niall'a yönelmişti. Onun için, bir an bile tereddüt etmeden ölümüne savaşlırdı.

Niall, Creag Dhu'nun emniyette olduğuna kanaat getirdikten sonra adamlarından on beşini seçip onlarla birlikte kalenin dışına çıktı ve hep birlikte şafağın içine doğru dörtlüce ilerlediler. Niall yağmacılara yetişmek için adamlarını ve altlarındaki canavar gibi atları kamçılıyarak iyice hızlandırdı, çünkü onların niyetinin, kendisini Creag Dhu'dan mümkün olduğunca uzağa yönlendirmek olduğunu düşünüyordu. At sırtındayken yüz ifadesi son derece sert ve katıydı. Hay kavmi ölümcül bir hata yaparak Niall'ın kendisine ait olduğunu ilan ettiği topraklarda hırsızlık, tecavüz ve cinayet cürümlerini işlemişti. Niall, Creag Dhu'yu almış, takviye güçlerle kuvvetlendirmiş, kendi amacına yönelik olarak orayı yeniden yapılandırmıştı; Hazine orada güvendediydi ve hiç kimse onu Niall'ın elinden almayı başaramayacaktı.

Huwe aptalın tekiydi ama tehlikeli bir aptaldı. Savunmaya geçme konusunda hızlı, yenildiğini kabul etmek söz konusu

olduğunda inatçı ve sert bir adamdı. Niall hem doğuştan askerdi hem de sonradan eğitim görmüştü ve yok yere adamlarının hayatına mal olan dikkatsizliklerden nefret ederdi. Çoğunlukla Highland bölgesinde, Robert'ın müdahale etmesi beklenen bu türden kargaşaların çıkmasına sebep olmaktan kaçınırdı, çünkü kaçakları ve hainleri Creag Dhu'dan çıkarmayı reddettiğinde bunun kardeşinin başını derde sokacağını biliyordu. Ancak bu kez Niall'in sabrı tükenmişti. Creag Dhu'yu tehdit etmek demek, Hazine'yi tehdit etmek demekti ve Hay bu aptallığının bedelini ölümle ödeyecekti.

İyi bir at, zaferle yenilgi arasındaki farkı ayırt edebilirdi ve Niall da yıllardır adamları için en iyi atları temin etme konusunda gayretliydi.

Güçlü canavarlara birer yudum su içirmek için verdikleri bir dakikalık molayla birlikte yağmacıları kuşluk vaktinde yakaladılar.

Yağmacılar, çaldıkları mallarla dolu bir ovanın ortasında, yine çalıntı ve başıboş bir inek sürüsünü peşlerinden sürmeye çalışıyorlardı. Sabah güneşi, tepede gri bir maske gibi asılı duran sis bulutunun içinden parılıyordu. Etrafta adamların siper alabilecekleri herhangi bir mevzi yoktu. Niall ve adamlarının ormanın içinden çıkıp, gürleyerek yağmacıların üzerine yürüdüğü anda adamlar panik içinde oradan oraya koşuşturmaya başladılar.

Yaşlı teyze haklıydı; düşman kırk kişiden fazlaydı, oran hemen hemen üçe birdi ama bunların neredeyse yarısı yaydı. O sırada Niall'in dişlerinin arasından yabani bir çığlık sesi duyuldu. Takipçi sayılarının son derece az olduğunu fark eden yağmacılar geri dönüp, onlarla çarpışmaya karar verdiler fakat çok kısa süre içinde buna pişman olacaktı.

Çarpışma sesleri tam da Niall'in beklediği gibiydi. Birlik, telaşla düzene girdikten sonra düz ova üzerinde ilerleyerek

hücuma kalktı. Bir dizi silah, kılıç, halta, balyoz ve hatta tırpan sesi havada yükseldi.

“Bekleyin,” diye emir verdi Niall adamlarına, “onların gelmesini bekleyin.”

Adamlar epeyce yayılarak Niall’in yanındaki yerlerini aldılar. Bir araya kümelenmeyerek yan taraftan saldırıya maruz kalma ihtimallerini ortadan kaldırdılar. Çığlıklar atarak yaklaşan düşman, sisle kaplı ovada etrafa yayılarak yaklaşırken Niall ve adamları, yerlerinde kıpırdanıp homurdanan, başlarını sağa sola savuran atları sıkıca tutuyorlardı.

İki taraf arasında henüz üç yüz metre kadar mesafe vardı ve bu üç yüz metreyi aşmak, bütün gece hiç uyumadan at sırtında peşindeki düşmandan kaçan bitkin adamlar için bir hayli yorucu bir görevdi. Dolayısıyla yaya gelenler bir süre sonra yavaşladı, hatta bir kısmı durdu. İnatla ilerlemeye devam edenler ise artık çığlık atmıyor, savaş ateşiyle kendilerini öne atmıyorlardı.

Yürüyen adamların önünde ilerlemekle görevli atlılar, Niall ve adamlarından sayıca üstündü. Niall’in gözü, en önde yaklaşan, kumlu ve karman çorman olmuş saçları arkasında uçuşan genç ve kendinden emin adama ilişti. Bu Morvan olmalıydı; babasına çok benziyordu ve Hay’in hırçın, yabani küçük kardeşiydi. Morvan’ın minik ve hain gözleri Niall’a kilitlenmiş gibiydi.

Niall kılıcını çekti. Bu çift ağızlı kılıç, çoğu kişi için iki eliyle kullanılması gereken bir silahtı fakat Niall cüssesi ve gücü sayesinde neredeyse iki metrelik bir kılıcı bile tek elle sallayabiliyor, diğer eline başka bir silah veya Lochaber baltası alabiliyordu. Dizginleri dişlerinin arasında tutup baltayı boş kalan eline aldı. Eğitimli atı altında titriyor, kasları kıvrılıyor. Morvan ve adamları otuz metreye kadar yaklaştıklarında Niall ve adamları da hücuma geçti.

Niall'ın savaştaki etkisi sert ve sarsıcı oldu. Zırh ve kalkanla savaşıırken üzerindeki elli kiloluk yük onu aşağıya doğru çekiyordu, şimdi ise kuşlar kadar hafif, son derece vahşi ve yabaniydi. Kendisine yönelen bir kılıç darbesini elindeki baltayla engelledikten sonra karşısındaki adamın savunma gücünü kılıcıyla kırıp, onu şişlerken gözlerinden öfke parıltıları yükseliyordu. Niall diğerleri gibi naralar ve homurtularla değil, sessizce, elindeki saldırı hamlesiyle ilgilenirken bir sonraki hamleyi de içgüdüleriyle hissederek dövüştürdü.

Kılıcını henüz adamın böğründen çıkarmamışken arkasını dönüp diğer elindeki baltayı havaya kaldırarak kendisine yönelen yeni bir hamleyi önledi. Kılıcın, baltanın sapına çarpmasıyla yükselen metal sesi kulakları çınlattı ve Niall'ın kolu darbenin etkisiyle sarsıldı. Güçlü bir bacak hareketiyle atı diğer tarafa döndü ve Niall yeni rakibiyle yüz yüze geldi. Morvan ileri doğru atılarak Niall'ı attan düşürmek için var gücüyle atını ittiriyordu.

Niall atını geriye, Morvan'ın ağırlığından biraz uzağa kaçırdı. Morvan lanet okuyarak arkaya doğru esnedi, yeni bir hamle için kılıcını geriye çekerken sararmış dişlerini ortaya çıkardı ve, "*Diolain!*" diye tısladı.

Niall kendisine piç kurusu diye seslenilmesi karşısında kılını bile kımıldatmadı. Sadece bu saldırıyı savuşturmak için önce kılıcını salladı, sonra da baltasını karşısındaki budalanın kafasına gömerek onu neredeyse ortadan ikiye ayırdı. Ani bir hareketle silahını kurtardıktan sonra yeni rakibini bulmak için etrafa bakındı fakat ortalıkta kimseler kalmamıştı. Adamları da onun kadar etkili çalışmışlardı demek. Az evvel atlarının üzerinde olan I Hay kavmi mensupları artık ölümün onur kırıcılığı içinde yere serilmişlerdi. Dört bir yana kol ve bacakları saçılmış, kanları, güzel yeryüzünü çamur gölüne çevirmişti. Bedenlerinden artakalan parçalar ve kan kokusu ölümlerini işaret ediyordu.

Niall, kara gözleriyle kendi adamlarını kontrol etti. İkisi yaralanmıştı, birinin yarası ciddiydi. "Clennan," diye seslendi sert bir ifadeyle ve uyluk kemiğinden yaralanan bir adam ona doğru döndü. "Leod'a göz kulak ol." Ve Niall geriye kalan on üç adamıyla birlikte, yürüyen Hay kavmi mensuplarını yakalamak üzere ilerledi.

Bozgun sinyalleriydi bunlar, çünkü at sırtındaki bir adamın, ayakları üstündeki bir adama karşı üstünlüğü su götürmezdi. Hayvanların kendisi birer güçlü silahtı; çelikten toynakları ve kayda değer ağırlıklarıyla önlerinden kaçamayan insanlara çarpıp onları etkisiz hale getirirlerdi. Niall atının sırtından indi. Kılıcını ve baltasını döndürüp, savurup, önüne çıkanlara bir bir sapladıkça gözlerindeki kana susamışlık kendini iyiden iyiye belli ediyordu. Son derece zarif figürlerle ölüm dansını yapan kara bir ölüm kılıcıydı adeta. Beş adamı yere serdi, içlerinden biri güçlü bir kılıç darbesiyle kellesinden olmuştu. Savurduğu kılıç, insan kemiklerini saniyeler içinde bölük pörçük ederken Niall'da en ufak bir irkilme emaresi yoktu.

Kıyım en fazla iki dakika sürdü, sonra da ovanın üzerine derin bir sessizlik çöktü. Kılıç sesleri yerini ara sıra duyulan iniltilere bıraktı. Niall dikkatlice sayım yaparken kendi adamlarının hiç yara almadan kaçabilmiş olacaklarını beklemiyordu elbette. Genç Odar ölmüştü, Hay kavminden birinin altında yayılmış yatıyordu. Sim ise böğrüne bir kılıç darbesi yemişti ve kanamayı durdurmaya çalışırken ürkütücü bir biçimde lanet okuyordu. Niall onun ata binebilecek kadar iyi olduğuna kanaat getirdi. Öte yandan Goraidh'in alnı kan içindeydi ve bilinci yerinde değildi. Kendisi de dahil hepsinin yarası hafifti. İlk saldırıda yaralanan iki adamı da çıkarınca geriye on sağlıklı adamı kalmıştı. Bunlardan ikisi de orada kalıp yaralılara yardım edecek ve inek sürüsünü Creag Dhu'ya geri getirecekti.

“Muir, Crannog, siz Sim’le Clennan’ın yanında kalın. Yaralıları ve sürüyü getirme işine yardım edin.” İsmi söylediği iki adam geride bırakılmaktan hoşnut değillerdi ama bunun gerekli olduğunun farkındalardı.

Niall ve adamları geldikleri hızla geri dönemezlerdi çünkü atlar artık yorulmuştu. Niall onları sabit bir hıza ayarladı. Yeni bir savaşa doğru ilerlerken savaşçı yüreği, göğüs kafesinde vahşi bir ateşle çarpıyordu. Rüzgâr bir yandan uzun saçlarını havalandırıyor, bir yandan da dövüş terini kurutuyordu. Bacakları, altındaki güçlü hayvana kenetlenmiş, ateşi onun ateşine, teni tenine karışıyordu. Kalın yünden ekoseli kumaş, belinden aşağıya uzanarak İskoç eteği halini almıştı; jockey pantolonunun, çorapların ve sıcak, koyun postu iç çamaşırının elinden aldığı özgürlüğü ona geri veriyordu. Niall kendi pervasız vahşiliği içinde çok mutluydu.

Şövalyeler’den beklenen fiziksel özellikleri görmezden gelmişti; saçlarını uzatmış, sakalını tıraş etmiş, nefret ettiği koyun postu çamaşırları fırlatıp atmıştı. Neticede onlardan biri olmuştu fakat kalbinde her zaman İskoçya’yı, vahşiliği ve özgürlüğü, dağları ve sisi, gençlikten gelen canlılığı özleyen bir taraf kalmıştı. Şövalyeler’in sunduğu savaşlı yaşam ona çekici gelmişti, yaşı ilerledikçe tam olarak ne yaptıklarını öğrenmiş ve bu sorumluluğun ve sadakatin yükünü omzuna almayı kabul etmiş, ama yine de İskoçya her zaman onun ruhunun bir parçası olarak içinde yaşamıştı.

Şimdi evindeydi ve her ne kadar fiziksel bağımsızlığını kazanmış olsa da çok daha ağır bir yükle bağlanmıştı; yaşamını öncekinden çok daha katı bir biçimde yöneten bir yük. Valcour neden onun gibi sadık ve isteksiz bir Şövalye’yi seçmişti ki? Yoksa onun kolaylıkla ve isteyerek eski topraklarına ve eski hayatına döneceğini, bir zamanlar bir Tapınak Şövalvesi olduğuna dair arkasında hiçbir iz bırakmayacağını ve dola-

yısıyla Hazine'yi daha iyi koruyabileceğini mi düşünmüştü? Acaba Valcour, Niall'ın tek bir gizli indirim hariç içtiği tüm yeminlerden muafiyeti kabullendiğini tahmin etmiş miydi? Halbuki bu gizli olan, işlerinde en büyüğü ve en acısıydı, çünkü bu, Tarikat'ı yok edenleri korumaya hizmet ediyordu.

Onun yerine Artair seçilemez miydi? Zaruri olarak sakahını kesip saçlarını uzatmıştı belki, diğer türlü ölüme kur yapmak demek olacaktı fakat bunun dışında içtiği bekâret ve hizmet yeminlerine sadık kalmıştı. Artair bir an bile şüphe etmedi ve bir an bile olanlar için Tanrı'ya lanet okumadı, inancından asla dönmedi. Huzura ereli, kalbini nefretten temizleyeli, teselliye duada ve savaşta bulalı uzun zaman olmuştu. Artair hem iyi bir savaşçı hem de iyi bir yoldaşı.

Ondan iyi bir Gardiyan olmazdı. Niall ne Kilise'yi ne de Tanrı'yı affetmişti. Kendisinden de, Valcour'dan da, yemininden de nefret ve şüphe ediyor, lanet okuyordu ama sonuçta dönüp dolaşıp hep aynı gerçeğe yüzleşiyordu: Gardiyan oydu. Valcour iyi bir seçim yapmıştı.

Niall, Hazine'yi korumak için Hay'li Huwe ile karşılaşmaya gidiyordu ve kan davasının tam da o gün başladığının oldukça farkındaydı. Ayrıca Hay kavmi mensuplarının çok daha fazla kan kaybedeceğinden de şüphesi yoktu. Huwe savaş mı istiyordu? Güzel, o halde savaş olacaktı.

İkinci Kısım

NIALL

On İkinci Bölüm

“*Fear-gleidhidh*.” Grace bu iki kelimeyi kendi kendine mırıldanarak tekrar etti. Bilgisayar ekranında beliren sözcüklerin yerlerini değiştirerek cümlelerin gerçek anlamına ulaşmaya çalışıyordu. *Fear-gleidhidh* “gardiyan” demekti; Grace bu ifadeyle o kadar çok karşılaşmıştı ki artık onu bir görüşte tanıyordu. Son aylarda, şu kahrolası İskoçça kâğıtlarla harcadığı süre zarfında, kimi zaman farklı yazım biçimleri onu yanıltsa bile pek çok kelimeyi ezberlemişti. İskoçça konuşmayı öğretme sözü veren ve Grace’in, belki ortaçağın karman çorman İskoçça tümce bilimini çözmesinde yardımcı olur diye boş bir umudun peşine takılıp, satın aldığı iki yüz dolarlık kaset setinin yardımıyla bile hâlâ birkaç cümleyi çevirmek saatler alıyordu.

Bu *cunhachd* da neyin nesiydi Tanrı aşkına? İskoçça/İngilizce sözlüğün ilgili sayfasını parmağıyla yukarıdan aşağıya taradı fakat böyle bir kelime yoktu. Acaba “sabit” anlamına gelen *cunbhalach* olabilir miydi? Ya da “hüküm” anlamına gelen *cunbhalachd*? Hayır, ilki olamazdı. Doğru okuyorsa cümle şu şekildeydi çünkü: “Gardiyan *Cunhachd* sahibidir.” Kelimenin büyük harfle yazılmasının illa ki bir anlamı olması

gerekmiyordu fakat cümlelerin “Gardiyan Sabit sahibidir” anlamına gelmediği kesindi.

“Gardiyan Hüküm sahibidir.” Grace, fiili yanlış okumuş ya da cümleyi karıştırmış olma ihtimaline karşı kelimeleri bir milyonuncu kez yeniden düzenledi. Kurs yardımı almadan İskoççayı sökmek, bugüne kadar üzerinde çalıştığı bütün diğer dillerden çok daha zor ve vakit alıcıydı. Yine de artık epeyce yol kat etmiş sayılırdı.

Silik harfleri tam manasıyla seçebilmek için kâğıdın üzerine iyice eğilip, yakın gözlüğünü takıp söz konusu metni yeniden inceledi. Hayır, sözcük kesinlikle “sahibidir” idi. Buradaki tek sorun *Cunhachd* kelimesiydi. Bunun üzerine dikkatini bu kelimeye verdi. Sanki “n” harfi lekeli gibiydi. Acaba bu “n” değil de “m” olabilir miydi? Yeniden sözlüğü eline alıp bu kez *cumhached* kelimesini aradı ve işte, zafer Grace’in olmuştu. *Cumhached* “güç” demekti.

“Gardiyan Güç sahibidir.”

Grace elini kafasına götürdü; uzun saçlarını tarayıp parmaklarının arasından geçirdi. Şimdi bir de *güç* kelimesinin eşanlamlılarını düşünmeliydi. *Otorite, hak, kudret, irade*. Anlamsal olarak aralarında çok küçük farklılıklar olsa da hepsi cümlelerin gidişatına uyuyordu. O zaman sorulması gereken soru, Gardiyan’ın ne tür bir güce sahip olduğuydu. Hazine’nin gücü mü, yoksa Hazine’nin mutlak hâkimiyeti mi? Eskilerin dediği gibi para, güç demekti fakat öte yandan Eski Ahit’in ilk tarih kitabı, Hazine’nin “altından daha değerli” olduğunu söylüyordu. Devamında, parasal değere sahip bir hazinenin büyük olasılıkla var olduğu fakat böylesine saygıyla bahsedilen Hazine’nin o hazine olmadığı söyleniyordu.

O zaman bu Hazine neyin nesiydi ve ona bağlı olarak Gardiyan ne tür bir güç elde etmişti? Eğer Kara Niall söz konusu eşsiz Güç’ün sahibi olmuşsa o zaman neden ömrünü

Batı İskoçya'nın ücra bir köşesinde bir dinden dönen olarak geçirmişti? Dindar olması beklenen bir Tapınak Şövalyesi nasıl olmuştu da kılıç kullanma konusunda gösterdiği hünerler kadar şehvetiyle de meşhur bir adam haline gelmişti?

İki saatlik çalışma sonrası Grace'in zihni hâlâ karanlıktaydı. Hazine ya "Tanrı iradesinin bilgisiydi" ki bu yeterince anlaşılması güç sayılırdı ya da "Tanrı iradesinin kanıtıydı" ki bu da aynı şekilde aydınlatıcı olmaktan çok uzaktı. Ayrıca Hazine, "kralların ve milletlerin önünde saygıyla eğilmelerine sebep olan" ve "Şeytan'ı mağlup eden" Güç'ün de sahibiydi.

Grace, ekranda görünen kelimeleri yüksek sesle okudu. "Gardiyan, Efendimiz Yüce İsa'nın İblis'le savaşına benzer bir biçimde, zamanın (ya da mevsimlerin) ötesine geçecektir (ya da seyahat edecek veya yürüyecektir)." Kulağa, Gardiyan, İsa'nın Şeytan'la kavgasını taklit edecekmiş gibi geliyordu fakat bu kavgı, büyük bir güç üzerinden değil, ancak onurlu ve kusursuz bir yaşam sürme amacı ve çabası üzerinden okunabilirdi. Halbuki Grace'in Kara Niall ile ilgili bu zamana kadar okuduklarından çıkardığı sonuca göre Niall, böyle bir amacın yakınından bile geçmemişti.

O halde bu Hazine ve Güç ne anlama geliyordu? Tasavvufi bir açıklaması mı vardı yoksa? Parrish'in, ortada gerçek bir altın olduğuna inandığı aşikârdı ki uzaktan bakıldığında bu, yaptıkları için yeterince sağlam bir gerekçeydi. Yine de Grace dönüp dolaşıp altından daha değerli olan Hazine'ye geliyordu. Ne olabilirdi bu? İçlerinden bazıları korkunç biçimlerde işkence görmesine rağmen yine de Tapınak Şövalyeleri'nin hiçbirisi, Hazine'nin sırrına ihanet etmemişti. Belki de gerçekten bir şey bilmiyorlardı, öte yandan Baş Efendi'nin bildiğine şüphe yoktu ama o da ipe götürülme pahasına da olsa ağzını açmamıştı. Bunun yerine Fransa Kralı'nı da, Papa'yı da lanetlemişti ve takip eden bir yıl içinde hem Philip

hem de Clement ölmüştü. Her ikisi de Tapınak Şövalyeleri'nin Şeytan'la işbirliği yaptığı yönünde kulaktan kulağa yayılan efsaneye inanmıştı.

Grace deminki ağır cümleyi yavaşça yeniden yorumladı. "Gardiyan, Şeytan'ı mağlup etmek için zamanın ötesine yürüyecektir." Bazen sözcükleri modern eşleriyle yer değiştirmek, en mantıklı çeviriye ulaşma yolunda, arada geçen asırlardan doğan mesafeyi kapamaya yardımcı olurdu. Bir kez daha denedi. "Gardiyan, Şeytan'a karşı savaşında, mevsimlerin ötesine geçecektir." Hangi mevsimin? Tarikat'ın yok edilmesini izleyen yıllar mı? Gardiyan, Tarikat adına Philip ve Clement ile savaşmakla mı yükümlüydü? Kara Niall bunun yerine hem yatakta hem de İskoçya'nın dağlarında ve ovalarında savaşmıştı.

Hayır, hiçbirisi yeterince anlamlı değildi ve Grace devam etmek için fazla yorgundu. Dosyayı kaydedip bilgisayarını kapattı. Altı ay içinde Kara Niall'ın Latince, Fransızca ve İngilizce yazılmış tüm savaş hikâyelerini çevirmişti fakat İskoçça bölümlerin hakkından henüz gelememişti. Bununla beraber bazı Latince bölümlerde söylenmek istenenler de tam olarak anlaşılmıyordu çünkü hangi sebepten bilinmez, araya bir *diyet* eklenmişti. Halbuki dikkatli tüketiminin Tapınak Şövalyeleri'nin tarihiyle nasıl bir ilgisi olabilirdi ki? Ve içtikleri su miktarı neden ağırlıklarıyla orantılıydı? Fakat işte orada duruyordu; tam da, Gardiyan'ın sorumluluklarının anlatıldığı uzun paragrafın ortasında: *Victus Rationem Temporis*, içinde bulunduğumuz zamanın, bu zaman için yapılması gereken diyeti.

Grace üzerindeki tişörtü çıkarmak üzereydi ki bir anda duraksadı. Zaman; hem Latince hem İskoççada ortaya çıkan bu zaman kavramı neyle ilgili olabilirdi? Ayrıca Fransızca belgelerde de buna benzer bir şey vardı. Süratle, çalışma masası

olarak kullandığı eski püskü mobilyaya doğru dönüp, aradığı sayfayı bulmak için belgeleri karıştırmaya başladı. “Zamanın zincirlerinden kurtulacak.”

Zamanın ötesine yürümek. Zamanın zincirlerinden kurtulmak. Bu zaman için diyet yapmak. Aralarında ortak bir nokta olmalıydı ama Grace bir türlü anlayamıyordu. Hepsi de zaman ögesine kilitlenmişti ama acaba bu metaforik mi yoksa kavramsal bir yöneliş miydi? Zamanın, Tapınak Şövalyeleri’yle nasıl bir bağlantısı vardı?

Oturup, üzerinde kafa patlatarak çözebileceği bir bulmaca değildi bu; çevirileri tamamlamalıydı, artık tünelin ucundaki ışığı görebiliyordu. Belki üç hafta, en fazla bir ay içinde İskoçça bölümler tamamlanmış olacaktı. İskoçça en zor bölüm olduğu için bunu sona bırakmıştı ve aslında yaptığı çevirilerden de emin değildi ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Sonuçta Tapınak Şövalyeleri’nin altınlarının bulunduğu varsayılan yer dışında bir şey öğrenip öğrenemeyeceği meçhuldü.

Yatmak için soyunduktan sonra bilgisayarını özenle kapatıp tüm kâğıtları bilgisayar çantasına koydu ve son olarak çantayı yatağın hemen yanına, kolayca erişebileceği bir noktaya bıraktı. Aniden kaçması gerekirse tüm bunları toplamaya çalışmakla vakit kaybetmek istemiyordu.

Işığı söndürüp, dar ve yumru yumru olmuş yatağın üzerine uzandı; kirli pencereden dışarıyı, hafifçe yağan karı seyretiliyordu. Mevsimler değişmiş, yaz yerini güze, doğadaki çok renklilik yerini kışın donuk ve monokromatik gölgelerine terk etmişti. Önceki hayatının sona erişinin üzerinden tam sekiz ay geçmişti. Bu sürede hayatta kalmayı başarmıştı belki ama gerçek anlamda yaşadığı söylenemezdi.

Kalbinin içi de kış mevsimi kadar kasvetli ve katıydı. Parrish’e duyduğu nefret acısını bastırıyor; acı, el değmeden

ve hiçbir biçimde azalmadan bir kenarda bekliyordu. Grace onun orada olduğunu ve bir gün onun üzerindeki kontrolünü kaybedeceğini biliyordu. Zamanı geldiğinde bedel ödenecekti.

Harmony'ye her gün dua ediyordu. Onun sayesinde aniden ülke dışına kaçması gerektiği takdirde kullanabileceği Louisa Croley ismine ait bir pasaport edinmişti. Onu aldıktan sonra Louisa ismini terk edip kendine başka bir isim ve yeni bir iş edindi. Marjorie Flynn iki ay kadar yaşamış, iki ay sonra o da ortadan kaybolup yerini Paulette Bottoms'a bırakmıştı. Düşük ücretli yeni bir iş ve yeni bir ucuz oda. Minneapolis-St. Paul bölgesi Grace'in, hiçbir eski tanıdığına rastlamadan kendini içinde kaybetmesine yetecek kadar geniş bir alana yayılmıştı. Dolayısıyla isim değişikliği yaparken zorluk yaşamıyordu. Harmony'nin tavsiyelerine uyarak arkadaş edinmiyordu. Elinden artakalan paranın her kuruşunu bir kenarda topladı ve bu şekilde neredeyse dört bin dolar biriktirdi. Bir daha asla, cinayetten sonraki saatlerde olduğu kadar çaresiz ve yardıma muhtaç kalmamalıydı.

Artık *kalamazdı* da zaten, beş parasız olsa da kalmazdı. Yardıma muhtaçlığının kayda değer bir kısmı, sokak yaşamıyla ilgili cahilliğinden ileri geliyordu fakat artık bu konuda epey bilinçlenmişti. Yüzü ifadesiz ve soğuk bir maskeyle örtülmüş gibiydi ve yürürken her an tetikte, her an hazırды. Bu görüntüsü sezonluk sokak avcılarına kolay bir av olmadığının sinyallerini veriyordu. Geceleri yalnızken, Mateo'dan öğrendiği hareketleri tekrar ediyor, içinde yaşadığı küçük, sıkıcı odaları kendisi için maksimum korunma ve fırsat sağlayacak şekilde düzenliyordu.

Her an silahlıydı. Kendine ucuz bir tabanca satın almıştı. Hem onu hem de bıçağını üzerinde, dışarıdan görünmeyecek bir biçimde taşıyordu. Ayrıca botunun içinde ucu keskin

bir tornavida, gömleğinin koluna geçirilmiş bir iğne ve cebinde de bir adet kurşunkalem vardı. Var olmayan nişancılık becerilerini geliştirmek için uygun bir yer bulmak kolay değildi tabii; bunun için şehirden epey uzaklaşması gerekmişti fakat sonunda başardı. Gerçek bir beceri değilse de bir dereceye kadar etkinlik ve silahla arasında yakınlık kurdu, artık tabancayı üzerinde bir parça da olsa güvenle taşıyabiliyordu.

Önceki hayatından tanıdığı birileriyle yüz yüze gelse bile onların kendisini tanıyacağından emin değildi artık. Uzun ve gür saçlarını sadece yaşadığı odanın mahremiyetinde açıyordu. Çalışırken açık kahverengi, ucuz bir peruk takıyordu. Diğer zamanlarda saçlarını tepede toplayıp üzerine beysbol şapkasını geçiriyordu. Artık aşağı yukarı kırk beş kiloydu, zayıftı. Çukurlaşmış yanaklarında elmacıkkemikleri iyice belirginleşmişti. Kilo kaybını durdurmayı başarmıştı belki ama yemek yerken kayda değer bir çaba sarf ediyordu. Ayrıca gücünü kaybetmemek ve zinde kalmak için düzenli olarak antrenman da yapıyordu. Dondurucu Minnesota kışına karşı kendini korumak için streç kot pantolon, sağlam siyah botlar ve içi kürkle kaplı kot montunu giyiyordu. Bu sırada Harmony'nin eşsiz tavsiyelerinden birine daha uyarak bazı ucuz kozmetik ürünleri satın almış; maskarayı, allığı, dudak parlaticısını nasıl süreceğini öğrenmişti. Böylece manastırdan henüz çıkmış taze bir rahibe gibi görünmekten kurtulmuştu.

Asılan birkaç adam oldu fakat karşılık olarak aldıkları boş, soğuk bir yüz ifadesi ve kısa, net bir "hayır", onları teşebbüslerinden vazgeçirmeye yetti. Grace, bir erkekle karşılıklı oturup kahve içtiğini bile düşünemiyordu. Sadece rüyalarında cinsel dürtüleri uyanıyor, buna bir türlü engel olanıyordu. Kara Niall düşüncelerine öylesine sirayet etmiş, gününün büyük bir kısmını öylesine işgal etmişti ki, onu bilinçaltından çıkarıp atması imkânsız hale gelmişti. Orada öylece duruyor.

rüyalarında yaşıyor, tüm zalimliği, güzelliği, korkunç derecedeki erkeksiliği ve hatta bazen Grace'i korkudan titreten öldürücülüğüyle savaşıyor ve sevişiyordu. Grace, rüyasında hiçbir zaman Niall'ın kendisini tehdit ettiğini görmemişti fakat Kara Niall'ın, kavgada karşısındakini cezasız bırakacak türden bir adam olmadığını biliyordu.

Grace onu rüyalarında gördüğü zamanlarda kendini acı verecek derecede canlı hissediyordu. Normalde içini saran ve onu koruyan boşluk hissini, Niall'ı gördüğü rüyalarından uyandığında muhafaza edemiyordu; onun dokunuşlarına karşı her yanı arzuyla sızlıyor, tüm bedeni tir tir titriyordu. İlkinden sonra iki kere daha birlikte olduklarını görmüş ve ikisi de Grace için epeyce yıkıcı olmuştu.

Bu rüyaları şu anda, tam da uyumaya çalışırken hatırlaması hataydı. Grace bunun farkındaydı ve bu bilinçten doğan huzursuzlukla yatağın içinde döndü. Yeniden aynı şeyi yaşamak için davetiye çıkarıyordu resmen. Yine de sevişme rüyalarının, son dört aydır bilfiil gördüğü savaş rüyalarından daha iyi olduğu şüphesizdi. Niall bir biçimde kıra dökse Grace'in rüyasına girmeyi başarıyordu. Her yeri sarmış kan kokusunun içinden ve etrafa saçılmış vücut parçalarının arasından yürüyerek geçiyordu. Görüntüler o kadar gerçekçiydi ki, Grace ayağı kayan, tökezleyen adamların yere düşüşlerini görebiliyor, birbirine çarpan kılıçların, adamlardan çıkan homurtuların, acıyla yükselen çığlıkların sesini bile duyabiliyor, ölüm sancısı içindeki insanların yüz ifadelerindeki değişimi takip edebiliyordu. Grace'ten katliamla seks arasında bir tercih yapması istense, sonrasında duyduğu şiddetli suçluluk duygusuna rağmen, kesinlikle seksi seçerdi.

Grace, bir saat boyunca yatakta öylece uzandıktan sonra derin bir iç geçirdi ve kendini yeni bir uykusuz gecenin kollarına teslim etti. Yorgundu fakat beyni işlemeye ara vermeyi

reddediyor, belgeleri tekrar tekrar aklından geçiriyor, Niall'i düşünüyör ve Parrish'e karşı makul intikam alma yollarını kafasında şekillendirmeye çalışıyordu. Belgelerin arasında onun aleyhine kullanabileceği bir şeyler bulmayı ümit etmişti fakat baştan sağlıklı düşünebilseydi neredeyse yedi asır önce kaleme alınmış belgelerde Parrish'i suçlayabileceği herhangi bir şey bulamayacağını tahmin edebilirdi. Kâğıtlar onu öylesine büyülemişti ki kendi saplantılarının ötesine geçip düşünmeyi başaramadı. Hayır, eğer Parrish'ten bir biçimde intikamını almayı başarabilirse bu, çok daha dosdoğru bir hareketle gerçekleşecekti, onu kendi elleriyle öldürmek gibi...

Yataktan kalkıp ışıkları yaktı. Bakışları sertti, yumuşak dudakları zalimce kıvrılmıştı. Son sekiz aydır kendini nasıl koruyacağını ve hatta meşru müdafaa sırasında karşısındakini nasıl öldüreceğini öğrenmişti ama soğukkanlılıkla cinayet işleyip işleyemeyeceğini bilmiyordu. Gece ayazının üzerindeki etkisini azaltmak için kollarıyla kendini sarıp, odanın içinde volta atmaya başladı. Parrish'i öldürebilir miydi? Elinde tabancasıyla, karşısına geçip tetiği çekebilir miydi?

Gözlerini kapadı fakat zihninde beliren görüntü, Parrish'i silahla vurması değil, Parrish'in Ford'u ve Bryant'ı vurduğu anda yüzünde beliren o umursamazlık ve hatta can sıkıntısı ifadesiydi. Sonra Ford'un yüzünde aniden ortaya çıkan o boşluk ifadesi ve bedeninin tüm cansızlığıyla yere düşüşü...

Grace önce dişlerini, sonra yumruklarını sıktı. Evet, Parrish'i öldürebilirdi.

O zaman neden bunu hemen yapmıyordu?

Temizlik şirketinde çalıştığı sıralar birkaç kez arabayla onun evinin önünden geçmişti ama ne onu ne de arabasını görmüştü. Zaten görmeyi de beklemiyordu. Evde olsaydı arabası garajda olurdu, ayrıca Parrish bahçede vakit geçirecek türden bir adam da değildi. Grace, onun günlük programı

hakkında hiçbir şey bilmiyordu, günlerini onu takip ederek de geçirmemişti. Bugüne kadar kendini korumak için birtakım önlemler almıştı belki ama ailesinin intikamı için gerçekte hiçbir şey yapınamıştı. Bunun yerine sadece belgelere odaklanmış, bunların içinde işine yarayacak bilgilere ulaşabileceğine kendini ikna etmişti. Böylece bunca zaman boyunca kendini çevirilerin içinde kaybederek aslında bir şey yapmadan yerinde saymış oldu.

Fakat artık kendini kandırma faslı sona ermişti. Ya Parrish'le ilgili artık gerçekten bir şeyler yapacak ya da sessiz sedasız uzak bir yerlere gidecek ve hayatının geri kalanını yas tutup gizlenerek geçirecekti.

Pekâlâ. Bunu yapabiliirdi. Parrish'i takip edip onu öldürecekti.

Grace verdiği kararın ağırlığıyla olduğu yerde kalakaldı. Bir katil hamuruna sahip değildi belki ve bunun farkındaydı. Diğer yandan buna ihtiyaç da duymuyordu; oyunu başlatan Parrish'ti. Eski Ahit'te "Öldürmemelisin," der ama aynı zamanda "Kısasa kısas," da derdi. Grace belki fazla mantıksallaştırıyordu ama ona göre bunun anlamı bir cinayet işlendiğinde toplumun ya da mağdur edilen ailenin, katilin varlığına son verme hakkına sahip olduğuydu.

Her neyse. Yarından itibaren Parrish'in bıraktığı izleri takip ederek onu yakalayacaktı. Onun gibi bir hayvan arkasında mutlaka iz bırakırdı.

Ancak sabah olduğunda Grace'i bekleyen acı bir hayat gerçeği vardı: çalışma zorunluluğu. Tüm gününü bir köşede gizlenip, Parrish'in evini gözetleyerek geçiremezdi. Ayrıca kamyonu her koşulda fark edilebilirdi. Parrish'i adım adım izlemek, bedeneni takip etmek ise çok zordu. Adamın nerede olacağını önceden öğrenmeli ve ondan önce söz konusu mekâna gitmeliydi.

Parrish belki de şehir dışındaydı. Kışları, sık sık daha sıcak iklimlere seyahate çıkar, bazen bir ay boyunca eve dönmezdi.

Parrish'in şehir dışında olup olmadığını öğrenmenin tek bir yolu vardı. Grace, temizlik hizmeti verdiği evden öğle molası için dışarı çıktığında yakınlardaki bir fast-food zincirinde durup ankesörlü telefonda Vakıf'ı aradı.

Parmakları ezberine yerleşmiş olan numaraların üzerinde iradesi dışında hareket etti. Telefon bir kere çaldıktan sonra ne yaptığını fark etti ve o andan itibaren kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Ahizeyi kapatmaya kalmadan karşıdan danışma görevlisinin donuk, kişiliksiz sesini duydu. "Amaranthine Potere Vakfı. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Grace yutkunduktan sonra cevap verdi. "Bay Sawyer bugün ofiste mi acaba?"

"Bir dakika lütfen."

Grace, "Hayır aktarma-" diyecekti ama bekleme müziği çalmaya başladı. Derin bir nefes alıp aynı soruyu Parrish'in sekreterine sormaya hazırlandı. Sesini biraz değiştirmeliydi çünkü bir zamanlar Annalise ile epey yakın olmuşlardı, onu tanıyabilirdi.

"Parrish Sawyer."

Bu yumuşak ve kibar ses tonu, Grace'i olduğu yere mıhladı. Grace paniğe kapılıp, olduğu yerde donakaldı. Ölesiye nefret ettiği bu ses tonu karşısında zihni bulanıklaştı.

"Alo?" dedi, bu kez sesi daha sertti.

Grace güçlkle nefes alıyordu.

"Telefon sapığı mısınız?" diye sordu Parrish sıkılmış ve rahatsız olmuş bir edayla. "Ben gerçekten-" dedi ve o anda durdu. Grace birkaç saniye boyunca onun nefesini duydu. Parrish sonunda, "Sevgili Grace," dedi. "Aradığına çok sevindim."

Grace'in bedeni bir buz kütesinin içine düşmüştü sanki ve bu soğukluğun, dışarıdaki havanın eksi dokuz derece ol-

masıyla hiçbir ilgisi yoktu. Konuşamıyor, hareket edemiyor, yalnızca bembeyaz, soluk parmaklarıyla ahizeyi öylece tutuyordu.

“Konuşamıyor musun, canım? Seninle konuşmak istiyorum, aramızdaki bu korkunç yanlış anlaşmayı düzeltmeliyiz. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyorsun. Aramızda hep özel bir ilişki olmuştu ama bunun ne kadar güçlü olduğunu sen kaçıp gidene kadar fark etmemişim. Lütfen izin ver, sana yardım edeyim, hayatım. Her şeyi halledeceğim.”

Kusursuz bir yalancı, diye düşündü Grace. Sıcak ve baştan çıkarıcı ses tonundan samimiyet ve dürüstlük akıyordu. Grace, onu cinayetleri işlerken *görmemiş* olsaydı şu anda ağzından çıkan her bir kelimeye inanırdı.

Parrish, “Grace, tatlım,” dedi yatıştırıcı bir sesle fısıldayarak. “Nerede buluşalım, söyle. Seni alacağım, güvenli bir yere gideceğiz, sadece sen ve ben. Hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak.”

Yalan *değildi* bu. Parrish’in ses tonundaki şey, şehvetti. Grace’in midesi bulandı ve nihayet dehşete kapılmış bir biçimde telefonu kapatmayı başardı. Gözü bir şey görmeden kamyonetine doğru yürüdü. Sanki Parrish ona dokunmuş gibi kirlenmiş hissediyordu kendini.

Tanrım, Parrish nasıl bu kadar yüz­süz olabilir, ona dokunmasına izin vereceğini nasıl düşünebilirdi? Grace, *izin vermek* diye bir şeyin zaten söz konusu olmadığını hemen sonra fark etti. Arabayı çalıştırıp, dikkatlice sürmeye başladı, ilgi çekecek bir şey yapmamaya özen gösteriyordu ama kalbi öylesine hızlı atıyordu ki, neredeyse fenalaşacaktı. Parrish, Grace’in onu o gece görüp görmediğinden tam olarak emin değildi. Dolayısıyla görmemiş olma ihtimalinden hareketle şansını denemiş ve gelmesi için onu ikna etmeye çalışmıştı. Grace’in, Parrish’in onu yakalarsa öldüreceğinden en ufak bir

şüphesi yoktu, şimdi ise öldürmeden önce tecavüz edeceğini de anlamıştı.

Önce kar taneleri arabanın ön camına ince ince düşmeye başladı, Grace listesindeki ikinci eve vardığında ise kar iyiden iyiye hızlanmış, arabanın kaportası üzerinde birikmeye başlamıştı. Grace bu evi hiç sevmezdi; Bayan Eriksson daima evde olur ve gözünü Grace'in üzerinden ayırmazdı. Halbuki televizyon falan izlese bu, Grace'i çok mutlu edecekti. Hiç değilse başka bazı ev sahipleri gibi gevezelik etmiyordu ve sessizlik bugün Grace için bulunmaz nimetti. Sersemlemiş bir halde kendini temizlik işlerinin içinde kaybetti. Süpürgeyi çalıştırırken, paspas yaparken ve toz alırken zihni hiç durmadan işliyordu.

Bayan Eriksson koca bir çamaşır yığını koltuğun üzerine bıraktı. "Briç kulübünden arkadaşlar bana geliyor bu gece, onlara tatlı yapacağım. Ben tatlıyla ilgilenirken sen de çamaşır ları katlarsan çok sevinirim."

Kadın, temizlik hizmetine ekstra ve bedava iş yüklemeye çalışmaktan yorulmamıştı bir türlü. Grace saatine şöyle bir baktıktan sonra, "Üzgünüm," dedi kibarca. "Yarım saat içinde başka bir evde olmam gerekiyor ve yarım saatte ancak yerleri silebilirim." Yalan söylemişti. Bugün nispeten sakın bir gündü, bundan sonra temizlenecek tek bir ev kalmıştı, o da saat dörtteydi. Öte yandan muhtemelen Bayan Eriksson'ın da briç kulübüyle, hatta tatlıyla ilgili söyledikleri yalandı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi kadın sertçe. "Daha önce de isteklerimi geri çevirmiştin, servisi değiştirmeyi düşünüyorum artık. Eğer tavrını değiştirmezsen şefinle konuşmak zorunda kalacağım."

"Eminim sizin için temizlik hizmeti organize etmekten mutluluk duyacaktır."

"Senden bu kadar memnun değilken neden onu kabul edeyim ki?"

"Arzu ederseniz sizin için başka birini ayarlayabilir." Grace kafasını kaldırmadan konuşuyordu. Bir yandan da toz bezini, diğer tüm temizlik malzemelerini taşıdığı kanvas çantanın içine koydu. Sonra da elektrik süpürgesinin fişini prize takıp çalıştırdı. Böylece Bayan Eriksson'ın söylemiş olabileceği her şey gürültüde kaybolup gitti. Grace kendini bütünüyle işine vererek elektrik süpürgesini halının üzerinde bir ileri bir geri sürmeye devam etti. Temizlik şirketinin sahibinde Bayan Eriksson'ın telefon numarası vardı, ona temizlik için başka birini ayarlayabilirdi fakat Bayan Eriksson yine de, parasını ödemediği sürece, ne çamaşırlarını katlatabilir ne de bulaşıklarını yıkatabilirdi.

Bayan Eriksson koltuğa oturup ters ters bakarak çamaşırları katlamaya başladı. Bu sırada Grace'in zihni yeniden Parrish'e kaymıştı bile.

İçindeki her şey, keskin bir iğrenme hissiyle geri çekilmiş gibiydi. Onun kollarının arasında kaldığını hayal bile edemiyordu. Bu iğrenç hayal gerçek olursa Parrish'in yeni bir cinayet işlemesine de gerek kalmazdı çünkü ona dokunduğu anda Grace delireceğine ve kendi kendini yok edeceğine inanıyordu.

Nasıl bilebilmişti ki? Telefondaki kişinin Grace olduğunu nasıl anlamıştı? O kadar hızlı ve tek seferde Grace'i tanımasını sağlayan ne türden öldürücü içgüdülere sahipti bu adam? Bundan daha da önemlisi, o anda Minneapolis polisini arayıp Grace'in yakınlarda olduğunu haber vermiş miydi?

Parrish hemen telefon açtı ama polis merkezine değil, Conrad'a. "Bayan St. John ofisi aradı," dedi, yumuşak, mutlu ve neşeli bir ses tonuyla. "Benim burada olup olmadığımı öğrenmek istedi mutlaka. Telefonu Annalise'nin açacağını düşündü. Telefon şirketindeki kaynağımızla bağlantı kur

hemen, nereden aradığını öğren.” Kolundaki Rolex’e baktı. “Beni tam on ikiyi yirmi üç geçe aradı.”

Conrad’ın cevabını beklemeden telefonu kapattı. Parrish geniş, deri sandalyesine yaslandı, damarlarında dolaşan heyecanla nefesi kesilmişti. Grace! Chicago’dan kaybolduktan sonra geçen altı lanet olası, sinir bozucu aydan sonra kendiliğinden iletişime geçeceğini kim tahmin edebilirdi?

Conrad, onun Chicago’da çalıştığı yeri bulmuştu aslında. Çalıştığı yer, işçilerin çoğunun kayıtdışı çalıştırıldığı bir İtalyan çöplüğüydü. Anlattıkları kadın, Grace’ten daha zayıftı ama bazen elinde küçük bir çanta taşıyordu, kimseyle konuşmuyordu ve kıvrıcık, sarı saçları vardı. Ayrıca aynı kıvrıcık sarı saçlı kadının Newberry Kütüphanesi’nin önünde küçük bir tartışmaya katıldığı da daha önce rapor edilmişti. Newberry ülkedeki en iyi araştırma kütüphanelerinden biriydi, Grace muhtemelen bunu biliyordu ve orası ihtiyaç duyduğu bir kaynaktı. Parrish, bu sayede, Grace’in belgeler üzerinde çalıştığını öğrenmişti ve zaten işinde ne kadar başarılı olduğunu da biliyordu. Grace, yaptığı araştırmalar sonucunda Parrish’in o kâğıtları neden istediğine dair iyi bir fikir edinmiş olmalıydı.

Ve sonra tekrar ortadan kayboldu, söz konusu restorana bir daha geri dönmedi ve hiç kimse onun nerede yaşadığını bilmiyordu. Conrad otobüs hatlarını, trenleri ve uçakları kontrol etti fakat kimse elinde bilgisayar çantası taşıyan kıvrıcık, sarı saçlı bir kadın görmemişti. Ortadan yok olmuştu resmen ve o günden sonra Conrad bile ona dair bir iz bulamamıştı.

Şu anda neredeydi peki? Minneapolis’te mi yoksa başka bir inziva yerinde miydi? Parrish’i neden aramıştı? Telefonda tek bir kelime etmemişti ama Parrish tek bir ince nefes sesinden, arayanın Grace olduğunu anlamıştı.

Her neyse sonunda öğrenecekti. Şu an bulunduğu yeri

değil belki ama en azından nereden telefon ettiğini... Polisin bu türden telefon kayıtlarına ulaşması için elinde mahkeme kararı olması gerekirdi fakat neyse ki Conrad bu gibi anlamsız engellere takılmıyordu. Hiç değilse Grace'i aramaya nereden başlayacağını öğrenebilecekti. Söz konusu olan artık Conrad'ın gururuydu; Grace St. John gibi sıradan ve önemsiz bir kadının kendisinden kaçabildiği gerçeğinin acısını içinde hissediyordu.

Grace'in, Parrish'in ofiste olup olmadığını öğrenmek istemesinin sebebi neydi? Parrish kendi kendine güldü. Yoksa küçük Grace intikam almayı mı planlıyordu? Ne yapabileceğini zannediordu ki? Elini kolunu sallayarak ofise girip ona silah mı çekecekti? Binadaki güvenlik tedbirlerini o da biliyordu, lobiden öteye geçemeyeceğinin bilincinde olmalıydı.

Gerçi belki de Parrish onu kendine çekmek için geçmesine izin verirdi. Sonra da onu kolaylıkla alt edip yakalayabilirdi.

Geç saatlere kadar ofiste kalırdı örneğin; böylece bina ıssızlaşır ve Grace de kendini daha güvende hissedirdi. Güvenlik görevlilerine başka yöne bakmaları için talimat verir fakat Grace'in şüphelenmemesi için işi çok fazla da kolaylaştırmazdı. Sonra ofis kapısının arkasında gelmesini bekler, gelince üzerine atlar, üzerinde her ne silah varsa onu kendisine yöneltmesine fırsat vermeden ele geçirirdi.

Ve belki de ona sahip olmak için daha rahat ve uygun bir yere gitmeyi beklemeden hemen orada, onu masanın cam yüzeyine sererek işini halledirdi. Grace çırpınır, kaçmak için mücadele eder, Parrish'i tekmeler, Parrish onu yatıştırır, kulağına bir şeyler fısıldar ve insanı hayrete düşürecek kadar şehvet uyandıran ağzını öperdi. Grace, onun altında, yumuşacık ve alabildiğine çaresiz kalırdı.

Parrish bu düşüncelerle tamamen tahrik olmuştu, nefesi kesik kesikti. Tek seferin Grace'e yetmeyeceğini düşündü.

Grace'in ağzına boşalmak ve ayrıca onun da boşaldığını hissetmek, kadının zevk içinde Parrish'in ismini yüksek sesle haykırdığını duymak istiyordu.

Sonra Parrish onu öldürecekti. Ne büyük bir kayıp, fakat gerçekleşmesi gereken bir cinayet olacaktı bu.

"Roseville'deki McDonalds'da, ankesörlü bir telefondan aramış," diye rapor verdi Conrad. "Onu gören olmamış."

"Roseville." Parrish düşünüyordu. Merkezin hemen kuzeydoğusunda bulunan bir banliyöydü orası. "Geri dönme ihtimaline karşı mekânı gözetlemek için adam koydun mu?"

"Evet." Conrad hemen ilk anda önlemine almıştı bile. Genel olarak insanlar alışkanlıklarına bağlı yaratıklardı; aylar, hatta yıllar boyunca aynı rutine sadık kalabilirlerdi. Grace, bu noktada son derece tahmin edilemez biri olduğunu kanıtlamıştı fakat Conrad onun hemen başka bilinmez mekânlara yelken açacağına ihtimal vermiyordu. Grace şehirde kalmaya devam ederse er ya da geç tekrar McDonalds'ın önünden geçecekti, bugün değilse yarın. Yarın değilse bile belki haftaya bugün. Conrad sabırlı bir adamdı, bekleyecekti.

"Geri dönmüş demek," diye mırıldandı Parrish düşünceli bir ses tonuyla. "Cesur kadın, sence de öyle değil mi? Buraya geri döneceğini asla tahmin etmezdim. Sence beni öldürmeyi mi deneyecek?"

"Evet," diye yanıtladı Conrad ruhsuz bir tavırla. Minneapolis'e dönmesinin başka mantıklı bir açıklaması yoktu çünkü burası onun için çok tehlikeliydi.

"Belki de bunu denemesi için ona izin vermeliyiz." Parrish gülümsüyordu. Gözleri arzuyla parıladı. "Bizi bulmasına izin verelim, Conrad ve onun için hazırlanalım."

On Üçüncü Bölüm

“Niall, dün gece rüyamda yine seni gördüm. Bu kez sa-
vaşmıyordun, sevişmiyordun da. Şöminenin önünde ses-
sizce oturmuş, kılıcını temizliyordun, o kadar. Mutsuz de-
ğil belki ama merhametsiz görünüyordun, sanki insanlığın
sonunu getirecek bir yükü omuzlarında taşıyormuşsun gibi.
Ne düşünüyordun? Seni böylesine yalnız yapan şey nedir?
Tapmak Şövalyeleri’ni, ölen arkadaşlarını mı düşünüyordun?
Yoksa seni bu kadar katılaştıran başka bir şey mi var? Karde-
şin kralken sen bir kaçak olarak yaşamak zorunda kaldığın
için mi sinirlisin?”

Grace yazdıklarından rahatsız olmuştu, parmaklarını klav-
yeden çekti. Niall ile ilgili rüya görmek bir dereceye kadar
kabul edilebilirdi ama ona mektup yazmak bambaşka bir şey-
di. Sanki onunla gerçekten iletişim kuruyordu, sanki Niall
yazdıklarını okuyup ona cevap verecekmiş gibi hissediyordu
ve bu, rahatsız ediciydi. Son sekiz aydır aralıksız devam eden
stresli günler, Grace’e elbette psikolojik anlamda zarar ver-
mişti, kendisi de bunun farkındaydı ama yine de tamamen
çıldırılmamayı diliyordu.

Önceden yaptığı gibi elektronik ortamda bir şeyler yaz-

maya devam etmek istemişti fakat zihni günlük olayların ayrıntıları üzerinde düşünmeyi reddettiği için yapamadı. Artık rutin bir hayatı yoktu ve ortada rutin bir şeyler olmadan, rutinin dışı detayları yakalamak da mümkün değildi. Ekrandaki bomboş sayfanın karşısında durup, bir süre bekledikten sonra, içinde bulunduğu gün hakkında yazacak bir şey bulamayıp vazgeçmişti. Ne unutmaması gereken randevuları ne paylaşacak yeni haberleri ne de bunları paylaşacak kimsesi vardı. Günler, sessiz ve anlamsızca geçiyordu. Grace'i ayakta tutan iki şey vardı: Parrish'e duyduğu nefret ve çeviri işi.

Niall, her ne kadar hayali bir varlık olsa da Grace'in renksiz yaşamındaki her şeyden çok daha canlıydı. Adeta gerçek gibiydi, sanki hemen kapının öteki tarafında, görünmez fakat varlığı asla inkâr edilemez gibiydi. Niall'ın efsaneleri, Niall'ın tarihi, Grace'in hayatında kalan tek renkti. Onun sayesinde hâlâ hayattaydı, onun sayesinde içinde hâlâ bir parça yaşama gücü ve tutku vardı. Grace, bir daha yaşayan hiçbir varlıkla konuşamayacağını düşünürken Niall'la konuşabiliyordu. Onun için önce ve sonra arasındaki uçurum çok derindi; artık o eski utangaç, kitap kurdu, görece masum kadından geriye hemen hemen hiçbir şey kalmamıştı. Grace de artık bir bakıma Niall kadar gerçekdişiydi.

Grace, yalnızlığını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Bir başınalığın yarattığı türden bir yalnızlık değildi; yanına bir arkadaş, anlattıklarını dinleyen bir kulak, karşılıklı dedikodu yapıp, çene çalıp güleceği birine özlem duyduğu falan yoktu. Daha önce tarif bile edemeyeceği türden bir yalnızlıktı bu; ana gemiyle bağlantısı kopmuş ve kavramların ötesinde, geniş bir boşlukta fark edilmeden sürüklenip giden yalnız bir astronot gibi hissediyordu kendini. Aslında, Harmony Johnson'un hayatına girmesiyle birlikte dostluğun fısıltısını duyar gibi olmuştu fakat orada kalması, Harmony'nin hayatını

tehlikeye sokması demekti. Ondan sonra da, yani altı ay önce Minneapolis'e geri döndüğü günden beri kimseyle doğru dürüst konuşmamıştı. Sabahları tek başına uyanıyor, fiziksel olmasa bile zihinsel tecrit halinde çalışıyor ve akşam olunca yine tek başına uyuyordu. *Yapayalnız*. Ne kadar da ıssız ve boş bir dünya.

Grace'in rüyasında Niall yalnızdı. Tıpkı Grace gibi yapayalnız. Etrafında yüzlerce insan olsa bile yalnızdı çünkü onda keşfedilmemiş, başka hiç kimsenin var olduğunu bilmediği bir şey vardı. Ateşin altın rengi parıltısı, çukurda kalmış gözlerini ve çıkık elmacıkkemiklerini gölgeleyen sert ve belirgin yüz hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı. Niall, hünerli elleriyle silahını temizleyip tamir ediyor, bıçak ağzı boyunca uzun parmaklarıyla gidip gelerek kılıcın etkinliğini azaltacak herhangi bir kırık, çatlak olup olmadığını kontrol ediyordu. Tüm dikkatini elindeki işe vermiş, adeta dünyadan soyutlanmıştı.

Sadece bir kere kafasını kaldırıp, rüyada açıklanmayan bir şeyi duymak istermiş gibi kımıldamadan bekledi. O anda kara saçları geniş omuzlarının üzerinde dalgalandı, siyah gözleri kısıldı. Duruşu, gardım almış, tetikteki vahşi bir hayvanı andırıyordu. Neyse ki herhangi bir tehdidin olmadığını anlayınca yavaşça rahatladı. Yine de Grace, karşısındaki bu adamın tetikte olma halinin hiçbir zaman, tam anlamıyla, kaybolmayacağını hissediyordu. O, Gardiyan'dı.

Grace bir an için Niall'in omzuna dokunmak, o savaş aletleriyle ilgilenirken yanı başında, ateşin karşısında oturmak istedi. Varlığıyla orada, onun yanında olur, böylece yalnız olmadığını ona hissettirirdi. Hem belki bu şekilde Grace de yanına bir teselli, bir yoldaş bulmuş olurdu. Ancak ne yazık ki rüyasında ona biçilen gözlemci rolünün içinde hapsolmüştü, ona daha fazla yaklaşmıyordu. Sonunda uyandı.

“Senin yanında olsaydım...”

Yazdığı cümleye irkilerek baktı. Sözcükler onun bilinci dışında yazılmıştı; parmakları klavyenin üzerinde kendiliğinden hareket etmiş ve ortaya bu cümle çıkmıştı. Grace, dehşete kapılıp kişisel sayfasındaki dosyayı kapattı. Elleri titriyordu. *Sanki hâlâ yaşıyormuş gibi Niall’i düşünüp durmayı kesmeliydi artık.* Onu saplantı haline getiriyordu ve bu his çok güçlüydü. Başlarda ona yoğunlaşmak, aklını korumasına yardımcı olması için iyi bir fikir gibiydi fakat ya bu, tersine etki ediyor ve kendini hayal dünyasında kaybetmesine yol açıyorsa? Elektronik ortamda yazdıklarını okuyan herhangi bir psikiyatr onun gerçeklikle ilişkisini kaybettiğini kolaylıkla düşünebilirdi.

Halbuki onun gerçeği, kocasının ve kardeşinin öldürülmesini görmek, buz gibi havada yağmurun altında yere düşmek, karşıdan karşıya geçemeyecek kadar çok korkmak, aç kalmak, üşümek, depolarda uyumak, saldırganlarla boğuşmaktı. Gerçek, Parrish’in sesiyle korkudan donup kalmasıydı. Sadece rüyalarında bulduğu kaçış yolundan başka elinde ne kalmıştı ki?

Grace, önündeki kâğıt yığınlarına, sayfalarca aldığı notlara baktı. “İşim var,” diye mırıldandı. Sesi, insanın içini rahatlatacak kadar normaldi. Kendini altüst olmuş ve kontrolü kaybetmiş gibi hissetse de hâlâ yapacak işi vardı. Sekiz aydır bu sayede hayatta kalıyordu ve kısa bir süre daha böyle sürecekti, gerçi şu lanet olasıca İskoçça onu neredeyse çileden çıkarıyordu.

Bir ya da en fazla iki haftalık çalışmadan sonra artık Tapınak Şövalyeleri’nin de, Gardiyan’ın da, Kara Niall’in da hikâyesi tamamlanmış olacaktı. Böylece, artık her gece uymadan önce saatler boyunca çevirilerle uğraşmayı bırakacak ve Niall da rüyalarına girmekten vazgeçecekti.

O anda zilni beklenmedik bir kederle bulandı. Niall olmadığında sadece rüyalarında bile olsa yaşadığını hissetmesine sebep olan kıvılcım da ortadan kalkacaktı. Başka çeviri de yapmayacaktı, çünkü sektörde bilinen, takma isimle bile olsa başka bir arkeoloji vaktında iş bulamayacak kadar tanınan biriydi. Artık ilgi çekici bulmacalar olmayacaktı. Bugüne kadar tamamladığı heyecanlı işler gibi –ki onu en çok büyüleyen Niall ve Tapınak Şövalyeleri’ydi– büyüleyici işler üzerinde çalışmayacaktı.

Grace’in içinde intikam duygusundan başka hiçbir his yoktu, intikam ateşiyle yapıp tutuşuyordu. Bunun haricinde içinde soğuk bir karanlık, gri bir boşluk vardı sadece, o kadar. Yaşıyormuş gibi yapıyordu. Hayatının geri kalanını kaçarak geçirecekti, kimliği yoktu, onu geleceğe taşıyacak hiçbir şeyi yoktu. Ford’la çocuk sahibi olup beraber yaşlanmak, torunlarını yetiştirmek, belki de Bryant’ın en sonunda aşka ve evliliğe boyun eğdiğini görmek artık sadece birer hayaldi.

Aslında, aklını kaybetmek en iyisiydi.

İskoçça belgeleri kendine doğru çektikten sonra İskoçça/İngilizce sözlüğü açıp kalemını eline aldı.

Her zamanki gibi kâğıtların büyüüne kapılıp gitmesi, son derece ilginç ve önemli bir şeyler okuyormuş hissine kapılması uzun sürmedi.

Çalışmaya başladıktan bir süre sonra ilk cümle ortaya çıktı. “İnsanlık Hakiki Gücü bilmeyecek. Kadeh ve Sarmal Giysi onları güneşe karşı körleştirecek, Taht ve Sancak inkâr edecek, fakat Hakiki Güç, Efendi’nin yerine Gardiyan tarafından Zamanın Perdesi aşılrken ve Hazine, Şeytan’dan korunurken kullanılacak.

“Hazine’den başka hiçbir şey Şeytan’ı alt edemez ve Gardiyan’dan başka hiç kimse Gücü kullanamaz.”

Kulağa İncil’den bir pasaj gibi geliyordu ama Grace, İn-

cil’de böyle bir pasaj olmadığından emindi. Kadeh... Kutsal Kadeh’e, Sarmal Giysi de İsa’nın çarmıha gerilişinden sonra sarıldığı kefene işaret ediyordu belki. Turin Kefeni, İsa’nın kefeni olabilirdi ama çelişkiler vardı; Kefen’in on dördüncü asırdan -karbon testiyle belirlenen tarihten- çok daha önceki dönemlerde de var olduğuna dair iddialar kol geziyordu. Tabii, önceki döneme ait bilgiler başka bir kefene, belki de gerçek olana ait olabilirdi. Fakat tüm bunlar on dördüncü asırda yaşamış bir sahtekârın, nasıl olup da fotoğrafın keşfinden beş asır önce çarmıha gerilmiş bir adamın negatif görüntüsünü taşıyan bir kumaş yaratabildiğini açıklayamıyordu.

“Kadeh ve Sarmal Giysi onları güneşe karşı körleştirecek.” Kutsal Kadeh hiçbir zaman bulunamamıştı, tabii eğer varlığını hâlâ korumaya devam ettiyse. Belki de Kefen’in hakikiliği ile ilgili tartışmalar, insanları inancın gerçek doğasına karşı körleştiriyordu; yeni görüşler üreterek birbirlerinin görüşlerini çürütmekle öylesine meşgullerdi ki, resmin bütününe görmekten aciz kaldılar.

Tapınak Şövalyeleri kefenle bağlantılıydı. Zamanında Haçlılar adına Mağriplilerle savaşmış ve Kudüs’ü kazanmışlardı; ayrıca Zeytindağı’ndaki Tapınağı çok daha uzun bir süre işgal etmişlerdi. İşgal sırasında Tapınağı azimle kazmışlar, bu sırada belki de Yahudiliğin başlangıç dönemlerinden kalma pek çok esere ulaşmışlardı. Gerçekte hangi hazineleri ele geçirdiler peki... hangi Hazine’yi?

Tapınak Şövalyeleri’yle ilgili suçlamalardan biri, onların yanlış tanrılara tapındığıyla ilgiliydi. çünkü Zeytindağı’ndaki Tapınağı işgal ettikten sonra, inşa ettikleri her mabette kemikli ve katı bir erkek yüzü; asırlar sonra Turin Kefeni’nde ortaya çıkan yüzün aynısı bulunuyordu.

Devamında Kefen’i topraktan çıkardıkları söyleniyordu. ayrıca Tapınak’ta bulunduğu yer de onun gerçekliğine dela-

letti. Peki ama başka ne bulmuşlardı? “Kadeh” ve “Sarmal Gıyısı” ile beraber “Taht” ve “Sancak” da listelenmişti fakat “Hakiki Güç” başka bir şeydi, bugüne kadar tanımlanmamış bir şey.

“Gardiyan, dünyayı Şeytan Vakfı’ndan koruyacak.”

Grace bu kelime oyunu karşısında derin bir of çekti. Şeytan Vakfı dediği İblis’in ta kendisi olmalıydı ama neden doğrudan söylenmemişti ki? Görünüşe göre ortaçağ yazarları bile kendilerini laf kalabalığı yapmaktan alıkoyamamışlardı.

Bu arada *Vakıf* kelimesi bile Grace’in aklına eski, mutlu günleri getirmeye yetmişti. Ford ve Bryant’la birlikte küçük çanak-çömlek parçalarının peşinde koştukları ve bulduklarında yüzeylerindeki kumu, kiri elleriyle temizledikleri, bundan büyük bir haz duydukları veya yere oturup yarıya kadar toprağa gömülü durumdaki bir kemiğin üzerini küçük bir fırçayla temizlemeye çalıştıkları günleri... Üçü de işine âşıktı ve Amaranthine Potere Vakfı, dünyada arkeologların ömür boyu çalışmak isteyecekleri birkaç kurumdan birisiydi. Bağımsız olarak finanse edilen vakıf, sadece büyük ve önemli kazılarla değil, dramatik olaylardan çok, detaylar hakkında bilgi sağlayabilecek daha küçük kazılarla da ilgileniyordu. Bryant bir keresinde, Vakıf’ın dünyada elekten geçirilmemiş toprak bırakmayacağını söylemişti.

İşte o anda Grace taş kesildi, girdiği şokun etkisiyle gözbebekleri küçüldü. Potere... Güç. *Amaranthine Potere Vakfı*. Ebedi Güç Vakfı.

Aradaki bağlantıyı nasıl daha önce yakalayamamıştı? Diller ve çeviriler onun uzmanlık alanıydı halbuki. Daha önce görmeliydi, anlamalıydı.

Bu kadarı da fazlaydı. Mantıklı değildi. Koca bir vakıf, Tapınak Şövalyeleri’nin Hazine’sini bulmak için mi işletiliyordu? Bu uğurda harcanan para, bulunabilecek herhangi bir hazinedeki altın miktarını çoktan geçmiş olmalıydı.

“Hazine’nin değeri altından daha büyüktür,” diye kendi kendine fısıldadı Grace. Para için değildi o zaman, belgeler bunu kanıtlıyordu. Güç. Tapınak Şövalyeleri bir tür gizemli Güç’ün sahibiydi ve hayatlarını bu gücü korumaya adanmışlardı.

Grace kalkıp volta atmaya başladı. Bir yandan da zihnindeki yapbozun parçalarını doğru yerlerine yerleştirmeye çalışıyordu. Vakıf, insanların Güç denen şey her neyse ondan haberdar olmalarını *engellemek* için kurulmuş olabilir miydi? Parrish, işi sapkınlığa vardırarak, söz konusu Gücü gizli tutmak için, belgelerin varlığından haberdar olan herkesi öldürmesi gerektiğine mi inanıyordu yoksa? Gardiyan gibi mi davranıyordu?

Hayır, bu teori pek çok açıdan savunulamazdı. Her şeyden önce Vakıf’ın gardiyanlık yapacağı bir şey yoktu. Belgeler asırlar önce kaybolmuştu ve arkeolojiyle ilgili bir parça bilgisi olan herhangi biri, belgelerin bugüne çıkmasının mümkün olmadığını bilirdi. Kâğıtlar kolay bozulurdu. Zaten bu yüzden iki asır öncesinden kalma orijinal belge sayısı bile çok azdı, ki iki asır yedi asra nazaran çok daha kısa bir süreydi.

Hayır, mistik güç falan yok, unut bunu, doğru ve yanlışın büyük mücadelesi falan da yok, diye düşündü Grace. Artık bitap düşmüş, yorgunluk zihnini bulandırmıştı. Sebep büyük olasılıkla paraydı, bu kadar basit. Muhtemelen Parrish, Tapınak Şövalyeleri’nin Hazine’sinin büyüklüğünün, düşünülenin çok ötesinde olduğuna inanıyordu ve buna inanmak için de ikna edici sebepleri olmalıydı. Vakıf’ın yöneticisi olarak bu Hazine’ye ulaşmak için istediği kadar para ve emek harcama imkânı vardı. Altınları kendi yararına kullanmanın bir yolunu bulmuş olmalıydı. Vakıf muhtemelen görüldüğü gibi sadece arkeolojik çalışmalar yapan bir kurumdu, varlığının arkasında herhangi bir şeytani maksat yoktu. Burada kötü olan Vakıf değil, Parrish’ti.

Öte yandan kurum 1802 yılında, Parrish dünyaya gelmeden çok önce kurulmuştu ve o zaman da ismi “Ebedi Güç” idi.

Aradan geçen tüm bu yıllar boyunca finansmanın kaynağı neresi olmuştu? Amaranthine Potere’nin ilk kurucusu kimdi? Bu zamana kadar nasıl ayakta kalmıştı? Grace’in bildiği kadarıyla kurumun herhangi bir kaynak sağlayıcısı yoktu.

Grace, Vakıf’ın son derece ileri teknolojiye dayalı bilgisayar sistemlerine sahip olduğunu da biliyordu; sıradan bir arkeolojik araştırma kurumundan beklenenin çok ötesindeydi. O halde bağışçıların listesi, eğer varlarsa, niye gizleniyordu? Vakıf, kâr amacı gütmüyordu; yapılan bağışlar vergi indirimine tabiydi, dolayısıyla bağışçıların listesi kamuya açık olmalıydı.

Keşke kurumun bilgisayar sistemine girebilseydi, belki bir şeyler yakalayabilirdi.

Tabii bunun için ciddi korsanlık becerilerine ihtiyaç vardı ve bu iş, Grace’i aşardı.

Ama Kristian Sieber’i aşmazdı!

Grace bu fikri hemen aklından savuşturdu. Birine yerini bildirmek de, Kris’i bu işe karıştırmak da çok tehlikeliydi.

Yine de düşünmeden edemedi; acaba bilgisayar sistemine girebilseydi hangi bilgilere erişirdi? Belki de sadece bağışçıların listesine ulaşırды ki bu da onun işine yaramazdı. Öte yandan Parrish’in ajandasına ulaşabilseydi bu hiç fena olmazdı.

Dudaklarını ısırdı. *Hayır. Kris’i aramayacağım.*

Yerine oturup tekrar belgelere odaklanmaya çalıştı. Aradan bir dakika geçmeden yeniden derin düşüncelere dalmıştı bile.

Çalışırken hep bir an gelir ve beyinde ampuller yanardı. Türlü sözdizimi kuralları ve kelimelerle aylarca süren mücadelelerin ardından o güne kadar topladığı bilgi ve dil aşinalığı

belirli bir eşiğe ulaşır, o anda sinapslar birbirine bağlanır ve vay canına! Bir dakika önceki mücadele, yerini *okuyabilmenin* rahatlığına bırakıverirdi. Dil kendini ona açar, harfler anlamsız sesler çıkarmaktan vazgeçip gerçek kelimeler olarak belirirdi.

Yerine oturduktan üç dakika sonra eski dilin sinapsları işte böyle birbirine bağlanmıştı.

“Gardiyan, Ana Kilise’yi alt etmek için Bilgi’yi elinde ve Kendine Yakın tutar, zira Yüce Tanrımızdan gelen Güç, İnsanoğlunun aklından daha Büyüktür. İşte bu nedenle Gardiyan, ömrünün sonuna kadar Yüce Tanrımıza hizmet Edecektir.

“Bu Amaç uğrunda Gardiyan, Zamanda Yolculuk eder, bedeni yiyecek ve içeceklerle Hazırlanır, Yıllar ona vız gelir. Bin yıl bile geçse Şeytan Vakfı’yla Savaşmayı Sürdürecektir, çünkü Gücü ancak o kullanabilir.”

Zamanda yolculuk? Grace sözcüklere bakarken gözlerini kırıştırdı. Ne yani, Gardiyan zaman yolcusu muydu? Bu aptal düşüncenin o çağlardan bugüne kadar gelebildiğine inanamıyordu. Ortaçağ âlimleri o dönemde henüz yuvarlak bir Dünya’yı bile algılayamamışlardı; bir uçtan bir uca dolaşan, tuzaklarına düşecek bir ahmağı silip süpürmeyi bekleyen ejderhaları resmederlerdi.

Fakat görünüşe göre Tapınak Şövalyeleri bu saçmalığa inanmakla yetinmeyip, bedeni söz konusu yolculuğa hazırlamak için özel bir diyet keşfetmişlerdi. “Zamanın Diyeti” denen şey başka ne olabilirdi ki?

Grace merak içinde diyet bölümünü çevirdiği kâğıdı bulup çıkardı. Diyeti tekrar tekrar gözden geçirmesine karşın herhangi olağanüstü bir durum göremedi. İlk önce kişinin kilosu, son derece dâhiyane bir fikirle, bir varil dolusu suyun içine oturtulup yer değiştiren su miktarını ölçmek suretiyle

tanı tamına hesaplanırdı. Sonra, kişinin ağırlığına göre, kişinin tuz, dana ciğeri ve diğer pek çok yiyeceğe ve elbette suya olan ihtiyacı özel bir formülle hesaplanırdı.

Sedyum, demir ve diğer tüm eser mineraller bakımından zengin bir diyet, diye not almıştı Grace. Sonuçta kötü bir diyet programı değildi, ciğer dışında tabii; ciğer zaman yolcusunun kolesterol seviyesini fırlatırdı.

Grace bir elinde diyet sayfasını tutup tekrar İskoçça belgelere döndü.

“Bedeni hazır hale getirilen Gardiyan, Çeliği Taşa çarparak kendisini Seçilmiş Zamana Taşıyacak olan Işığın Kıvılcımını bulur.”

Grace neye uğradığını şaşırmıştı. Dayanamadı. “Siz man-yak mısınız? Ne halt etmeye çalışıyorsunuz?” dedi. Gözünü kâğıttan ayırmıyordu. “Kendinizi elektrik akımıyla öldürmeye mi çalışıyorsunuz?” Bedenlerini bilinçli olarak demir ve suyla doldurup bir çeşit elektrik kaynağı oluşturmuşlardı. Bu deneyin kobay fareleri kimler olmuştu acaba ve içlerinden hayatta kalmayı başaran var mıydı?

Sayfanın geri kalanı matematiksel formüllerle doluydu. Seyahat edilecek yıl sayısını, içtikleri su ve uyguladıkları elektrik akımıyla kontrol edebileceklerine inandıkları alenen ortadaydı. İlginç bir yaklaşımdı belki ama o dönemin insanları elektrikle, hatta onu kontrol etmekle ilgili ne bilebilirdi?

Bir sonraki sayfaya geçtiğinde Grace’in tam anlamıyla kanı dondu.

“Ve Şeytan, Parrish diye çağrılacak.”

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Grace.

★★★

“Kris, Grace ben.”

Telefonun diğer ucundaki bir anlık sessizliğin ardından bir çığlık duyuldu. “Grace!”

“Şşş,” diye uyardı onu Grace. Eliyle gergin bir biçimde ankesörlü telefonun çelikten kordonuyla oynuyor, Kris’i bu pisliğin içine sokma hakkı olup olmadığını bir kez daha düşünüyordu. Hemen hemen tüm geceyi ayakta, belgeleri tekrar tekrar okuyup olaylara mantıklı yaklaşılmaya çalışarak geçirdi fakat en nihayetinde vardığı nokta, sıradışı olayların ancak sıradışı hamleler getireceği olmuştu. Son sekiz aydır Grace’in yaşadığı hiçbir şey sıradan sayılmazdı. Vakıf’ın bilgisayarlarında bir şey bulabilirdi de, bulamayabilirdi de ama içinde bulunduğu koşullarda, Grace’in keşfedilmemiş bir alan bırakma lüksü yoktu.

“Sorun yok. Annemle babam Florida’da. Sen neredesin? İyi misin?”

“İyiyim,” diye yanıt verdi Grace hiç düşünmeden. İyi, göreceli bir kavramdı. Ölmemiş, yaralanmamıştı ve aç ya da açıkta değildi. Fiziksel olarak iyi durumda olduğu varsayılabilirdi. Ruhsal durumu ise başka bir meseleydi. “Benimle en son konuştuğundan beri... herhangi bir sorun yaşadın mı? Parrish veya adamları sana bir şey sordular mı?”

“Bilmiyorum, belki de sormuşlardır. O gün eve bir dedektif geldi ama daha önce konuştuğum adam değildi. Kimlik kartını gösterdi gerçi, fakat sahte olup olmadığını anlayamam ki ben. Daha önce zaten yanıtladığım birçok soruyu tekrar sordu, aynı hikâyeye sadık kaldım ben de. O akşam modemini tamir etmiş, sana üzerinde çalıştığım bir programdan bahsetmiştim, sonra da sen bana ödeme yapıp gitmiştin. Hepsi bu. Kendi çalışmalarınla ilgili hiçbir şey anlatmamıştın bana.”

Grace rahatlayarak derin bir nefes aldı. Gelen adamı resmi dedektif de olabilirdi, Parrish’in adamlarından, Kris’in anlattığı hikâyenin doğruluğunu teyit etmek isteyen biri de. Yine de Kristian paçayı kurtarmıştı, bilgisayar kurdu çalışkan ço-

cuk görüntüsü onu korumuştı. Onunla ilk kez tanışan biri, baytlar ve bilgisayar programları dışında hiçbir şeyle ilgilenmediğine kolaylıkla inanırdı.

“Sen neredesin?” diye sordu Kris bir kez daha.

“Bilmemen senin için daha güvenli.”

“Evet, doğru, o zaman ne oldu?” Sesi eskisinden daha olgun ve kendinden emin çıkıyordu. “Cinayetleri senin işlemediğini biliyorum, yardıma ihtiyacın varsa söylemen yeterli.”

Kris’in bu sorgusuz sualsiz inancı, Grace’e öylesine dokunmuştu ki, boğazındaki düğümü temizleyip yeniden konuşmaya başlaması saniyelerini aldı.

“Bana yardım edersen yasaları çiğnemiş olacaksın.” Onu uyarma ihtiyacı duyuyordu, zira vicdanı hâlâ Kris’i aradığı için onu suçlamaya devam ediyordu.

“Biliyorum,” dedi Kris soğukkanlılıkla. “O geceyle ilgili bildiğim her şeyi onlara anlatmamakla ve para çekmen için bankanın bilgisayar sistemine girmekle zaten yasaları çiğnemiştım. Arkadaşlar arasında bundan daha ağır bir suç olabilir mi?”

Grace derin bir nefes aldı. “Pekâlâ. Alarm sistemlerini çalıştırmadan Vakıf’ın bilgisayarlarına girebilir misin?”

“Tabii ki.” dedi Kris. Kendinden son derece emin konuşuyordu. “Sana daha önce de söylemişim, her zaman bir arka kapı vardır. Tek yapmam gereken bunu bulmak. Fakat kapalı bir sistemse sahaya gidip oradan halletmem gerekir. Sorun olur mu?”

Grace tekrar derin bir nefes alıp, eskiden Vakıf ofislerine gidip geldiği nadir zamanlarda bilgisayarlarla ilgili gördüklerini hatırlamaya çalıştı. “Sanırım kapalı sistem.”

“Gece yarısı operasyonu yapabilir miyiz?” Sesi istekliydi. Kris gerçek bir bilgisayar korsanıydı, yasadışı eylemlerini gerçekleştirmek için sonuna kadar giderdi.

“Hayır.” Harmony belki ona üst düzey profesyonellikle korunan bir binaya alarmları çaldırmadan girebilmenin yolunu göstermemişti fakat en doğal yoldan nasıl gizlenebileceği konusunda bazı ipuçları vermişti. “Gündüz vakti, bakım ekibindenmiş gibi içeri gireceğiz. Kimseye görünmeden o kata nasıl çıkacağımızı bilmiyorum ama bunu düşünüyoruz.”

“Sana hep söylüyorum,” dedi Kris. “Her zaman bir arka kapı vardır.”

On Dördüncü Bölüm

Niall devriye gezisinden döndüğü sırada kapıda, yüzünde endişeli bir ifade olan Sim ile karşılaştı. “Artair ile Tearlach avdan dönmedi,” diye bilgi verdi Sim.

Niall kafasını kaldırıp, kararan gökyüzüne baktı. Kışın kısa günler çok hızlı geçiyor, alçalan gri bulutlar yaklaşan daha fazla karın haberciliğini yapıyordu. Rüzgâr, Niall’in saçlarını yüzüne doğru uçuşturuyordu. Çabuk hareketlerle atından indi, saçlarını geriye doğru attı.

Sim’e dönerek, “Cinnteach’i getir,” diye emir verdi. Söz konusu beygir, ismi kadar sağlamdı ve iki atın dayanma gücüne sahipti.

“Başüstüne.” Sim, hemen o anda ahırdan atla birlikte çıkan delikanlıya işaret etti. Bu arada, “Diğer çocuklara da hazır olmalarını söyledim, onlar da gelsin mi?” diye Niall’a sordu.

“Sadece sen ve Iver.” Söz konusu iki adam, Niall’dan sonra Creag Dhu’nun en iyi okçularıydı. Niall yanına sadece bu iki adamı alarak belki de hepsinin birden hayatını tehlikeye atıyordu fakat onun her şeyden çok önem verdiği asıl mesele, kalenin iyi korunmasıydı. Kış soğuğu, Hay’in Creag Dhu’ya düşman kanının ateşini soğutmuştu; bir aydan fazla süredir

hiçbir saldırıda bulunmamıştı. Öte yandan kusursuz birer avcı olan ve havayı koklamayı iyi bilen Artair ile Tearlach'ın, herhangi bir aksilik olmadıysa şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi.

Artair ve Tearlach şafak vakti *fiadh* peşine düşmüşlerdi; daha önce iki kez karda izini sürmüşler fakat bu cingöz yaratık her seferinde onlardan kaçmayı başarmıştı. Tearlach, ilerleyen yaşına bağlı olarak biraz ağırlaşmış olsa da hâlâ kalenin en iyi iz sürücüsüydü. Artair sessizlik, Tearlach sabır küpüydü ve ikisi iyi bir ikiliydi. Niall'a göre Artair, kışın avlanmayı seviyordu çünkü karla kaplı boş ve vahşi dağlar ona kubbeli ve kutsal katedralleri anımsatıyordu. Creag Dhu'da küçük bir şapel vardı ama içinde rahip yoktu. Çünkü din adamları, günah çıkarmak isteyen vahşi kaçakların papazı olmaktan daha güvenli görevlere talip olurlardı. Dolayısıyla şapel uzun süredir boş duruyordu. Niall'a kalsa ne kiliseyi ne Tanrı'yı hatırlamak isterdi fakat Artair bunun yokluğunu güçlü bir biçimde hissediyor ve sonuçta kendi ibadet yerini tabiatta arıyordu. Muhtemelen, ikmal yapmak için kalenin kilerinin yeterince güvenli olduğunu da düşünüyordu.

Niall beş dakika içinde getirilen ata binip tekrar yola çıktı, arada sadece bir parça ekmek ve eti, bir bardak sıcak bira eşliğinde mideye indirecek kadar vakti olmuştu. Tipi, yüzünü tokatlıyordu ama yünlerin ve kürklerin içindeki bedeni yeterince sıcağı.

Üçü birlikte kalenin etrafında daireler çizerek ilerliyor, Artair ile Tearlach'ın ormanın içlerine doğru giden izlerini takip ediyorlardı. İzler kar üzerinde yeterince belirgindi ve kolay takip ediliyordu.

Niall'ın başı dik, burun delikleri şiş, suratı asıktı ve siyah-beyaz ormanı gözleriyle didik didik tarıyordu. Kar doğanın sesini yok etmişti; bir tek kendi geçişlerinin sesi duyul-

lıyordu. onun dışında derin bir sessizlik vardı. Niall, kürek-kemiklerinin arasında karıncalanmayı ve belanın yaklaştığını hissedebiliyordu.

“Dikkat edin.” diye uyardı yanındakileri. Sim ve Iver, olası bir tuzakla karşılaşılırsa üçü birden yakalanmasını diye hafifçe ondan uzaklaştılar.

O gün çıkılan devriyede, ne Creag Dhu arazisine doğru gelen bir insanın ne de Highland midillilerinin izine rastlanmıştı. Fakat eğer Hay yeterince kararlı ve sinsiyse adamlarını kar başlamadan birkaç gün önce gönderip, fırsat kollamalarını salık vermiş olabilirdi. Highland’liler soğuk ve karlı hava koşullarında bile küçük bir mağarada hayatta kalabilirlerdi. Binek hayvanları gizlemek daha zordu belki fakat Hay bile adamlarını yayan gönderecek kadar aptal değildi. Dolayısıyla saklandıkları yerin yakınlarında hayvanlar için akarsu da olmak zorundaydı.

“Karşımıza Hay kavminden biri çıkarsa onu hemen haklayın.” Niall sesini mümkün olduğunca alçak, fakat Sim’in ve Iver’in duyabileceği seviyede tutmuştu. Adamların ikisi de kafasını sallayarak emri onayladı. İkisinin de gözleri fırl fırl dönüyor, etraftaki hiçbir detay üzerinde birkaç saniyeden fazla kalmıyordu.

Ancak Niall, içindeki tehlike çanlarının sesi dışında ormanda herhangi birinin varlığını hissetmiyordu. Son aylarda sıkça başına geldiği gibi, biri onu izlediği zaman bunu fark edebiliyordu. Bazı zamanlar üzerindeki bakışların Hay soyundan birine, diğer zamanlarda ise ona, o kadına, o ruha ait olduğunu biliyordu. Kadının ondan ne istediğini, neden onu izlediğini bilmiyordu ama birileriyle savaştığı zamanlarda, onun bakışlarının sık sık üzerinde olduğunu anlıyordu. Niall’in hayatı tehlikeye girdiğinde kadının duyduğu endişeyi, yara almadan galip geldiğinde ise duyduğu rahatlamayı çoğu

zaman Niall da hissediyordu. Bazen de yataktayken onun varlığını yanında, çoğunlukla üzerinde, sıcak ve arzulu bir kadın olarak duyumsuyordu. Ancak gün geçtikçe ona karşı daha da asabileşiyordu, kadına gerçek anlamda ulaştığı an. onu mahvedecekti.

Kadın, Niall'ı hep uygunsuz zamanlarda izliyordu ama şu anda gittikçe kararan ormanın içinde ilerlerken yanında değildi. Kar taneleri yukarıdan aşağıya doğru döne döne iniyor, inerken de Niall'ın yüzüne buz gibi öpücükler konduruyordu. Niall, karın üzerindeki izleri artık zar zor takip edebiliyordu.

Bir anda Cinnteach'in kulakları öne doğru dikildi ve aynı anda Niall yavaşlayarak tek elini uyarı anlamında havaya kaldırdı. Görünürde hiçbir şey yoktu fakat rüzgârla birlikte burunlarına keskin bir koku geldi. Sim'in hayvanı başını sağa sola savurarak huzursuzlandı.

Niall atından yere indi, sağ eli kılıcının kabzasındaydı. Keskin güdüler, aniden üzerinde dolaşan bakışları hissetti, adeta biri gerçekten ona dokunmuştu. Hızla yana doğru döndüğü anda bir ok ışıltı ve mutlak bir kuvvetle sol omzuna çarpan keskin bir metal sesi duydu.

Büyük bir ağacın arkasında dizlerinin üzerine yığılıp kaldı. Kafasını kaldırıp etrafına baktığında Sim ile Iver'i de orada, her biri bir ağacın arkasından kendisine bakarken gördü. Onlara iyi olduğunu, mevzide ateşe hazır beklemelelerini ve davetsiz misafirleri avlamalarını işaret etti.

Omzunda cehennem ateşi yanıyordu sanki. Tedbir olarak içine ipekten bir içlik giymişti, bu yöntemi kullanması için tüm adamlarını teşvik ederdi. Ok, ipeği delip geçemezdi ve bunu tüm Tapınak Şövalyeleri bilirdi. Ve bir ok, en büyük zararı saplanırken değil saplandığı yerden çıkarılırken verirdi. Kişinin üzerinde ipekten bir giysi varsa kumaş da okla birlik-

te yarannın içine girer ve okun neunu sarardı. Böylece yarannın içine herhangi bir kıymığın girip, iltihaba sebep olmasının önüne geçerdi. Aynı zamanda okun güvenle çıkarılmasına da yarardı.

Niall elini gömleğinin içine soktu, okun etrafındaki ipek kumaşı sıkıca tutup çekti ve biraz zor da olsa sonunda ok, etinden kurtuldu. Niall, duyduğu acı karşısında dişlerini sıktı. İpeğin, okun sivriliğini biraz almış olması gerekiyordu fakat görünüşe bakılırsa verdiği acı hâlâ çok yoğundu. Sırtından aşağıya doğru oluk oluk taze kan aktı, gömleği kirlenmişti.

Acı, Niall'ı her zaman fkelenendirirdi. Niall, yavaşça kendini toprağa bırakıp, yere düşmüş bir kütüğün arkasına doğru srndđđ sırada gözleri iyice kısıldı, ta ki gecenin karanlığında birer küçük nokta haline gelene kadar. Yaptığı her hareket, omzuna acı veriyor ve Niall her seferinde biraz daha öfkeleniyordu.

Kar hızlanmış, zaten yok denecek kadar az olan görüş mesafesini iyice daraltmıştı. Sim ve Iver pozisyon almış, hedefi vurmak için bekliyorlardı fakat etrafta en ufak bir kıpırtı bile yoktu. Niall parmaklarıyla karı eşeleyip bir taş ya da kozalak parçası bulmaya çalıştı. Hatta küçük bir çakıl taşı bile yeterli olurdu, çünkü ince bir ses, büyük gürültülerden daha etkili olurdu böyle zamanlarda.

Evet, işte oradaydı; ıslaklıktan ve kften hamur gibi olmuş küçük bir kozalak. Elindeki kozalağı, kütüğün arkasından doğrulmadan, kendisini vuran okun geldiği yöne doğru fırlatıp attı. Kozalak yere düşerken sanki dikkatsiz biri omzunu kar kaplı bir dala srtmş de dal, üzerindeki yükü dökmüş gibi yumuşak ve hafif bir ses duyuldu.

Yayını germiş, tetikte bekleyen okçunun biri, bir kaya parçasının arkasından yavaşça doğruldu, avcının gözleri hedef

bölgesine kilitlenmişti. O anda yeniden melodik bir ısıklık sesi duyuldu ve Iver'ın fırlattığı ok adamın ensesini delip geçti. Elindeki yaya gerilmiş ok, adamın hissizleşen parmaklarının arasından kurtulup arkasındaki su birikintisinin içine daldı. Adamın gözleri dehşetle açıldı ve ayak parmaklarının üzerinde sendeledi, elini boğazına götürmeye çalıştı. Boğuk bir hırıltının ardından boğazından fişkıran kanla birlikte karların üzerine düştü.

Diğer tarafta Sim de yayını gerdi fakat görebildiği net bir hedef olmadığı için okunu, ileride duran ve gizlenmek için elverişli bir yer teşkil eden kalın çalılıklara doğru rasgele fırlattı. Doğru bir tahminde bulunmuş olmalıydı ki acı bi çığlık sesi gökyüzünü kapladı.

Niall, dikkatlerin o yöne çevrilmesinden faydalanarak yeniden hareketlendi ve ana bölgeye okla vurulduğu noktadan biraz daha yakın olan başka bir ağacın arkasına geçti. Kafasını arkaya doğru atıp, insanın kanını donduran bir kükreme sesiyle birlikte parlak beyaz dişlerini göstererek, avının üzerine atlayan bir aslan gibi gizlendiği yerden fırladı. Onunla birlikte ortaya atılan dört adam bir anda üzerlerine çıkan kanlı hayaletin ve onun devasa kılıcının gazabına uğradılar. Adamlardan biri kendi kılıcını kaldırmayı başardı ve bir süre birbirine çarpan metal sesleri duyuldu. Fakat adam, Niall'in karşısında fazla dayanamadı.

Sim ve Iver da birer ok daha fırlattıktan sonra her biri kendine has çığlığını atarak ortaya çıktı. Bu sırada Niall hançerini elindeki adamın kaburgasına saplayıp kemiğe gelene kadar yana doğru kesti. Adam iki büklüm oldu, Niall ondan uzaklaşıp ikinci düşmanını karşılamak üzere bir dizinin üzerine çökerek kanlı hançerini havaya kaldırdı. Keskin metal adamın yumuşak karnını yardı, Niall sadece elindeki hançeri sıkıca tutmakla yetindi, zira adam kendi hızı ve devinimiyle kendi bağırsaklarını çıkarmayı başarmıştı.

Niall, ikinci adamın da hakkından geldikten sonra luzla ayağa kalkıp çevresine baktı ve Sim ile Iver'in da ellerine geçirdikleri birer adamı alt ettiklerini ve etrafta kendilerinden başka kimsenin kalmadığını gördü. Üçü de nefes nefeseydi ve kafalarından buhar çıkıyordu.

"Omzun nasıl?" diye sordu Iver, Niall'ın omzundaki yarayı işaret ederek.

"Ufak bir şey." Aslında küçük bir yara olduğu doğrudu ama buna rağmen cehennem ateşiyle yanıyordu sanki. Niall öfkeyle atına doğru ilerledi. Artık Artair ile Tearlach'i canlı bulamayacağından emindi. Hay kavminin adamları, yani şu iğrenç tabansızlar, sinsice yaklaşmış, sayıca kendilerinden az olan grubu pusuya düşürene kadar gizlenerek iyi bir plan yapmışlardı.

Niall birkaç dakika içinde aradığı adamları buldu. Artair yere sırtüstü uzanmış, mavi gözleri gökyüzüne dikilmiş hareketsiz yatıyordu. Niall atından indi, eski dostunun cesedinin yanında diz çöküp yüzüne dokundu, elini havaya kaldırdı. Bedeni soğumuş, kolları katılaşmaya başlamıştı bile. Okla kalbinden vurulmuştu.

Niall, arkadaşının İskoç eteğinin kumaşını yüzünü örtmek için yukarıya doğru çekerken, *acı çekmemiş*, diye düşündü. Adamın yüz ifadesi huzurluydu, yersiz yurtsuz kaldığı bu hayatını nihayet sonlandırabilmişti.

"*Adieu, mon ami,*" diye fısıldadı Niall. Tapınak Şövalyesi olarak eğitildiği dönemde ona öğretilen dil Fransızcadı. O dönemden kalan son arkadaşına veda ederken de bu dili kullanmıştı. Hepsi gitmişti işte; Creag Dhu'yu kutsal kabul eden tüm Tapınak Şövalyeleri. Kimisi İskoçya için savaşmış, kimisi eceliyle ölmüş, kimisi de yaşamının son demlerini daha sakin bölgelere çekilerek yaşamayı seçmişti. Bazıları evlenmiş, çocuk sahibi olmuştu, bazıları ise hâlâ ettikleri yemine sadık

yaşıyordu. Artık hiçbirisi Tapınak Şövalyesi değildi; Tarikat'ın hizmetinde kalan tek kişi Niall'dı. Son on dört yıldır böyle devam ediyordu ve bu on dört yıl boyunca Artair hep yanında olmuştu. Artık Creag Dhu'da ona bilgeliğiyle ışık verecek hiç kimse kalmamıştı. Niall yapayalnızdı.

"Tearlach yaşıyor," dedi Sim. Bir yandan da parmaklarıyla adamın boynundaki yaranın üzerine sıkıca bastırıyordu. Karıların üzerine akan kanı incelerken iyice karışmış ve kabarmış saçlarını taşıyan başını iki yana salladı. "Aşırı kan kaybetmiş. Sabaha çıkmaz."

Niall ayağa kalkıp Artair'in cesedini omuzladı. "Belki," dedi. "Ama ölecekse de arkadaşlarının yanında ölecek."

Niall o gece uyuyamadı, odasında bir başına oturup saf ispiroto içerek boğazını yaktı. Sarhoştı fakat ham bira acısına tesir etmiyordu. Omzu zonkluyordu. Yarayı da içtiği birayla yıkamış, mikrobunu alması için lapayla bağlamıştı. Ateşi yükselmişti ama korkmuyordu. Her yaralandığında ateşi hemen yükseldi ama ateşi sonradan yükselenlere nazaran çok daha çabuk iyileştiğini fark etmişti. Yara temizdi, iki gün içinde ağrısı da geçirdi.

Şömineden yükselen ateş, çıplak omuzlarını ve sırtını ısıtıyordu. Kalçalarından aşağıya doğru sarkan İskoç eteği dışındayla çıplak sayılırdı.

Odanın ortasında boş bir noktaya gözlerini dikti, yüzü asıktı. Lanet olasıca Hay'ler! Bütün bir kavmi yok etmedikçe, Highland bölgesini onların kokuşmuş varlığından temizlemedikçe Niall kendini Artair'in intikamını almış saymayacaktı. Çok uzun sürmeyecekti, kış buzluk ellerini dağların üzerinden çektiği zaman o gün gelecekti.

Ancak Niall şu anda sarhoş, ateşli ve derin düşünceleriyle baş başaydı. Onu izleyen, yanında olan kimse yoktu, halbuki şu anda o kadının varlığını hissetmeye ne çok ihtiyacı vardı.

Niall gözlerini kapadı, yalnızlığın sızısını ta derinlerde hissediyordu. Tüm hayatı boyunca özünü oluşturan parçaları dünyanın geri kalanından saklamak zorunda bırakılmıştı. Bruce ile olan akrabalığı, Bruce henüz kral bile olmamışken gizlenmişti. Sonra, Tapınak Şövalyeleri'yle birlikte bu kez kendi doğasını inkâr etmeye zorlanmıştı, oysaki her gece kollarındaki ve belindeki arzu dolu ağırlarla uykuya dalıyordu. Şimdi ise arzularına tam bağımsızlık verebiliyordu belki ama bu kez de Tapınak Şövalyesi olarak geçirdiği ve şu anda olduğu adam haline gelmesini sağlayan o sekiz seneyi sır olarak saklamak zorundaydı. Bunların hepsini bilen Robert'dan bile Gardiyan olduğunu ve tüm hayatına hükmeden lanetli yemini saklaması gerekliydi.

Sadece *onunlayken* hiçbir şey gizlemesine gerek kalmıyordu. Her kim ya da her ne olursa olsun onun, kendisini, ilişkilerine kadar her şeyini, zihninin derinliklerini herkesten çok bildiğini ve tanıdığını hissediyordu. Niall, gecenin karanlık sessizliğinde yanına gelen kadını kollarının arasına alırken onun, Niall'ın her şeyini, nasıl bir adam olduğunu bildiğinin farkındaydı. Ve kadın buna rağmen, kendini ve bedenini ona çekinmeden sunardı.

Niall, dişlerinin arasından ince ince solurken duyduğu arzuyla başı döndü. Onu istiyordu ama rüyalarda değil. Onu gerçekten almak, elleriyle ısıtmak, tatlı ve taze kokusunu burnun deliklerinden içine çekmek istiyordu.

Duyduğu özlem öylesine keskindi ki sanki onun varlığını hissetmeye başlamıştı bile. Avuç içleriyle ipeksi tenine dokunmaya çalışırken ellerini farkında olmadan yumruk halinde sıkıyordu.

Ateş, bira ve özlem birleşti ve işte, kadın karşısındaydı; elleri. Niall'ın çıplak omuzlarının üzerinde yavaşça dolaşıyordu. Niall, kadının, yarasının üzerindeki bezle ilgilediğini

fark etti fakat onun istediği ilgi bu değildi. Ani bir hareketle kadını yakalayıp kendine doğru çekti ve kucağına aldı, bu sırada üzerindeki son birkaç parça giysiyi de çıkardı. Yüzünü tam olarak göremiyordu ama oradaydı işte, önemli olan da buydu. Niall ellerini onun göbeğine koydu, dokunuşlarıyla onu ısıtıyor, nefes aldıkça elinin altında atan kaslarını hissedebiliyordu. Kadının ufak göğüs uçları hemen kabarmıştı, Niall bunun olacağını biliyordu. Hafif bir dokunuşu bile onu uyarmaya yetmişti; parmaklarını onun bacaklarının arasındaki hassas bölgeye, o gizli girişe doğru kaydırsa onu ısıtılmış ve hazır durumda bulacağını da biliyordu.

Fakat bunun yerine elini yukarıya doğru çıkarıp göğüslerini çekiştirmeye, başparmağını göğüs uçlarında gezdirmeye ve nihayet gerginleşen tomurcukları ağzının içine alıp nazikçe emmeye başladı. Kadının içi titremişti ve kendini iyice Niall'a doğru bastırıyordu. Göğüsleri ne kadar da güzel, küçük, dolgun ve yusyuvarlak. Niall aynı zamanda onların son derece hassas ve duyarlı olduğunu ve diğer bazı kadınlara yaptığı gibi onları kabaca sıkmaya kalktığında kadının canını yakacağını biliyordu. Hayatında tanıdığı tüm kadınlardan daha zarıftı o, aynı zamanda hem kırılgan hem de güçlüydü, teni şeffaf ipektendi sanki.

Niall daha fazla bekleyemedi. Ona delicesine ihtiyacı vardı. Hızlı bir hareketle kadını sırtüstü yatırdı. Eteğini bir kenara atıp üzerine oturdu, kadının bacaklarını iki yana ayırarak arasında hareket etmeye başladı. İçine girerken olanları seyretti; kalın aleti, altında ağırlığıyla ezilen yumuşak et için fazla büyük ve fazla kabaydı. Yine de kadın, zevkten geriye doğru kıvrılarak onu içine aldı. Niall, onun sıkılığıyla sarınırken aldığı zevkle dişlerini gıcırdattı. Üzerine eğilerek uzun, yavaş ve derin hareketlerle içine girmeye başladı; ateşin, içkinin ve içinde kaynayan hislerin etkisiyle çılgına dönmüş gibiydi

ama ona o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki, kendini durduramıyordu. Kadın kollarını boynuna dolarken tutkularının birleştiğini, onun duyduğu arzunun da en az Niall'inki kadar büyük olduğunu, onu her şeyiyle kabul ettiğini hissedebiliyordu. Niall bir an için artık yalnız olmadığını düşündü.

Halbuki bu doğru değildi.

Gözlerini açtı. Gördüğü d ş, bir anda yerle bir olmuştu.  ylece oturup kadına sessizce beddua etmeye başladı. Onunla alay ettiği, varlığıyla onu böylesine baştan çıkardığı ve ona en çok ihtiyaç duyduğu anda ortadan kaybolduğu için lanet okudu. Yalnızlık bir kez daha Niall'ın üzerine kara bir bulut gibi çöktü, omuzları bu yükün ağırlığıyla kamburlaştı. Kafası göğsüne doğru düştü, gözlerini kapadı; onun varlığını geri çağırmaya çalışıyordu ama gitmişti, sanki hiç gelmemiş gibi kaybolup gitmişti.

“şimdi neredesin, kadınım?” diye mırıldandı Niall.

Grace yatağından fırlayarak uyanıp silahını eline aldı. Tam arkasında birinin konuştuğunu duymuştu, sesi kulağının içine kadar girmişti. Duvara yaslandı, iki eliyle sıkıca tuttuğu tabancayı odanın içinde bir oraya bir buraya çeviriyor, hedefi yakalamaya çalışıyor fakat hiçbir şey göremiyordu. Oda boş ve karanlıktı, çekili perdelerin arasından sızan sokak lambası ışığı hariç odayı aydınlatan hiçbir şey yoktu.

Grace, birkaç saniye sonra gevşedi ve nefes almaya başladı. Rüyaydı. Sadece bir rüya, ilk defa Niall'ın olmadığı bir rüya. Acaba gerçekten yok muydu? Onu uykusundan fırlatan ses p r zliydi ve derinden geliyordu. Grace, *kadınım* kelimesini duyar gibi olmuştu.

Evet. Niall. Grace gözlerini kapadı, yavaş yavaş, derin derin soluk alıp vermeye, bu şekilde hızla atan kalbini sakinleş-

tirineye çalıştı. Aradan birkaç dakika geçince artık biraz daha rahatlamış ama uykusu kaçmıştı ve o ses kulağında yankılanıp duruyordu.

Derin, sert ve pürüzlü. Tecrübeli, baştan çıkaran bir adamın yumuşak sesi gibi değil, emir vermeye, komuta etmeye alışmış bir adamın sesi gibiydi: bütünüyle kendinden emin ve kararlı. Kısık sesle, ona gerçekten ihtiyacı var gibi sormuştu. “Şimdi neredesin, kadını?”

Grace bir kez daha gözlerini açtı. Rüyaydı. İlk anda sadece Kara Niall’in şöminenin karşısında sessizce oturduğu o kısa sahneyi hatırladı. Bu kez farklıydı, sanki rüya değil de dışarıdan biri onu oraya çekmiş gibiydi.

Grace giderek daha ayrıntılı hatırlamaya başladı. Niall yalnız ve yarı çıplaktı; üzerinde sadece kalçalarını örten bol bir etek vardı, o kadar. Sol omzunun üzerinde koca bir bandaj vardı, belli ki yaralanmıştı. Zeytinrengi teninin üzerindeki bez parçası solgun görünüyordu. Grace gördüğü manzara karşısında paniğe kapılmış, yanına gidip onun iyi olduğundan emin olmak istemişti.

Niall’in elinde metal bir kupa vardı, bir şey içiyor ve boş gözlerle tek bir noktaya bakıyordu. İfadesi hüznüldü. *Yalnızlığı*, onun mutlak yalnızlığı Grace’in içini acıtmıştı. Sonra, Niall gözlerini kapadı ve Grace kendini bir anda onun kollarının arasında, çınlı çıplak halde kucağında buldu; Niall onu okşuyor ve göğüslerini emiyordu.

Hatırladıkları karşısında Grace’in içi titredi, bu sadece bir rüya değildi, fazlasıydı. Bir şekilde orada, o kanepede uzanmıştı, Niall onun üzerindeydi ve içine tekrar tekrar girip çıkarken yüzü gergindi. Bu sırada Grace zevkten ağlayacak gibi olmuş, uzanıp kollarını onun güçlü boynuna dolamıştı.

Ve sonra... sonra hiçbir şey yok. O gitti ve rüya sona erdi, geriye sadece ondan gelen ve Grace’in kulağında yankılanan

o ses kaldı: "Şimdi neredesin, kadını mı?" Sanki orada olması, varasıyla ilgilenmesi, kadınların savaşçı erkeklerle hep bulunduğu türden bir rahatlığı, avuntuyu ona sunması gerektiğini ona eder gibiydi.

Grace orada, onun yanında olamadığı için içinin burkulduğunu hissetti.

Niall'ın görüntüsü hafızasında iyice netleşmişti. Sırtı ateşe dönük oturuyordu ve altın rengi ışık çıplak, geniş ve güçlü omuzlarının üzerine yansıyor, küçük bir ışık halesi de uzun, siyah saçlarının üzerine düşüyordu. Simsiyah saçları göğsünün üzerine saçılmış, içlerinden ince, ipeksi bir tel kaslı karnından aşağıya doğru uçarak inmiş, tam göbek deliğinin üzerine düşmüştü. Uzun bacakları kaslı ve kalındı, Grace'in bir insanda gördüğü en güçlü bacaklardı bunlar. Bu etkileyici kas yapısı, çocukluğundan bu yana kılıç kullanarak, savaşarak, kocaman atlara bacaklarıyla hükmederek, elli kiloluk zırh giyinip *dövüştürerek* geçen bir ömrün ürünü olan kaya sağlamlığında bir kuvvete bağlı olarak inşa edilmişti. Silaha bilenen savaşçı bir bedendi o.

Yine de en nihayetinde insandı, diye düşündü Grace içi titreyerek. Yarası kanıyor, canı yanıyor, kederlendiğinde tek başına oturup içiyor ve suratını asıp bazı kadınların onun bir dediğini iki, hatta üç ettiklerini düşünerek dertleniyordu. Onun yalnızca kendisiyle konuşması Grace'in hayal dünyasının bir parçasıydı.

Eğer ki o... eğer Grace o anda gerçekten onunla birlikte olsa... onu yatağa yatırır, rahat etmesini sağlardı. Biraz ateşi var gibiydi; alnının üzerine soğuk bir bez koysa muhtemelen iyi gelirdi. Öte yandan Grace, Niall'ın çok kötü bir hasta olacağından emindi. Yatıp dinlenmek yerine Grace'le birlikte olmak için ısrar ederdi ve nihayet ellerini Grace'in bluzunun altında gezdirmeye başlardı...

Grace ellerini gözlerinin üzerine bastırarak, “*Kahretsin!*” diye inledi. Nefesi inceliip hızlanmış, vücudunu ateş basmış ve ıslanmıştı. Göğüs uçları sıkışmış ve sertleşmiş, bluzunun ince kumaşı üzerinden iyice belirginleşmişti. Ara sıra Niall ile ilgili erotik rüyalar görmesi zaten yeterince kötüyken, üzerine bir de uyanıkken Kara Niall’la ilgili hayal kurmak, Ford’a ihanetin daniskasıydı.

Grace, soğukluğunu şakağının üzerinde hissedince tabancanın hâlâ elinde olduğunu anladı. Dikkatlice yerine koyduktan sonra tekrar yatmayı düşündüyse de uykusu tamamen kaçmıştı. Göz ucuyla saate baktı. Daha on bir bile değildi; bir saat dahi uyumamıştı demek. Gerçi bu süre, Niall’ın onun bilinçaltının kontrolünü eline alması için yeterliydi.

Grace, sekiz aydır ruhen ölü bir insandı ve böyle de kalmak istiyordu. Bu süre zarfında ne bir kahkahaya ne güneş ışığına ne mavi gökyüzüne ne de fırtınaya şahitlik etmişti. Böylesi daha güvenli ve daha kolaydı; bir şekilde hissizleşmesi, uyuşması gerekiyordu, yoksa hayatta kalabilmesi imkânsızdı. Sonuç olarak onu yaşamaya geri döndürecek hiçbir işaret istemiyordu çünkü bu sadece onu biraz daha güçsüz düşürmeye yarayacaktı, o kadar. Sekiz aydır hiç ağlayamamıştı, onu saran sert buz tabakası, gözyaşlarını da kendinden uzak tutuyordu sanki. Niall, bu kalın buzdan duvarın üzerinde bir çatlak oluşturunuyordu ve bir gün o duvar Grace ile birlikte yıkılıp gidecekti.

Grace, Niall ile ortaya çıkan zayıflığına artık tahammül edemiyordu. Şu kahrolası İskoçça belgelerin çevirisini artık bitirmeli, zihnini temizlemeli ve Kara Niall eziyetine bir son vermeliydi. Parrish’ten bir biçimde öcünü almayı başarırsa belki zihni biraz olsun rahatlar ve iyileşmeye başlardı. Böylece artık bilinçaltı, hayali kahramanlara saplanıp kalma ihtiyacı duymazdı.

Görünüşe bakılırsa uyumak mümkün değildi. Dinlenmesi gerektiğini biliyordu çünkü yarın Kris ile birlikte Vakıf'ın bilgisayar sistemlerine girme planları vardı. Buna rağmen ışıkları açtı. Zilini hiç durmadan çalışıyordu, sakinleşmeyi başarana kadar zamanı çalışarak geçirebilirdi.

Bilgisayarı çıkarmakla uğraşmadı, bunun yerine not defterini ve İskoçça belgeleri eline alıp, odada var olan tek koltuğun üzerine kıvrılıp oturdu; vinil işi, kırık bir mobilyaydı bu. Grace üzerine bir çarşaf örtmüştü ve biraz daha konforlu bir hale getirmişti. Vinil hâlâ gıcırıyor ve çatırdıyordu ama hiç değilse artık koltuk Grace'e yapışmıyordu.

Grace, kalan kâğıtlar arasından bir sayfa seçti ve gerindi. Yine matematiksel formüller vardı ama neyse ki bunlar Latinceydi. Grace kaşlarını hayretle havaya kaldırdı, iki dilin aynı bölümde bir arada kullanıldığını ilk kez şahit oluyordu. El yazıları da farklıydı; biri daha ağır ve öteki daha sade. Formülleri deftere geçirip İngilizceye çevirdi. "Yirmi sene için suyun ağırlığa oranı..." Bu şekilde devam ediyordu. Muhtemelen yolculuk edilmek istenen yıla göre belirlenen net ölçüler verilmişti. Ayrıca gereken voltaj miktarları da not edilmişti. En azından Grace bunların voltaj miktarı olduğunu zannediyordu; o dönem insanının gökyüzünde beliren şimşek işareti dışında herhangi bir elektrik bilgisi olmadığına göre tam olarak neyi ölçmüşlerdi ki? Enerji, evet, ama ne tür bir enerjidi?

Yine de tüm formülleri defterine aktardı, bir yandan da esneyip duruyordu. Karmaşık bir yemek tarifini çözmeye benziyordu bu iş, gerçi bunlar yemek tarifinin yarısı kadar bile ilgi çekici değildi. Grace'i uyutmayı başaracak bir şey varsa o da şüphesiz ki bu formüllerdi.

Grace yüksek sesle okumaya başladı.

"DCLXXV yıl için... Bir bakalım. *D* beş yüz yıl, sonra *C*

geliyor, demek ki yüz yıl daha eklenecek, *L* 50, iki *X*'in her biri için onar yıl ve bir de *V*, yani beş yıl daha. Toplamda altı yüz yetmiş beş yıl eder. Çok da titizmişsiniz herhalde?" diye homurdandı, asırlar öncesinin yazarına duyurmak ister gibi.

Sonra dalgın dalgın 1997'den altı yüz yetmiş beşi çıkardı; bugün zamanda yolculuk yapmak isteyen birinin bu formülü uyguladığında tam olarak hangi yıla kadar gideceğini görmek istemişti: 1322. "Mükemmel bir yıl," diye mırıldandı Grace, bir yandan da esniyordu. "İyi hatırlıyorum." Ne tesadüf. 1322, Kara Niall'ın dönemine denk geliyordu.

Grace sayfayı çevirdi, biraz daha matematik için kendini hazırladı. Fakat orada yazarlar karşısında gözlerini kırıştırmaya başladı. Acaba hâlâ uyku sersemi miydi? Ya da acaba İskoçça belgelerin arasına başka bir kâğıt mı karışmıştı?

Yazılanları bir kez daha okudu ve neden sonra tüm vücudu dehşetle sarsıldı. "Hayır," diyebildi kısık bir sesle. "Bu, imkânsız."

Ama değildi işte, matematiksel formülleri yazan aynı el bunları da yazmıştı:

"Kanıt mı istiyorsun? İsa'dan sonra 1945 senesinde, Gardiyan, Alman canavarı hakladı ve Grace*, Creag Dhu'ya geldi. Niall MacRobert, sene 1322."

Grace kesik kesik nefes aldığını fark etti, tüyleri diken diken olmuştu. Elinde tuttuğu sayfa gözlerinin önünden kayıp gidiyor, üzerindeki sözcükler bulanıklaşıyordu. *Alman* kelimesi bin üç yüzlü yıllarda henüz kullanılmıyordu.

On dördüncü asırda yaşamış bir insanın, yirminci asırda meydana gelen bir olay hakkında nasıl bilgisi olabilir? Bu imkânsızdı. Tabii formül doğru işliyorsa imkânsız değildi.

Ya da zamanda yolculuk yapmayı gerçekten biliyorlarsa...

*İngilizcede "Grace" sözcüğünün "yıllık, güzellik, zarafet, lutuf, erdem" gibi anlamları vardır. (ç.n.)

On Beşinci Bölüm

Kris, Grace'i tanıyamadı.

Ertesi gün, akşamüzeri bir süpermarketin önünde buluşmayı kararlaştırmışlardı. Grace etrafta şüphe uyandırıcı bir şeyler olup olmadığını gözlemlemek için buluşma yerine bir saat kadar önce geldi. Kris'e tam anlamıyla güvenebilmeyi o da isterdi ama içinde bulunduğu koşullarda, kimseye güvenememek için fazlasıyla geçerli sebepleri vardı.

Ve nihayet Kris çok sevdiği 66 model Chevelle'siyle geldi, arabanın motorundan öylesine erkeksi bir homurtu yükseliyordu ki, etraftaki birkaç orta yaşlı adam haset dolu bakışlarını hemen o yöne çevirdiler. Zavallı Kris! Kadınların dikkatini çekmek isterken türlü türlü erkeğin ilgisini üzerinde topluyordu. Onu son gördüğünden beri Chevelle'sinde birkaç ufak değişiklik yapmıştı; örneğin araba, açık yangın söndürme aleti renginde boyanmıştı.

Kris arabayı yolun sonuna park edip beklemeye başladı. Grace bir saattir bekliyordu ve bu süre içinde etrafta herhangi bir şüpheli hareket fark etmemişti ama yine de bir süre daha beklemeye karar verdi. On beş dakika kadar geçtikten

sonra kamyonetinden indi. Park alanına geldikten sonra yağmaya başlayan ve kısa sürede yerleri ince bir zar halinde kaplayan karın üzerinde yürümeye başladı. Kar hâlâ hafif hafif yağıyordu. Dantelsi taneler rüzgârla birlikte dönerek dans ediyordu.

Grace, arabanın yanına varınca camı tıkladı.

Kris, arabanın camını aralayıp sabırsız bir edayla sordu. "Evet, ne vardı?"

"Merhaba, Kris," dedi Grace. O anda Kris'in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

Arabadan inip kapıya tutunarak bir adım geriledi. "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Aman Tanrım."

"Peruk," dedi Grace. Sarı peruğunu, beysbol şapkasını ve güneş gözlüğünü takmıştı. Üzerine bir de on üç kilodan fazla zayıfladığı gerçeğini koyunca eskiden onu tanıyanların şu anda tanımaması gayet normaldi.

Kris, serseme dönmüş bir halde, sırasıyla Grace'in ayaklarındaki botlara, üzerindeki dar kot pantolona, kot monta ve nihayet yüzüne baktı. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı fakat hiçbir şey söyleyemedi. Burnu kızarmıştı. "Aman Tanrım," dedi tekrar. Beklenmedik bir şekilde Grace'in üzerine atlayıp, iki kolunu birden uzatarak ona sınıksız sarıldı ve o şekilde bir süre ileri geri sarsıldı. Grace'in sinirleri çok uzun zamandır bozuktu. Bu yüzden ilk anda içgüdüsel bir hareketle alttan Kris'in ayağına hafifçe vurarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat bunun üzerine Kris'ten boğuk bir ses çıktı ve omuzları sarsılarak ağlamaya başladı.

Grace kollarını ona doladı. "Şşş," dedi, "bir şey yok." Birinin ona dokunmasına izin vermek ve birine dokunmak tuhaf hissettirmişti. Hiç kimseyle fiziksel temas kurmadan o kadar uzun bir zaman geçirmişti ki, şimdi kendini garip ve aç hissediyordu.

“Çok korktum,” dedi Kris, Grace’in beysbol şapkasına doğru konuşuyordu ve sesi titriyordu. “İyi olup olmadığını bilmemek, kalacak yerinin olup olmadığını düşünmek-”

“Bazen vardı, bazen yoktu,” dedi Grace, bir yandan da Kris’in sırtını sıvazlıyordu. “En kötüsü ilk haftaydı. Arabaya binelim mi? Dikkat çekmek istemiyorum.”

“Nasıl? Ah, tabii ya.” Arabanın etrafından güçlkle dolanıp yolcu kapısını açtı, bu nezaketli tavır Grace’in içine dokunmuştu. Kris hâlâ zayıf ve uzun boyluydu ve gözlükleri hâlâ burnunun ucuna doğru düşüyordu ama öte yandan Grace, onun birçok açıdan olgunlaştığını görebiliyordu. Sanki omuzları biraz daha ağırlaşmış ve sesindeki çocuksuluk bir miktar azalmıştı, sakalı bile biraz gürleşmiş gibiydi. Sonuç olarak erkek adam hali, çocuksu görüntüsünden daha iyiydi; onun yaşındaki erkekler orta yaş göbeğiyle cebelleşirken o her zaman yağsız ve ince kalacaktı.

Kris, arabaya binip, kapıyı kapattıktan sonra Grace’e dönüp, onu tekrar incelemeye başladı. Gözleri hâlâ yaşlıydı, bu kez kafasını hayretle sağa sola sallıyordu. “Seni asla tanıyamazdım,” dedi huşu içinde. “Sen, sen *küçülmüşsün*.”

“Zayıfladım,” diye düzeltti Grace. “Boyum hâlâ aynı. Hatta biraz daha uzun,” dedi, ayağındaki üç santimlik topukları işaret ederek.

“İyiymiş,” dedi Kris botlara bakıp gözlerini kırpıştırarak. Sonra da kendi ayaklarına baktı. O sırada Grace, onun yakın zamanda bot giyen bir adam haline geleceğini düşündü. Bot giyen bir erkeğin havası bambaşkaydı. Kadınlar da aynı şekilde... Grace, ayağında botlarla yolda yürüdüğü zaman otoritesinin arttığına inanıyordu.

Kris bir kez daha Grace’in yüzüne baktı, alt dudağı tekrar titremeye başladı. “Yorgun görünüyorsun,” diyebildi ancak.

“Dün gece uyuyamadım.” En yalın gerçek buydu. Kara

Niall'dan gelen o küçük notu okuduktan sonra gözünü bile kırpmamıştı. Ne zaman aklına gelse sırtı karıncalanıyor, derisinin üzerindeki tüm tüyler diken diken oluyordu. İlk şokun etkisi geçtikten sonra Grace, asıl esrarengiz kısmın 1945'le ilgili bölüm değil, "ve Grace, Creag Dhu'ya geldi," sözünün olduğunu fark etti. Kuşkusuz burada "Grace" sözcüğüyle anlatılmak istenen, bir durum olarak "iyilik, güzellik" idi ama bu o kadar kişisel ve özellikle *kendisi* için yazılmış gibiydi ki... Sanki Niall ona formülü kullanması için mesaj veriyor, zamanın katmanlarını geçmesi konusunda onu davet ediyor gibiydi. Hesaplamalar tam olarak altı yüz yetmiş beş yıl önceyi, 1322 yılını işaret ediyordu, yani tam da mesajın yazıldığı tarihi.

Bu sırada Kris uzandı, Grace'in elini tutup sıktı. "Nere-lerdeydin?"

"Hareket halindeydim. Tek bir yerde uzun süre kalmadım."

"Polis-"

"Polisten Parrish'in adamları kadar korkmuyorum. En azından polis peşime o kadar hararetle, bu kadar uzun zaman boyunca düşmezdi. Tabii ki belirli bir rota doğrultusunda iz süreceklerdir ama o kadar. Parrish'in adamları bir keresinde beni neredeyse yakalayacaktı."

"Çok tuhaf," dedi Kris kafasını sallayarak. "Sence hâlâ elindeki belgeler için mi peşindeler?"

"Evet, bunu *biliyorum*." Grace arabanın camına doğru döndü, camlar buharlaşmaya başlamıştı. "Çevirileri tamamladım, niye o belgelerin peşinde olduklarını iyi biliyorum."

Kris ellerini yumruk yapmış, gözlerini onun narin ve fakat harikulade görüntüsüne dikmişti. Şu anda doğru düzgün bir yere gidip ona bir şeyler yedirmek, battaniyeyle sarmak ve birilerini feci halde yumruklamak istiyordu. Grace öyle

kınılgan görünüyordu ki. Evet, doğru sözcük buydu işte. Kırılğan.

Grace onun için her zaman özel bir insan olmuştu, küçüklüğünden beri onu tanıyordu ve on yedi yaşından beri de ona tutkundu. Grace ona karşı hep nazik ve diğer çoğu yetiştikenden farklı olarak hep eşit davranmıştı. Gerçek anlamda iyi, zeki ve merhametli bir kadındı. Dudakları, ah, o dudaklara baktıkça Kris'in içini ateş basar, başı dönmeye başlardı. Birçok kez rüyasında onu öptüğünü görmüşse de gerçekte buna hiçbir zaman cüret etmemişti. Çok alçakça olduğunu biliyordu ama geçen gün Grace'le telefonda konuştuktan sonra, yine onu öptüğünü hayal etmiş ve hatta artık bunun sorun teşkil etmeyeceğini, çünkü Ford'un öldüğünü bile aklından geçirmişti. Fakat şimdi ona baktığında bunun kesinlikle sorun teşkil ettiğini ve her zaman da edeceğini görüyordu. Grace sessiz, üzgün, mesafeliydi ve dudakları sanki daha önce hiç gülmemiş gibiydi.

Bu düşüncelerden uzaklaşıp arabanın arka koltuğuna uzandı ve orada duran bilgisayar çıktısını eline aldı. Kâğıtları Grace'in kucağına bırakıp, "İşte," dedi. Belki onu asla öpe-meyecekti ama ona yardım etmek için elinden geleni yapacaktı. "Vakıf'ın karargâhı olan binanın ayrıntılı planı."

Grace, güneş gözlüğünü çıkarıp bir kenara koydu. "Bunu nereden buldun?" diye sordu şaşırarak, bir yandan da sayfa-lara göz gezdiriyordu.

"Şey, epeyce yeni bir bina sayılır," diye açıklamaya başladı Kris. "Bu binaların planları şehir planlamacılarının klasörle-rinde bulunuyor, sanırım acil durum gibi olaylara karşı ön-lem olarak."

Grace hafifçe gülümsedi. "Yani belediyeye gidip planın fotokopisini mi aldın?"

"Tam olarak öyle değil. Belediyenin bilgisayarlarına girip oradan çıktısını aldım," dedi yüzünde muzip bir ifadeyle.

“Umarım alarmları devreye sokmamışsındır.”

“Ah, lütfen. Şaka yapıyorsun herhalde.”

Bu konuda Kris’e fırça çekmek mantıklı değildi. Sonuçta Grace ondan, bilgisayar korsanlığından çok daha ciddi bir suça ortak olmasını istiyordu. “Vakıf’ın bilgisayarlarına girmek o kadar kolay olmayacak,” diye uyardı.

“Biliyorum ama ben her şeyi planladım. Senin bakım ekibi olarak içeriye girme fikrin harikaydı. Bir yerden iki tane üniforma yürüteceğiz, hepsi bu. Tek yapmamız gereken binaya girmek, Vakıf ofislerine kadar gitmemiz gerekmiyor. Bak,” kâğıtların üzerinde belirli bir noktayı gösteriyordu. “Burada yük asansörü var. Alt kata inmek için bunu kullanacağız, sonra tavandaki şu havalandırma boşluğunu kullanıp elektronik bağlantı panosuna ulaşacağız. Son olarak ağdan giriş yapıp dosyaları kopyalayacağım, o kadar.”

“Alarmlar ne olacak?”

“Bağımsız bir sistemleri var zaten, korsanlık için endişe etmelerine gerek yok, sadece belirli dosyaların güvenlik şifresi olabilir ama tüm sistemde alarm olmaz. Benim işim şifreli dosyaları ele geçirmek.”

Kris, her şeyi çok basitmiş gibi anlatıyordu fakat Grace, Vakıf dosyalarının belediyeenkiler kadar güvenli olmadığını beklemiyordu. Parrish çok zeki ve kurnaz bir adamdı ve ayrıca saklaması gereken çok fazla şey vardı. “Gizli dosyaların şifresinin yazılı olduğu bir liste olmalı ama kim bilir nerededir. Parrish belki evde saklıyordur, belki de ofislerin birinde bir kasası vardır. Ele geçirmemiz mümkün değil.”

Kris kafasını iki yana sallarken sırtıyordu. “İnsanların ne kadarının bu tür özel şifreleri ofis masasında tuttuğunu bilsen şaşırırdın. Neyse, akşam herkesin evine gittiğinden emin olduktan sonra bir uğrayıp bakmaktan zarar çıkmaz.”

“Şifreler konusunda benim de birkaç fikrim var,” dedi

Grace. “Önce onları deneriz.” Boş zannettikleri ofislere girip aslında boş olmadıklarını, mesela Parrish’in geç saatlere kadar çalıştığını ve ofiste kaldığını görme ihtimali tüylerini diken diken etmişti. Telefonda sesini duymak yeterince berbattı; şimdi bir de yüz yüze karşılaşmayı kaldıramazdı. Tabii eğer onun ofisine girmeleri *gerekirse* bunu yapardı. Kris bu konuda gönüllü olurdu muhtemelen ama Grace buna izin veremezdi; şimdiden başını yeterince belaya sokmuştu zaten.

“Tamam,” dedi Kris sabırsızlıkla. “Hadi gidelim.”

“Şimdi mi?”

“Evet, neden olmasın?”

Evet, neden olmasın! Bakım onarım servisinden bir çift üniforma yürütmeyi başardıkları sürece beklemek için sebep yoktu. “Bilgisayarın yanında mı?” diye sordu Grace.

“Arkada.”

Bunun üzerine Grace omuzlarını havaya kaldırarak, “O zaman şansımızı deneyebiliriz. Benim kamyonete geçelim,” dedi.

“Niye ki?” Kris, Grace’in onun Chevelle’siyle gitmek istememesi karşısında kendini hakarete uğramış hissetmişti.

“Bu araba biraz dikkat çekici,” diye hatırlattı Grace, kendinden emin bir ses tonuyla.

Kris pis pis güldü. “Öyle, değil mi?” dedi ve direksiyonu abartılı bir sevgi gösterisiyle okşadı. “Pekâlâ.” Arka koltuktan bilgisayarını aldı ve anahtarı kontaktan çıkardı. Grace güneş gözlüğünü yanına aldı. Arabadan inip kapıları kilitlediler. Otoparkın kayganlaşan zemininde Grace’in pikabına doğru güçlkle ilerlediler.

İkisi de arabada sessizdi. Grace bir yandan araba sürüyor, bir yandan bakım üniformalarını ele geçirmek için makul bir plan yapmaya çalışıyor fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu. Mesai saatleri geçmesine rağmen binada hâlâ güvenlik gö-

revlisi vardı. Bakım onarım servisinde arka kapının anahtarları vardı belki, belki de yoktu. Evlere temizliğe gitme işinde edindiği altı aylık tecrübenin sonunda, bazı insanların evleri temizlendiği sırada evde bulunma zahmetine girmemek için yedek anahtarları temizlik şirketine bıraktıklarını görmüştü. Bu tür insanların tedbirsizlikleri Grace'i hep şaşırtmıştı. Şimdi de, eğer binanın tamamı Parrish'in değilse bakım ekibinin, güvenlik görevlisini çağırmadan binaya girebilme ihtimali yüzde elliydi. Eğer bina Parrish'inse hiç şansları yoktu; insanların kapıda beklemesi ya da her seferinde güvenlik görevlisinin dışarıdakileri içeriye almak için koskoca binada bulunduğu noktadan giriş kapısına kadar yürümek zorunda kalması umurunda olmazdı. Bu şekilde güvenlik görevlilerinin iş yükünü artırdığını da düşünmezdi.

Aslında son sekiz aylık yaşantısını gözden geçirdiğinde Grace, Parrish'e hak verdiğini itiraf etmeliydi. Eğer elinde korumaya değer bir şey varsa onu korursun, acaba bakım onarım ekibi dışarıda kaç dakika beklemek zorunda kaldı diye düşünüp güvenlikten taviz vermezsin. Tabii gelişmiş bir sistemde çalışanın kimliğini belirlemek için kapalı devre kameralar kullanılır, kapı uzaktan kumanda mekanizmasıyla açılırdı.

Kameralar.

Grace derin bir of çekti. "Yanlış yapıyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu Kris boş gözlerle ona bakarak. "Nasıl yani?"

"Servis girişinde kameralar olabilir. Üniformalara nasıl bakacağız?"

Kris uzun ve sıska parmaklarıyla çenesini ve kırlı sakalını sıvazlayarak düşünmeye başladı. "Bir düşünelim... peki. İlk adım olarak beni bir blok ötede bırak, ben gıdıp bir bakayım. Eğer kamera varsa öncelikle bunların kapalı devre olup ol-

madığını, gözlenip gözlenmediğini anlamaya çalışalım. Belki de kameralarda sadece, herhangi bir suç işlenip bittikten sonra oturup izlenebilecek türden kayıt cihazları vardır.”

Grace kesin bir ifadeyle, “Fark etmez, eğer kamera varsa senin de kılık değiştirmen gerekir,” dedi.

Kris bu kez de bu görüşün üzerine düşünmeye başladı. Onun saflığı karşısında Grace’in içi sızladı.

“Gözlüğünü çıkar,” dedi Grace. “Ben takacağım. Ayrıca seni biraz daha yapılı göstermek için üniformanın içine havlu sıkıştıracağım.”

Kris düşünceli görünüyordu. “O zaman göremem ki. Sen de göremezsin.”

Mantıklıydı. Hiç değilse ikisinden biri görebilmeliydi. Grace, güneş gözlüğünü çıkarıp Kris’e verdi. “Camlarını çıkart.” İkinci el eşya pazarından elli sente almıştı bu gözlükleri, dolayısıyla onları mahvederken hiç tereddüt etmedi.

Kris, plastik camları çıkarıp çerçeveyi Grace’e geri verdi. Grace onu gözüne takıp dikiz aynasından kendine baktı. Yakın mesafeden gözlüğün camlarının olmadığı aşikârdı fakat güvenlik kamerasının bunu seçebilmesi zordu.

“Önce bilgi toplayıp sonra kendi üniformalarımızı satın alabilirdik aslında,” diyerek iç geçirdi Grace. “Neyse, bu da işe yarar herhalde.”

İşe yaramıştı.

Kris koşarak kamyonete geldi. Hem heyecandan hem de soğuktan yüzü kızarmıştı. Soluk soluğa kalmış bir şekilde arabaya bindi ve biner binmez de gözlüğü buhar oldu. Hem çıkarıp havalandırma ızgaralarına doğru tuttu. Bu sırada Grace’e miyopik bir gülümsemeyle bakıyordu.

“Kamera var ama kapalı devre değil.”

“Nasıl anladın?”

“Baktım.”

“Kris!”

“Endişelenme, sorun yok. Kamera köşede, bakış açısı servis kapısına doğru döndük. Binanın yanından görünmeden yaklaştım, kameranın görüş alanının dışında tuttum kendimi. Kameradan binaya giden herhangi bir kablo görmedim. Daha iyisi-” Burada duraksayıp gülümsedi.

“Ne?” diye sordu Grace sabırsızlıkla. Kris bir kahkaha patlattı.

“Kapı açık!”

Demek ki binanın tümü Parrish’e ya da Vakıf’a ait değilmiş, diye düşündü Grace.

“Kapandığı zaman kilitlenen türden kapılardan biri,” diye açıklamaya başladı Kris.

“Bakım ekibi her seferinde kilidi açmaktan bıkmış olacak ki, kapı eşiğine şu kauçuk paspaslardan bir tane koymuşlar, böylece kapı tamamen kapanmıyor.”

Küçük zahmetlerden bile kaçmak isteyen insanoglunun basit ve etkileyici çözümler üreten pratik zekâsı takdire şayandı. Tek bir hareketle binanın güvenlik sistemini çöker-tebiliyorlardı.

“Üniformaları ne yapacağız?”

Kris muzaffer bir edayla bir kez daha gülümsedi. “Orada park etmiş büyük bir kamyon var. Baktım. Ön kapılar kilitli ve sürücü bölmesini arka taraftan ayıran çelik bir paravan var arada. Arka kapıları açık da kalsa kamyonun çalınmasından endişe etmezler diye düşündüm ve arkaya yöneldim. Her neyse, sonuçta, kamyonun arkasında bir sürü başka malzemenin yanında birkaç kirli iş tulumu da buldum.” Burnunun üzerine doğru kayan gözlüğünü yerine itti. “Başka neye ihtiyacımız vardı?”

Başka neye ihtiyaçları olabilirdi ki?

Servis kapısının dışındaki kamera kapalı devre değildi ama koridordaki kapalı devreydi.

Böylece Parrish, iki bakım görevlisinin daha binaya girdiğini gördü. Görevlilerden ilki kapıyı yaslanarak açınca Parrish kaşlarını havaya kaldırdı. Gerçi şimdilik, Grace'e kolaylık olması açısından, onu oltaya düşürmek için kapının açık kalması amaca uygun olsa da onu ele geçirdiği gibi, bina sahiplerine yeni bir bakım onarım servisi bulmalarını tembihleyecekti. Vakıf ofislerinde çok daha katı güvenlik tedbirleri vardı elbette fakat bu, onların şapşallığını mazur göstermezdi.

İçeri giren son iki elemanın ellerinde alet çantası vardı ve üzerlerindeki şekilsiz iş tulumlarına, alet kemerleri asılıydı. Biri, biçimsiz, kıvrıkcık saçlarını yine kötü bir beysbol şapkasıyla toplamış sıska bir kadındı. Kocaman gözlükler tüm yüzünü kaplamıştı. Yanındaki adam ise tombul ve uzun boyluydu. hantal bir görüntüsü vardı. Elinde eldivenleri, başında kulaklıklılı tuhaf bir kürk şapka vardı. Ayrıca nereye gittiğini bilmiyor gibi görünüyordu. Kadın ona, koridordan servis asansörünün bulunduğu yöne doğru rehberlik etti.

Parrish bu ikisiyle pek ilgilenmedi. Minik farenin oltaya gelmesini bekliyordu. Gerçi belki de hiç gelmeyecekti; Grace eğer onu ateş ederken gördüyse yanına yaklaşmak istemezdi, tabii intikam almak için onu vurmak gibi bir planı yoksa. Öte yandan Parrish, onun birini öldürebilecek türden bir kadın olmadığından emindi. Katil içgüdüüne sahip insanları bir görünüşte tanırdı. Mesela Conrad onlardan biriydi. Grace ise asla değildi.

Buna rağmen Grace, hem polisi hem de Parrish'in en iyi adamlarını sekiz aydan fazla süredir atlatmayı başarak tam anlamıyla sürpriz yapmıştı. Beklenenin ötesinde uyanık ve becerikli bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Vakıf'ı aramamış

olsaydı Minneapolis'e geri döndüğünden kimsenin haberi olmayacaktı. İnanılmaz bir hataydı bu. Öte yandan suçlular, belki de zekâlarıyla övünmek, eserleriyle böbürlenmek için çoğunlukla suç mahalline dönme gafletine düşerlerdi.

Grace ise Parrish'i bulmak için Vakıf'ı aramıştı ve telefonda konuşmamasına bakılırsa aramasının tek sebebi, onun şehirde olup olmadığını öğrenmekti. Şimdi şehirde olduğunu öğrenmişti, ne yapacaktı? Evine gelip onunla konuşacak mıydı? Bu konuşmayı telefonda da yapabiliirdi, kim bilir belki de bir anda yerinin tespit edilebileceğini düşünüp korkmuştu.

Sonuçta Parrish'i görmüş müydü, görmemiş miydi? Onunla konuşmak mı yoksa onu öldürmek mi istiyordu? Belki sapıkçaydı fakat Parrish, Grace'in, kendisini vurmak için gelmesini tercih ederdi. Grace'i elinde silahla karşısında görme ihtimali tuhaf bir biçimde heyecan vericiydi. Silahı kullanabilmesi mümkün değildi elbette. Parrish, Grace'in kollarının arasında ağlayarak zayıf düşmesini istemezdi; aksine onu öfkeli ve savaşmaya hazır bulmalıydı ki, zaferin tadı çıksın. Tıpkı Calla olayında olduğu gibi, Parrish'in yetenekleri Grace'in öfkesini alt edecekti. Calla ile yaşadığı kaçamak, oldukça tatmin ediciydi; Grace'in vereceği zevk ise şüphesiz ondan çok daha yoğun olacaktı.

Acaba gelecek miydi? Şu anda servis kapısından rahatlıkla içeriye girilebilirdi ama belki de Grace gündüz vakti gelirdi, böylece gündüzün insan kalabalığına kolaylıkla karışabilirdi.

Parrish sabırla beklemeye devam etti.

★★★

Kris, Vakıf'ın ana bilgisayar odasının tavanındaki havalandırma panelini açarken heyecanla, "İşte geldik," diye fısıldadı. Elektronik aletlerin homurtuları dışında ortalık sessiz ve karanlıktı.

Buraya kadar girebilmeleri bir saatlerini almıştı. Hayatta hiçbir şey kâğıt üzerinde görüldüğü kadar kolay değildi. Önce esas bakım ekibini atlatmaları gerekti ve sonra servis asansörünü kullanmak yerine, on yedi kat merdiveni çıkmak zorunda kaldılar. Giriş panelini havalandırma kanalının içine bıraktıktan sonra, yüksek bir tabureye çıkıp kendilerini içeriye çektiler, ardından orada olduklarını kimsenin fark etmemesi için paneli tekrar kapadılar. Sonra, Grace'in arabanın torpido gözünden aldığı el fenerini kullanarak Vakıf ofislerine varana kadar havalandırma kanallarının içinde gittiler. Sonunda, bilgisayar odasına vardılar, harekete geçmeden bir süre etrafı dinlediler. Neyse ki oda boş gibiydi. Dikkatlice tavandaki giriş panelini kaldırdılar.

Kris boşluktan sarkarak etrafı kolaçan etti. "Kamera yok," diye fısıldadı. "Ama kapıda cam var, dışarıdan geçen birinin bizi göremeyeceği bir noktada oturmalıyız."

"Dışarıdan biri aşağıya indiğimizi ya da yukarıya tırmandığımızı görürse yandığımızın resmidir," dedi Grace. Kapıdan giriş izni yoktu, tek yol tavandı.

Kris iki eliyle havalandırma boşluğundan tutunup kendini aşağıya doğru saldı. Isınma kolaylığı düşünülerek tavanlar standart iki buçuk metre uzunluğunda yapılmıştı. Kris parmaklarıyla havalandırmaya tutunup, aşağıya sarktığında ayaklarının yere değmesi için en fazla otuz-kırk santim boşluk kalıyordu. Seramik döşemeli zemine yavaşça indi ve Grace'in uzattığı bilgisayarı almak için arkasına döndü. Bilgisayarı da aldıktan sonra Grace'i tutmak için ellerini havaya kaldırdı, onu belinden yakalayıp dikkatlice yere indirdi.

Yavaşça etrafa baktıktan sonra kurulumu gözden geçirmeye başladı. Bu, onun işiydi, yüzü şevk ve sabırsızlıkla parlıyordu. "Sen şu masanın oraya otur," dedi Grace'e işaret ederek, "şunu bağlayıp ben de geleceğim." Konuşurken birtakım

kablo ve kordonları bir terminalden çıkarıp kendi bilgisayarına bağlıyordu. Bu işi hallettikten sonra, masanın üzerindeki kafalarını kimse camdan görmesin diye, kullanım kılavuzu şeklindeki bazı kitapçıkları görüntüyü engelleyecek şekilde konumlandırdı.

Sonra Grace'in yanına gelip oturdu, bacaklarını iyice yanaştırdıktan sonra bilgisayarı ikisinin tam arasına koydu. Açma kapama düğmesine bastı, güçlü küçük alet homurdanarak ve ufak tefek cızırtılar çıkararak çalışmaya başladı. Bu sırada Kris ve Grace dua ediyorlardı çünkü Kris işletim sistemi olarak Windows 95 kullanıyordu; eğer Vakıf'ın işletim sistemi DOS ise Kris kendi bilgisayarını kullanamayacak, monitör başına oturması gerekecekti ki kapıdaki camı düşündünce bu hareket son derece riskliydi. Neyse ki Vakıf da aynı işletim sistemini kullanıyordu ve ana mönü hemen ekranda belirdi.

"Evet, şimdi dosyalara bakalım." Kris, parmak uçlarını küçük farenin üzerinde hızla dolaştırdı, imleci doğru ikonun üzerine getirdi ve tek sefer tıkladığında ekranda onlarca klasör ismi birden belirdi.

Kris imleci aşağıya doğru çekerken klasör isimlerini tıyorlardı. "Finansal durum ve vergi beyannamelerine bakalım," dedi Grace ve Kris hemen ilgili klasörleri çekti. Dosyalar son derece karmaşıktı, dolayısıyla bunları o anda incelemeye zamanları yoktu. Kris dosyaları diske kaydetti ve hemen tekrar ana listeye döndüler.

"Bağışçıların listesi," dedi Grace ve hemen o listeyi de kopyaladılar.

Bunların dışında ilgi çekici başka pek bir şey yok gibiydi. Maaş bordroları klasöründe Parrish'in aldığı ücrete bakıklarında Grace'in nefesi kesilir gibi oldu. Milyon dolarlar söz konusuydu. Vakıf, bu adama her yıl *milyonlarca* dolar ödü-

vordu. Sadece bir vakfın yöneticiliğine karşılık olarak mı bu para ödeniyordu ona? Vakıf, çok daha düşük bir ücrete, vakıf yönetimi konusunda onun kadar ehliyetli başka birini bulabilirdi kolaylıkla. Tabii eğer tek beklentileri Vakıf'ın yönetilmesi ise.

Klasörleri kopyalayıp, içeriklerini inceledikleri bir saatin ardından Kris, "Burada başka bir şey yok," dedi. "Şifrelerle ilgili aklında bir şeyler vardı? Birkaç tanesini deneyelim bakalım."

Grace buna karşılık, "Hazine," dedi ve Kris yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sözcüğü yazıp tıkladı.

Dosya bulunamadı.

"Tapınak."

Dosya bulunamadı.

"Şövalye."

Dosya bulunamadı.

"Tapınak Şövalyesi."

"O gece bendeyken araştırdığın şu kabadayı keşişlerden mi bahsediyorsun yani?" diye sordu Kris şifreyi girerken.

"Aynen."

Dosya bulunamadı.

"Kahretsin." Grace derin bir nefes aldı. Aklındaki olası şifreler tükeniyordu.

"Gardiyan."

Dosya bulunamadı.

"Niall...Papa...Tapınak Hazinesi. Dosya isimlendirmelerinde limitsiz uzunluğa izin vermek kimin fikriydi acaba? Biraz daha düşünelim... Bir klasöre kendi ismini verecek kadar egoist bir adam olduğuna göre... Bir de Parrish ve Sawyer'ı deneyelim."

Her denemenin ardından ekranda dosya bulunamadı ibaresi çıkıyordu. Bu süre zarfında Kris'in tek sorusu, Niall'in nasıl yazıldığı olmuştu, bunun dışında hep sessiz kaldı.

“Güç,” dedi Grace.

Kris yazdı. “Yok.”

“Kefen... Turin... Ahit... Sandık.”

Her denemeden sonra Kris kafasını sallıyordu. “Yok.”

Grace boynunu ovdu. Ahit Sandığı. Indiana Jones filmi yüzünden düşünmüştü bunu; filmde Naziler, Sandığı ele geçirip dünyaya hükmetmek istiyordu. Doğruluk payı da vardı hem; çünkü Hitler, kadim dini eserleri ele geçirme konusunda saplantılı bir adamdı.

“İsa’dan sonra 1945 senesinde, Gardiyan, Alman canavarı hakladı ve Grace, Creag Dhu’ya geldi.”

Grace bu cümleyi hatırlayınca tüyleri bir kez daha diken diken oldu. Şifre, Creag Dhu olamazdı çünkü Parrish, Hazine’nin yerini bilmiyordu. “Hitler,” dedi Grace yüksek sesle.

Kris bir kez daha ona endişeli gözlerle baktıktan sonra sözcüğü yazıp tıkladı.

Ve ekranı yüzlerce sözcük birden kapladı.

Grace arkasına yaslandı, taş kesilmişti. Bu, imkânsızdı. Belgelerdeki Şeytan Vakfı ifadesi olmasa aralarında bir bağ olabileceği aklının ucundan geçmezdi.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadı Kris. Disk sürücüyü yeni bir disket taktıktan sonra okumakla zaman kaybetmeden dosyayı kopyaladı. Ancak dosya kopyalanıp, diskete kaydedildikten sonra ekranda yazanlara hızlıca göz gezdirdi.

“Bu Hazine denen şeyi bulurlarsa dünyaya gerçekten hükmedebileceklerine inanıyorlar,” diye fısıldadı Kris. Okudukları şey bir tür manifesto, bir çeşit niyet bildirisiydi. “Senin elindeki belgelerde de sanırım Hazine’nin yeri yazılı, öyle değil mi? Ve Parrish, Ford ile Bryant’ı sadece belgelerin varlığından *haberdar* oldukları için öldürdü?” Öfke ve şaşkınlık, sesine yansımıştı.

Grace ona baktı. Yaşadığı şokun etkisiyle bakışları donuk-

laşmıştı. “Belgelerde,” diye başladı Grace sersemlemiş bir ifadeyle. “Hazine’nin yeri yazılı, evet.”

“Vay canına,” diye fısıldadı Kris. Gözleri kocaman açıldı ve gergin bir şekilde ekrana baktı. “Bunu söylememeliydim sanırım?”

Koridordan bir kapı örtme sesi duyuldu.

İkisi de donakaldı. Kısa bir şaşkınlık anının arkasından Kris ekranın ışığının yansımaları engellemek için derhal bilgisayarın kapağını aşağı indirdi. Kapının önünde çok kısık sesle yapılan birtakım konuşmalar duyuldu. Her kimse çok yavaş hareket ediyordu fakat adımlar hiç duraksamadan devam etti. Bir dakika içinde koridorda başka bir odanın kapısının örtülme sesi duyuldu.

Kris fısıldadı. “Buradan hemen çıkmalıyız. Başka şifreli dosya ismi var mı aklında?”

Grace hayır anlamında kafasını salladı. Kris dosyadan ve programdan çıkıp bilgisayarı kapattı. Birkaç dakikada bağlantı kablolarını ve kullanım kılavuzlarını eski haline getirmişti.

Emekleyerek kapıya yaklaştı, kafasını azıcık kaldırarak camdan dışarı bakıp koridoru kontrol etti. “Temiz,” diye fısıldadı ve hızla ayağa kalkıp odanın karşı tarafına geçti.

Grace giriş panelinin altına bir sandalye çekip üzerine çıktı. İlk önce bilgisayarı ve disketleri kanala bıraktı, sonra da kendini yukarıya çekti. Kris aşağıdan ittirerek ona yardım etti.

Grace, arkasından tekrar aşağıya eğildi ve Kris’i iş tulumunun yakasından tutarak yukarıya doğru çekti. Havalandırma kanalına girip, kapağı kapatıp el fenerini yaktıklarında ikisi de nefes nefeseydi. Dönüş yolunda ikisi de okuduklarını düşünüyordu.

★★★

Parrish, Conrad'a doğru dönüp, "Bu gece artık gelmeyecek," dedi. Uğradığı hayal kırıklığı sesinden okunabiliyordu. "Saat gece yarısı oldu. Bu saate kadar çalışacağımı düşünmemiştir."

Conrad cevap vermedi. Bakım görevlisi kılığındaki iki kişinin koridor boyunca yürüyüp, bina kapısından çıkışlarını ekrandan seyreliyordu. İkisinin de acelesi var gibiydi ve kadın, elinde çantaya benzer bir şey taşıyordu. Ufak tefekti ve sarı, kıvrıkcık saçları vardı. Kameranın açısı çok iyi değildi ama ağzının alt kısmı, çenesi çok tanındıktı.

O anda Conrad'ın boğazından bir hırıltı duyuldu, buna karşılık Parrish kaşlarını soru sorarcasına havaya kaldırdı. "Bu, o!" dedi Conrad ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Servis kapısından yıldırım gibi çıkıp, sokakla birleşen kısa geçitten geçerken Parrish de onun tam arkasından koşuyordu. Yolun iki tarafına da baktı, kaldırımlarda kimse yoktu. O sırada önlerinden bir araba geçti. Sürücü koltuğunda genç, siyahi bir adam oturuyordu; muhtemelen gece yarısına kadar çalışmak zorunda kalan genç bir yöneticiydi.

Aynı anda birkaç blok öteden bir motor sesi yükseldi. Conrad yoldan aşağıya, sesin geldiği yöne doğru koştu, ayak-kabıları koşarken karın içine batıp çıkıyordu. Sıcak nefesi, dondurucu havayla buluşurken buhara dönüşüyordu. Tam köşeye vardığında bir sonraki köşeyi dönüp, karanlıkta kaybolan arabanın lambalarını görebildi.

"Görebildin mi?" diye sordu Parrish nefes nefese. "Araba neydi?"

"Bilmiyorum. Ama kadın kesinlikle Grace St. John idi. Elinde çanta vardı, bilgisayar çantası gibi bir şey."

"Bilgisayar!" Parrish'in kan beynine sıçramıştı. "Lanet olsun, dosyalara girdi kaltak!" Conrad'la birlikte hızla ofise geri döndüler, soğuktan tir tir titiyorlardı. Grace şifreli dos-

yalarına girmiş olamazdı ama güvenlik görevlilerini atlatıp içeriye sızması, onca zaman o kadar yakınında dolaşmasına rağmen onu fark etmemesi, Parrish'i delirtmişti. Kahrolası küçük kaltak, bunu yapmayı nasıl başardı?

"Yanındaki arkadaşı kimdi?" Kendisine yardım edecek birini nasıl bulabilmişti? Eskiden tanıdığı insanlarla yeniden iletişime geçemezdi çünkü bu insanlar derhal polisi arayabilirlerdi. Olaydan sonra tanıştığı birisi olmalıydı.

"Belki de bu yüzden bugüne kadar onu bulamadık," diye araya girdi Conrad. "Biz hep yalnız bir kadın aradık. İki kişi olabileceğini düşünmedik."

Bu fikir, Parrish'i daha da öfkелendirdi. Bilgisayar odasına doğru yürürken hırsından dişlerini gıcırdatıyordu. Kapıyı hızla açtı. Odanın ortasında duran bir sandalye dışında her şey yerli yerinde gibiydi.

Conrad tavanı işaret etti. Tam sandalyeyle aynı hizadaki havalandırma kapağı hafifçe yerinden oynamıştı.

"Bul onu," dedi Parrish, neredeyse duyulmayacak bir ses tonuyla.

Grace, oraya kadar gelmişti. Hem de yanında başka bir adamla birlikte. Parrish'le resmen alay etmişti. Parrish, bilgisayarda işine yarayacak bir şey bulup bulmadığını henüz bilmiyordu ama sadece Grace'in karşı saldırıya geçtiği gerçeği bile, Parrish'in öfkeden çıldırmasına yetmişti. "İkisini de bul ve öldür."

On Altıncı Bölüm

Grace'in üst üste uykusuz kaldığı ikinci geceydi ve artık görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı fakat Hitler dosyasında yazılanları tekrar tekrar okumaktan kendini alamıyordu. Kaldırıp bir kenara koyduğunda bile aklından bir an olsun çıkaramıyordu. Sonunda yeniden bilgisayarın başına geçiyor ve aklındakilerin doğruluğundan emin olmak için tekrar okuyordu.

Vakıf 1802 yılında bir grup tuhaf adam tarafından kurulmuştu; Napolyon Bonapart esas kurucu üyelerden biriydi, belki de en önemlisi, organizasyonun arkasındaki ana itici güç denilebilirdi. O dönemde muhtemelen dünyayı fethetme yönünde hırsları olan tek kişiydi Napolyon. Vakıf'ın kuruluşuyla ilgili madalyonun görünen yüzünde bu ilginç detay vardı fakat resmin tamamına bakıldığında, aslında, bunun çok da ilginç ya da beklenmedik bir durum olmadığı anlaşılıyordu.

Hitler dosyası, bilinen tarihle alakalı farklı ve insanı huzursuz eden bir bakış açısı geliştirmişti. 1799 yılında Napolyon, Suriye'yi işgal etmiş, Türklerin yaşadığı Akra Kalesi'ne kadar ilerlemişti. Tapınak Şövalyeleri'nin 1240'ta inşa ettik-

leri kaleyi ele geçirememiştir belki ama orada yeni bir şeyler öğrenmiş, belki de bir şey keşfetmişti. Akra'dan döndükten sonra gözünü tam anlamıyla hırs bürümüş ve kendini derhal önce Fransa diktatörü, sonra da imparator ilan etmişti. İspanya'yı, İtalya'yı, İsviçre'yi, Hollanda'yı, Polonya'yı kuşatmış, Rusya'ya ve Avusturya'ya saldırmıştı.

Tarih boyunca birçok kişi dünyaya hükmetme hayaliyle yaşamıştı belki fakat içlerinden küçük bir azınlık, bunu gerçek anlamda denemiş veya deneyebileceğine inanmıştı. Napolyon bunun mümkün olduğuna inananlardan biriydi. Niyeti, Hitler dosyasında açıkça ifade edilmişti. Kayıp Tapınak Şövalyeleri Hazinesi'ni bulmak için var gücüyle uğraşmıştı, söz konusu Hazine'yi ele geçirdiğinde hiç kimsenin onu durduramayacağından emindi çünkü o kâğıtlarda vaat edilen şey buydu: Güce hükmeden dünyaya hükmeder. Güç dediği neydi? Altın değildi ama kesinlikle somut, elle tutulabilir bir şeydi, Ahit Sandığı gibi mesela. Bu şey her neyse Vakıf bunun tahmin edilebilenin çok ötesinde bir gücü kontrol ettiğine inanmıştı ve iki asırdır tüm kaynaklarını söz konusu Hazine'yi ele geçirmeye adanmıştı.

Vakıf yapısal olarak üç kademeye ayrılıyordu. Alt kademede memurlar, bürokratlar veya ücret karşılığı kas gücüyle çalışanlar vardı. Orta kademede, Vakıf'a gönüllü ya da zorla üye yapıp, yüksek miktarlarda bağışta bulunan "destekçiler" yer alıyordu. Grace'in okuduklarından anladığı kadarıyla bu aşamada gönüllülükten ziyade zor kullanma ve tehdit daha yaygın bir yol olarak benimsenmişti. En üst kademede ise birkaç önemli isim vardı sadece ve Grace bunlardan çoğunu biliyordu: Napolyon. Stalin. Hitler. Amerikan başkanlarından ikisi. Ortadoğu diktatörlerinden biri. Fransız bir general. İngiliz başbakanı. Meşhur bir işçi lideri. Erkek ve kadın kodamanlar. Bu isimlerden özellikle biri, yardımseverliğiyle

tanınmış aşırı derecede zengin bir işadamı, Grace'i çok şaşırtmıştı. Ve son olarak Parrish Sawyer. Diğerleriyle kıyaslandığında pek tanınmış sayılmazdı ama düşününce diğerleri de kariyerlerinin başında pek tanınmıyorlardı zaten. Böyle bir listede isminin yer alması, Parrish'in merhametsizliğinin en önemli göstergesiydi aslında.

Dünyaya hükmetmek için gereken güç. Bu kavram elli yıl öncesine göre bugün kulağa çok daha saçma geliyordu. Herhangi bir insan ya da kurum, nasıl tüm dünyayı yönetebilirdi ki? Öte yandan Grace, bunu bir de ulusal güç ve etki açısından değerlendirdi. Güçten mahrum kalmış ulusları düşündüğünde belirli kilit ulusları yönlendirerek tüm dünyayı yönetmenin aslında mümkün olabileceğini görüyordu. Bunun için siyasi koltukları birilerine devretmek de zorunlu değildi, politikacılar parası olan adamlara itaat ettiği süreçte ortada sorun kalmazdı. Medya, bankacılık ve ticaret; bu üç unsurun kontrolünü eline alan herhangi biri, dünyayı kolaylıkla yönetebilirdi. Çünkü dünya, askeri işgalle değil ancak ekonomik işgalle ele geçirilebilirdi.

Dünyaya hükmetmek, yalnızca megaloman kişiler için akla uygun gelen, aslında çok tuhaf bir kavramdı. Daha da garip olan durum ise şuydu: Vakıf'a girmiş bunca adamın her biri kendisinin, kendinden öncekilerden daha zeki ve daha mükemmel olduğuna inanmıştı. Her biri, bir şekilde Vakıf'ın içine çekilmiş ve kendisi için çalıştığını zannederken aslında ona hizmet edip durmuştu.

Şeytan Vakfı'na.

Bu kişiler arasında yer alan Hitler ve Stalin alenen şeytanlık etmişlerdi, sapkınlıkları ve vicdandan yoksun ruhları tüm dünyanın gözleri önüne serilmişti. Listedeki diğer tüm isimler normal görünen insanlardı fakat Grace insanların görüntüsünün ne derece yanıltıcı olabileceğini Parrish örneğinden

biliyordu. Tüm bu insanlar sınırsız gücün ve hırsın peşine düşmüşlerdi ve tüm hareketleri Vakıf tarafından yönlendiriliyordu. Acaba onlar mı Vakıf'ı kullanıyordu, yoksa Vakıf mı onları?

Şeytan'ın esas doğası neydi? Hangi maskenin altında gizleniyordu? Ya da aslında her insanın içinde var olan ve bütün diğer tohumlar gibi ortamını bulduğunda gelişip serpilen, bulamadığında büyümeyen, kötülük yapabilme kabiliyeti miydi bu? Yoksa Şeytan dürtüsü denen şey içeriye dışarıdan mı girerdi? Şeytan'ın kendisi bağımsız bir varlık mıydı, yoksa bir sonuçtan fazlası değil miydi?

Vakıf, şeytani insanlar ona hizmet ettiği için mi şeytaniydi yoksa bu, içeriden gelen bir şeytanilik miydi? İki asırdan önce de Vakıf başka maskeler altında yine var olmuş muydu?

Gardiyan makamı tam olarak ne zaman ortaya çıkarılmıştı? Bu, Tapınak Şövalyeleri'nin işi miydi yoksa onlar sadece bu makama hizmet mi etmişlerdi? Tarikat, Vakıf'ın hizmetkârları tarafından mı yok edilmişti? IV. Philip'in, V. Clement'in yaptıklarının arkasında yatan gerekçeler şüphe, hırs, kıskançlık ve güce duydukları açlıktı.

Şeytan.

Grace, şafak vaktinden hemen önceki sessizliğin içinde, uykusuzluğun ötesinde bir bitkinlik haliyle düşünüyordu. Acaba uykudan bu kadar mahrum kaldığı için aklını yitiriyor olabilir miydi, yoksa şu anda gerçekten İblis'in ta kendisiyle mi savaşıyordu?

Tam çıldırdığına ikna olacağı anda aklına İskoçça kâğıtlar geliyordu. "Şeytan, Parrish diye çağrılacak." Ve, "İsa'dan sonra 1945 senesinde, Gardiyan, Alman canavarı hakladı." Bu satırlar, söz konusu olay gerçekleşmeden altı yüz yıl önce yazılmıştı ve yanında zamanda yolculuk için hazırlanmış bir tarif vardı. Ya bu kâğıtlar bir kehanet başyapıtıydı ya da Tapı-

mak Şövalyeleri zamanda yolculuk etmenin sırrını gerçekten çözmüştü.

Belki de Vakıf'ın aradığı güç buydu. Zamanda yolculuk! Sonsuz bir olasılıklar ağı. Tarihte dolanıp durur ve olayları önceden bilme üstünlüğünü kullanarak akla hayale gelmeyecek kazanımlar elde edebilirdiniz. Örneğin, biri devasa rakamlara karşılık *Titanik*'in batacağına iddiaya girebilirdi ya da İkinci Dünya Savaşı başlamadan hemen önce, savaş malzemeleri üretimi için yatırım yapabilirdi. Sadece beysbol oyunlarını kimin kazanacağını bilmek bile bir insanı hayallerin ötesinde zengin edebilirdi. İhtimallerin sonu yoktu: Öleceğini bildiğiniz biri için hayat sigortası satın alın, şans oyunları oynayın, at yarışlarına ya da siyasi seçimlere para yatırın.

Diğer yandan, görünüşe göre Gardiyan, Gücü korumak için zamanda yolculuğu kullanmıştı. Grace hâlâ çıkmazdaydı.

Nihayet şafak sökmeye başladı. Grace, kirli penceresinden aydınlanmaya başlayan gökyüzünü seyretti. Mantıklı bir insan, hasta olduğunu söyleyip işten izin alır ve biraz uyunmayı denerdi fakat Grace bunun yerine duşa girip bir fincan kahve içti. Kendini tuhaf bir biçimde huzursuz hissediyordu ve bu his, kafeinin etkisinden farklı bir şeydi. İçinde acıl durum sinyalleri çalıyor fakat o, ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

Belki de toparlanıp oradan ayrılmanın, kendine kalacak yeni bir yer bulmanın vakti gelmişti. Birkaç aydır Paulette Bottoms kimliğini kullanıyordu. Bu zamana kadar, içgüdüleri sayesinde hayatta kalmayı başarmıştı, bu saatten sonra onları yok saymak akıllıca olmazdı.

Çok fazla eşya satın alma hatasına düşmemişti. Birkaç kıyafeti, kamyoneti ve silahı vardı, o kadar. Kahve makinesi zaten ikinci el satış pazarından aldığı iki dolarlık bir şeydi.

Sonuçta tüm eşyasını toplayıp, kamyonete yüklemesi on dakikasını aldı. Oda ücreti cumartesiye kadar ödenmişti, dolayısıyla anahtarı kapıcının posta kutusuna bırakıp çıktı.

Günlerden cumaydı. Grace çalışacak, öğleden sonra ödemesini alacak. İşten ayrılacak ve böylece Paulette Bottoms'ın sonunu getirecekti. Sonra da kendine başka bir isim, kalacak başka bir yer ve yeni bir iş bulacaktı. Belki de Minneapolis'ten ayrılırdı. Buraya gelmişti çünkü en iyi gizlenme yerinin, Parrish'in burnunun dibinde kalmak olduğunu düşünmüştü ve ayrıca intikam duygusuyla yanıp tutuşuyordu. Fakat bununla ilgili bir türlü düzgün bir plan yapmayı başaramadı. Zaten kendini asla tam olarak bu işe adamamıştı. Onun yerine tüm enerjisini belgelerin çevirisine vermişti. Şimdi bu görev sona ermiş ve Kris'in yardımıyla artık Vakıf'la ilgili hiçbir zaman hayal bile edemeyeceği bilgiler edinmişti. Bu bilgileri nasıl kullanabileceğini henüz bilmiyordu ama şu anda içinden bir ses ona hemen oradan ayrılmasını söylüyordu. Kamyonetine atlayıp yola çıkmak ve artık uyanık kalamayacak duruma gelene kadar gitmeye devam etmek istiyordu.

Minneapolis'ten git. Yapması gerekenin bu olduğunu fark edince içi biraz rahatlamıştı. Evet, tam olarak bunu yapacaktı. Parrish'ten ve orada Grace'in etrafını saran, her an kontrolünü kaybetmesine yol açma ihtimali olan, öz savunmasını biraz gevşettiği anda şiddetle çarpışacağını bildiği hatıralardan uzaklaşmak. Elindeki bilgileri nasıl kullanacağını bilmiyordu ama kardan, soğuktan, bu kısa kış günlerinden kurtulması gerekiyordu artık. Güneye gidecek, sıcaklığı ve güneşi bulana dek hiç durmadan yol almaya devam edecekti.

Tek yapması gereken bir gün daha çalışmaktı, o kadar. Birkaç ev temizleyip, biraz para kazanmak ve sonra I-35'e çıkıp güneye doğru yola konulmak.

Paglione termosun dibinde kalan kahveyi de içti. Kış görevleri çok zordu. İçini ısıtmak için sürekli kahve içiyordun ve sonra da çişin gelip duruyordu. Doğru düzgün bir nöbetçilik görevini yerine getirmek için en az iki kişi lazımdı, biri her zaman tuvaletini yapmakla meşgul olurdu çünkü.

Neyse, en azından nöbet yerinin McDonalds'ın önü olması o kadar da berbat değildi. Her zaman yiyecek bir şeyler ve kahve bulabiliyordun, ayrıca tuvaletler de hemen yakındaydı. Henüz üç gündür orada olmasına rağmen şimdiden Big Mac'ten bıkmıştı. Bir dahaki sefer tavuklusundan yemeliydi belki de.

Paglione bunları düşünürken yanı başında bir araba bitiverdi. Kafasının biçimi sebebiyle Conrad'ın uzak mesafelerden bile kolaylıkla tanınabilen bir görüntüsü vardı. Bu adamla birlikte çalıştığı ve barış içinde geçen yıllara rağmen Paglione onunla her karşılaştığında kendini biraz tedirgin hissederek. Sanki onun o soğuk ve acımasız bakışlarıyla ilk kez karşılaşmış gibi olurdu. Paglione daha önce de birkaç ruhsuz katille tanışmıştı; kendisi de birkaç kişiyi öldürmüştü hatta, ama yine de Conrad hepsinden farklıydı. Bu ruhsuz bakışların ardında neler olup bittiğini Paglione asla tahmin edemezdi. Conrad hiçbir zaman paniğe kapılmaz ve hiçbir zaman vazgeçmezdi. Asla yorulmazdı, makine gibiydi. Başkalarının atladığı detayları yakalamakta üstüne yoktu. Paglione'nin hayatında tanıdığı tüm insanlar arasında, buna Bay Sawyer da dahil, gerçek anlamda onu korkutan tek kişi Conrad idi.

Conrad, soğuk hava yüzünden acele ederek arabanın yolcu koltuğuna geçti. Üzerinde, tıknaz görüntüsünü şıklıkla kapatmakta pek de başarılı olamayan, pahalı, yün bir palto vardı.

"Neyse ki geldin," dedi Paglione. "Sabahıtan beri kahve

ıçıp duruyorum, tuvalete gitmem gerek. Sana da ıçeriden bir şeyler almamı ister misin?"

"Hayır. Telefonu kullanan oldu mu?"

"Birkaç kişi kullandı. Hepsinin eşkâlini not ettim." Paglione tek hamlede cebinden küçük bir not defteri çıkarıp Conrad'ın yanına koydu. Kapıyı açık bırakıp otoparkın karşı tarafına, restoranın olduğu yere doğru hızla yürüyüp gitti.

Arabanın camları buhar yapmaya başlamıştı. Conrad gözünü ankesörlü telefondan ayırmadan uzanıp kontağı çalıştırdı. Defteri eline almıştı fakat okumaya başlamadı. Paglione dönene kadar bekleyecekti. Okumak insanın dikkatini dağıtırdı, farkında olmadan dakikalar geçerci ve o arada çok şey olup bitebilirdi.

Kendine kızgındı. Bilgisayar odasının önünden geçerken muhtemelen Grace hâlâ oradaydı. Conrad içeriye doğru bakmış fakat orada tuhaf bir şey fark etmemişti. Oysaki Parrish'le geri dönüp, odaya girdikleri zaman kitapçıkların yer değıştirdiğini hemen anlamıştı.

Çok yaklaşmıştı. Onu orada yakalasaydı bu işten kurtulmuş olacaktı.

Grace epey değışmiş gibiydi. Peruktan bahsetmiyordu. Conrad zaten artık belirli uzunlukta ya da belirli renk saçlara sahip kadınları araştırmıyordu, çünkü saç çok kolay değıştirilebilecek bir şeydi. Grace çok zayıflamıştı. Yanındaki arkadaşının kimliğine dair herhangi bir ipucu yakalayabilmek için kaydı yeniden izlerlerken Grace'in zayıflığı karşısında Parrish bariz bir biçimde hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Öte yandan Conrad'a göre Grace'teki asıl değışiklik zayıflaması değıldi, yürüyüşüydü. Conrad, aradan geçen aylar boyunca onunla ilgili pek çok video seyretmişti ve yürüyüşünü, kendi yürüyüşü kadar iyi tanıyordu. Grace, uzun değıil kısa adımlarla, gezintiye çıkmış gibi yürürdü ve yürürken kalça-

larının hafifçe sallanışı bütünüyle kadınsıydı. Hatta Conrad bu görüntüyü seyrederken Parrish'in bu kadar takıntı haline getirdiği o şehveti hissedebiliyordu. Ayrıca Grace, eskiden, sokak farkındalığından tamamıyla yoksun, masum bir kadın gibi salınırdı; bütünüyle huzurlu ve alabildiğine savunmasız. Şimdi ise o masumiyetten eser yoktu. Artık esashi bir amacı olan insanlar gibi yürüyordu. Zayıflığı sayesinde çok daha dengeli, hızlı ve çevikti. Başı dik ve her an tetikteydi. Omuzları genişlemiş, kasları kuvvetlenmişti. Kaçarak geçirdiği sekiz ay süresince Grace St. John sokak raconunu, nasıl dövüşüleceğini öğrenmişti.

Conrad, kadının yitirdiği masumiyetine üzüldü. Ondaki masumiyet ve tatlılık, sıkıcı değildi. Keskin bir zekâyâ sahip, zarif ve esprili bir kadındı. Etrafına neşe ve ışık saçardı. Conrad izlediği videolardan bunu anlamıştı. Kocası da, kardeşi de ona bayılıyordu ve karşılığında o da ikisini derin bir tutkuyla seviyordu. Conrad, Noel'de çektikleri bir videoyu üst üste defalarca izlemişti. Videoda kocası Grace'i yakalayıp kucağına oturtuyor, onu tutkuyla öpüyor ve tutkuyla öpülüyordu. Kahkahalar, türlü muziplikler... Minik aile oldukça mutlu görünüyordu.

Kaçak olarak geçirdiği sekiz ay boyunca Grace'in başına pek çok şey gelmiş olabilirdi. Dayak yemişti, soyulmuştu, belki de tecavüze uğramıştı. Onun vahşileştiğini düşünmek, Conrad'ın hoşuna gitmiyordu ama o gerçekçi bir insandı. Parrish onu öldürmeden önce kullanmak, ruhunu kirletmek, onu aşağılamak istiyordu. Conrad bunu hiç onaylamıyordu. Ona göre, Grace daha fazla saygıyı hak ediyordu.

Paglione elinde kesekâğıdıyla arabaya döndü. Patates kızartmasıyla tavuğun yağlı kokusu arabanın içini sardı. Plastik bardağın kapağını açıp, ön panelin üzerine koyduktan sonra kesekâğıdının içinden önce patates kızartmalarını, sonra da içinde tavuk parçaları olan küçük karton kutuyu çıkardı.

Artık Paglione döndüğüne göre Conrad deftere göz atabiliydi. Ankesörlü telefonu o gün toplam altı kişi kullanmıştı. Sabah saat 07:16'da siyahı bir kadın. 09:24'te (o saatte okulda olması gereken) on dört yaşlarında genç bir çocuk. Elinde bozukluklarla gelen, bir süre onlarla beceriksizce oynadıktan sonra kimseyi aramadan geri dönen yetişkin bir erkek. 10:47'de, elektrik idaresi kurumunun kamyonetini süren Asya kökenli bir adam. Saat 12:02'de gelen iki genç adam ise tam bir saat boyunca telefon kulübesini işgal etmişti. Lanet olsun! Grace, Parrish'i öğle yemeği saatinde aramıştı. Yine aynı saatte arama yapmak istemişse bile bu iki aptal adam, kızın mecburen kendine başka bir telefon aramasına yol açmış olabilirdi.

Paglione, "Melker, arabaya-servis bölümünde bekliyor," dedi. "Bayne ise içeride. Melker ne tür bir arabanın peşinde olacağını bilmediği için söylenip durdu. Ona sadece kıvrıkcık, sarı saçlı kadınlara dikkat etmesini söyledim."

Conrad yavaşça içini çekti. Biraz daha hızlı davranabilseydi arabanın stop lambalarının ışığından bir gıdım daha fazlasını görebilirdi. Gerçi araba, yanındaki arkadaşına da ait olabilirdi ama burada önemli nokta, Grace'in artık toplu taşıma araçlarına ihtiyacının olmadığı gerçeğiydi ve bu durum onun izini sürmeyi biraz daha zorlaştırıyordu.

Ne olursa olsun Conrad sabırlı bir adamdı. Grace buraya bir kere geldiğine göre tekrar gelecekti.

★★★

Grace, gittiği son evde temizlik işini erken bitirmişti, saat ikiye çok az geçiyordu. Temizlik şirketine dönüp parasını aldı ve şirketin sahibine işi bıraktığını bildirdi. Şirkettekiler için bu o kadar sıradan bir haberd ki, Grace'in gidişi kimsenin üzerinde hiçbir etki yaratmamıştı.

Grace, Kris'i aramalıydı. Ona hiçbir şey söylemeden gidecek olursa çocuk meraktan aklını yitirebilirdi. Grace onu bir kez daha bırakıp gideceği için üzülüyordu. Onun dostluğu, yakınlığı, Grace için ipekten bir koza gibiydi; son aylarda gerçek anlamda konuşabildiği hemen hemen kimse olmamıştı ve Kris onun, kısa süreliğine de olsa kendini yabancı ve herkesten uzak hissetmesinden kurtulmasını sağlamıştı.

Grace, ankesörlü telefonu kullanmak için McDonald's'ın otoparkına girdi ama o sırada telefon kulübesinde biri vardı. Bunun üzerine hiç beklemeden direksiyonu kırıp arabaya-servis kuyruğuna doğru ilerledi. O anda arabanın biri direksiyonu tam önüne kırdı, Grace ona arkadan çarpmamak için sertçe frene bastı. Ani frenin etkisiyle arka koltukta duran bilgisayar çantası aşağıya düştü. Çantanın fermuarı kapalı olmadığı için not kâğıtları dışarı uçuşup dağıldı.

Grace, "Lanet olsun!" diye söylenerek arabayı kenara çekti. Bilgisayarlar o kadar da hassas aletler değillerdi ama yine de onları sağa sola çarpmak tehlikeliydi. Çantanın içi yumuşak dolgu maddesiyle kaplı olsa da tehlikeliydi. Uzanıp çantayı kaldırdı, dağılan kâğıtların bir kısmı koltuğun altına kaçmıştı. Arka tarafta aynı zamanda kendi eşyaları da olduğu için Grace kâğıtlara yetişemedi. Bir kez daha lanet okuyarak arabadan indi ve arka kapıya geçti.

Kapıyı açıp kâğıtları toplamaya başladı. Üzerinde "Creag Dhu" yazan en üstteki kâğıdı tam yakalamıştı ki, aniden çıkan kuvvetle bir rüzgâr, arabanın içine kadar etkisini gösterip, kâğıdı Grace'in kafasının üzerinden dışarıya doğru uçurdu. Grace, yakalamak için hızla arkasını döndüğünde neredeyse üzerine çıkmak üzere olan adamla burun buruna geldi. O anda bile düşünmeyi başardı ve kendini hızla yere atıp adama dizkapağından saldırdı. Adamı silahla vurulmuş gibi yüzüstü yere düşürdü.

Grace hemen ondan uzaklaşıp ayağa kalktı ve kendini arabanın sürücü koltuğuna attı fakat diğer adam ona yetişmişti; maymun kafası şeklinde bir kafası ve soğuk, ifadesiz gözleri olan bir adamdı bu. Grace kapıyı kapatmaya çalıştıysa da adam açık tutmayı başardı, tıknaz vücudunu kapı aralığına sokuşturuyordu. Grace kendini geriye doğru itiyor fakat bileğini kavrayan etli el, onu tüm gücüyle öne doğru çekiyordu. Grace adamın suratına bir tane patlattı, adamın kafası hafifçe geriye doğru gitti ama hemen arkasından Grace'i bu kez diğer bileğinden yakaladı.

Bu sırada Grace bıçağını çıkarıp adamın ellerine doğru salladı. Bıçağı Matteo'nun ona gösterdiği gibi tutuyordu; avuç içi aşağıda, bıçak ağzı dışarıda. Böylece karın hizasından gelen bir saldırı karşısında savunma yapmak çok daha güçleşmekteydi. Bıçak, adamın ellerinden birinin üst tarafını kesip geçti ve adam, Grace'in bileğini serbest bırakarak acıyla geri çekildi.

Öteki adam ise bu sırada yavaşça yerden kalkmaya çalışıyor, dizini tutarak inliyordu. Birkaç saniye içinde o da Grace'in tepesinde olacaktı. Ve bu sırada Grace diğerlerine yardım etmek için koşarak kamyonete yaklaşan üçüncü saldırganın sesini de duydu. Üçüyle, hatta ikisiyle birden bile dövüşmesi mümkün değildi.

Lalet olsun, bileğini tutan adamda boğa gücü vardı sanki. Diğer elindeki kesici önemsemeden sağlam eliyle bir yandan Grace'i öne doğru çekmeye, bir yandan da onun tekme atma girişimlerini engellemeye devam ediyordu. Grace'in silahı arabada, elbiselerinin hemen altındaydı, sürücü koltuğuna oturmayı başarabilse ona kolayca ulaşabilirdi ama şu anda koltuğun tepesinde boğuşuyordu.

Elindeki bıçağı adama taraf fırlattı. Adam bıçağın yüzüne doğru geldiğini gördü, yeryüzünde uygulanan hiçbir eğitimi

türü eğilme içgüdüsünü alt edebilecek kadar güçlü değildi. Adam çok ani bir hareketle kendini yan tarafa doğru eğdi ama bu sırada dahi Grace'in bileğini bırakmadı, onu arabasının dışına doğru bir miktar çıkarmaya bile başladı. Bu sırada Grace son çare olarak elini kıyafet yığımına doğru uzattı. Önce silaha çarpan parmakları yüzünden silah biraz daha ileriye kaydı ama Grace yeni bir hamle yapıp silahı yakaladı.

Sert bir hamleyle iki elini birden kurtararak tabancanın dipçğine sarıldı. Namlunun ucu kendi ayaklarından kurtulur kurtulmaz da silahı ateşledi. Sesi duyuyor fakat sanki ses çok uzaktan geliyormuş gibi hissediyordu. Ağır çekimde, goril adamın geri çekilerek sarsılmasını seyretti. Kurşunun insan etine girdiği anda çıkardığı rutubetli sesi duydu. Adamın gözlerinin hayret içinde yerinden fırladığını ve Grace'i hafife aldığı için duyduğu pişmanlığı görebiliyordu. Her şeye rağmen Grace'i tutup çekmekten vazgeçmedi. Dişlerini sıkıp yeniden onu çekmeye çalıştı.

Grace duyulabilir bir ses tonuyla, "Seni öldüreceğim," dedi. Namluyu adamın iki kaşının arasına doğrulttu. Elleri titremiyordu. Tetiğin boşluğunu aldı. tabancanın horozunu ateşlemek için hazırlanarak geriye doğru çekildi.

O anda ikisinin gözleri buluştu; Conrad onun gözlerinde kendi ölümünü görüyordu, Grace ise ondaki soğuk ve karanlık zekâyı, zamanın ötesine geçen farkındalığını görmüştü. Sanki adam Grace'in ruhunu baştan aşağı biliyor gibiydi. Bu ani bilinç yansımasından hemen sonra parmakları gevşemeye başlayan adam, bir saniye içinde yere düştü.

Grace'in dizinden yaraladığı adam bunun üzerine hemen silahsız olduğunu göstermek amacıyla ellerini havaya kaldırarak geriler gibi yaptı. Fakat Grace onun silahsız olduğuna bir an bile inanmamıştı.

Üçüncü adamın nerede olduğunu anlamak için kafasını

sağa sola çevirdi, aynı anda tam arkasındaki kapının açıldığını duydu. Bunun üzerine sırtüstü geriye doğru uzanarak, silahı kafasının üzerinden arkaya doğrulttu ve kapıya doğru ateş etti. Sonra tekrar doğruldu ve karşısındaki adam kendi silahına davranmışken ona doğru ateş etti. Iskaladı, adam siper almak için yere atladı.

İki mermisi kalmıştı; bunları artık sağa sola ateşleyerek heba edemezdi, iyi değerlendirmeliydi. Arabada karman çorman olmuş eşyalarından fırsat bulup direksiyonun başına geçmeyi başardı. Vakit kaybetmeden arabayı vitese taktı ve gazı kökledi. Emektar kamyonet ileriye doğru atılırken sarsıldı, tekerlekler park alanının buzlu zemininde kayıyordu. Bu arada üçüncü adam Grace'in arkasından kapının kolunu yakalamıştı, bir anda yüzü yan camda belirdi. Grace elindeki silahla cama vurunca adam aynı anda kapıyı bırakmak zorunda kaldı. Arka tamponun üzerine zıplayıp tutundu, kendini yukarıya doğru çekmeye çalışıyordu.

Grace keskin bir manevrayla direksiyonu önce sağa, sonra sola kırdı. Kamçı oyunu oynar gibiydi. Adamın ayakları tampondan ayrılıp havalanmıştı ama elleriyle tutunmaya devam ediyordu. Grace onu dikiz aynasından izlerken hızla otopark girişine doğru yönelip ters yönden gelen bir arabanın yoluna girdi. Karşıdan gelen araba acı acı korna çaldı, Grace bir kez daha direksiyonu sertçe kırdı ve nihayet arkadaki adam kontrolünü kaybederek bagaj kapağındaki elini bıraktı ve park etmiş bir aracın tekerleklerine sert bir biçimde çarparak durdu.

Yolcu kapısı hâlâ açıktı ama Grace'in durup onu kapatacak vakti yoktu. Gazı kökleyerek önce ilk sol köşeden, sonra da ilk sağ köşeden hızlıca döndü. Kapı kendiliğinden çarparak kapandı.

Kafasını toplayıp ne yapması gerektiğini düşünmeye çalıştı. Adamlar kamyoneti ve muhtemelen plakasını görmüştü.

Araba Louisa Croley ismine kayıtlıydı; Grace'in pasaportuyla ehliyeti de aynı isim üzerineydi. Bu arabadan derhal kurtulmalı, bir yerlerden yeni bir araba çalmalı ve Minneapolis'ten mümkün olan en uzak mesafeye gitmeliydi. Polisin, birkaç dakika içinde peşine düşeceğine şüphe yoktu; McDonald's'in önünde meydana gelen bir çatışma vakasının dikkat çekmemesi mümkün değildi.

Ama Grace kamyonetten kurtulamadı çünkü bir alışveriş merkezine girip anahtarları içinde bırakılmış bir araba arayacak vakti yoktu. Halbuki Harmony ona günün herhangi bir saatinde, herhangi bir alışveriş merkezinde anahtarı arabanın üzerinde bırakıp alışveriş yapmaya giden en az iki aptal olduğunun garantisini vermişti. Ancak Grace bunu yapmak yerine 36'ya çıkmış ve I-35'le birleşene kadar batıya doğru sürmeye başlamıştı. Sonra da güneye giden yola saptı ve istikametini Iowa'ya çevirdi.

Spiker, "Roseville'deki McDonald's'in önünde gerçekleşen silahlı çatışma, polisi şaşkına çevirdi," diye heyecanla bildiriyordu. "Görgü tanıkları silahların defalarca patladığını ve ikisi ciddi biçimde yaralı olmak üzere olaya en az altı kişinin karıştığını anlatıyor. Öte yandan polis olay yerine ulaştığında yaralılar da dahil olmak üzere olaya karışanların tamamı olay yerini terk etmişti. Görgü tanıkları bu kişilerden, kadın olması muhtemel birinin kahverengi bir kamyonet kullandığını gördüklerini söylüyor. Yasalara göre tüm hastaneler silahlı yaralanma vakalarını polise bildirmekle yükümlü fakat bu saate kadar tedavi için hastaneye başvuran birinin olmadığı söyleniyor."

Parrish öfkeyle bir ileri bir geri sallanıyor, Conrad ise koltukta sessizce oturuyordu. Omzu bandajlı, kolu askıdaydı.

Vakıf için çalışan bir doktor mermiyi onızuundan çıkarmıştı; neyse ki kurşun sadece köprücük kemiğine saplanmış, kırık-dak ve bağ dokulara zarar vermemişti. Conrad, köprücük kemiği çatlamış, keskin bir ağrı tüm bedenine yayılmış olsa da ağrı kesici almayı reddetti. Elindeki kesik, her ne kadar sekiz dikiş gerektirse de nispeten önemsizdi.

“Dört adam, bir kadını yakalayamadınız!” diye köpürdü Parrish sonunda. “Bayne’nin ne olup bittiğinden haberi bile olmamış. Adamlarının kalitesi konusunda büyük hayal kırıklığına uğradım, Conrad ve ne yazık ki, sen de beni hayal kırıklığına uğrattın. Kız sizi resmen avladı ve şimdi bir kez daha kaçıp cehennemin dibine girdi. Şhrin her tarafında adamlarımız var ama onu gören bir tek kişi bile yok. Tecrübesiz, tek başına bir kadın. Benden kaçıp durmayı nasıl başarıyor Tanrı aşkına?” Son sözcükler ağzından tükürükler saçarak çıkarken yüzü kıpkırmızı kesilmiş, boyun damarları belirginleşmişti.

Conrad hiçbir şey söylemeden öylece oturuyordu. Olanlar için bahane üretmedi ama kendine gelir gelmez Melker’in icabına bakacaktı. Grace’i işaret eder etmez aptal herif diğerlerinin toplanmasını beklemeden kamyonete doğru koşmaya başlamıştı. Hepsi aynı anda kızın üzerine hücum etseydi kaçma şansı olmayacaktı. Melker onu tek başına yakalamayı denemiş ve Grace de onun kışına tekme basmıştı.

Conrad kendine de çok ama çok kızgındı; bu kez onun silahlanmış olacağını düşünmeliydi. Bunu düşünememiş ve önce bıçağına, sonra da o kendinden son derece emin silahına karşı savunmasız yakalanmıştı. Grace silahı doğrulturken bir an bile tereddüt etmemiş, paniğe kapılmamıştı. “Seni öldüreceğim,” demişti ve bunda ciddi idi. Bunu o an gerçekten yapabiliirdi. Grace’in o derin mavi gözlerine bakarken Conrad orada, hiçbirinin ummadığı acayip bir gücün varlığına şahit olmuştu.

Conrad aslında devam edebilirdi. Grace onu öldürebilirdi belki ama hem yaşanan gecikme hem de Conrad'ın onun üzerine doğru uzayan bedeninin genç kadını engellemesi sayesinde olay, Grace'in yakalanmasıyla da sonuçlanabilirdi. Ancak Conrad kendini korumak için bilincini kaybetmiş gibi yaparak onun gitmesine izin vermeyi tercih etmişti. Henüz ölmek istemiyordu, yapacak çok şeyi vardı. En sonunda Grace St. John'u yakalayan kişi Conrad olmalıydı ve bunu tek başına yapmalıydı. Parrish kadına ne olduğunu asla öğrenemezdi. Conrad arabanın plakasını almıştı ama bunu kendine saklayacaktı.

Olay yaşandıktan sonra can sıkıcı bir polis sorgulamasına muhatap olmamak için hepsi arabalarına binip oradan ayrılmıştı. Conrad çektiği acıya ve kan kaybına rağmen arabayı güvenli bir yere kadar sürüp tıbbi müdahale işini ayarlamıştı. Parrish öfkeden kuduruyordu; otoparkta Grace'in kamyonetinden dışarıya uçan ve Paglione'nin yerden aldığı kâğıt parçasına henüz bakınamıştı bile.

Kâğıt masanın üstünde duruyordu. Conrad da henüz kâğıdı incelememişti ama gözü oradaydı. Grace'i ve belgeleri arayarak geçirdikleri bunca aydan sonra o kâğıtlardan biri ellerindeydi ama onca belge arasından çıkıp gelen tek bir sayfa ne kadar önemli olabilirdi ki? Yine de kâğıt Conrad'ı tuhaf bir biçimde kendine çekiyor, korku ve beklenti dolu hislerle ona bakıp durmaktan kendini alamıyordu.

Nihayet Parrish'in öfkesi biraz duruldu. Conrad'ın baktığı yöne doğru baktı ve masanın üzerinde duran kâğıt parçasını eline aldı. "Nedir bu?"

"Paglione getirdi," diye yanıtladı Conrad. "Kamyonetin içinden uçtu."

"Grace bazı notlar almış buraya." Parrish'in sesi düşünceliydi. Elinde kâğıtla yürüyüp sandalyesine oturdu, ışığı yaktı.

"Bu dili bilmiyorum. 'C-u-n-b-l-a-l-a-c-h', 'sabit' demek; 'c-u-n-b-l-a-l-a-c-h-d', 'hüküm' demek. Bunu öğrendiğime çok memnunum! Sağma sapan şeyler bunlar. Belgelerde yazılı olan bir tür şifre falan olmalı. 'Creag Dhu'. Bunun tercümesi yok. Sonra, burada 'korku' yazıyor, yanında da 'gleidhidh'."

Conrad herhangi bir yorumda bulunmadı ama içindeki korku gittikçe büyüyordu. Kâğıda bakarken yüreği ağzına gelecekmiş gibi oldu, sırtı zonkladı. Belki de düşündüğünden daha fazla kan kaybetmişti ve bu kez gerçekten bilincini kaybetmek üzereydi.

Parrish, bir şey söylemeden bir süre öylece, kafası kâğıda gömülü oturdu. Eğitimli, entelektüel ve çok seyahat eden bir adamdı. Bu dili daha önce bir yerlerden duymuş olmalıydı.

"İskoçça bu," dedi yaklaşık bir dakika kadar sonra. Sesi yumuşaktı. "Şifre falan değil. *Dhu* 'siyah' demek ve sanırım *creag* de 'kaya' ya da 'kayalık' gibi bir şey. Siyah kaya." Birdenbire ayağa kalktı. "Gidip biraz dinlen, Conrad. Ben bunu birine çevirteyim. Grace'in bu küçük notu, tam da aradığım şey olabilir."

On Yedinci Bölüm

Not aldığı sayfalardan biri uçmuştu. Bu gerçek, Grace'in aklından hiç çıkmıyor ve düşündükçe iç organlarına kadar dehşet hissiyle doluyordu. Korkunç bir hata yapmıştı.

Kar kokulu bir Iowa gecesinde direksiyon başındaydı. Yorgunluk eşiğini çoktan aştığının farkındaydı. Artık yalnız içgüdüleriyle hareket ediyordu. Uyumalıydı ama kendini yola devam etmekten alıkoyamıyor, azimle sürmeye devam ediyordu.

Sayfalardan birini kaybetmişti. Üzerinde kendi notları vardı sadece, orijinal belge değildi ama yine de kâğıdın üzerinde "Creag Dhu" yazısını gördüğü o an, gözünün önünden gitmiyordu. O adamlardan birinin kâğıdı ele geçirme olasılığı neydi? Pek fazla değildi herhalde ama adamlar sadece Grace'in değil, aynı zamanda bu kâğıtların da peşinde olduklarını biliyorlardı herhalde.

Parrish'e Hazine'nin yerini söylemişti işte; onun tek yapması gereken kâğıtta yazılanın ne olduğunu anlamaktı ve Grace, Parrish'in bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyordu. Ne de olsa Vakıf'ın işi, arkeolojyiydi. Parrish'in elinden bugüne dek türlü türlü eski harita, belge ve dipnot geçmişti. Creag Dhu'nun bir on dördüncü yüzyıl kalesi ol-

duğunu öğrenecek ve fazla zahmete girmesine gerek kalmadan bu kalenin tam mevkiini belirleyerek harekete geçecekti. Vakit'in sınırsız kaynaklarını bölgede kazı yapmak için kullanarak Hazine'yi ele geçirebilirdi.

Hepsi benim hatam. Benim hatam. Bu kelimeler beyninin içinde hiç durmadan gümbürdüyordu sanki. Parrish'e, uğruna Ford'u ve Bryant'ı öldürdüğü bilgiyi vererek her ikisini de yüzüstü bırakmıştı.

Niall'ı yüzüstü bırakmıştı.

Grace, orada bir şeyler yapabilmeliydi, diğer adamları da vurmalıydı mesela ve sonra da kâğıdı bulup almalıydı. Oysaki o anda aklında sadece kaçmak ve hayatta kalmak vardı. Iowa'ya varana kadar kâğıdın varlığı aklına bile gelmemişti.

Bu arada Grace bir adamı vurmuştu. Matty'nin öğrettiklerinin hepsi işe yaramıştı. Grace olay anında korkudan donup kalmak ve şansın kendisinden yana olmasını beklemek yerine bir şeyler yapma konusunda başarı göstermişti. Bundan sekiz ay önce silahla birini vurmak bir yana, silah nasıl tutulur, onu dahi bilmezdi ve hatta silah kullanma düşüncesi bile ödünü koparmaya yeterdi. Halbuki bugün öğle saatlerinde hem birini bıçaklamış hem de silahla vurmuştu. Grace, tetiği çektiği o anı tekrar aklından geçirirken hâlâ sekiz ay önceki insan olup olmadığını merak etti.

Peki, tüm bu olup bitenlerin iyi bir tarafı var mıydı? Hâlâ hayattaydı, evet, ama Niall'ı yüzüstü bırakmıştı. Kâğıtları koruyamamıştı. Kendi ihmalkârlığı yüzünden kazanan Parrish olmuştu.

Suçluluk duygusuyla kıvranırken ve kavganın vücudunda salgıladığı adrenalin sonrası bitkin bir halde ilerlerken saatın on olduğunu fark etti. Nihayet aklına Kris gelebildi. Düşüncesizliği yüzünden kendine küfrettikten sonra kalabalık ve ankesörlü telefonu olan bir mola yeri aramaya başladı. O mu göremiyordu emin olamadı ama çıkış tabelalarının çoğu

bombboş caddelere ve gecenin karanlığına doğru uzanan ıssız kavşaklardı.

Şimdi görmüştü işte. Bir sonraki çıkışta kamyonlar için ışıklı bir mola yeri görünüyordu. Kalabalık otoparka doğru ilerlerken rölantide çalışan devasa römorklu kamyonların arasında kendi arabası minicik kalmıştı. Hepsinin motorları kocaman canavarlar gibi gümbürdüyordu. Grace benzin de alması gerektiğini fark etti ve istasyonlardan birine yanaştı. Depo dolarken dondurucu rüzgârda dışarı çıkıp ayakta dikildi. Hiç değilse soğuk hava onu belki biraz ayıltır diye düşündü, çünkü sarhoş gibiydi. Gözleri yarı kapalıydı. Kar temizleme araçlarının temizlediği otobanda, çift tarafa yığılmış kar öbeklerinin arasındaki sonu gelmeyen yol çizgilerine bakmaktan hipnotize olmuş gibiydi.

Kamyon mola yerinin buğulu ışıkları altında yere düşen beyaz taneleri görünce yeniden kar yağmaya başladığını anladı. Daha fazla ilerleyemezdi artık. karla mücadele etmek için fazla yorgundu. Benzin parasını görevliye ödedikten sonra arabayı lokantanın önüne çekti.

İçerinin sıcaklığı Grace'i hemen gevşetti. Kamyoncuların büyük bölümü uzunca bir bankonun etrafında oturmuştu. kalanlar da çifter çifter stantlarda dikiliyordu. Az ilerideki müzik kutusunda neşeli bir pavyon şarkısı çalıyor, sigara dumanı daireler halinde tavana doğru yükseliyordu. Üzerinde "Tuvaletler" yazan bir tabela sol tarafa uzanan dar bir koridoru işaret ediyordu ve koridorda iki ankesörlü telefon vardı. Telefonlardan birinin başında, üzerine giydiği termal kazağını gererek öne fırlamış göbeği ve devasa sakalıyla bir adam vardı. Görüntü itibariyle Paul Bunyan ile Cehennem Melekleri* arasında bir şeydi ama Grace ona doğru yaklaşıp-

*Cehennem Melekleri: Dünyaca ünlü bir motor kulübü. Üyeleri uzun sakallarıyla da ünlü. (ç.n.)

ken teleföndaki kişiye “Yarın seni arayacağım, tatlım. Seni seviyorum,” dediğini duydu.

Grace onun yanından zor da olsa geçtikten sonra cebinden bozuklukları çıkardı. Bir çeyreklik sayesinde çevir sesini duydu. Numaraları tuşladıktan sonra telesekreter ona bu cnavarı beslemek için kaç çeyreklik daha gerektiğini söyledi.

Kris telefonu hemen açtı, sesi endişeliydi.

Grace iri adama sırtını döndü ve sesini olabildiğince alçaltarak konuştu. “Ben iyiyim,” dedi isim vermeden. “Bugün neredeyse beni yakalayacaklardı. Gitmeliyim. Sadece bunu bilmeni istedim. Sende her şey yolunda mı?”

“Yolunda.” Grace onun zor yutkunduğunu duyabiliyordu. “Yaralanmadın, değil mi?”

“Hayır, ben iyiyim.”

“Sensin, değil mi?” Kris’in sesi titriyordu. “Televizyonda haberlerde McDonald’s’taki çatışmadan bahsedildi. Kah-verengi kamyonetteki kadın dediler. Sen olduğunu biliyordum.”

“Evet.”

“Polis ne olup bittiğinden habersiz. Onlar oraya varmadan önce adamlar kaçıp gitmiş.”

Grace gözlerini kırptırdı. Bu ilginç bir haberdı işte. Halbuki o, polisin peşine düşmesini bekliyordu. Parrish onu polislere bırakmak istemiyordu görünüşe bakılırsa. Ama Grace onun bunu neden yaptığını anlayamıyordu. Bağışçı listesinde şehrin en ünlü kodamanlarının en az yarısının ismi vardı; Parrish’in bu bağlantıları kullanarak belgeleri kanıt odasından, ya da adı her neyse oradan, aldırması işten bile değildi. Grace’i içerdeyken de öldürtebilirdi zaten ve neticede Grace, hapishanede şiddet istatistiklerine eklenecek yeni bir veri olarak kayıtlara geçerci, hepsi bu.

Düşüncesi bile ürkütücüydü. Parrish onu canlı ele geçir-

mek ve kendi *esiri* yapmak istiyordu. İçini bir tür iğrenme hissi dalga dalga sardı ama Grace bunun üzerinde fazla durmadı.

“Şimdi gitmem gerek,” dedi Kris’e. “Sadece iyi olduğumu ve yardımların için sana ne kadar minnettar kaldığımı söylemek istedim.”

“Grace-” Kris’in sesi çatladı. “Kendine dikkat et ve hayatta kalmaya çalış lütfen.” Bir an duraksadıktan sonra kelimeler dudaklarından sessizce ve zorla çıktı. “Seni seviyorum.”

Bu basit iki sözcük Grace’in içini paramparça etmişti sanki. Ne kadar yalnızdı ve bu sözcükleri duymayalı ne kadar da uzun zaman olmuştu. Ahizeyi avcunun içinde öyle sıkı ki, baskının etkisiyle eklem yerleri beyazladı ve plastikten garip gıcırtilar geldi.

Kris’in gençliğinden gelen bu sevgi ve bağlılık duygularından, yetişkinlerinkinden kaçtığı gibi kaçamazdı. Kris saygıyı hak ediyordu. “Teşekkürler,” diye fısıldadı yanıt olarak. “Ben de seni seviyorum. Sen harika bir insansın.” Ve telefonu kapatıp alnını duvara bastırdı.

Hemen yanındaki kamyoncu da kendi dilinde veda konuşmasını yapıyordu. Seni seviyorum’lar ve dikkat ederim’ler. Sonra o da telefonu kapatıp Grace’e doğru baktı.

Etli ellerinden birini uzatarak, ondan beklenmeyecek bir zarafetle Grace’in omzuna hafifçe vurdu. “Ağlama, ufaklık.” dedi teselli etmek istercesine. “Alışsın. Ne kadar zamandır yoldasın?”

Adam, Grace’in kamyoncu olduğunu sanmıştı. Durumun gülünçlüğü karşısında Grace diğer tüm hislerden bir anda kurtuldu. Akademi dünyasının parmakla gösterilen kadını, gerçekten kamyon sürücüsü gibi mi görünüyordu?

Önce adama, sonra kendine şöyle bir baktı. Onun ayağında da botlar vardı, Grace’in ayağında da. O da kot pantolon

giymişti. Grace de. Ve ikisinin de kafasında beysbol şapkaları vardı.

Evet, gayet kamyoncu gibi görünüyordu.

Grace, çok yorgun ve sersemlemiş olmasına, kendini bir hayal âleminin içinde hissetmesine rağmen sekiz aydır ilk kez dudakları neşceyle yukarıya doğru kıvrılır gibi oldu. Gülmedi ama içinde beliren kahlkaha atma güdüsü karşısında şaşırıp kaldı. Hemen bu güdüyü bastırıp boğazını temizledi ve Paul Bunyan'a baktı. "Sekiz ay. Sekiz aydır yollardayım."

Adam, Grace'in omzunu bir kez daha sıvazladı. "Biraz daha sabret. Aileden bu kadar zaman uzakta kalmak gerçekten zor ama ne olursa olsun dünyada nakliye işleri bir şekilde devam etmek zorunda ve birilerine bu işi yükledikleri için para ödenecek. Bari o kişiler biz olalım, ne dersin?"

"Bari," diye tekrar etti Grace. Hemen arkasından da adama başıyla selam verip kendi kamyonuna doğru kaçtı. Adamın, Grace'in şu uyuklayan dev yaratıklardan birine değil de, sıradan küçük bir pikapa bindiğini görmemesini umdu, onun hayallerini yıkmak istemezdi.

Kar hızlanmıştı, eyaletler arası otobandan ayrılıp, geceyi geçirmek üzere mola yerine sığınan yeni kamyonlar gürleyerek geliyordu. Hemen yan tarafta köhne, küçük bir motel vardı ve üzerinde asılı duran "Boş Oda" tabelası hâlâ yanıyordu. Grace biraz daha ilerlemek için şansını zorlamaktan vazgeçip, yeni gelenler odaların hepsini tutmadan önce kendine bir oda kiralamaya karar verdi.

Tuttuğu oda en az motel binasının dışı kadar köhneydi. Perdeler yırtılmış ve lekeliydi. Duvarlar kahverengi, yatak çarşafı kahverengi, lavabo kahverengiydi. Neyse ki su ısıtıcı çalışıyordu ve bu da odaki her şeyin bir anda güzelleşmesini sağlamıştı.

Grace silahını pantolonunun kemer yerine sıkıştırdıktan

sonra arabadan bilgisayar çantasını ve bir sonraki gün giymek için temiz birkaç kıyafet çıkardı. Geri kalan eşyalar arabadan çalınacaksa da Grace çalan kişinin kıyafetlerin içine girebilecek kadar küçük olmasını diledi, çünkü arabadaki her şeyi odaya taşımaya gücü kalmamıştı.

Odada üzerini değiştirdikten sonra silahını doldurdu. Mermileri silaha yerleştirirken elleri titriyordu. Bu işi güç bela bitirdikten sonra silahını yastığının altına koydu, topak topak olmuş yatağın üzerine çıktı ve kafasını yastığa koymadan bilincini kaybetti.

Rüya görmeye başladı.

“Ve Grace, Creag Dhu’ya geldi.”

Niall bunları yazdıktan sonra kâğıda imzasını ve tarihi attı. Sonra yüzünü ona doğru çevirdi. “Evet, sevgilim, bu seni bana getirecektir.” İstekli bakışları kadının üzerinde hareket etmeye başladı; ayaklarından kalçalarına, göğüslerine ve nihayet yüzüne uzandı. Kadın derin bir nefes aldı, bu bakışların anlamını biliyordu. Hayatında gördüğü, cinselliği en yoğun biçimde hissedenden adamdı o. Bu alev alev yanan şehvet duygusuyla ve nefsiyle mücadele etmek, yalnızca Grace’in arzularının daha da güçlenmesine sebep olurdu. Bedeninin kendisini onun için hazırladığını, gittikçe ateşlendiğini, gevşediğini, göğüs uçlarının sertleştiğini ve yanaklarının yanmaya başladığını hissedebiliyordu. Göbeğinin alt tarafını coşkulu bir uyanış sarmıştı bile.

Niall biliyordu, onu görmüştü. Somurtan dudaklarının kenarı şehvetle kıvrıldı, elindeki tüy kalemi masanın üzerine bıraktı. Aralarında duran yüksek ahşap iskemleyi kenara doğru kaydırды. Sonra elimi uzatarak, “Neredeyse yedi yüzyıla yakın beklemeyeceğim,” dedi yumuşak bir sesle. “Sen şimdi istiyorum.”

Grace ellerini Niall'ın siyah ipek saçlarını okşamak için havaya kaldırarak ona doğru beş adım attı. Niall kafasını eğdi ve dudakları Grace'in dudaklarını sardı. Grace büyülenmiş gibiydi, daha önce kimse onu Niall gibi öpmemişti. Onun öpüşü en az viski kadar tesirliydi; aynı anda hem hükmedici hem de baştan çıkarıcı, istediğini alan fakat karşılığında oldukça zevk veren.

Niall kocaman elleriyle Grace'in göğüslerini kavradı, başparmağını hafif dokunuşlarla göğüs uçlarında dolaştırıyordu. Grace, Niall'ın saçlarını sıkıca tutmuş, titreyerek onu iyice kendine doğru yaklaştırıyordu.

Daha önce o kadar çok sevişmişlerdi ki Niall onu nasıl tahrik edeceğini adı gibi biliyordu, aşk oyunu oynamalarına gerek olmadığını da... Rahatlatıcı bir inleme sesiyle birlikte hem kendi İskoç eteğini hem de Grace'in üstündekileri çekip çıkardı. Yüksek ahşap iskemlenin üzerine otururken onu da kucağına aldı. Bacaklarını iki yana açtı. Kalın ve dik aleti ona sürtünürken Grace'ten kısa bir inleme yükseldi. Niall nefes nefese kaldı, dişlerini sıktı ve Grace'i biraz daha kendine çekti, artık bütünüyle birleşmişlerdi. Sadece fiziksel bir arzu değildi aralarındaki, çok daha derin ve çok daha keskin bir şeydi.

Bu, *o kadındı*. Niall uyandığında tahrik olmuştu ve her tarafı sızlıyor ama yine de zafer kazanmış gibi hissediyordu. Bu kez onun yüzünü görmeyi başarmıştı. Uykusunda ona işkence eden, gizli gizli onu dikizleyen o melun kızı görmüştü. Yatakta doğrulup iki eliyle yüzündeki saçları arkaya doğru çekti. Bir yandan da gördüğü rüyayı ayrıntılarıyla hatırlamaya çalışıyordu.

Niall, yüksek bir masanın başında oturmuş, bir şeyler yazıyordu ve kadın da yan tarafta ayakta durmuş, bekliyordu. Ne söylediğini hatırlamıyordu ama sadece onun gözlerine

baktığını, kızın da ona baktığını ve bir anda içinin arzusuyla yanıp tutuştuğunu hatırladı. Elini ona doğru uzatmış, o da gelip kollarının arasına girmişti. Onu yatağa bile götürmeden oracıkta üzerindeki çıkarıp kucağına almıştı. Bedeninin üzerinde dalgalanan bir ateş gibiydi, güzel mavi gözlerini kapatıp başını geriye doğru atmıştı. Onun Niall'a ve Niall'ın ona verdiği zevkle birlikte yükselmişlerdi.

Kollarının arasında ne kadar da kırılıyordu. Bedeni gergin, teni ipeksi idi. Koyu renk, gür ve bakımlı saçları sırtından aşağıya doğru uzanıyordu. Gözleri, bir yaz günü tertemiz gökyüzünün altında parıldayan bir Highland gölü kadar duru bir mavilikle kaplıydı. Yüzü... Niall'ın içi ürpermişti. Yüzü bir meleğinki gibiydi; vakur ve uzak, sanki büyük bir amacı varmış gibi. Kaşları belirgin ve açık renk, çenesi hafif köşeliydi. Ve ağzı... "Ah, o kadar melek değildir belki," dedi Niall yüksek sesle. O dudaklar Niall'ın zihnini bir dizi eşsiz hayalle dolduruyordu ve bunların hepsi son derece cinsel içerikliydi.

Her şeye rağmen onda Niall'ı huzursuz eden bir şeyler vardı ve Niall içgüdülerini önemseyen bir adamdı. Kendi kendine homurdandı. O kadın bir cadı olmalıydı, başka türlü nasıl görünmeden onu izleyebilir ve her canı istediğinde rüyasına girebilirdi ki? Cadı ya da değil, eğer kadın bir gün ruhuyla değil, bedeniyle yanına gelirse Niall, ona rüyadaki gibi gününü gösterecek ama asla güvenmeyecekti.

Niall'ı izlemesinin bir amacı olmalıydı, belki de bir şekilde Hazine'nin varlığından haberdar olmuştu.

Eğer aradığı şey gerçekten de Hazine ise kadına yazık olacaktı. Çünkü Niall Hazine'ye, kadın-erkek, her türlü tehlike ve tehdide karşı muhafızlık edeceğine dair yemin etmişti. Bu uğurda bir kadını öldürmesi gerekse bile fark etmezdi. Eğer kadının peşinde olduğu şey Hazine ise ölmesi gerekecekti.

Grace ertesi gün on bir buçukta, hizmetçi kadının kapıyı çalmasıyla uyandı. Sendeleyerek ayağa kalkıp kadına daha sonra gelmesini söyledikten sonra kendini tekrar yatağa attı. Çok zor ayılabildi, onca uykudan sonra serseme dönmüştü.

Uzun süre dušta öylece dikildi, bir sıcak bir soğuk suyu açarak zihnindeki bulanıklığı gidermeye çalışıyordu. Fiziksel açıdan dinlenmiş olsa da zihinsel olarak kendini son derece yorgun hissediyordu; sanki beyni sabaha kadar hiç durmadan çalışmış gibiydi. Büyük ihtimalle aralıksız rüya görmüştü. McDonald's'ın otoparkındaki vahşi kavgadan sahneler zihninde film şeridi gibi dönüp durmuştu. Bir süre sonra üzerinde "Creag Dhu" yazan kâğıda doğru uzandığını görmüştü. Rüzgârın eseceğini ve sonrasında olacakları biliyor, bunu engellemek için uzanıp kâğıdı yakalamaya çalışıyor fakat her seferinde kâğıt uçarak Parrish'in ellerinin arasına düşüyordu. Parrish kâğıda bakıyor, gülümsüyor ve, "Teşekkür ederim, Grace," diyordu. Arkasından da silahını çekip Grace'e doğrultuyor ve ateş ediyordu. Ve sonra aynı rüya yeni baştan gösterime giriyordu.

Grace, rüyasında ayrıca Niall'ı ve onunla seviştiğini de görmüştü. Kara gözleriyle Grace'i delip geçiyordu; sanki ona emanet edilen kâğıtları koruyamadığını biliyor gibiydi. Yine de elini ona uzatıp yanına gelmesini istediğinde Grace karşı çıkmadan ona doğru yürüyordu.

"Yanıma gel," diyordu Niall. "Şimdi gel."

O anda, Grace'in ayaklarından başlayan korkunç bir titreme aşağıdan yukarıya tüm bedenini sardı, birkaç saniye sonra dizlerinin bağı çözüldü ve duşakabin duvarına yaslanmak zorunda kaldı. Dudakları aralandı ve hafif iniltiler çıkarmaya başladı. Titremenin önüne geçemiyordu, içi paramparça oluyordu sanki. Dışarıdan gelen bir kuvvet onu çekiştirip parçalamaya çalışıyor gibiydi. Gözleri kocaman açılmıştı, duşaka-

binin kirli duvarları ışıklar saçarak beyazlıyor, akkorlaşıyordu sanki.

Yanma gel. Yılları aşır, altı yüz yetmiş beş yılı aşır gel. İhtiyacın olan bilgiyi sana verdim. Yanma gel.

Ses, Grace'in zihninin aynı anda hem içinden hem de dışından geldi. Niall'in sesiydi bu. Rüyalarındaki o alçak ve şehvet dolu ses, bu kez son derece talepkârdı. *Yanma gel.*

Bir süre sonra duvarları saran ışık yavaş yavaş sönmeye ve Grace'in kaslarındaki titreme azalmaya başladı. Nihayet doğruldu. Aniden tepesinden aşağıya buz gibi suyun aktığını fark etti ve hemen musluğu kapattı. Küçük bir havluyla saçlarını sardı. Diğeriyse de vücudunu üstünkörü kuruladı. Donmak üzereydi! Ne kadar zamandır buz gibi suyun altında halüsinasyon görüyordu acaba? Neredeyse vücut ısısı düşecekti.

Grace öte yandan aslında halüsinasyon görmediğini biliyordu. Her şey gerçektir. Güç gerçektir ve bu Güç'ün varlığını o eski belgeleri ilk kez eline aldığı anda hissetmişti. Bu yüzden her şeye rağmen onların çevirisini yapmaya devam etmiş, başını ne kadar derde sokacağını bile bile bilgisayarı ve belgeleri gittiği her yere taşımıştı. Sağduyusu onlardan kurtulması gerektiğini tekrar edip dursa da o bunu yapmamış, aksine onları korumuştur.

Son sekiz aydır yaşadığı her şey neticede onu şu anki noktaya; Iowa eyaleti sınırları içinde bulunan bir kamyon mola yerindeki bu motelde, pis bir banyonun içinde çıplak ve donmuş bir halde kalmışken akıldışı ve fakat bir o kadar da net bir sonuca vardığı bu ana taşımıştı.

Grace, eğer mümkünse, zamanda yolculuk yapmalıydı. Artık sayfa Parrish'in eline geçmişti; belki de tüm bunlar önceden yazılmıştı ve Grace'in bu sonucu değiştirmesi mümkün bile değildi. Ancak şu anda Parrish bilgiye ulaştığına göre, Grace onun Hazine'yi ele geçirmesini engellemek için

bir şeyler yapmak zorundaydı ve bunu yapmasının tek bir yolu vardı: Niall'a gidip Hazine'yi başka bir yerde saklamasını söylemek. Ya da belki de, -aslında aptalca bir düşünceydi bu, çünkü Grace'te kahraman hamuru yoktu ama yine de- belki de, Grace'ten beklenen Hazine'yi bulup, Gücü Vakıf'ı yok etmek üzere kullanmasıydı.

Her halükârda Creag Dhu'ya gitmeliydi. Altı yüz yetmiş beş yıl geriye gitmeliydi.

On Sekizinci Bölüm

İskoçya'nın dağlarına bahar gelmişti. Aylardan mayıstı ve dağlar yeşil bir kilimle kaplanmış gibiydi. Soğuk ve sisli günler yerini parlak günışığına ve tertemiz bir gökyüzüne bırakmıştı. Gökyüzü o kadar aydınlıktı ki, Grace'in bakarken gözleri acıyordu.

Bir ses geldi. Yankılanan bir tulum sesi. Öylesine etkileyici bir sestir ki bu, Grace ruhuna işleyen derin bir kederle ağlamaklı oldu.

Oraya varması dört ayını almıştı. Önce güneye doğru gitmiş, sonra yavaşça doğuya kıvrılmıştı. Arabayla yol alırken mevsimler değişmiş, güneye indikçe kış etkisini yavaş yavaş kaybetmeye başlamıştı. Şubat ortasında Tennessee'de açan ilk çiçeği görmüştü. Mucize, sarı bir fulya görüntüsüne bürünmüştü sanki. İşte o zaman Grace biraz durup dinlenmiş ve plan yapmıştı.

İlk bir kışın ardından erken gelen bahar, diye yorum yapıyordu yerliler. Fulyalar her yılkinden birkaç hafta daha erken açmıştı çünkü. Minnesota'da kış pek ılık geçmemişti takat güneye doğru aldığı bin üç yüz kilometreden sonra başka bir iklime ve başka bir dünyaya girmişti Grace.

Bu işi tek başına yapamayacağını anlamıştı ve arayabileceği tek bir kişi vardı.

Grace kendisine, onunla beraber belirsiz bir süreliğine İskoçya'ya gelmesini teklif ederken Harmony genç kadını sessizce dinledi.

Sonunda, "İskoçya," diyebildi Harmony. "Yüzlerini hâlâ maviye boyamıyorlar, değil mi?"

"Sadece filmlerde."

"Benim pasaportum yok."

"Doğum belgen olduktan sonra o iş kolay."

"Bir şey yapmak için bana ihtiyacın olduğunu söylüyorsun. Tam olarak ne yapacağımı anlatmada bir sakınca var mı acaba?"

"Teklifimi kabul ettiğinde anlatacağım."

"Bunu bir düşüneyim. Birkaç gün sonra ara beni."

Grace ona üç gün verdi ve süre dolunca tekrar aradı. "Pekâlâ," dedi Harmony. "Seninle gelirsem yasadışı bir şeylere bulaşacak mıyım?"

"Hayır, sanmıyorum." Bu şekilde açık bir kapı bırakmış oluyordu, çünkü Grace her daim yasalara riayet edeceğine dair söz veremezdi.

"Tehlikeli mi?"

"Evet."

Harmony içini çekti. "Ah, lanet olsun," diye söylenmeye başladı. "İnsan sana karşı koyamıyor. Ne kadar sürecek? Bil-diğin gibi, ilgilenmem gereken bir evim var."

"Bilmiyorum. Belki birkaç gün, belki birkaç hafta. Tüm masraflarını ben karşılayacağım-"

"Gelirsem kendi masrafımı kendim karşılarım. Böylece işi berbat edersem sana karşı kendimi borçlu hissetmem." Bir an sessizlik oldu, bu sırada Grace onun parmaklarını telefonun üzerinde tıkırdattığını duyabiliyordu. "Son bir sorum var."

“Evet?”

“Gerçek adını ne?”

Grace bir an için tereddüt etti. Gerçek adını telaffuz etmek tuhaf geldi. Çok uzun zamandır sadece Kris ona bu isimle hitap etmişti. Grace, birbirinden farklı çok sayıda isim değiştirmişti aylardır, hatta bazen kendini tam anlamıyla kimliksiz hissettiği de olmuştu. Yine de “Grace.” diye yanıt verdi yavaşça. “Grace St. John. Ama Louisa Croley ismiyle seyahat edeceğim, pasaportum ve ehliyetim bu isme kayıtlı.”

“Grace.” Harmony tekrar içini çekti. “Lanet olsun. Bana yalan söyleseydin sana hayır diyebilecektim.”

Creag Dhu’nun tam olarak nerede olduğunu bulmak biraz zaman almıştı. Grace, bu yerin izini bulana kadar Harmony ile Edinburgh’da bir haftadan fazla vakit geçirmişti. Creag Dhu, Batı İskoçya dağlarının öyle ücra bir köşesindeydi ki, oraya ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Grace araştırmalarını sürdürürken Harmony, Edinburgh’un altını üstüne getirmişti. Kaleyi, İskoç Parlamento Binası’nı gezmiş. St. Andrews ve Perth’e günöbirlik turlara katılmıştı. Grace ancak Creag Dhu’nun yerini kesin olarak belirledikten sonra Harmony’ye ne yapacağını anlatmıştı. Onun anlattıklarını duyan Harmony ilk başta Grace’e epey gülmüştü ama Grace sükûnetini koruyarak, yapılacak hazırlıkları anlatmaya devam edince Harmony içini çekip onunla birlikte işe koyulmuştu. Ford ile Bryant’ın ölümünü dinlerken ise hiç gülmedi.

Grace, tüm hazırlıklar bittikten sonra bir araba kiralayıp Harmony ile birlikte Creag Dhu’dan tahmini 7-8 kilometre uzaklıktaki küçük bir İskoç köyüne doğru yola koyuldu. Köydeki tek konaklama yeri oda-kahvaltı sistemli küçük bir odaydı. Köyün yerel barı ise tam bir dedikodu yuvası-

di. Harmony ayyaş İskoç adamlarla kol kola girip, içtiklerini kendi hesabına yazdırıyor ve ödül olarak adamlar onun her sorusunu yanıtlıyordu. Üst sınıftan gösterişli bir Amerikalı herif, iki ay kadar önce oraya gelip, büyük bir kaya parçasını kazmaya başlamıştı. Çıkan bir fırtına her tarafı çamura çevirip, araziye girmeyi zorlaştırmış ve adamın işini biraz geciktirmişti ama o günden sonra hava koşulları hızla düzelmeye başlamıştı. Söylenene göre adam epey yol almıştı.

Harmony öğrendiklerini anlatınca Grace, “Bulması fazla sürmeyecektir,” dedi. “Daha fazla bekleyemem. Artık gitmeliyim.”

“Sanki çok güvenli bir yolculuğa çıkacak gibi konuşuyorsun. Sanki gidip orada kışını iyice bir titretip dönmeyecekmişsin gibi.”

“Belki de,” dedi Grace. Kendi kendine kalıp mantıklı düşünmeye çalıştığı zamanlarda tam olarak Harmony’nin söylediği gibi olacağını biliyordu. Fakat sonra aklına belgeler, okudukları ile gördüğü rüyalar geliyor ve kendini bunu yapmaya mecbur hissediyordu. Kulağa ne kadar çılgınca gelirse gelsin bunu yapmalıydı.

İskoçya’ya vardığı günden beri artık hiç rüya görmüyordu. Her şey çok yabancı geliyordu ona, sanki kendisiyle tüm diğer insanlar arasında koyu renk bir peçe varmış gibi... Ne korku ne de öfke, hiçbir şey hissetmiyordu. Hatta acıkmak gibi dünyevi hislerden bile mahrumdu. Ruhunun büyük bir kısmı, yüzünü içinde bulunduğu zamandan öteye çevirmişti. Aslında yola çıkmıştı bile ve kendini bu yolculuğa elinden geldiğince iyi hazırlamıştı.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra harekete geçtiler, arabayla gidebildikleri yere kadar gittikten sonra inip yürümeye başladılar. Fırtına bulutları batıya doğru süzülürken çiğ mavi ile sarı renkteki gökyüzünün altında kalan dağların gölgesi eflatundu.

Grace lojistik detaylar hakkında uzun uzadıya düşünmüştü. Kâğıtlarda seyahat edeceği zamanla ilgili detaylar yazıyordu fakat mekânla ilgili bir şey yazmıyordu. Bunun üzerine Grace mekânın değişmeyeceği sonucuna vardı; zamanda geriye gittiğinde varacağı yer, en son bulunduğu yer olacaktı. Bu sebeple aslında tam olarak Creag Dhu'nun kalıntılarının olduğu yerde durmak en harika fikirdi fakat Grace, Creag Dhu'ya o kadar yaklaştırmaya cesaret edemedi. En iyisi mümkün mertebe yaklaşmak ve belirlenen tarihe ulaştıktan sonra kalan yolu yürüyerek geçmekti.

Yürümek için seçtikleri yol, dar bir patika gibiydi ve kalenin kalıntılarının olduğu noktaya beş kilometre kala sona eriyordu. Grace, yanına alacağı eşyaları toplayıp Harmony ile birlikte arabadan indi ve ikisi de dağı tırmanmaya başladı.

Hava temiz ve ılıktı, tiz bir sesle öten yalnız bir kuş havada uçuyordu. Grace şimdiden onu kendine doğru çeken beklentiyi hissedebiliyordu.

Harmony aniden, “Neden bu şerefsizi vurup işi bitirmiyoruz ki?” diye sordu, limon sarısı kafasını rüzgâra karşı kaldırarak. Bunu söylerken burun delikleri genişlemiş, soluk yeşil gözleri kısılmıştı. Bu haliyle düşmanlarını haklamaya hazır, egzotik savaş tanrılarına benziyordu. “Hem daha kolay hem daha temiz ve hem de çok daha kesin sonuç.”

“Çünkü sadece Parrish değil, sorun Vakıf'ın kendisi. Onu öldürsek bile yerine başka biri geçecektir.” Grace bu sonuca vardığında içinde bir tür huzur belirmişti. Parrish'i öldürüp, intikamını aldıktan sonra çekip gitmeyi o da isterdi ama bunu yapamazdı. *Şeytan Vâkfi*... Vakıf'ın, Hazine'nin kontrolünü eline geçirmesine izin veremezdi.

Grace, varmak istediği son durak görüş alanına girince Harmon'ye eliyle orayı işaret etti. Söz konusu kayalar dağın neredeyse zirvesindeydi. Dikkatlice tırmanmaya başladılar.

Avakları sık sık kaygan çimlerin içine batıyor, yerinde durmayan kayaların arasına düşüyordu. Nihayet zirveye vardıklarında doğrulup okyanustan yükselen sis altındaki boş vadiyi sessizce seyrettiler. Creag Dhu bölgesi görüş alanının içinde değildi, bir sonraki dağın arkasında kalıyordu. Yerli halkın söylediğine göre okyanusa karşı duran bir grup kara kaya vardı. Grace hayalinde nasıl bir yer olduğunu canlandırmaya çalışmıştı, ancak o güne kadar sayısız arkeolojik kazı sahası görmüş olsa da hayalinde canlanan görüntü, her seferinde kalenin yıkılmadan önceki hali, kızgın, gri denize karşı büyük bir karaltı olarak dikildiği tek parça haliydi.

“Her şeyi aldın, değil mi?” Harmony elindeki sepeti yere bırakıp hızla mekanizmayı hazırlarken sordu.

“Evet, aldım.” Grace henüz Amerika’dayken listesini yapmış ve hazırlıklara oradayken başlamıştı. Talimatlara uyarak bir hafta öncesinden beslenme şeklini değiştirmiş, yazılanlara uygun hale getirmişti. Eğilip elektrotları ayak bileklerine tutturdu.

Gidişinin Harmony’yi üzdüğünü fark etti ve dile getirilmeyen bu endişeye karşılık ona, “Ben iyiyim,” diye cevap verdi. “Bu şey işe yaramazsa sadece... işe yaramamış olacak. Muhtemelen şoka girerim ama beni öldürmez.”

“Öyle umuyorsun,” diye homurdandı Harmony, gerginliği giderek artıyordu.

“Eğer işe yarsa... bu eşyaların da benimle birlikte gelip gelmeyeceğini bilmiyorum, belki de orada çıırılçıplak kalacağım. Eşyalar burada kalırsa onları köye geri götür ve ne istersen yap.”

“Tabii. Zaten ben her zaman bana üç beden küçük, otuz santim de kısa gelen kadife bir elbisem olsun istemişimdir.”

“Neyse, bilgisayarı bırakıyorum. Tüm belgelerimi hard diskten sildim ama günlüğüm orada. Her şeyi yazdım. Bana

bir şey olur da geri dönemeysem..." Omuz silkti. "Hiç değilse yaşananların bir kaydı olsun istedim."

"Ne kadar bekleyeyim?" diye sordu Harmony kızgın bir şekilde.

"Bilmiyorum. Sana kalmış."

"Kahretsin, Grace!" Harmony tüm kızgınlığıyla Grace'e baktı ama boğazında düğümlenen öfke dolu sözlerin hepsini bastırdı. Sadece kafasını sallayarak, "Seni yolundan geri çevirmem mümkün değil, öyle değil mi? Sen çoktan oraya gittin bile."

"Bunu anlamadığını biliyorum. Ben bile anlayamıyorum." Rüzgâr, Grace'in üzerindeki elbiseyi bedenine yapıştırmış, saçlarını havalandırarak arkasından dalgalanmasına sebep olmuştu. Vadi aşağıda uzanıyordu ama Grace onu görmüyordu bile, gözü ötelerdeydi. "Ford'la Bryant öldürüleli bir sene oluyor. Onların arkasından hiç ağlayamadım. İntikamlarını almak için hiçbir şey yapmamıştım çünkü ve ağlamayı hak etmediğimi düşündüm hep."

"Ağlamak için zamanın yoktu." Harmony'nin sesi sertti. "Hayatta kalmaya çalışmakla öylesine meşguldün ki."

"Mezarlarına bile gitmedim. Altı ay Minneapolis'te kaldım ve mezarlarının nerede olduğunu bile araştırmadım. Gidip üzerlerine çiçek bırakmadım."

"Lanet olsun, iyi ki öyle yaptın. Anlattıklarına bakılırsa bu Parrish denen adi herif, gözetlemesi için mezarlığa adam koymuştur. Gitseydin seni oracıkta mihlarlardı kesin."

"Belki de. Ama adamların orada olduğunu bilmeseydim bile yine de gitmezdim. Gidemem, şu anda olmaz. Belki döndükten sonra..."

Başka söylenecek bir şey kalmamış gibi görünüyordu. Harmony ona sıkıca sarıldı, yeşil gözleri nemlenmişti ve hızla geriye doğru dönüp biraz uzaklaştı.

Grace kayaların üzerine oturup bilgisayarını açtı. Günlük dosyasına girip düşüncelerini toparlamaya çalıştı. İşe yaramadı. Kırılma kuşları gibi bir o yana bir bu yana uçuyorlardı. Sonunda uğraşmaktan vazgeçti ve düşünmeden yazmaya başladı.

“17 Mayıs. İntikam ateşi, tüm yaşamınızı ele geçirir. Bunu daha önce fark etmemiştim ama ben hayatımda kimseden böylesine nefret etmemiştim. Sıradan, güvenli ve mutlu olan hayatım bir anda yerle bir oldu. Her şeyimi kaybettim, kocamı, kardeşimi... Kaybettim.

“Her şeyin bu kadar çabuk değişmesi ne acayip. Sıradan, alelade bir hayat göz açıp kapayıncaya kadar nasıl da korku, dehşet, güvensizlik ve felç edici kederle dolu bir kâbusa dönüşebiliyor. Hayır, ağlamadım. Kederi içime hapsettım; hiçbir zaman iyileşmeyecek bir yara olarak, çünkü onu dışarı bırakmaya cesaretim yok. Kendimi sadece yapılması gerekenlere vermeliyim, kaybettiklerim için yas tutacak vaktim yok. Eğer yavaşlayacak, eğer gardımı bir parça indirecek olursam ben de ölürüm.

“Sanki hayatım bir başkasına ait gibi. Bir şeyler yanlış, uyumsuz, ama ne: Eski mi yoksa şimdi mi?.. Sanki bu iki yarım, aynı bütüne ait değilmiş gibi. Ya biri ya da öteki benim hayatıma ait değil. Bazen o gecedен önceki benle aramda hiçbir bağ yokmuş gibi hissediyorum.

“Önceden bir eştim. Şimdi bir dulum. Ailem vardı; küçük, samimi ve çok ama çok sevdiğim bir aile. Artık yok.

“Bir kariyerim vardı; şu anlaşılması zor, entelektüel mücadele isteyen türden mesleklerden biri. Beni bunca zaman antikçağlarda gezdirip dolaştıran o eski ve tozlu parşömen kâğıtlarının, bilinmeyen küçük kitapçıkların içinde kaybolabilirdim ve kayboldum da. Ford bazen yanlış zamanda doğduğumu söylerdi. Her şeyimi kaybettim.

“Bu noktaya nasıl geldim? Laf olsun diye sordum. Nasıl geldiğimi elbette biliyorum. Her şeyi seyrettim. Parrish’in onları nasıl öldürdüğünü kendi gözlerimle izledim. Geçmişle şimdi arasında ne bir bağlantı vardı ne de adapte olmak için zaman. Saygıdeğer bir insandan bir kaçağa dönüşmem hızlı ve ani oldu, sadece birkaç sarsıcı dakika içinde gerçekleşti her şey. Eşlikten dulluğa, ablalıktan hayatta kalmaya çalışan birine, normalden bu... halime geçişim çok hızlıydı.

“Yaşamaya devam etmemi sağlayan şey nefretti. Bu öylesine güçlü, saf ve her daim taze bir nefretti ki, bazen onun yaydığı ışıkla gözlerim yandı. Nefret, etrafı temizleyebilir mi? Nefret, insanı etkileyecek tüm o küçük engelleri yolunuzdan silip süpürebilir mi? Bence yapabilir. Sanırım benim nefretim bunu başardı. Hayatımı elimden aldığı için, sevdiğim insanların ölümünden sorumlu olduğu için Parrish’e bunu ödetmek istiyorum. Onun ölmesini istiyorum. Diğer yandan Ford’la Bryant’ın bir hiç uğruna ölmüş olmalarını kabul etmek de istemiyorum. İşte, bu yüzden, sadece Parrish’in değil, Vakıf’ın da peşine takıldım.

“Amacıma ulaşmam ne kadar zaman alacak bilmiyorum. Bunu doğru zamanda yapabilecek miyim ya da bu amaç uğruna ölüp gidecek miyim onu da bilmiyorum. Ancak dene-yebilirim, çünkü artık bu hayatta bana kalan tek şey nefret ve intikam ateşi.

“Kara Niall’ı bulmalıyım.”

Burada durdu, ekranda beliren sözcüklere baktı. Üniversitedeyken üzeri kaygan ve yumuşacık deriyle kaplı bir günlük defteri vardı. Ford ona çıkmaya başladıktan sonra birlikte geçirdikleri ilk Noel hediyesi olarak vermişti. O deftere yaptığı işleri, düşüncelerini, araştırma ve çeviri maceralarını kaydetmek istemişti; bunun yerine defter, özel hayatını anlatan bir günlüğe dönüşmüştü. Daha sonra dizüstü bilgisayara geçince bu alışkanlığını elektronik ortama taşımıştı.

Günlüğe Parrish Sawyer'dan kaçış sertivenini yazmıştı. İçine hapsettiği acının biraz olsun özgürleştiği, Ford'la Bryant'ın yasını tuttuğu tek yerdi orası. Ayrıca bu günlükte, Parrish'in uğruna cinayet işlediği el yazması belgelerde okuyup keşfettikleri karşısında bu kâğıtlara nasıl günbegün daha çok bağlandığını, daha büyük hayretlere düştüğünü, korkuya kapıldığını da anlatmıştı. Tüm bu belgeleri zihninden silip atmak istemiş ama yapamamıştı; birbirine bağlanan o kadar çok ayrıntı, tesadüf sayılmak için fazla tesadüf olan o kadar çok durum vardı ki... Görünüşe göre Parrish de bu belgelerde yer alan sırları zihninden silip atamamıştı zaten. Ve en nihayetinde Grace de bunların gerçek olduğuna inanmıştı.

Grace yavaşça önce dosyayı, sonra da bilgisayarını kapatıp yan tarafa bıraktı. Topladığı yazılar da onunla birlikte gelecek miydi yoksa oraya –ya da o zamana mı demeli– bir başına, hatta kıyafetleri bile olmadan mı gidecekti, hiç bilmiyordu. Ayrıca çırılçıplak kalma ihtimali konusunda ciddiymi.

Hiçbir şeyin garantisi yoktu, özellikle de tüm bu prosedürün doğru sonuç verip vermeyeceğinin... Eğer işe yaramazsa hiç değilse tüm bu yaptıklarının, kendini nasıl da büyük bir aptal durumuna düşürdüğünün tek şahidi Harmony olacaktır. Ve eğer tüm bunlar işe yaramazsa o zaman Parrish'i ve Vakıf'ı durdurmak için başka bir yol düşünmesi gerekecekti. Ancak işe yararsa...

Grace derin bir nefes aldı. Her şey hazırdı. Malzemeleri tekrar, tekrar ve tekrar gözden geçirdi. Doğru mineral ortamı ve daha iyi bir iletkenlik için kayaları da ayarlamıştı. Kilosuna ve seyahat etmek istediği zaman dilimine göre doğru miktarda su içmişti, hatta bu miktar o kadar çoktu ki, karnı davul gibi olmuştu. Doğru yiyecekleri yiyerek sinsice vücut kimyasını değiştirmişti. Neler yapacağını, bunları hangi sırada yapacağını aklında prova ederek zihinsel anlamda da kendini

hazırlamıştı. Hatta karadan denize doğru yaklaşan fırtına bulutlarıyla birlikte hava koşulları da onunla işbirliği yapıyordu; gökyüzü, yüklenen elektrikle çıtırdamaya başlamıştı. Fırtına illa gerekli olan bir koşul değildi fakat bu, işi biraz daha kolaylaştıracaktı.

Artık zamanı geldi.

Grace kendi elleriyle ördüğü bez çantayı göğsüne sıkıca bağladı. Her ne kadar ikisi de bu konuda pek yetenekli olmasa da Harmony'yle birlikte diktikleri eski moda elbiseleri giymişti. Neyse ki on dördüncü yüzyıl modası oldukça basitti. Sade, süssüz, pamuklu, uzun kollu, bol bir elbise. Onun üzerinde bu kez kolsuz, yumuşak yünlü başka bir elbise. İçerdeki elbiseye fistan, üzerindeki cüppe deniyordu. Çantada ise daha kalın, kadife bir cüppe ve ihtiyaç halinde kullanılmak üzere uzun, yün bir şal vardı.

Her ihtimale karşı Tennessee'den bir çift el yapımı moka-sen satın almıştı, yumuşak deri, ayağına kalıp gibi oturmuştu. Uzun beyaz çorapları yine eski moda bir jartiyerle dizlerinin üzerinden bağlamıştı. İç çamaşırı giymemişti çünkü o dönemde iç çamaşırı diye bir şey henüz yoktu. Kıyafetlerin üzerinde, insanlarda şüphe uyandırabilecek herhangi bir etiket falan da yoktu. Uzun saçlarını kalın, tek bir örgüyle toplamıştı. Başını pamuktan, kalın bir örtüyle örtüp örtünün iki ucunu ensesinden bağlamıştı.

Para niyetine yanına sadece olay esnasında taktığı küpeler ve alyanstan oluşan birkaç parça mücevheri aldı. Dış görünüşünde uygunsuz, insanların dikkatini çekebilecek herhangi bir şey olmaması için dua etti. Halbuki, sadece bez çantanın içinde taşıdıkları bile yakalandığı takdirde kolaylıkla cadı ilan edilmesi için yeterli olurdu.

Fırtına giderek yaklaşıyor, gök gürültüsü pırıncıdan bir gonk gibi havada yankılanıyordu. *Ya şimdi ya da hiç*, diye dü-

şimdi Grace. Harmony'nin bilgisayarı alabilmesi için acele etmeliydi. Yağmur bilgisayarına zarar verebilirdi.

Grace ayağını dikkatlice basınç şalterinin üzerine yerleştirdi. Ayak bileklerine bağladığı elektrotları hissedebiliyordu. Elektrotların ve pillerin henüz keşfedilmediği zamanlarda bunu yapmayı nasıl başarmışlardı acaba?

Gözlerini kapatıp yavaşça derin derin nefes alıp veriyor ve Kara Niall'a odaklanmaya çalışıyordu. Aslında her şeyi doğru yapmıştı ve hesaplamalara göre tamı tamma altı yüz yetmiş beş yıl öncesine gitmeliydi fakat yine de içinde bir hedef belirlemesi gerektiğini hissetmişti ve elindeki tek hedef noktası neredeyse yedi asır önce yaşamış olan o adamdan başkası değildi. Onunla ilgili en ufak bir çizim, onu hayal etmesini sağlayacak hiçbir portre yoktu elinde. Dolayısıyla adamı hayalinde canlandıramıyor, sadece ona ve ruhuna yoğunlaşabiliyordu.

Onu tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu. Aylardır sürekli yanındaydı. Grace o eski belgeleri anlamak için didinip dururken Niall zihnini ve rüyalarını ele geçiriyor ve bazen öylesine gerçekçi görünüyordu ki, Grace'in uykusundan onunla konuşmaya devam ederek uyandığı oluyordu. Niall'ı daima hemen yanı başındaymış gibi hissediyordu. Rüyalarında Niall onunla sevişiyor, bilinçaltındaki nefsinin ele geçirerek genç kadına işkence ediyordu. Öte yandan Kara Niall, Grace'e verdiği umutla bir anlamda onun kurtarıcısı olmuştu. Güçlü ve destansı kişiliği yedi asrı aşmış Grace'e ulaşmıştı. Onu kendine çekiyor ve böylece umutsuzluk çukuruna saplanıp yok olmasının önüne geçiyordu. Niall bazı zamanlar Grace'in etrafını saran dünyadan çok daha gerçekte.

Ve o, Grace'in zihnini doldurmaya başlamıştı işte, kapalı gözkapaklarının karanlığında beliriyordu: ışık kadar canlı, gökgürültüsü kadar güçlü. Grace belli belirsiz, gerçeklerden

ziyade Niall'ın hayali resmine odaklanmanın tehlikeli olduğunu anlıyordu fakat düşüncelerine engel olamadı. Onun varlığını gittikçe artan bir kuvvetle hissedebiliyordu. Oradaydı işte, tam oradaydı...

Nefes al, derin ve sakın. Burun deliklerinin birinden içine çektiğin nefes, bırak orada daireler çizsin ve sonra onu diğerinden dışarıya bırak. Döngüyü tamamla, tekrar ve tekrar. Nefes al, nefes al...

Grace onun kara ve delici bakışlarını gördü; zamanın sisleri arasından geliyor, Grace'in gözlerinin içine doğru yaklaşıyordu. Grace onun uzun, ince burun deliklerini, kaslı omuzlarına doğru düşen siyah saçlarını, antik İskoç modasına uygun, yüzünün iki yanından aşağıya doğru asılı duran ince örgülerini görüyordu.

Niall, ağzını emir verircesine açmıştı. Grace, etrafını saran savaşın dehşetini ve gürültüsünü görebiliyordu ama bu kargaşanın içindeki tek net görüntü Niall'a aitti. Güçlü kollarıyla savurduğu devasa kılıcının üzerinden güneşin zayıf ve solgun ışığı yansıyor. Diğer elinde ise zırh yerine dehşet verici bir balta vardı ve her iki silah, art arda yere devirip, savurup, parçalara ayırdığı düşmanların kanıyla sıvanmıştı.

İçeri. Dışarı. Hava, Grace'in içinde gitgide hızlanan, küçülen ve sıkılaştan girdaplar oluşturuyor; zihni, hedefindeki adama doğru daha güçlü biçimde yoğunlaşıyordu. Sarmal Grace'i iyice sararak daraldı, daraldı, adeta Grace'i vakumluyordu ve Grace gitmek üzere olduğunu anladı.

Niall, Kara Niall.

Zihninden ona bağlanmaya çalışıyor, ismini haykırıyor. Ona duyduğu özlem vücudunu oluşturan her bir hücreyi sızlattı. Gittikçe daralıyor, sıkışıyor ve yoğunlaşıyordu. Zihninde Niall'ın, onun bağırsığını duymuş gibi kafasını sağa sola çevirdiğini gördü ve sonra o da Grace'i sıkıştırıp karanlık bir boşluğa doğru kuvvetle çekmeye başladı. Grace, Niall'ın

ruhunun attığı işaret fişegi doğrultusunda hızlanıyordu; uçağını radyo dalgalarına göre yönlendirip indiren bir pilot gibiydi.

Grace'in en son hatırladığı şey, basınç şalterinin üzerindeki ayağını serbest bıraktığı ve o anda dünyanın, insanı kör edici bir ışık ve ateş demeti içinde patladığıydı.

On Dokuzuncu Bölüm

Grace serin çimlerin üzerinde yan yatmıştı. Sersemlemişti ve sanki yaralıydı. Uzak bir mesafeden garip bir gürültü yükseliyor, Grace bunun tam olarak ne sesi olduğunu ayırt edemiyordu. Zamanlar arası geçişe uyum sağlamaya çalışan zihni, mevcudiyetini idrak etmeye çalışıyordu. Grace anesteziyenin uyanıyor gibiydi. İlk etapta, dış ayrıntıları algılamaya çalışıyor fakat kim ya da nerede olduğuna dair hiçbir kanıt bulamıyordu. Neden sonra detaylar geri gelmeye başladı. İlk olarak kendini tanıma anı. “Öyle ya, ben Grace'im.” Bundan bir dakika ya da belki bir saat sonra, uyuşuk bir halde, yaptığı şey gerçekten işe yaradı mı yoksa Harmony'nin dediği gibi sadece kıcını elektrikle titretmeye mi yaradı, onu anlamaya çalıştı. Her tarafı ağrıyordu; sanki biri onu dövmüş ya da uçuşurundan aşağıya yuvarlamış gibiydi.

Bu sırada gürültü gittikçe yükseldi, sesler kulağında yankılanıyordu. Gözlerini zorla açmaya çalıştı. Vücudunun kontrolünü geri kazandıktan sonra doğrulup, böylesine bağırıp duran her kimse onu susturmak istiyordu. Sonra o iğrenç kokuyu duyarak öğürdü.

Bu istemsiz hareketle birlikte artık bilincini tamamen geri

kazanmış oldu ve o sesler bir anda kükreyişlere, yüzlerce adamın savaş çığlıklarına dönüştü. Metalin metale çarpmasıyla ortaya çıkan ahenksiz çınlama sesleri, Grace'in kulaklarını acıtıyordu. Atlar, çelik nallı toynaklarıyla zemini sallıyor, acı acı kişniyordu. Havayı saran korkunç koku, sıcak ve taze kanın, idrarın ve boşalmış bağırsağın kokusuydu.

Grace, korkuyla doğrulur doğrulmaz ekose İskoç etekli, uzun ve pis saçlı iki İskoç'un birbirlerine doğru koştuklarını gördü. Grace ikisinin tam ortasındaydı, kendini hızla yana doğru attı. İki kanlı kılıç, Grace'i sıyrarak gökyüzünde birleşti.

Aman Tanrım. Kanlı bir savaşın tam ortasındaydı. Nefesi kesilir gibi oldu. Kara Niall'ı zihninde bir savaşın ortasında canlandırmış ve dosdoğru canlandırdığı yere gelmişti.

Buralarda bir yerlerde olmalıydı. Heyecandan yüreği yerinden fırlayacak gibiydi.

Göğsünde asılı duran çantasına sarılarak bu insan selinden uzaklaşmaya başladı. O sırada ayağı yumuşak ve ağır bir maddeye takıldı ve sırtüstü yere düştü. Nefes nefese olduğu yerden doğrularak arkasına baktığında kan revan içinde kalmış bir adamın üzerine düştüğünü gördü. Boğazındaki çığlık dışarı çıkmadan olduğu yerde düğümlenip kaldı. Oradan zıplayarak uzaklaştıktan sonra sendeleyerek ayağa kalktı, kafasını sağa sola çevirip tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

İşlem sırasında bulunduğu kayaların altındaki vadideydi. Etrafta olup bitenler tam bir çılgınlıktı; adamların bir kısmı at sırtında, çoğu yayan olarak koşuyor, kaçıyor, saldırıyor, dönüyor, acımasızca etrafa bıçak sallıyorlardı. Grace paniğe kapılmaya başlamıştı. Niall'ı, yani simsiyah saçlı, elindeki devasa kılıcı dans eder gibi sağa sola savuran iriyarı bir adam göremedi hiçbir yerde. *Aman Tanrım!* Yoksa bu katliama kurban mı olmuştu? Bu kan gölüne onun kanı da mı karışmıştı?

Bir anda katı gerçek kendini göstermeye başladı. Grace'in. rüyalarında ve hayallerinde gördükleri dışında Niall'in neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Gardiyan denen kişi elindeki ateşli kılıçla başmelek gibi ısıt ısıt parlamak zorunda değildi, çok sıradan bir görüntüsü de olabilirdi. Grace'in üzerinden atlayıp geçen şu pis muharıplerden biriydi belki de ve Grace onu tanıyamamıştı.

O zaman onu nasıl bulacaktı? Tepeye tırmanıp, ciğerleri sökülünceye kadar, "Kara Niall!" diye bağırarak mı?

"Niall Dhu! Niall Dhu!"

Grace savaş meydanının bir ucundan yükselen bu sesi duyduktan hemen sonra herkes karınca gibi o yöne doğru akın etmeye başladı. Grace biraz geriye gelip tepeye tırmandı, böylece olup biteni daha iyi görebiliyordu.

"Niall Dhu!"

Boğuk bir sesle telaffuz edilen bu kelimelerin bir anlamı vardı. *Dhu* "kara" demekti. Niall'a sesleniyorlardı.

O anda Grace'in beynine kan sıçradı adeta. Niall gerçekten yaralanmış mıydı yoksa? Grace öne doğru sendeledi, kan gölüne dönmüş toprağa basan onlarca ayağın meydana getirdiği kırmızı çamurun üzerinde kayıp duruyordu. Ölmüş olamazdı. Hayır. Niall olamaz. O yenilmezdi, Hristiyanlık tarihinin en korkutucu savaşçısıydı.

Dalgalar halinde ilerleyen kalabalık bir anda ters döndü ve Grace'e doğru yöneldi. Grace olduğu yerde donakaldı, tüm bu kirli ve uzun saçlı, çıplak ayaklı adamlar kendisine doğru koşuyordu. Acı gerçek bir anda yüzüne tokat gibi çarptı. Bir on dördüncü yüzyıl savaşının ortasındaydı ve bu adamlardan herhangi biri ona dokunmayı başarırса çok büyük ihtimalle önce tecavüz edilir, sonra da öldürülürdü.

Grace arkasını dönüp koşmaya başladı. Ancak bu, boğaya pelerin sallamak gibi bir şeydi. Zaten kanlı bir arzuyla vamp

tutuşan bu onlarca adam, Grace'i gördüğü an gırtlğından kitlesel bir kükreme sesi çıkardı. Grace eteklerini toplayıp önüne çıkan cesetlerin üzerinden atlayarak ve bacaklarına çarpan çantayı tutmaya çalışarak koşuyordu. Nefes almaya çalıştıysa da içine düştüğü panik, soluğunu tamamen kesmiş gibiydi.

Aynı anda yaklaşan bir atın zemini sarsan ağırlığını ve hemen arkasından beline dokunan kaslı ve kanlı kolu hissetti. Dengesini kaybedip, havada döndürölerek kötü kokulu, yünle kaplı bir kucağı oturtulduğu sırada avazı çıktığı kadar bağırdı. Adam kahkahayla kükreyerek atını dizinin tek hamlesiyle geri döndürdüğü sırada elini Grace'in kalçasına atmıştı. Adam bağırarak bir şeyler söylüyordu ve sesinde kötü niyet olduğu aşikârdı fakat Grace, "Niall Dhu" dışında söylediklerinden hiçbir şey anlamadı.

Atın üzerinde baş aşağı, çaresizce sarkan Grace'in yapabileceği tek şey, çantaya sıkı sıkıya yapışıp kendisini yakalayan bu zorbanın Niall olmasını ummaktı. Adamın kirli sakalları ve etli suratını görebilmişti ve rüyalarındaki Niall'ı düşündüğünde bunun berbat bir hayal kırıklığı olacağını biliyordu. Ama yine de bu adam Niall ise Grace en azından onun peşine düşme zahmetinden kurtulmuş olacaktı.

Gerçi Grace o kadar şanslı olabileceğine hiç inanmıyordu. Adi herifin keyfi yerindeydi, bir yandan atı sürmeye devam ediyor, bir yandan da bağırıp kahkaha atıyordu. Diğer atlılar da adamın etrafına toplanmıştı, çoğu yayaydı. Hepsi Grace'in görüş alanının içinde değildi ama civarda kayda değer bir hareketlilik yaşandığını, atılan naralardan ve kahkahalardan anlayabiliyordu.

Adam elini Grace'in bacaklarının arasına sokunca Grace beklenmedik bir hiddetle uzanıp adamın çıplak ve kirli baldırına dişlerini geçirdi. Adam beklemediği bir acıyla haykırıp

dizginlerle birlikte yerinden fırladı. At da kişneyerek hafifçe şaha kalktı ve hemen sonra insanın kemiklerini titreten bir sarsıntıyla toynaklarını tekrar yere çarptı. Sarsıntının etkisiyle Grace dişlerini adamın bacağından çekti fakat ağzında hissettiği tatla birlikte korkunç bir bulantı hissetti ve adamın ayağına kusmaya başladı.

Etraftan çılgın kahkahalar yükseldi, adamlar olup bite-ni birbirine işaret ederek neşe içinde uluyorlardı. Bu sırada adam, Grace'i tutup öfkeyle havaya kaldırdı; iğrenç kokan nefesi, olduğu gibi Grace'in yüzüne vuruyordu, adam kük-reyerek bir şeyler söylüyor fakat Grace bunların hiçbirini anlamıyordu. Ayrıca adamın nefesi Grace'in tekrar öğürmeye başlamasına sebep olmuştu. Bunu gören adam hızla Grace'i attan aşağıya attı. Grace çamurun üzerine düştü, çantası midesinin altında kalarak düşüşü biraz yumuşatmıştı.

Grace hemen ayağa fırladı, nefes almaya çalışıyordu. O sırada kalın bir ip ayak bileğine bağlandı. İriyari adam ipin diğer ucunu beline bağlayarak atını dehledi. Grace ya yürü-yecek ya da sürüklenecekti. Göğsünden hırıltılar çıkarak yürümeye başladı, bir yandan da iki eliyle birden çaresizce çantasını tutmaya çalışıyordu.

Aslında çantasının her an biri tarafından alınmasını bek-lemişti fakat muhtemelen adamlar herhangi bir şeyi taşımak istemiyorlardı. Nasıl olsa bir yere kaçamazdı, istedikleri za-man, daha doğrusu amaçlarına ulaştıkları zaman ona ait eş-yaları da alabilirlerdi.

Neyse ki Grace bu şekilde etrafı görebiliyordu. Sabah vakti miydi yoksa öğle saati mi? Hangi yöne doğru gittikleri-ni bilmiyordu. Gerçi güneş arkasında olduğuna göre kuzeye ya da güneye gidiyor olamazlardı. Bu durumda eğer sabahsa batıya, öğleden sonraysa doğuya gidiyorlar demekti.

Hemen arkadan gelen bir grup adam, kollarının üzerinde

alacalı bulacalı kirli ekose kumaşlarla bağlanıp paketlenmiş uzunca bir yük taşıyorlardı. Adamlar yükü ara sıra havaya kaldırıyor ve işlerinden biri ya da birkaçı birden onu yumrukluyorlardı. Grace etrafına bakınırken ağzında kalan son birkaç dişini göstererek sırttan adamlardan biriyle göz göze geldi. Adam yükü işaret ederek gururla, "Niall Dhu," dedi.

Grace, o anda dehşete kapılıp yürümeyi bıraktı ancak hemen sonra iple öndeki atın arasında gerginlik olunca öne doğru hoplayıp ilerlemek zorunda kaldı. Niall! Grace, omzunun üzerinden arkaya doğru bakarak olup biteni anlamaya çalışıyordu. Bunlar, yani ona vuranlar demek ki Niall'ın adamları değildi ve Niall da esir alınmıştı. Kendi adamları da onun öldürülmesinden korktukları için takip edememişlerdi.

Grace'in zihninde olasılıklar dans edip duruyordu. Belki fidyeyle kurtarılabilirdi, belki de onu esir edenler işkence edip öldürmeyi tercih edecekti. Eğer fidye için tutulacaksa ona iyi bakmaları gerekiyordu, Grace ortaçağ İskoçlarının kaçırma işini son derece normal ve sıradan bir gelir kaynağı olarak gördüklerine dair okuduklarını hatırladı. Çünkü para, ancak esir tutulan kişi hiçbir zarar görmeden teslim edildiği takdirde ödenirdi. Eğer bir şekilde öldürülecek olursa kimse zaten güç bela kazandığı altınları boş yere vermeye hevesli olmazdı. İskoçlar bu konuda son derece mantıklı davranıyorlardı.

Peki ya amaçları onu öldürmekse...

Grace ona yardım etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Sorun şuradaydı ki o da esirdi ve bu adamlar gitmek istedikleri yere vardıklarında Grace kendini muhtemelen şimdi olduğundan daha büyük bir sıkıntının içinde bulacaktı. O savunmasız, esir bir kadındı, üstelik adamlar için bir parçadan fazlası değildi. Grace derhal mucizevi bir plan yapmayı

başaramazsa tecavüze, büyük ihtimalle de toplu tecavüze uğrayacağından emindi. Korkudan kanı donar gibi olsa da Grace bu hissin ağına düşmemek için çabaladı. Oradaydı işte. Zamanda yolculuk yapmayı başarmıştı. İçinde bulunduğu koşullar pek parlak sayılmazdı, evet, ama Kara Niall'a hemen ulaşmıştı. Sonrasında ne olacaksa olacaktı fakat şu an için Grace bütünüyle kendi amacına odaklanmalıydı. Gerekirse acıya da sonuna kadar göğüs gerecekti. Bir şekilde hayatta kalmayı başaracaktı.

Buradaydı. Bu gerçeğin verdiği mutluluk bir anda bütün diğer sorunları ikinci plana atmıştı. Grace başını soldan sağa çevirdi, etraftaki her şeyi zihnine kaydetmek istiyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Aslında civarda pek fazla fark yoktu; Highland bölgesinin zaman içinde bu kadar az değiştiğini görmek tuhaftı. Yirminci yüzyılda da aynen böyle ıssız olacaktı. Sarp dağlar da aynı görünüyordu, belki bir parça daha engebeli ve biraz daha sisli...

Etrafındaki adamların yüzlerini merakla inceledi. Kirli ve taranmamış saçları ve aynı şekilde kirli ve dağınık sakallarıyla bile son derece İskoç görünüyorlardı. Uzun, ince burunlar, eğri elmacıkkemikleri ve hemen üzerinde yükselen yuvarlak yanaklar.

Kara Niall'ı esir etme başarısına nail olmalarına rağmen adamlar pek mutlu görünmüyordu. Kayıpları ağırdı ve içlerinden hemen hemen hiçbiri savaştan yara almadan kurtulamamıştı. Herhangi biri Niall'ı taciz ettiğinde hepsi birden güliüyordu fakat bu kahkahalar bilinçli olarak atılıyordu.

Kendi aralarında bir şeyler konuşuyorlar ne var ki Grace ne söylediklerini anlayamıyordu. İskoçça yazı dilini öğrenmek konuşma dilini öğrenmekten çok daha farklıydı. Grace'in yazarak iletişim kurmasına izin verseler bile yazılanları okuyabilecekleri meçhuldü.

Grace'i esir eden sakallı canavar ona bakıp İskoçça bir şeyler söyledi. Grace iki omzunu bilmiyorum anlamında yukarı kaldırarak yanıt verdi. O anda aklına riskli bir plan geldi ve kendine düşünme fırsatı bırakmadan uygulamaya geçti. Gülümseyerek ve elinden geldiğinde yumuşak, tatlı bir ses tonuyla, "Üzgünüm. Ne söyledığınızı anlayamıyorum," dedi.

Onu duyan adamın gözleri kocaman açıldı. Çevresindeki adamlar da Grace'e tuhaf tuhaf bakmaya başladılar. O ana kadar muhtemelen Grace'in, Niall'in çiftçilerinden ya da kadınlarından biri veya adamlarına ait bir kadın olduğunu düşünüyorlardı ama Grace yabancı dilde konuşmaya başlayınca onun sandıkları kişi olmadığını fark ettiler.

Canavar adam küçük, domuzcuk gözleriyle Grace'in kıyafetlerini süzdü ve nihayet çiftçilerin giydiği kaba ve biçimsiz kıyafetlerden olmadığını fark etti. Dizginleri çekerek atını durdurdu ve yine bir şeyler söyledi. Hepsi birden Grace'e bakıyordu. Kara Niall'i taşıyan grup bile durmuş, olayı seyreliyordu. Fakat Grace durmadı, yürüyerek adamın atının yanına kadar geldi ve ona bir kez daha gülümsedi. O kadar uzun zamandır gülmiyordu ki, bunu yaparken yüz kasları tuhaf bir biçimde kasıldı. Neyse ki adi herif, gülümsemenin yapmacık olduğunu anlamadı çünkü yüzündeki şaşkınlık ifadesi kaybolmamıştı.

Grace sevimli yüz ifadesini koruyarak konuşmaya başladı. "Berbat kokuyorsun, sanki ömründe bir defa bile duş almadım gibisin. Eğer bu zavallı atın burnu doğru düzgün koku alabilseydi nefesinin kokusuyla onu yere devirirdin. Fakat ne olursa olsun bu cengâver grubun lideri sensin galiba. Dolayısıyla sana karşı nazik olmak beni onlardan koruyacaksa tercihim kalabalık bir ordunun yerine tek bir kişinin elinde kalmaktan yana kullanıyorum." Grace sözlerini tatlı bir gülümsemeyle sonlandırdıktan sonra kollarını havaya kaldırarak adama doğru uzattı.

Adam o kadar şaşırmişti ki aşağıya doğru uzandı, Grace'i yukarıya kaldırıp önüne oturttu. Grace yine nezaket yüklü hareketlerle eteğini düzeltip uygun bir pozisyon aldı. Adamın bedeninden ve nefesinden yükselen kötü kokuyu duymamak için burnundan nefes almamaya çalıştı. Yine de çekiniyormuş, adamdan uzak durmaya çalışıyormuş gibi görünmemeye gayret etti. Yürütmek yerine ata binmenin en doğal hakkı olduğuna inanan bir edayla ve krallığa has bir baş hareketiyle, "Teşekkür ederim," dedi.

Kalabalık, ağızları bir karış açık bir halde ona bakıp üzerindeki kıyafetleri işaret ederek kendi aralarında uğultular halinde konuşuyordu. Grace, üzerindeki pamuklu ve yünlü kumaşların, adamların üzerindeki kaba dokuma kumaştan kıyafetlerle kıyaslandığında ne derece kaliteli görüldüğünü o anda fark etti.

Adam o sırada Grace'in elini kaldırıp parmağındaki yüzüklere dokundu. Grace nefesini tutmuş, adamın yüzükleri parmağından söküp almasını bekliyordu. Ancak adam bunu yapmak yerine bir şeyler homurdanıp Grace'in elini ters çevirdi ve bu kez avcunun içini inceledi. Grace de eline bakınca kendi eliyle adamın ellerinin arasındaki farkı gördü. Adamın elleri kalın, etli ve nasırlıydı. Paramparça olmuş tırnakları, sert bir tabaka halinde kabuk bağlamış kirden dolayı simsiyahtı. Buna karşılık Grace'in elleri yumuşak ve beyazdı. Teni pürüzsüz, tırnakları biçimliydı. Bu yaşa kadar fiziksel olarak doğru düzgün bir iş yapmadığı besbelliydi. Bu da Grace'in en azından soylu sınıfa dahil olduğunu gösteriyordu. Grace adamın zihninde dolaşan hantal düşünceleri okuyabiliyordu; bu kadın yabancı ve belli ki zengin; bir yerlerde yaşayan birilerinin kıymetlisi... Belki de Kara Niall'ı fidye karşılığı teslim etmeyi düşünmüyordu fakat burada Tanrı tarafından ona gönderilen ve cüzdanını epeyce kabartma ihtimali olan küçük bir kadın vardı işte.

Adam, Grace'in çantasını dürterek bir şeyler söyledi. Grace çantanın içinde ne olduğunu sorduğunu varsayarak itaatkâr bir şekilde çantasını açtı. Etraftaki kalabalık iyice yaklaşp merakla boyunlarını uzattılar. Grace, çantanın içinden önce yanına aldığı kitaplardan birini çıkarıp, sayfalarını çevirerek kâğıdı ve üzerinde yazan kelimeleri gösterdi ve sonra tekrar çantasının içine koydu. Henüz kitap kavramı keşfedilmediğinden insanların bununla fazla ilgilenmeyeceğini ümit etti. Gerçi rahipler ve keşişler bu dönemde elyazması eserler ortaya çıkarıyorlardı fakat yazılı basının keşfedilmesi için bir yüzyıl kadar daha geçmesi gerekiyordu.

Adam kitabı önemsememişti, geç anlamında elini salladı. Grace, bu sefer kadife şalı sadece adamın kumaşın ucunu görebileceği kadar çantadan dışarıya hafifçe çıkardı. Adam gördüğü manzara karşısında duyduğu memnuniyeti açıkça belli etti. Muhtemelen bu şalın arkasında yatan zenginliği düşünüp, pis pis sırtarak ellerini şalın üzerinde gezdirdi. Grace bundan sonra daha büyük bir kitap çıkarıp gösterdi; adamın bu kez kitabın içeriğini görmek istememesini diledi, çünkü bu kitapta resimler vardı. Adam tekrar homurdanarak kafasını salladı ve Grace bu kitabı da çantasının içine geri koydu.

Yanına özenle seçtiği bir dolu kitap almıştı. Ayrıca çantasında birçok çeşit ilaç da vardı ancak bunları ona göstermek istemiyordu. Hepsi reçeteliydi; bu canavar adamın eline geçerse bunları ya yerdı ya da hepsini yere saçıp dağıtırdı. Bu nedenle Grace bir kitap daha çıkardı, adam sabırsızlanmaya başlamıştı. Muhtemelen artık değerli bir şeyler görmek istiyordu.

Grace ne yapacağını bilemez bir halde yün şalı tekrar çıkardı. Canavar adam bir kez daha kumaşı parmaklarıyla dokunarak inceledikten sonra kenara itti. Grace başka bir kitap çıkardı. Adam kabaca bir şeyler söyleyince kalabalık güldü.

Grace omuz silkerek bir tane daha kitap çıkardı, çantanın ağırlığıyla ilgili adamın kafasındaki şüpheleri gidermek istiyordu.

Adam aniden bu işi kendi yapmaya karar verdi ve çantayı yakalayarak elini içine soktu. Grace nefesini tutup bekledi. İlaçlar bir peçetenin içine sarılıp herhangi bir çarpışmadan korunmak amacıyla küçük, ahşap bir kutunun içine konulmuştu. Kutu da çantanın iç kısmına Grace tarafından dikilen bir cebin içindeydi.

Adam bu cebi fark etmedi. Onun yerine İsviçre çakısını bulduğunda yüzünde oluşan muzaffer ifade yerini yavaşça soru dolu gözlerle bıraktı. Çakının içine hapsettiği bir dolu bıçak ve aparatı vardı ama dışarıdan bakıldığında pek bir şeye benzemiyordu. Grace çakısını kaybetmek istemese de canavar oradaki bıçakları fark ettiği an kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden nefesini tuttu ve elini bıçağa doğru uzattı.

Adam saçlarını çatarak geri çekildi. Grace sabırsızlanmıştı. Başındaki örtüyü açarak saçlarını serbest bıraktı. Adam gözlerini kırıştırtarak uzun ve gür saçların dalgalanışına baktı. Grace çakıyı almak için yeniden uzandığında bu kez adam onu almasına izin verdi. Grace çakıyı avcuyla sararak bıçakların görünmesine engelledi, sadece penselerin baş tarafı görünüyordu. Bunları dikkatle açarken adam hayretle onu izliyordu. Grace hızlıca saçlarını toplayıp, çakının etrafında dolayarak uzunlamasına sıkı bir topuz yaptı. Sonra da penseyi saçının içine doğru sokarak tutturdu. Canavarın suratında neşeli bir gülümseme meydana gelmişti.

Önce Grace'e, sonra da saçlarına baktı ve tekrar gözlerini kırıştırdı. Arkasından büyük ihtimalle leydilere has saç modası kurallarının onu aşacağını düşünerek dikkatini yeniden çantaya çevirdi.

Küçük bir cep feneri buldu ama fener düğmeli değildi.

yakmak için tepesini döndürmek gerekiyordu. Grace içini çekerek saçındaki çakıyı çıkardı ve topuzunu gevşetti. Neyse ki adam el fenerini fazla inceleme zahmetine girmeden çantanın içine geri bıraktı. Aslında bir tane de kibrit kutusu vardı fakat muhtemelen kitaplardan birinin arasına kaçırmıştı ki adam onu fark etmedi.

Top haline getirilmiş bir çift çorap buldu, neyse ki Grace onu saçına takmak zorunda değildi. Sırada saç fırçası vardı, adam bunu görünce kalitesi karşısında ağzı açık kaldı. Grace dikkat çekmesin diye ahşap bir fırça alıp üzerindeki etiketi sökmüştü. Aslında fırça, adamın ekseriyetle kullanması gereken bir aletti fakat hiç ilgisini çekmemiş olacak ki onu gerisingeri çantaya bıraktı. Birkaç kere daha pençelerini gönlüsüzce hareket ettirdikten sonra çantada ondan saklanan değerli bir şey olmadığına kanaat getirip vazgeçti. Sonra da atın dizginlerini eline aldı, dilinin altından çıkardığı garip ses ve minik bir topuk hareketiyle yola koyuldular. Tutsağı olan kadın önünde, bir kraliçe gibi, saçını İsviçre çakısıyla toplayan bir kraliçe gibi oturuyordu.

Yirminci Bölüm

Kirli adamlardan oluşan grup, iki esiriyle birlikte güneş batmadan hemen önce bir kaleye vardı. Güneşin batış yönü sayesinde Grace gittikleri yönü anlayabilmişti. Geçtikleri yerleri elinden geldiğince zihnine kazıdı. Doğu yönünde ilerlemiş gibi görünüyorlardı, yani eğer Grace, Niall'ı kurtarmayı başarırsa birlikte batıya doğru kaçacaklardı.

Kale oldukça küçüktü; fazla geniş bir koridoru olan bir iç kale boyutlarındaydı ve epey bakımsızdı. Grace, kalenin karanlık ve kötü kokulu girişine kadar eşlik edildikten sonra nihayet kendi başına yürümeye başladı. Niall içeriye taşınırken Grace endişesini bastırmaya çalışarak onu izledi. Son birkaç saattir paketten hiçbir hareket gelmiyordu ve Grace adamların Niall'ı yanlışlıkla boğarak öldürmüş olabilecekleri endişesini taşıyordu. Canavar adam da aynı düşünceye kapılmış olacak ki bağırarak bir şeyler söyledi, sonra Niall'ı taşıyan dört adamdan biri Niall'ın kafasının yan tarafına bir yumruk attı. İçeriden gelen boğuk hırıltı, onlar gibi Grace'ı de rahatlatmıştı.

Adamlar için Niall'ı güvenli bir yere taşımak birincil önem taşıyordu. Grace'le ilgilenmek ikinci plandaydı. Büyük

bir meşale getirildi ve Niall, dar dönemeçli taş merdivenlerden aşağıya, kalenin derinliklerine doğru taşındı. Grace de ne yapacağını bilmediği için onların peşine takılmıştı. Onu izleyen kirli ve asık suratlı kadın da pek canayakın değildi. Ayrıca Grace, Niall'ı tutacakları yeri de öğrenmek istiyordu.

Zindan tüyler ürperticiydi. İçerisi karanlık ve küf kokulu-
luydu. Balçıkla kaplanmış taş duvarlardan rutubet akıyordu. Hava buz gibiydi. Yerin dibine kazınmış üç hücre vardı, her biri devasa büyüklükte birer ahşap kapıyla korunuyordu. Kapıda hiç parmaklık yoktu. Tutsaklar, bu zindanların içinde zifiri karanlıkta, soğukta ve nemde yaşıyorlar, sonra da muhtemelen birkaç hafta içinde zatürreeden ölüyorlardı.

Canavar adam, Kara Niall'ı saran ekose kumaşların üzerindeki ipi kesti. Bu sırada adamları, Niall'ın kaçmaya çalışma ihtimaline karşı silahları hazır durumda bekliyorlardı. Grace parmak uçlarında yükselerek kendisine bunca zamandır musallat olan adamı görmeye çalışıyordu. Ancak onun bu hareketi, canavar adamın dikkatini çekti ve kaşlarını çatarak baktı. Hemen arkasından bağırarak birtakım talimatlar verdi ve adamlardan biri gönülsüzce kadının kolundan tutup onu merdivenlere doğru zorla çıkardı. Grace adama karşı koyarak onu yavaşlatmaya çalışıyordu fakat adam eğlenceyi kaçırıyor olmaktan hiç mutlu değildi. Grace'in kolunu burkarak onu sertçe yukarıya doğru çekestiriyordu. Aşağıda adamlardan nara sesleri yükseliyordu, Grace bakmak için kafasını çevirdi fakat artık göremeyecek kadar yukarıdaydı. Sonra bir çarpışma, bir gümbürtü sesi geldi. Adamlar küfrederek bağırıyordu. İnsan etinin üzerine çarpan yumruk sesleri havayı sardı.

Acaba Niall'ı öldüresiye dövmeye mi başlamışlardı? Grace'i çekestiren adam kolunu havaya kaldırarak ona bağırırdı. Grace ona öfkeyle baktı, fakat bağırarak karşılık vermesinin bir anlamı yoktu çünkü dilini anlamıyordu.

Nihayet girişe ulaştıklarında adam Grace'i bu kez kalenin içine doğru uzanan başka bir merdivene itekledi. Orası da aynı şekilde karanlık ve dardı. Grace aşağıya doğru baktığında birtakım somurtkan yüzlerin kendisini izlediğini gördü.

Adam nihayet kaba oymalı ahşap bir kapının önünde durup kapıyı açtı ve Grace'i içeriye itti. Grace hızla geriye doğru döndü ama adam kapıyı sert bir biçimde kapamıştı bile. Kapatırken öfkeyle bir şeyler söylemeyi de ihmal etmedi. "*Burada kal,*" demiştir herhalde, diye düşündü Grace.

Kapıda anahtar deliği yoktu ve demir sürgü kapının iç tarafındaydı, yani Grace içeride kilitli değildi. Fakat kulağını kapıya dayadığında, kendisini oraya getiren adamın kapının önünde nöbet tuttuğunu anladı.

Bunun üzerine Grace arkasını dönüp hapsedildiği odayı incelemeye başladı. Oda küçük ve karanlıktı, ışığı odanın her köşesine yetmeyen tek bir meşale tarafından aydınlatılıyordu. Odadaki tek pencerenin kenarı, buradan doğru açıyla ok atılabilmesi için bilerek kesilmişti. Zemine yayılan otlar zamanla kararıp iyice kokuşmuştu. Odadaki mobilyalar, aşağı yukarı modern zamanın çift kişilik yatakları boyutunda bir yatak, tek bir sandalye ve sallanan bir masadan ibaretti. Karşı duvarın önünde küçük bir sandık duruyordu ve masanın üzerinde bir mum vardı. Odada şömine yeri de vardı ama ateş yoktu. Masanın üzerindeki mumun yanında ise deri bir şişe ve metal bir bardak duruyordu.

Grace geçici olduğunu bildiği yalnızlığından yararlanmak istedi. Burası canavar adamın yatak odası olmalıydı. Grace alelacele saçındaki penseyi çıkarıp çakıyı açtı, penseleri yerine yerleştirdikten sonra çakıyı çorabının içine sokup jartiyerini yeniden bağladı. Silahını bir an bile yanından ayırmamaya kararlıydı.

Bez çantasını açıp, içindeki gizli cepten minik tahta kutu-

yu alıp açtı ve içindeki peçeteye sarılı ilaçları dikkatlice çıkardı. bu haplar hayati önem arz ediyordu, hiçbirini kaybetmemeliydi. Antibiyotikler, ağrı kesiciler, uyuşturucu ilaçlar ve Edinburgh'da reçetesiz satın aldığı bazı diğer ilaçlar. Uyuşturucu ilaçları birtakım içgüdüsel dürtülerle yanına almıştı ve bunların hayatında edindiği ilk uyuşturucular olması da ayrıca ilginç bir detaydı.

Kırmızı kapsüller yüzer miligramlık dozdaydı ve herhangi birini kolaylıkla uykuya geçirebilecek güçteydi. Grace'in düşünmesi gereken detay, bunları nasıl içireceğiydi çünkü canavar adama dönüp, "Al, iç bunu," diyemezdi muhtemelen.

Masanın üzerindeki deri şişeye bakarak düşündü. Alkol, uyuşturucu ilaçların etkisini artırırdı, tabii öldürücü seviyeye getirmek anlamında değil. Grace o adamı öldürmek istemezdi. sadece ondan kurtulması gerekiyordu. Bunlardan iki ya da üç tanesi onun gibi birini kolaylıkla uykuya geçirebilirdi; eczacılar Grace'e bunlardan en çok bir tane almasını, zayıf olduğu için daha fazla kesinlikle içmemesi gerektiğini tembihlemişlerdi.

Canavar ise şişman bir adamdı; çok uzun boylu sayılmazdı fakat doksan kilo civarındaydı. Grace tabletten üç kapsül çıkardıktan sonra geri kalan ilaçları tekrar çantasına zulaladı.

Sonra masadaki deri şişenin kapağını açıp içindekini kokladı. Ham ve keskin bira kokusu Grace'in gözlerini yaşarttı. Otuz kapsülün otuzunu bile şişenin içine atsa tadından bir şey anlaşılmazdı.

Üç tanesi yeterliydi tabii. Grace hapları dikkatlice kapsülünden ayırdıktan sonra toz halindeki ilacı, hurdaya dönmüş metal bardağa döktü. Sonra üzerine çok az miktarda bira ekleyip içindeki ilaç tamamen çözülene kadar bardağı çalkaladı. Biranın rengi bir miktar bulanıklaşmıştı ama loş ışık altında belli olmuyordu.

Daha sonra Grace sakinliğini ve soğukkanlılığını korumaya gayret ederek elinde bardakla, sandalyeye oturup beklemeye başladı.

Uzun bir süre bekledi. Gelen seslere bakılırsa aşağıda cümbüş vardı. Grace açtı fakat onlara katılacak kadar değil... Eğer içlerinden biri ona da yiyecek bir şeyler göndermeyi akıl ederse güzel olurdu. Yok, düşünmezlerse sorun değildi, açlığa alışkındı.

Artık iyice uyku bastırmıştı. Yanan meşale insanı sakinleştiriyordu, ayrıca Grace'in üşümemesi için gereken ısıyı da sağlıyordu. Niall'i düşündü, onun uyuyabilecek kadar sıcak ya da rahat bir ortamda olmadığını biliyordu. Muhtemelen o da açtı; Grace'e yemek vermediklerine göre ona vermelerine imkân yoktu. Tabii Grace onun hâlâ hayatta olduğu varsayımı üzerine bu yorumları yapıyordu; onu hemen öldürmeyeceklerini düşünüyordu. Canavar adam onu öldürmeyi kafasına koymuş olsa bile önce bir süre eğlenmek isteyecekti muhtemelen. Grace'e, o tür bir adam izlenimi vermişti.

Nihayet kapının önünden sesler gelmeye başladı. Grace yerinden kalkmadı, bu korkunç durum karşısında elinden geldiğince sakin ve rahat görünmeye çalışıyordu. Kapı açıldı ve canavar adam içeri girdi. Karman çorman saçlarıyla kafasını hafifçe eğdi; küçük, çekik gözleri arzuyla parlıyordu. Önce Grace'in elindeki bardağa, sonra da masanın üzerinde duran kapağı açık şişeye baktı. Dudakları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı, korkunç durumdaki dişlerini ve yediği akşam yemeğinin kalıntılarını göstere göstere sırttı.

Grace esneyerek yavaşça ayağa kalktı. Elindeki bardaktan bir yudum alır gibi yaptı. Sonra da adama bakıp, şişeyi işaret ederek soran gözlerle elindeki bardağı ileriye doğru kaldırdı. Adam ona anlayışlı bakışlarla cevap verdi, bunun üzerine Grace gidip bardağı doldurdu ve ona uzattı.

Adam bardaktakileri iki yudumda mideye indirdikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi. Bir an için bile Grace'in üzerinden ayırmadığı gözleri, şehvet duygusuyla alev alev yanıyordu.

Grace içindeki kusma isteğini bastırmak için kendisiyle savaşıyordu. Bu uyuşturucu hapların etkisini göstermesi ne kadar sürerdi acaba? Adam yemek yemişti, bu ilacın etki gösterme süresini uzatacak bir etkendi, öte yandan görünüşe bakılırsa epey içki içmişti. Grace bir şekilde vakit kazanmaya çalışmalıydı, ona şu anda tecavüz etmesinin önüne geçecek herhangi bir şekilde vakit kazanmalıydı.

Ve o anda Grace'in aklına bir fikir geldi. Adama bakarak eliyle yemek yeme işareti yaptı, sonra da aç olduğunu anlatmak için midesini ovaladı. Adam ona doğru sert sert baktı ama sonra kapıya doğru yürüdü ve kükreyerek bir şeyler söyledi. Grace bu kükreyişin bir yemek siparişi olması için dua etti. Sonuçta adam Grace'in açlıktan ölmesini istemezdi herhalde, yiyecek göndermeyi unutmuş olmalıydı sadece.

Canavar adam sandalyeyi paldır küldür çekip oturdu. Kendine bir bardak daha bira doldurdu. Grace ona gülümseyerek kendini işaret etti ve, "Grace St. John," dedi.

"Ha?"

Grace en azından bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Tekrar etti. "Grace St. John." Bu kez onu işaret edip soru sorarcasına bekledi.

Adam şimdi anlamıştı. Boğaya benzeyen göğsüne vurarak, "Huwe dhe Hay," dedi.

"Huwe," diye tekrar etti Grace. Bir kez daha gülümsemeyi denedi. "Pekâlâ, Huwe, sana zarar vermek istemem ama umarım ilaçlar seni hemen kışının üstüne düşürür. Eminim bu gece için büyük planların vardır ama benim de var ve ne yazık ki bu planlara sen dahil değilsin. Herkes uyuduğunda

senin ve yardakçılarının malum kişiye ne yaptığınızı görme-ye ve onu buradan çıkarmaya gideceğim.”

Huwe onu dinlerken sabırsızlığı gittikçe arttı ve sonunda hızlı bir el hareketiyle Grace’in sözünü kesti. Sonra heyecanla, belli ki Grace’i de ilgilendiren bir şeyler söyledi. Grace çaresizce ellerini ve kafasını sağa sola salladı.

O anda kapı hafifçe çalınıp açıldı. Tombul, pasaklı, fırça gibi saçları olan bir kadın, elinde, içinde kalın bir dilim ekmekle iri bir parça peynir bulunan bir tabakla odaya girdi. Düşmanca bakan gözlerini Grace’ten ayırmadan elindeki tabağı pat diye bıraktı. Ya burada yabancılar prensip olarak hoş karşılanmıyordu ya da kadın, Huwe’a karşı bir şeyler hissediyordu. Grace, iktidarın afrodizyakla eşdeğer olduğunu söyleyen eski deyişin her dönemde ne kadar da geçerli olduğunu düşündü.

Kadın çıktıktan sonra bir parça ekmek kopardı. Odanın içinde avare avare dolaşırken bir yandan da elindeki ekmeği minik lokmalar halinde koparıp yutuyordu. Huwe gözlerini hâlâ ondan ayırmıyordu fakat aradan on-on beş dakika kadar geçtikten sonra Grace onun baykuş gibi gözlerini kırptırtmaya başladığını fark etti. Odanın içinde adımlar atmaya devam etti, artık hareketleri iyice rahatlamıştı. Masaya gidip bir parça peynir aldı. Tadı hiç de fena değildi.

Huwe’un gözkapakları iyice ağırlaştı. Grace ufak pence-
renin kenarına yaklaşp gece karanlığında dışarıya bakındı, bir yandan da elindeki ekmeğin bitmesine rağmen hâlâ yiyor gibi yapıyordu. Grace odanın karanlık köşesinde dikilirken Huwe da artık iyiden iyiye uyuşturucunun etkisi altına girmişti. Bu durumda Grace’in elinin boş olduğunu anlamasına imkân yoktu.

Gece, yıldızların etkisiyle ıslıl ıslıldı ve vadiden yukarıya doğru güzel bir koku yayılıyordu. Grace, Huwe’un horultu-

ları eşliğinde geceyi seyrediyordu. 'Tuha' bir eylemsizlik hali tüm bedenini sarmıştı. Sanki... sanki bedeni, damarlarında coşkuyla akan kanın gücüne erişemiyordu. 'Telaşlı, heyecanlı ve enerji dolu hissediyordu kendini. Son bir senedir yaşadığı tedirginlik, üzerine yapışan kötü kader uçup gitmişti sanki. Parrish onu burada asla bulamazdı. Burada karşılaşılabileceği çok ciddi başka tehlikeler vardı elbette ama yine de Grace üzerinden ağır bir yük kalkmış gibi hissediyordu, içi ferahlamıştı.

Bir an için yaşadığını hissetti.

Bu farkındalık karşısında çok şaşırdı. İçindeki o uyuşuk soğukluk halini öylesine kanıksamıştı ki, yokluğunu hissetmemişti bile. Bugüne kadar, son bir yıldır hissettiği duygular sadece korku, intikam ve nefret olmuştu. Ara sıra bu duyguları kesintiye uğratan acı ise o kadar keskin ve ağırdı ki, Grace diğer üçünü bu sonuncusuna yeğliyordu. Halbuki bugün ilk kez heyecan ve ilgiyi hissetmişti içinde; Huwe'un karşısında deli gibi gülmüştü bile. *Hem de Huwe'a!* Gülücükler bütünüyle sahte de olsa son bir yıldır yapmaya çalıştıkları arasında en başarılı olanıydı.

Gerçekten de buraya gelmişti işte. Vücudunun her bir kası ayrı ayrı ağrıyor olsa da buradaydı ve Kara Niall sadece iki kat aşağıdaydı. İkisi de esir edilmişti ve Niall büyük olasılıkla, kılıç ya da hançer darbesiyle olmasa bile, onu taşıyan adamların yumruklarıyla yaralanmıştı. Yine de Grace onun varlığını bir tür enerji birikimi halinde hissediyordu ve söz konusu enerji öyle güçlüydü ki, parmak uçlarının karınca- lanmasına sebep oluyordu.

O sırada odanın içinden bir ses duyuldu. Grace arkasına dönüp baktı. Huwe'un kafası, masaya dayadığı kolunun üzerine düşmüştü.

Grace masaya doğru parmak uçlarında yürüdü, şişeyi daha

güvenli bir kenara koydu. Huwe kolunu hareket ettirirse şeye çarpar ve meydana gelen ses onu uyandırabilirdi. Gerçi bu gece top atılsa uyanacak gibi değildi ama yine de Grace işini şansa bırakamazdı.

Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, dikkatlice yatağın üzerine oturup beklemeye başladı. Aşağıda verilen ziyafet sırasında bira kadehleri havada uçmuş olmalıydı, zaten adamlar da gündüz yaptıkları savaş yüzünden yaralı ve bitkinlerdi. İçtikleri bira, ağrılarını biraz dindirmiş olmalıydı. Sonuçta o gece erkenden derin bir uykuya dalmaları muhtemeldi.

Grace sabırla bekledi. Sonunda onun da gözleri kapanmaya başladı. İki defa üst üste kafasının düştüğünü fark edince artık gitme zamanının geldiğini anladı.

Çantasını alıp sessizce kapıya doğru yürüdü. Kapıyı hafif aralayarak dışarıda bekleyen bir muhafız olup olmadığına baktı. Dışarıda bomboş bir karanlık hüküm sürüyordu. Sadece aşağıdan yansıyan loş bir ışık vardı, o kadar.

Grace odadan dışarı çıkıp merdivenlerden inmeye başladı. Girişteki geniş holde adamlar, ekose desenli etekleri üzerlerinde, horlayarak uyukluyordu. Grace parmak ucunda yürümüyordu; sessiz fakat orada olmaya hakkı varmış gibi yürümeye çalışıyordu. Adamlardan biri uyanır da loş ışık altında onu görececek olursa hizmetli kadınlardan biri olduğunu düşünebilirdi. Ama sinsice yürümeye çalışırken yakalanırsa şüphe uyandırır. Bunu ona Harmony söylemişti: "Kaldırımlar sana aitmiş gibi yürü, o zaman kötü adamlar seni rahat bırakacaktır."

Büyük, demir bir şamdan masanın üzerinde duruyordu. Üzerindeki mumun yarısı erimişti. Grace aşağıda ışık olma ihtimaline karşı bunu yanına aldı. Cep fenerini kullanıp bir de bunu Niall'a açıklamakla uğraşmak istemiyordu. en azından şimdilik...

Zindana inen merdivenler giriş holünün arka tarafında, bir kapının arkasına saklanmıştı. Burası öyle karanlıktı ki, Grace kapıyı bulamayacaktı neredeyse. Nihayet bulduğunda çantasını ve elindeki şamdanı yere bırakıp, menteşelerin gıcırdamamasına dikkat ederek kapıyı yavaşça açtı. Aşağıdan ışık geliyordu; demek ki muhafız vardı, çünkü bir mahkûmun ışığa ihtiyacı olmazdı.

Grace kapı aralığından geçtikten sonra yerden çantasını ve mumu aldı. Aslında aşağıda ışığa gereksinimi yoktu ama bir silaha ihtiyacı vardı. Mumu üfleyerek söndürüp fitilini tükürüklediği parmaklarıyla sıkıştırdı. Sonra da mumu yerinden çıkarıp çantasına attı. Çantayı en üst basamakta bıraktıktan sonra derin bir nefes aldı, arkasından bir tane daha ve son olarak sessizce dua etti.

Zindanın taş duvarı soğuk ve rutubetliydi. Grace dar ve eğri büğrü merdivenlerden inmeye çalışıyordu. Merdivenlerin kenarında korkuluk yoktu, aşağıda yanan meşalenin ışığı bu zifiri karanlıkta kalan ve yamuk yumuk durumdaki merdivenlere nüfuz etmiyordu. Mumu söndürmese daha iyi olurdu belki de, fakat o zaman da aşağıdaki muhafız geldiğini fark edebilirdi.

Grace, demirden yapılmış şamdanın tüm ağırlığını kolunda hissediyordu. Merdivenlerin yarısını indiğinde aşağıda, kaba bir bankın üzerinde, elinde şarap şişesiyle sırtını duvara vermiş oturan muhafızı gördü. İşte bu iyiydi, Grace'in şansı varsa adam çoktan kendini sersemletecek kadar sarhoş olabilirdi. İskoçlulara has, sağlam bir kafası olsa bile içki, reflekslerini biraz yavaşlatmıştı belki. Grace onun uykuda olması için dua ediyordu, çünkü adamın durduğu yer düşünüldüğünde Grace merdivenlerden indiği gibi adamın tepesinde duracaktı. Işık zayıftı, şamdanı bacaklarının arasında gizleyebiliyordu fakat adam ayağa kalkarsa Grace'in ona, saf dışı bırakacak ka-

dar hızlı bir darbe indirmesi güçleşecekti. Geçirdiği yolculuk onu öylesine yorgun ve bitap düşürmüştü ki, Grace gücüne hiç güvenmiyordu. Şamdanı havaya kaldırıp aşağıya, adamın kafasına doğru bırakmak daha çok işine geliyordu, böylece yerçekiminden de faydalanmış olacaktı.

Grace yavaşça adımını ileriye doğru uzatıyor, her bir basamağın ucunu arayıp buluyor ve ayakkabısının taşa değerken ses çıkarmaması için yere yavaş ve dikkatlice basıyordu. Hava buz gibiydi ve etraf pis kokuyordu. Temelde çeşitli insan atıklarından oluşan ve fakat altında, kan, korku ve acıdan dolayı dökülen terin yattığı pis koku, Grace'in burnunu tiksintiyle büzüştürmesine sebep oluyordu. Bu güneş görmeyen yeraltı zindanlarında insanlar türlü işkencelere maruz bırakılarak öldürülmüştü.

Kara Niall'ın bu insanlardan biri olmadığına inanıp inanmamak Grace'e kalmıştı.

Grace suçluluk duyuyordu: Acaba onun kaçırılması kendi suçu muydu? Mantiği bunu reddediyor, Niall'ın onun zihinsel çağrısını duymasının mümkün olmadığını söylüyordu. Niall'ın esir düşmesiyle sonuçlanan bir anlık bir dikkat kaybının suçlusu Grace olamazdı. Ne olup bittiğini bile tam olarak görememişti, bu durumda kendini suçlu hissetmesi aptalcaydı. Ne var ki sonra imkânsız diye bir şeyin olmadığına kanıt olarak orada bulunan kendi varlığını düşündü ve neticede, Niall'ın onun çağrısını duymadığından emin olmayacağını anladı.

Acaba ne kadar vakti kalmıştı. Huwe, alkolün ve uyuşturucunun etkisiyle sabah geç saatlere kadar uyurdu. Grace onun ne kadar sarhoş olduğunu düşündü, her ne kadar kaba ve mide bulandırıcı bir adam olsa da Grace onu aşırı dozdan öldürmek istemezdi. Yine de o ilaçları yanına alarak ne kadar akıllıca bir iş yaptığını düşündü. Onlar olmadan Huwe'un elinden de, tecavüz edilmekten de asla kurtulamazdı.

Ayağını bir kez daha uzattığında artık önünde basamak kalmadığını fark etti. Zemin sertleşmişti, düzensiz ve tehlikeli bir kir tabakasıyla kaplıydı. Grace bir anlığına duraksadı, az sonra yapacağı şey için kendini hazırlamaya çalışarak art arda derin nefesler aldı. Muhafız hâlâ kıpırdamadan bankta, kafası göğsünün üzerine düşmüş bir halde oturmaya devam ediyordu. Acaba gerçekten uyuyor muydu ya da sarhoş muydu? Yoksa sadece pusuda mı bekliyordu? Grace her ne kadar sessiz ve dikkatli yaklaşıp da belki de adam onun geldiğini fark etmişti ve iyice yanına yaklaşmasını bekliyordu.

Ne olursa olsun, Grace'in başka seçeneği yoktu. Kara Niall'in esir düşmesi Grace'in suçu değilse bile onu burada öylece bırakıp, Huwe'un öldürmesine izin veremezdi. Niall Gardiyan'dı, yani Tapınak Şövalyeleri'ne ait Hazine'nin sırrını ve yerini bilen tek kişiydi. Parrish'in Hazine'yi kendi kendine bulamadığı sürece onu ele geçirmesini engellemek için Niall'in bilgisine ve işbirliğine muhtaçtı. Grace, Parrish'i durdurup öldürmek istiyordu, tüm bunları yapabilmesi için de Kara Niall'a ihtiyacı vardı.

Grace tekrar önündeki muhafızı düşündü. Uyanıksa ve kurnazlık yapmaya çalışıyorsa yine Harmony'nin teorisini uygulayıp, gizleyecek bir şeyi yokmuş gibi dosdoğru yaklaştığında daha az şüphe uyandırır. Ayrıca adam Grace'i gördüyse kadın olduğu için onu zaten tehdit olarak algılamazdı. Grace'in kalbi güm güm atıyor, gözlerinin önünde siyah haleler uçuşuyordu. Panik midesini harekete geçirdi, her an kusabiliyordu. Çaresizce derin nefes almaya ve bir yandan bulanıy. bir yandan da halsizliğini bastırmaya çalıştı. Bu kadar yol kat ettikten sonra vazgeçemezdi.

Soğuk terler sırtından aşağıya doğru akmaya başladı. Grace gizleyecek hiçbir şeyi yokmuş gibi uzun ve ölçülü adımlarla ilerlemeye çalışırken bir yandan da sakın kalmaya çaba-

lıyordu. Meşaleden yükselen ateş, duyulmayan bir müziğin büyüğü altındaymış gibi rutubetli taş duvarların üzerinde devasa gölgeler oluşturarak dans ediyordu. Muhafız hiç hareket etmedi.

On adım kaldı. Beş. Ve artık muhafızın tam yanı başındaydı, su yüzü görmemiş bedeninin keskin ve ekşi kokusunu duyabiliyordu. Grace yutkunarak vuracağı darbe için kendini hazırladı. Adamda kalıcı bir hasar yaratmamak için ettiği kısa bir duanın ardından ağrıyan iki kolunu birden kullanarak ağır şamdanı havaya kaldırdı.

Bu hareketle birlikte Grace'in üzerindeki kıyafetler hışırdaydı. Muhafız sesi duyarak irkildi, uykulu gözlerini hafifçe araladı ve karanlıkta hayal meyal gördüğü Grace'in yüzünü algılamaya çalıştı. Şaşkınlıkla ağzı açılmaya başlamıştı ki, Grace elindeki demir şamdanı adamın kafasına pat diye indirdi ve hemen arkasından korkuyla büzüldü. Söylemeye çalıştığı her şey belli belirsiz bir hırıltı içinde kaybolurken adam yana doğru kayd ve gözleri tekrar kapandı.

Kafasının yan tarafından akan kan, yağlı saçlarının arasından aşağıya doğru yol yapmıştı. Grace adamın suratına biraz dikkatli bakınca onun tahmin ettiğinden daha genç olduğunu fark etti. En fazla yirmili yaşların başlarındaydı. Kir içinde kalmış yanaklarındaki çocuksu yuvarlaklık henüz kaybolmamıştı bile. Grace'in gözleri yaşardı ama ani bir hareketle arkasını döndü, pişmanlıktan uzak durmalıydı.

Üç hücre arasında yalnızca bir tanesi demirlenmişti. Grace, devasa sürgüyü tutup çekmeye çalışırken "Niall!" diye seslendi alçak sesle. Onunla en iyi iletişim kurabileceği dil hangisi olabilirdi? Bugünkü deneyimleri ona İskoçça anlaşmanın mümkün olmadığını göstermişti. Fakat Niall bir Tapınak Şövalyesi'ydi ve kesin Fransızca biliyordu. Grace Eski İngilizcede de Eski Fransızcada da iyiydi ama Latince bu za-

mana kadar hiç değişikliğe uğramamış bir dildi, bu yüzden Latinceyi seçti.

Sürgüyü açma mücadelesi verirken yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti. “Seni kurtarmaya geldim.” Aman Tanrım ne kadar da ağırdı bu! Ağaç gövdesini yerinden oynatmaya çalışmak gibi bir şeydi. Yaklaşık iki metre uzunluğunda ve yirmi beş santim kalınlığındaydı. Bir anda eli sürgünün üzerinde kaydı ve kıymık parmağına battı. Grace elinde olmayarak küçük bir acı çığlığı atıp elini geri çekti.

“Yaralandın mı?”

Ses derin ve pürüzlüydü. Aynı zamanda kapının hemen arka tarafından geliyormuş gibi net ve yakındı. Grace bu sesi duyunca bir kez daha donakaldı; bir yandan gözyaşlarıyla, diğer yandan heyecanla karışık yoğun bir duygunun onu ele geçirme tehdidiyle boğuşmaya çalışıyordu. Gerçekten de Kara Niall idi ve *Tanrım*, sesi tıpkı rüyalarındaki sestiydi. Aynı anda hem bir gök gürlemesi kadar sert hem de kadife gibi yumuşacık. Öyle bir ses ki, tek bir kükreyişiyle düşmanlarını olduğu yere mıhlatabilir ve sıcak bir mırıltısıyla her kadını kollarının arasında eritebilirdi.

“Yok... önemli bir şey değil,” diyebilirdi Grace sonunda. Sesi titriyordu. Sorunu anlatmak için doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Kıymık battı... sürgü çok ağır, elim kaydı.”

“Yanında kimse yok mu?” diye sordu Niall merakla. “Sürgü tek başına bir kadın için fazla ağırdır.”

“Ben açabilirim!” diye kükrediyordu Grace öfkeyle. *Tek başına bir kadın mı?* O ne anlar ki? Grace bir senedir kaçarak hayatta kalmış, tüm engellere rağmen buraya gelebilmeyi başarmıştı. Ayrıca şu anda tutsak olan hangisiydi acaba? Kapının doğru tarafında duran şüphesiz ki Grace’ti. İçindeki kızgınlık tuhaf bir canlılık ve enerjiyle birleşmiş, damarlarını açarak dolaşı-

yor gibiydi. Sanki Grace içindeki coşkuyla birlikte bedenini kaplayan tenini delip dışarıya doğru fırlayacaktı. Çığlık atmak, bir şeyleri pataklamak, dans etmek geliyordu içinden. Ancak bunları yapmak yerine dönüp dikkatini tekrar sürgüye verdi.

Elleriyle açmaya çalışmaktan vazgeçip dizlerinin üzerine çöktü ve omuzlarını sürgünün altına yerleştirerek sırtında ve bacaklarında topladığı tüm gücüyle yukarıya doğru itirmeye çalıştı.

Sürgünün ağırlığı omzunda yoğunlaşırken neredeyse tekrar yere düşecekti. Dizlerini sıkıp, dizlerini destekleyerek gerildi. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Kalbi ve ciğerleri yerinden çıkacakmış gibi oldu. Sendeledi. Kahretsin, bunca yol kat ettikten sonra bu aptal tahta parçasının onu yenmesinc izin vermeyecekti!

Dudaklarının arasından bir hırıltı çıktı. Her bir kemiği ayrı ayrı sızlayan bedeninde kalan gücünü, son kırıntısına kadar kullanarak tek bir defa daha deneyecekti. Kalça kasları acı içinde kaldı, sırtı yanıyordu. Çaresizce, bacaklarından güç alarak kendini yukarıya ittikçe itti ve nihayet sürgü birkaç santim ilerledi. Sonra biraz duraksadı. Grace tekrar tüm gücüyle ittirdi ve sürgü diğer kenet üzerinden yavaşça aşağıya doğru kaymaya başladı. Kaba ahşap yanağını sıyırdı, elbiselelerine takıldı ama Grace iki elini kullanarak, sessiz olması gerektiğini de umursamadan sürgüyü kenetten kurtarana kadar ileriye doğru itti.

Öteki kenet de kaymaya devam etmesine rağmen sürgü biraz yavaşlamıştı, ağırlığı yüzünden Grace'e doğru devrilmeye başladı. Grace son anda oradan çekildi, tahtanın bir ucu yankılanan bir gürültüyle yere çarptı. Sürgü, bir ucu zeminde, diğer ucu ikinci kenete dayanmış biçimde dengede duruyordu.

Grace ayağa kalktı, güçlükle nefes alıyor, her bir kası titriyordu fakat yine de güçlü ve tatlı bir zafer sarhoşluğuna girmişti. Vücudundan ateş fışkırıyordu, soğuk ona işlemiyor, ayrıca yaralanan elindeki acıyı da duymuyordu. Kendini güçlü, canlı ve yenilmez hissetti, göğüs uçları sertleşip dikleşti.

“Kapıyı aç,” dedi Niall’a. Her ne kadar sesini kontrol etmeye çalışsa da nefes nefese konuşuyordu. Sataşmadan edemedi. “Açabilirsen tabii.”

Hafif bir gülme sesi geldi içeriden ve hemen arkasından devasa kapı yavaşça açılmaya başladı. Grace, bir adım geriye gidip gözlerini kapıyla çerçevesi arasındaki siyah boşluğa dikmiş, Kara Niall’ı ilk kez kanlı canlı göreceği anı bekliyordu.

Niall tatildeymiş gibi rahat ve sıradan bir tavırla kapıdan çıktı. Halbuki önce bilincini kaybetmiş durumdaki muhafızın, sonra da aşağıdan yukarıya Grace’in üzerinde gezinen kara, şüpheli ve kuşatıcı bakışlarında hiçbir şey sıradan değildi. Onun karşısında, belli bir güçle dipdiri duruşu, Grace’i şimdiden yakıp kül etmişti sanki. Bu sırada yüzünden damlayan kanı fark etti.

Niall adeta gördüğü rüyaların birinden fırlayıp çıkmıştı.

Bitmek bilmeyen geceler boyunca rüyalarını işgal eden, neredeyse yedi asrı aşır gelen varlığıyla Grace’i kendine çeken adam, tam da düşlerindeki haliyle oradaydı işte. Grace, sanki biraz güçlü bir temas büyüyü yok edecekmiş gibi yavaşça, seven birinin elini sevdiğinin yüzünde dolaştırması gibi yumuşacık dokunuşlarla ona baktı.

Evet, bu Niall’dı. Grace onu iyi tanıyordu, sayısız kere gördüğü rüyalarında artık onun yüzünü ezberlemişti. Geniş, teneiz bir alın; gece kadar karanlık, günahlar kadar eski bakışlar. Keltlere özgü, yüksek kemerli, ince bir burun ile biçimli elmacıkkemikleri; sert, gülümsemeyen dudaklar, inatçı bir çene. İriydi. Grace onun bu kadar iri olduğunu daha önce

fark etmemişti. Grace ile arasında en az otuz santim vardı. Aşağı yukarı bir doksan boylarındaydı. Uzun, siyah sağları omuzlarına, en az altmış santimlik kas yığıını olan omuzlarına dūřuyordu. Yanlardaki sağları, yüzünün iki tarafından iki ince örgü halinde aşağıya uzanıyordu.

Gömleği ve eteği kirlenmişti, ayrıca üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Yüzü yara bere içinde kalmış, gözünün biri neredeyse tamamen kapanmıştı. Tüm bunlara rağmen güçlü ve diri görünüyordu. Grace'i titreten soğuk ona işlemiyordu. Belki de Grace titremesinin sebebini kendisi soğuğa bağlıyordu. Niall, hayalindekiinden çok daha vahşi ve fakat tıpkı rüyalarındaki gibiydi. Onun mutlak varlığı, Grace'i savuran sert bir rüzgâr gibiydi.

Niall dört bir yanı gözleriyle kolaçan etti, yüzü sert ve gergindi, kasları her an harekete geçmeye hazırđı. "Yalnız mısın?" diye sordu bir kez daha, sürgüyü tek başına açtığına hâlâ inanamıyordu sanki.

"Evet," diye fısıldayarak yanıt verdi Grace.

Zifiri karanlığın içinden koşarak gelen ne bir dūřman ne de bir alarm durumu vardı. Niall bakışlarını yavaşça Grace'e çevirdi. Arkasındaki meşale Grace'in hatlarını belirginleştirmişti ve Niall onun tir tir titrediğini görebiliyordu.

"Narin fakat yiğit," diye mırıldandı Niall. Grace'e biraz daha yaklaştı. Grace yapabilseydi geri çekilirdi ama Niall atağa kalkmış bir kaplan gibi hızlı hareket ediyordu. Grace fark edene kadar yanına gelmiş, kolunu onun beline dolamıştı bile. Bu şekilde bir yandan yere dūřmesin diye destek olurken bir yandan da onu kapana kısırdı ve kendine doğru biraz çekti. "Hayır, korkma benden, güzelim. Kimsin sen? Bu güzelliğe ve böyle bir Latinceye sahipken Huwe ile alakalı olmadığına bahse girerim."

"Ha-hayır," diye kekeledi Grace. Onunla konuşmak Gra-

ce'm başını döndürüyor, sersemlemesine yol açıyordu. Tanrım! Ne kadar derin bir ses. Heyecandan Grace'in midesi hareketlenmeye başladı. Sağ elini kaldırıp Niall'in göğsüne dayadı. Bu temas, parmağındaki kıymığın daha derine saplanmasına sebep oldu ve aniden acı içinde geri çekildi.

Niall hızlı bir hareketle Grace'in elini yakalayıp, yavaşça çevirerek ışığa doğru tuttu. Grace, onun nasırlı ellerinin içinde duran kendi eline baktı, aradaki fark midesinin bir kez daha sıkışmasına yol açtı. Onun da elleri Huwe'unkiler gibi gündüz yapılan savaş yüzünden kirliydi fakat Huwe ile aralarındaki tek benzerlik buydu. Kara Niall'in elleri ince ve güçlüydü, uzun parmakları biçimli, tırnakları bakımlıydı. Açıkça belli olan gücüne rağmen Grace'in minik elini sanki yavru bir kuşu kavrır gibi özenle tutuyordu.

Grace elindeki küçük ama cayır cayır yanan yaraya baktı. Kıymık uzun ve sivriydi, parmağına uzunlamasına girmiş ve diğer ucu ilk parmak ekleminin üzerinden çıkmıştı. Niall hoş bir ses çıkararak Grace'in elini dudaklarına götürdü. Parmağının arasındaki kıymığı narin hareketlerle bembeyaz dişlerinin arasında tutup yavaşça çekti. Bu sırada Grace acı karşısında ürküp, dişlerinin arasından tıslama sesi çıkararak derin bir nefes aldı ve parmak uçlarında yükseldi. Yine de Niall'in güçlü avuçlarının arasındaki elini kımıldatmadan tutmayı başardı. Niall sonunda kıymığı çıkardı ve yaradan akan kanı emdi. Grace onun dilinin, teninin üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu, dudaklarının arasından istemdişi bir inilti sesi çıktı. Ancak bu iniltinin duyduğu acıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonra o kara bakışlar yeniden yüzüne çevrildi. Artık ona çok ama çok yakındı ve kendisine bakarken Niall'in gözkapaklarının da gittikçe ağırlaştığını görebiliyordu. Burun delikleri damızlık at gibi kabarıp sönüyor, Grace'in kadınsı ko-

kusunu içine çekiyordu. Ve sonra Niall'ın yüzündeki ifade bir anda değişerek öfkeli bir hal aldı.

“Sen!” Niall bu kelinneyi Grace'e hakaret eder gibi söylemişti. Elleriyle Grace'in omuzlarından kavrayıp onu ışığa doğru çevirdi. Grace çakıyı çıkardıktan sonra bir daha saçını toplamamıştı. Niall tek elini kullanarak bu ağır saç yığını-nı kaldırıp boyunu ölçmeye çalıştı. Zeytinrengi teniyle kaplı yüzünde beliren yabanilik çarpıcıydı.

“Ben mi?” diye tekrar etti Grace. Tiz bir sesle İngilizce konuşuyordu. Hemen arkasından İngilizce konuştuğunu fark edip düzeltti. “Ben?”

Niall tekrar sordu. “Kimsin sen?” Bu kez içine karışan öfkeyle birlikte soru sertleşmişti. “Bugün savaş meydanında bana ismimle seslenen, aklımı başımdan alıp esir düşmeme sebep olan sendin. Aylardır beni takip ediyorsun, rüyalarımı işgal etmeye başlayana kadar yüzünü bir kere bile göstermedin. Casus musun, yoksa cadı mısın?”

Grace bembeyaz kesilip korku dolu gözlerle ona baktı. Niall, Grace'le aynı rüyaları mı paylaşmıştı yani? *Ah, hayır.* Grace, yanaklarının ateş içinde yandığını fark etti. Arkasından kayıtlara geçen son sözünü söyledi. “Hayır, ben ne casusum ne de cadıyım.”

“O zaman neden beni izleyip durdun?” Grace'i hızlıca muhafızın yanına doğru sürükledi. Bu sırada genç adamın kanayan kafasına ve hemen arkasında yerde duran demir şamdana baktı. Hemen arkasından da, sanki Grace'in varlığında silahlarını kuşanması daha uygun olacaktı gibi kılıç ve hançerini eline aldı. Hançeri, yumuşak deri botlarının içine sokuşturdu ve tekrar Grace'e doğru dönerek gözlerini kıstı, dikkatle ona baktı. “Defalarca yatağıma kadar girmeyi nasıl başardın da bana kendi kokunu böylesine ezberlettin? Bugün I luwe'un yanında işin neydi? Sesini duydum, burada olduğunu biliyordum.”

“Beni de esir aldılar.” Sesindeki titreme, Grace’i rahatsız etti. Derin ve gergin bir nefes aldı. Niall’ın o erotik rüyaları da onunla paylaşmış olması, Grace’i utandırmıştı. Bunun nasıl olduğunu o da bilmiyordu fakat hepsi sıradışı bir biçimde cereyan etmişti. Bu konuda Grace’in elinden gelen hiçbir şey yoktu.

“Palavra. Hiç de kötü davranılıyormuş gibi bir halin yoktu.”

“Sanırım Huwe beni fidye karşılığı tutmak istedi.”

“Bu sana kızışmasına engel değil, güzelim.”

Grace yine kızardı, yanaklarını basan ateşi kontrol edemiyordu. Bu kızarmaları, Niall’ın kaba laflarından çok, ıgneleyici tatlı sözlerine yanıt niteliğindeydi. “Hayır, ama onu engelledim.”

“Peki bu işi nasıl becerdin? Büyü falan mı yaptın?”

“Ben cadı değilim! Onu uyutacak bir içki verdim, o kadar. Zaten sarhoştur.”

“Ya diğerleri?”

“Hepsi sarhoş olup sızmış. Kilitli olduğundan içleri rahatı ve sen ellerindeyken adamlarının saldırıya geçemeyeceğini de biliyorlardı.”

“Doğru ama yakınlarda beklerler.” Niall, artık o kadar da öfkeli görünmüyordu ama yine de bakışları sertti. “Soruma hâlâ cevap vermedin. Kimsin sen?”

“Grace St. John.” Grace ismini İngilizce söylemişti çünkü Latincedeki tam karşılığını bilmiyordu.

Niall, Grace’in arkasından onun ismini yavaşça heceleyerek, birçok dil bilen insanlara has bir maharetle, kendinden emin bir şekilde tekrarlardı. Sonra Grace’e doğru bir adım daha attı, kılıcı hâlâ elindeydi. Grace’e o kadar yakın duruyordu ki, iri cüssesiyle arkadan gelen meşale ışığını tamamen kesiyordu. “Beni nasıl izledin?”

“İzlemedim.” Grace çaresizce yüzünü buruşturdu. “Rüya gördüm.”

“Ah. Rüya!” Niall hâlâ kızgındı ve Grace bunu hissedebiliyordu, yine de sesi bir kez daha o kısık, baştan çıkarıcı tona inmişti. Grace kurtulmaya çalışsa da bu ses onun içini titretiyordu. “Gördüğün rüyalarda, güzelim, ben senin içinde miydin peki?” diye fısıldayarak sordu. Grace’e iyice yaklaşmış, sol kolunu onun beline dolamış, yavaşça ve insafsızca onu kendine çekiyordu. “Yatağında altıma girmiş miydin, seni beceriyor muydum?”

Grace nefes almak için özel bir çaba harcıyordu. Ciğerleri randımanlı çalışmıyordu, sadece hızlı ve yüzeysel soluk alabiliyordu. Ellerini göğsünün üzerinde kenetledi, Niall’ın kaba keten bezi gömleğinin içinden yükselen inanılmaz sıcaklığı onu da ısıtmaya yetmişti. Grace huzursuzdu ve paniğe kapılmıştı. Teni iyice hassaslaşmıştı.

Niall’ın bakışları keskin, ateşliydi ve gözlerinde insanı hayrete düşüren bir farkındalık vardı. Sert kollarıyla Grace’i belinden kavrayıp kendine, göğüsleri ona değecek kadar bastırırken dudakları hafifçe aralanmış, nefesi hızlanmıştı. “Ap-talın tekiyim,” diye mırıldandı. Bu kez İskoçça konuşmuştu fakat Grace bir şekilde onun ne dediğini anladı. “Daha ileriye gitmek için vaktim yok ama neyse ki senin tadını iyi biliyorum.”

Niall, Grace’i bir anda havaya kaldırıp döndürerek hücre duvarlarından birine yasladı. İri ve kaslı vücudu omuzlarından dizlerine kadar Grace’in bedenine kapandı. Bütünüyle uyarıldığını fark ettiğinde Grace’in nefesi kesilir gibi oldu. O anda Niall, Grace’in aralanan ağzını fırsat bilerek dudaklarıyla onun dudaklarını kavradı. Niall’ın öpüşleri etkili ve tahrip ediciydi. Buna cevap olarak Grace’in kan akışı hızlandı, bedeni içgüdüsel olarak onun hareketlerine uyum sağlıyordu.

Niall ateşli, keskin, vahşi ve insanı sarsacak kadar tanıdık-tı. Dilini üstün bir maharetle kullanıyor, Grace'ten karşılık vermesini istiyor, verdiğinde ise bundan fazlasıyla istifade ediyordu. Elleri Grace'in bedeninde dolaşüyor, göğüslerini, kalçalarını okşuyor, kendi bedeni üstündeki bedenini hareket ettiriyordu. Nihayet uzun parmaklarını Grace'in bacak arasına kaydırды ve kadını elbisesinin üzerinden hissetti. Bu sırada Grace içeriden kasılarak ikinci uyarıyı almıştı ve ani bir hareketle kendini geriye itmek istedi fakat artık çok geç-ti. Boğuk bir iniltiyle Niall'ın kollarının arasında kıvrılarak içindeki zevkin doruğa yükselip bin parçaya ayrılışını hissetti.

Niall onun iniltisini bastırmak için ağzını kullanırken ne kadar şaşırdığı belli oluyordu. Grace ulaştığı doruktan kademe kademe inerken Niall onu sıkıca tutmaya devam etti. Şeytani bir güce sahip parmaklar, Grace'e bütün bir tatmin sağlamak için hafifçe okşamaya devam ediyordu. Nihayet kasılmalar gevşedi, giderek seyrekleşen çarpıntılara dönüştü ve Grace bitkin bir halde Niall'a yaslandı.

Dudaklarını Niall'm dudaklarından ayırdı ve kafasını onun omuzlarına bastırdı. Kendini küçük düşmüş hissediyordu. Hayatında hiç bu kadar utanmamış ve bu kadar aşağılanmamıştı. Rüyada orgazm olmak yeterince rahatsız ediciyken onun karşısında, üstelik sadece öpüşerek ve kısa bir okşamayla bunu yapmak... Utançtan yanakları kızardı.

"Güzelim," dedi Niall, kısık ve boğuk bir sesle, neredeyse fısıldıyordu. Dudaklarını Grace'in boynunun açık kalan kıvrımına hafifçe değdiriyordu, bıraktığı his sıcak ve yumuşaktı. O da kısa ve kesik kesik nefes alıyordu. Grace, Niall'ın gevşeyen kollarının arasından yavaş yavaş kayarak ayaklarının üzerine çöktü.

Ona kalsa başını yerden kaldırmazdı fakat Niall çenesinden tutarak yüzünü havaya kaldırdı. Başparmağını du-

daklalarının yumuşak kıvrımlarının üzerinde gezdirdi. Kendi dudakları da kabarmış parlıyordu, gözleri kısık ve bakışları arzu doluydu. “Maalesef gitmeliyim.” İskoçça fısıldıyordu. “Doğru, sen bir erkeği çitir çitir yakarsın, fakat ben bir kere gülersem küle dönmem an meselesi.” Eğilip son bir kez Grace’i öptü, sonra kalçasını hafifçe sıvazlayarak onu kendinden uzaklaştırdı.

Grace titreyerek kapıya yaslandı. Zihni bomboş, dizleri tüy gibiydi. Niall o kadar hızlı hareket ediyordu ki, Grace daha fark etmeden adam merdivenlere ulaşmıştı bile. Grace bir anda ayağa fırladı, gözleri açıldı. “Hayır, bekle!” diye bağırdı. “Beni de yanında götür!”

Niall bir anlığına bile duraksamadı, güçlü bacaklarıyla basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Pis pis sırtarak, “Bana özgürlüğümü verdiğin için sana minnettarım, fakat şükran duygusu beni aptal bir adam yapmaz,” dedi yeniden Latince konuşarak. Sonra da karanlıkta kayboldu.

Kahretsin! Grace ona bir kez daha seslenmeye cesaret edemedi. Arkasından gitmeye kalktı fakat dizleri hâlâ titriyordu, merdivenleri güç bela tırmandı. Zindandan çıkmayı başardığında ortalıkta Niall’dan eser yoktu.

Bağırıp adamları ayaklandıramazdı. Orada kalmaya da cesaret edemezdi. Çantasını alıp parmak uçlarında mutfığa doğru yürüdü, Niall kaçış yolu olarak mutfığı kullanmış olmalıydı. *Eğer orada muhafız varsa onun icabına bakmıştır,* diye düşündüyordu. Bu pis kaleden çıkıp onu tekrar bulmak zorundaydı. Niall, kahraman falan değildi. Ortalamadan biraz daha iriyarı, biraz daha cesur. gözüpek fakat neticede herkes gibi bir adamdı o da. Aynı zamanda bencil ve kabaydı da...

Ve Grace’in tek umuduydu.

Yirmi Birinci Bölüm

Grace doğru tahminde bulunduğunu anlayınca keyiflenir gibi oldu. Mutfağın hemen dışında, yerde ölü gibi yatan bir muhafız vardı. Aynı anda ahırlarda bir hareketlenme baş gösterdi, meşaleler yakıldı, adamlar bağırıp küfrederek sağa sola koşuşturmaya başladı. Büyük olasılıkla Niall ahırdan bir at çaldıktan sonra arka kapıdan kaçmıştı. Grace'in artık at çalma şansı yoktu ve kaledekiler de hızla ayaklanıyordu. Kendini mutfak kapısının hemen yan tarafında bulunan, küçük bir kulübe boyutlarında, kilere benzer bir yere attı. İçeriye girdiğinde buranın ambar olarak kullanıldığından şüphesi kalmadı. Burnuna dolan tozlu yulaf kokusu, Grace'te hapsirme isteği uyandırmıştı, kendini güçlkle zapt etti.

Hemen arkasından yulafların arasından gelen hışırtıyı duyarak irkildi. Tahılın olduğu yerde sıçanların olmaması düşünülemezdi. Uzun eteğin altından uzanan bacaklarının saldırıya ne kadar açık olduğunun da farkındaydı.

Yine de kımıldamadan durmayı başardı. Dışarıdaki gürültüden anladığı kadarıyla insanlar mutfağın önündeki muhafızın başına toplanmıştı. Grace ne konuştuklarını anlayamasa da adamların öfkelerini ve birbirlerini nasıl galeyana getirdik-

lerini hissedebiliyordu. Kabile reisleri bir türlü uyanmıyordu. Zindan muhafızı yaralanmış, belki de ölmüştü. Sadece tek bir at çalınmıştı ama esirlerin ikisi de kaçmıştı. Grace kendisinin Niall ile birlikte kaçtığını düşünmeleri için dua etti. Aksi halde onu her yerde aramaya başlayacaklardı.

Kahretsin Niall, diye öfkeyle söylendi Grace. Niye onu da yanında götürmemişti ki? Creag Dhu'ya kadar götürmese bile en azından onu Huwe'dan uzaklaştırabilirdi. Bunu yapması onu aptal kılmazdı!

Nihayet kaledeki ayaklanma yavaş yavaş dindi. Gece karanlığında Niall'ın izini süremezlerdi ve zaten Huwe olmadan harekete geçmek de istemiyorlardı. Grace sabırla bekliyor, sıçanlar ona belirli bir mesafeden fazla yaklaştığı her defasında onlara tekme savuruyor, hayvanlar ciyaklayarak hızla kaçıyordu. Niall'ı bu yaptığı için asla affetmeyecekti.

Er ya da geç güvenlik tedbirleri gevşeyecekti, sonuçta tutsaklar kaçmıştı ve Grace'in gördüğü kadarıyla Hay sığınağı o kadar da sıkı korunmuyordu. Görünene göre, kalenin etrafı bir zamanlar duvarla çevriliymiş fakat pek iyi bakılmamış, üzerinde yer yer büyük delikler açılmıştı. Yine de ahırın önünde atlara göz kulak olması için muhafız bırakmaları muhtemeldi.

Sonunda Grace, saklandığı yerden yavaşça çıkarken, *körtalib*, diye düşündü. Saatin kaç olduğunu bilmiyordu, dolayısıyla daha fazla beklemeye cesaret edemezdi. Gün her an ağarabilirdi ve şafak vaktinin gelmesi demek, Grace'in tek kaçış şansının da yok olması demekti.

Sis bastırmaya başlamıştı. Grace'in kalbi sıkışıyordu. Niall'ın peşinden gitmemelerinin sebebi buydu demek: yoğun siste onu takip edemeyecek olmaları. Fakat ne yazık ki Grace'in başka şansı yoktu, nerede olduğunu bile bilmiyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Bir gün önce takip ettikleri

güzergâhı tahmin etmeye çalıştı ancak sis öylesine yoğundu ki, tam aksi yönü bile düşünüyör olabilirdi.

Ahıra doğru sessizce yürüdü. Saman yığınının önündeki muhafız uyukluyordu, hemen yanı başında koruyucu bir kürenin içinde duran mum yanıyordu. Grace ona sertçe vuracak bir şeyler aradı etrafta. Kalın bir dirgen gördü, sapı sağlam ağaçtandı. Dirgeni alıp havaya kaldırarak geriye doğru çekti. Dirgen adamın kafasının yan tarafına sert bir biçimde indi, adam önce istemsizce oturduğu yerden fırladı, hemen sonra da külçe gibi yere yığıldı.

Grace gecenin içine doğru kendi kendine fısıldadı. “Sonunda cehennemi boylayacağım.” Bu adam, bu gece kafasına patlattığı, belki de öldürdüğü ikinci masum adamdı. Ortaçağda başa alınan ciddi darbeler genellikle ölümle neticelenirdi. Niall onu yanına almış olsaydı hiç değilse bu ikinci adamı etkisiz hale getirmek zorunda kalmayacaktı.

Grace, meraklı başlarını ona çevirmiş bekleyen atlara bakarken dudaklarını ısırıldı. Ata binmeyi biliyordu, kazı çalışmaları sırasında işe yarayan bir beceriydi. Öte yandan bu işin uzmanı değildi ve en son ata binmesinin üzerinden en az iki sene geçmişti. Bir gün önce Huwe’un atma bindiğini saymazsa tabii.

“Herhangi bir tanesini seç işte,” diye kendi kendine söylendi. Beygirler, aygırlara ya da hatta kısraklara göre daha az inatçı olurlardı fakat gecenin karanlığında Grace’in atlar hakkında pek fazla yorum yapması mümkün değil gibiydi. Nihayet, başarıya giden yolun ılımlılıktan geçtiğini umarak orta boylarda, kahverengi bir atı seçti.

At, sırtına semer vurulurken sessizce bekledi, Grace onu küçük bir varilin yanına doğru çekerken uysalca itaat etti. Grace varilin üzerine çıkıp atın sırtına tırmandı. Kendi çantasını sıkıca semere bağladıktan sonra hafifçe dehleyerek onu

dikkatlice ahırdan dışarı çıkardı. Hemen arkasından bir inilti sesi duydu, muhafız kendine geliyordu. Adamın ölmemiş olması Grace'i mutlu etti, öte yandan herkesi alarına geçirmeden önce sadece birkaç dakikası kaldığını anladı.

Grace atla birlikte duvardaki deliklerden birine doğru ilerledi. Karanlıkta ve sis altındayken kale, kısa sürede görünmez olmuştu.

Şu an yapılması gereken en mantıklı hareket saklanacak bir yer bulup şafak sökene, hem Grace hem de at etrafı görmeye başlayana kadar beklemektir. Ancak kalenin yakınlarında kalırsa bu, Hay'lilerin onu tekrar yakalama şansını artırır ve bu kez tacizden ve kötü muameleden o kadar kolay kaçması mümkün olmayabilirdi.

Kara Niall'ı bir kez daha yakalarsa kesinlikle onun gırtlığına yapışacaktı, bunu yapmak için tabureye çıkmak zorunda kalsa bile yapacaktı.

Atını bir kez daha dehledi, topuklarını kullanarak onu hafifçe dürttü fakat atı yönlendirmiyor, kendi yolunu ve hızını kendi belirlesin diye bırakıyordu. Çünkü Grace, atın burnunun ötesini göremiyordu. Bu durumda hayvansal içgüdülere güvenmek daha akıllıcaydı. Hiç değilse onun ayakları yere basıyordu. *Umarım güneşin doğmasına çok vakit yoktur*, diye içinden geçirdi Grace.

Niall'a kim olduğunu ve neden orada bulunduğunu açıklamayı denememişti bile. Bu konudaki suskunluğunun bir sebebi temkinli olmaktır. Çünkü Niall'ın Gardiyan olarak görevi, Hazine'yi tüm tehditlere karşı -buna Grace de dahil-korumaktır. Niall, Grace'in zaman yolculuğuyla ilgili prosedürden haberdar olduğunu sezerse onu öldürmesi gerektiğini düşünebilirdi. Grace Hazine'ye tek başına, onun yardımı olmadan ulaşabilse kesinlikle bu yolu tercih ederdi. Ancak bunu Niall'ın yardımı olmadan yapamayacağını anlarsa o zaman her şeyi itiraf etmesi gerekecekti.

Yine de kim olduğuna ve nereden geldiğine dair Niall'a bir şey söylememesini açıklayacak tüm mantıklı gerekçeler bir yana, asıl sebep başkaydı. O anda Grace, gördüğü rüyaları Niall'ın da gördüğünü öğrendiği ve onun kollarının arasında öylesine aşağılandığı için tek kelimeyle şoka uğramıştı. Konuşmakta bile güçlük çekerken detaylı bir açıklama yapmak o an için imkânsızdı.

Olanları hatırlayınca yanakları tekrar kızardı, başını serin ve sisli havaya doğru kaldırıp rahatlamaya çalıştı.

Zamanda geriye geldiği andan beri hep bir tedirginlik, gerginlik ve heyecan içindeydi. Gerginliğin cinsel bir uyarı haline dönüşebileceğini aklından geçirmezdi fakat olmuştu işte. Sanki son bir yıldır bedeni kör, sağır ve dilsizmiş ama zamanda yolculuk sırasında ona bir şey olmuş ve şu anda duyurlılığı had safhaya çıkmış gibiydi.

Niall, Grace onun ismini hayatında ilk kez o belgelerde okuduğu andan itibaren kendini büyülemişti. Ona yoğunlaşarak, onu hayal ederek, rüya görerek geçirdiği zamanların haddi hesabı yoktu. Buna bağlı olarak aklının ve duyularının bütünüyle onun üzerinde yoğunlaşması şaşırtıcı değildi. Ve dünden beri onun mutlak varlığı öylesine baskındı ki, Grace bundan başka hiçbir şey düşünemiyordu ve sonuç olarak fiziksel duyarlılığı en üst düzeye tırmanmıştı. Gerginliğinin altında yatan cinsel enerjiyi fark edebilirdi aslında ama edememişti. Rüyalarının cinsel içeriğini kabullenmiş ve buna mantıklı açıklamalar getirebilse de fiziksel çekimin gerçek hayatta bu kadar güçlü olabileceğini düşünememişti.

Çok ama çok güçlüydü.

Ford'a her bakımdan sadakatsizlik etmişti, sadece gerçek anlamda eyleme geçmemişti ama bu da Grace'i teselli eden bir ayrımı değildi. Zira farklı koşullar altında olsalardı, güvenli bir yerde baş başa kalsalardı Niall'ın ona gerçek an-

lamda da sahip olacağından şüphesi yoktu. Grace ona karşı zayıflığını artık fark etmişti ve bundan sonra gardını almalı. bir daha asla Niall'ın kendisini öpmesine izin vermemeliydi.

Öte yandan gecenin karanlığında ilerlerken Niall'ın onu öpmeye kalkışması durumunda savunma gücünün son derece zayıf olduğunun da ne yazık ki bilincindeydi.

Creag Dhu devasa büyüklükte, fırtınalı gökyüzü kadar kara taşlardan örülmüş bir kaleydi. Hay Kalesi'nden farklı olarak harikulade bakımlıydı, içerideki dört ayrı kule kalın duvarlarla çevrelenmişti. Büyük ana giriş, birbirinden altı metre uzaklıkta iki takım kapıyla korunuyordu. Kapı önlerinde bekleyen muhafızlar sağlıklı, güçlü, iyi giyimli, tam teçhizatlı ve iyi eğitilmiş görünüyordu. İçeri girmek isteyen herkes durdurulup birer birer sorguya çekiliyor, iyice teftiş edilmeyen tek bir at ya da yük arabasının bile içeriye girmesine izin verilmiyordu.

Grace, Niall'ın asker'i altyapısını düşününce bunlara şaşırmamalıydı tabii fakat şu anda, Creag Dhu'ya tam karşıdan bakarken, üstlendiği görevin zorluğunu ve ağırlığını omuzlarında hissediyordu. Kaleden içeriye girmek bile imkânsız gibi görünürken kalenin içini nasıl arayabilirdi ki?

Kimseye görünmemeliydi çünkü burada herhangi bir yabancı kolaylıkla fark edilirdi. Kalenin giriş-çıkışları yoğundu, içinde bulunduğu köy halkını kendi güvenli bölgesine çekiyordu fakat yine de burada herkes herkesi tanıyordu. Grace iki gündür at sırtında gitmekten yorgun ve açtı. Sısın içinde dolanıp durmuş, bir günlük yolu ancak iki günde alabilmişti.

En azından atı iyi durumdaydı, yol üzerinde çim ve su bolluğu vardı.

Hayvan iğdiş edilmişti, uysal ve sakin bir doğası vardı

Grace, bu sayede hayatta kalabildiğine inanıyordu. Baştan ayağa tüm vücudu ağrıyordu ve poposu öyle vahim durumdaydı ki, şu anda karşısına Huwe bile çıksa kaçmak için ata tekrar binebilecek halde değildi.

Atı ormanlık alandaki ağaçların birine bağlayıp, durum değerlendirmesi yapmaya çalıştı. Durumu hiç de parlak görünmüyordu. Belki de en iyisi kapıya kadar gidip, Niall'ı görmek istediğini söylemekti. Bu haber Niall'ın hoşuna gitmezdi belki ama sonuçta onu zindandan *kurtaran* kişi Grace değil miydi? Aç olduğunu söylerse onu yine de geri çevirebilir miydi acaba?

Tabii ki çevirirdi. Gardiyan'dı o. Şükran duygusu kadar saçma bir şeyin, görevinin önüne geçmesine izin vermezdi.

Grace kaleye girmek için başka bir yol bulmalıydı. Önce at arabalarının birinin içine gizlenmeyi düşündü fakat bu şekilde de içeri girebilmesi mümkün değildi. Çünkü sürücüler muhafızların yakın arkadaşı bile olsalar yine de arabaların yükü didik didik ediliyor, bu sırada muhafızlarla sürücüler neşeyle sohbet ediyordu. Grace onların dilini de anlamıyordu, soru sorduklarında cevap veremezdi. Onlarla ancak Eski İngilizce konuşarak anlaşmayı deneyebilirdi fakat İngilizce konuştuğunda da İskoçya sınırlarında pek hoş karşılanmayacağı aşikârdı; iki ülke o dönemde savaş halindeydi. İskoç lehçesini anlıyordu ancak İskoçça konuşmaya çalışmanın yararı yoktu. Çünkü onun anladığı bölümler İngilizce kelimelerden oluşuyordu, dolayısıyla bir şey kazanmış olmayacaktı.

Hem Creag Dhu'ya girmeyi başarsa bile sonra ne olacaktı? Kalede yaşayanlar birbirlerini, köy halkından daha iyi tanıyorlardı muhtemelen, yani Grace'in kalabalığın arasında fark edilmekten kurtulması mümkün değildi. Kaleyi araştırmak zaman isteyen bir işti, Grace elini kolunu sallaya sallaya, kimsenin sorgulamasına takılmadan oradan oraya geçebilmeliydi. Kaçınılmaz netice şuydu: Bir şekilde kaleye girmeyi

başarsa bile içeride kalmak için Niall'in iznini almak zorundaydı.

Grace sorunlarla teker teker, sırasıyla yüzleşmeye karar verdi ve başladığı noktaya geri döndü: Creag Dhu'ya nasıl girebilirdi?

Atının yanına doğru yürürken ayağı kayalara, elbisesi otlara ve yerdeki çerçöpe takılıp durdu. Uzun elbise belası onu gitgide daha çok rahatsız etmeye başlamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse aslında her şeyden rahatsız oluyordu. En azından bu aksi mizacı sayesinde Niall ile yaşadığı aşağılanma duygusunu biraz unutuyordu.

Atın yanına vardığında yol boyunca böğürtlen çalılarıyla ve değişik otlarla verdiği mücadeleden ter içinde kalmıştı. Onu gecenin soğuşundan koruyan yün cüppe şu anda bulunmasına sebep oluyordu. Sinirli bir hareketle onu çıkarıp semerin üzerine koydu. Nispeten ince, pamuklu fistanın gözeneklerinden giren hava sayesinde büyük bir rahatlamayla içini çekti. Yakasını ve kollarını sıkı tutmak için kullandığı ayakkabı bağcıklarını gevşetti. Yakasını iyice açtı, kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Kafasındaki örtünün altında saçları terden sıırıslıklam olmuştu. Örtüyü çıkardı, saçlarındaki bağı çözdü ve elleriyle saçlarını havalandırarak temiz havanın kafa derisine ulaşmasını sağlamaya çalıştı. İskoçya'nın mayıs ayında bile soğuk olmasını beklemişti fakat anlaşılan bugün, o günlerden biri değildi.

O yün elbiseyi bir daha üzerine giymesi söz konusu bile değildi, kadife olan da aynı şekilde terletirdi. Grace kafasını eğip üzerindeki fistanı ahlaki açıdan değerlendirdiğinde sergilediği iffetsiz görüntü karşısında dehşete kapıldı. Tabii karşısına çıkan herhangi birinin, göğüs uçlarını ve kasıklarındaki kılların oluşturduğu karaltıyı görmesi umurunda değilse sorun yoktu. Neyse ki çözümü bulması uzun sürmedi. Kafasından çıkardığı geniş örtüyü alıp beline bağladı, böylece

hem arkasını hem de önünü kapatmış oldu. Sonra da, fistanı belinden dışarıya doğru çekti, böylece ortaya çıkan bolluk sayesinde üst taraftaki görüntüyü de biraz kurtardı. Aldığı neticeden memnun bir halde yün cüppeyi çantasının içine tıktırıp atına bindi. Henüz herhangi bir sorunu çözmediği söylenemese de hiç değilse biraz rahatlamıştı.

Beş dakika sonra, Creag Dhu'ya gittikleri anlaşılan beş kadının, tekerlek izleriyle kaplı yolda yürümeye çalıştıklarını gördüğünde aklına bir kez daha parlak bir fikir geldi.

Kadınların mesleğinin ne olduğu besbelliydi. Grace'in, oraya geldiğinden beri etrafta gördüğü en kısa etek boyuna sahiplerdi, korseleri aşağıya çekilmişti. Uzun kollu, yüksek yakalı fistan giyme zahmetine girmemişlerdi, içlikleri kısa kollu ve boldu. Başlarında eşarp yoktu ve saçları dağınık olmasına rağmen kadınlar elleriyle saçlarını tarıyor, omuzlarının üzerinden sarkıttıkları saç tellerini aşağıya doğru çekştirerek göğüslerinin etrafından cilveli hareketlerle parmaklarına doluyorlardı. Yanaklarını çimdikleyerek kızartıyor, dudaklarını ısıyorlardı. Ayrıca kahkahalar ve şımarık hareketler havada uçuşuyordu.

Fahişeler, ya tek gecelik bir eğlence için ya da ticaret yapmak için kaleye doğru ilerliyorlardı. Grace üzerindeki kötü kıyafetle ve dağınık saçlarıyla tıpkı onlara benziyordu. Atına diziyle hafifçe vurarak yavaşça kadınlara doğru ilerledi.

"İyi günler," dedi gülümseyerek. Konuşurken aksanını değiştirmeye gayret etti. Başka çaresi yoktu. Eski İngilizce konuşması lazımdı, hiç değilse İngilizce, İskoççaya epey yakındı ve söyledikleri büyük oranda anlaşılırdı.

Fahişeler, Grace'e şüpheyle baktılar, bakışlarında misafirperverlikten eser yoktu.

"Erkeğim beni bırakıp gitti," dedi. "İki gündür beş parasızım ve çok açım, kalacak yerim de yok."

İçlerinden kabarık kızıl saçlı olan, onu tepeden tırnağa

süzdükten sonra, “Eee?” dedi. “Ne olmuş yani?” demek istiyordu.

“Eğer kaleye gidiyorsanız ben de sizinle gelebilir miyim? Belki birkaç şey kazanırım, hiç olmazsa yemek yiyip karnımı doyururum.”

“Senin hayvanın var,” dedi kızıl saçlı kadın, atı işaret ederek. At değerli bir hayvandı, sahip oldukları her şeyden daha kıymetliydi. Grace o atın sahibi olduğu sürece ona dostane yaklaşımları mümkün değildi.

Grace hızlıca düşünüp karar verdi. “Beni de yanınıza alırsanız o sizin olabilir.”

Beş kadın kafa kafaya verip düşünmeye başladı. Grace’in kulağına İskoçça mırıltılar geliyordu. Nihayet kızıl saçlı olan elini kaldırıp, atı işaret ederek, “Anlaştık,” dedi ve Grace’in harekete geçmesini bekledi. Grace müthiş bir rahatlamayla attan indi. At sırtında geçen iki günün ardından poposu feci şekilde ağrıyordu. Yürümek çok iyi geldi. Atın sırtından çantasını çözüp aldı ve dizginleri kızıl saçlı kadına uzattı. Kadın zafer kazanmış bir edayla arkadaşlarına baktı.

Ve yolculuklarına devam ettiler. Önlerindeki virajı aldıklarında kale görüş açlarına girdi. Kızıl saçlı kadın sordu. “Senin ismin ne?”

“Grace.”

“Ben Wynda.” Sonra da diğer dört kadını işaret ederek tanıttı. “Nairne, Coira, Sile ve Eilidh.” Tanışma merasımı sona erdiğinde kaleye varmışlardı.

Muhafızlara doğru yaklaştıkça adamların yüzlerinde pis bir sırıtma belirliyor, sakalla kaplı yanaklarına doğru uzanıyordu. Bir süre devam eden kıkırdamalar, çimdiklemeler, popo okşamalardan sonra adamlar Grace’e baktı. Belli ki beş kadın buralarda iyi tanınıyordu.

“Grace,” diye tanıttı Wynda soru soran gözlere yanıt olarak. “İngiliz fahişe.”

Muhafız, Grace'in çantasını alıp açarak kocaman elini içine daldırdı. Elbiselerin arasından kitaplara ulaştı, bir tanesini çekip çıkartarak soru soran gözlerle baktı. Grace yorgunluktan ve açlıktan öylesine bitap düşmüştü ki, herhangi bir açıklama yapmak yerine öylece olduğu yerde dikilmeye devam etti. Bu sırada Wynda, Grace'in erkeğinin onu bırakıp gittiği masalını adamlara anlattı. Adamlar, belki masala inandıklarından, belki Grace'in rahat ve umursamaz görüntüsünden, belki de çantadan silah çıkmadığı için bir şekilde inanıp çantayı sert bir hareketle Grace'e geri verdiler. Sonra çift kanatlı kapının diğer tarafındaki muhafızlara seslendiler ve altı kadın kaleden içeriye girdi.

Grace nihayet başarmıştı. Kalbi heyecandan çarpmaya başladı, yükselen adrenalin seviyesi yorgunluğunu bastırdı.

Wynda atını gururla ahıra çekerken diğer kadınlar da barakalara doğru ilerliyordu. Grace bilerek onların arkasında kalıp adımlarını yavaşlattı, aralarındaki mesafeyi artırdı. Kadınlar kendi aralarında bir şeyler konuşuyor, kahkahalarla gülüyorlardı ve Grace'i görmüyorlardı bile. Grace belli etmeden yönünü değiştirdi, etrafını ilgiyle incelemeye başladı.

İç taraf düzenli ve hareketliydi. İnsanlar kalenin günlük rutin işlerini yapıyordu. Sol tarafta ahırlar ve barakalar, sağ tarafta yarı çıplak adamların kılıçla talim yaptığı eğitim alanı bulunuyordu. Grace'in gözü bunların arasında biçimli kafası ve uzun, siyah saçlarıyla diğer hepsine tepeden bakan adama takıldı. Baktığını hissetmemesi için gözlerini hemen başka tarafa çevirdi.

Kara Niall oradaydı. Grace yön değiştirse daha iyi olacaktı. Dışarıdan görünen, dört köşeye yerleşmiş dört yüksek kulenin ortasında bir de iki küçük iç kule olduğunu fark etti. Tüm yapı devasa büyüklükteydi; kalede toplam kaç oda olduğunu tahmin etmek güçtü.

Ana girişteki büyük hole girdiğinde Grace'in başı döndü.

Salon tam da rüyalarında gördüğü gibiydi. Niall'in oturduğu yeri de, mutfakların nerede olduğunu da biliyordu. Pişen et kokusu her yanı sarmıştı, Grace baş dönmesinin sebebinin açlık olabileceğini düşündü.

Adamlar da, kadınlar da ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Grace başını öne eğerek mutfaklara doğru ilerledi. Orada birinden bir parça ekmek rica edebilirdi belki, hiç olmadı çalardı. Zaten hırsızlıkta acemiliğini at çalarken atmıştı, onun yanında bir parça ekmeğin lafı mı olurdu? Acaba hangisi daha büyük bir günahtı; hırsızlık mı, yoksa insanların kafasını patlatmak mı?

İlk birkaç dakika kimse Grace'in mutfaktaki varlığını hissetmedi, çünkü herkes telaşla bir işin ucundan tutmuştu. Kimi doğruyor, kimi karıştırıyor, kimiye dövüyordu. Genç bir çocuk, şişe geçirilmiş koca bir domuzu çeviriyor, ateşe damlayan yağlar cızırtılar çıkarıyor ve pişen mayalı ekmeğin kokusu bununla birleşerek havaya yayılıyordu.

Nihayet etine dolgun, güzel bir kadın, Grace'i işaret ederek İskoçça bir şeyler sordu. "Çok uzun yoldan geldim," dedi Grace. "İki gündür hiçbir şey yemedim-"

"İngiliz!" diye bağırды aşçı ve belinin etrafına sarılı önlüğü Grace'i kışkışlar gibi sallamaya başladı.

Açıkça anlaşıldığı üzere burada İngiliz olmak, fahişe gibi giyinmekten daha büyük bir ayıptı. Grace kafasını iki yana salladı ve "Fransızım," dedi. Hemen arkasından yeni bir baş dönmesi kriziyle birlikte bir anda bembeyaz kesildi. Sağa sola salınarak duvarı buldu ve eliyle oradan destek aldı.

Baş dönmeleri öylesine güçlüydü ki, Grace'in nefesini ke-siyordu. Bayılmamak için belini kırarak aşağıya doğru eğildi. Açlık her geçen dakika biraz daha başına vuruyordu.

Belki de İngiliz olmadığına inandılar ve bir anda insanlar etrafına toplanıp, düşmemesi için onu tutup bir banka taşıdılar. Balıketli kadın bir parça ekmeğin getirip Grace'in avcuna

bastırdı. Derin olmayan bir çanağa da biraz bira koydu. Grace ekmeği ısıtarak yavaşça çiğnemeye çalıştı. Hay Kalesi'nde-kine göre daha kaliteli bir ekmektir bu. Biradan birkaç yudum alıp bıraktı.

İnsanlar tekrar işlerinin başına döndü ama balıketli kadın muhtemelen Grace'in renginin yerine gelip gelmeyeceğini anlamak için hâlâ ona bakıyordu. Elindeki ekmek bittiğinde biraz peynir ve birkaç dilim soğuk etle birlikte bir parça ekmek daha geldi. Grace kendine gelmeye başladıkça önündekileri iştahla yedi, biradan biraz daha içti.

Aşçı kadın durumdan memnun bir şekilde Grace'in önüne biraz daha ekmekle et koydu. "Çöp gibi kalmışsın, kızım. Biraz daha ye. Gece ihtiyacın olacak."

Grace yemeye çalıştı ama artık doymuştu. Birkaç ısırdıktan sonra derin bir nefes çekip tıka basa doyunmuştu. Kadına gülümseyerek baktı. "Teşekkür ederim. Gerçekten çok açtım."

"Bir şey değil. Şimdi git, hadi." Yardımseverlik bitmişti, kadın bir kez daha önlüğünü sallayarak onu kışkırladı. Grace çıktı.

Şu anda ilk yapması gereken şey, nasıl hareket edeceğine karar verene kadar kendine gizlenecek bir yer bulmaktır. Etraftaki insanların, dikkatlerini bütünüyle kendi işlerine çevirmiş gibi göründükleri bir anda Grace kendini duvarda, perdesi olan ufak bir taş oyukun içine attı. Dikkatlice oturup beklemeye başladı.

Kafasını soğuk taş duvara dayayarak düşünüyordu. Kendini nasıl bir ateşin içine atmıştı böyle? Kendi zamanındayken zamanda geriye seyahat etmek mantıklı görünmüştü fakat buraya vardığından beri, yani son üç gündür, esas amacına yönelik tek bir adım bile atamamıştı. Çok basitmiş gibi görünen Hazine'yi bulup geri dönme işinin pek de kolay tamamlanamayacağı belli olmuştu.

İçeri girdikten sonra kalenin ne kadar büyük olduğunu görmüş ve arama işinin günler, hatta haftalar sürebileceğini anlamıştı. Bu kadar süre boyunca kalenin içinde gizlenerek hareket edemeyeceği de belliydi. Niall yardım etmediği sürece, ki bu mümkün görünmüyordu, kalede kalmak için bir bahane bulmalıydı.

En iyisi Niall'dan izin almaktı.

Onunla bir kez daha yüzleşmeliydi. Bunu yapmaya hevesli değildi fakat son bir yılda çok daha zor işlerin üstesinden gelmişti. Kocasının ve kardeşinin, gözlerinin önünde öldürüldüğüne şahit olmanın ve hayvanlar gibi avlanmanın yanında aşağılanmanın ne önemi vardı ki?

Grace çok yorgundu. Karnını doyurduktan sonra iyice uyku bastırmıştı. Gözlerini açık tutmakta zorluk çekiyordu. Kucağındaki bez çantayı arkasına koydu, çantanın içindeki kitapları ve kıyafetleri kendine yastık yaptı, mümkün olan en rahat pozisyonu aldıktan birkaç dakika sonra uykuya daldı.

Niall, hizmetçi kızlar Jean ile Fenella'nın ateşli teklitlerini geri çevirdikten sonra, kulenin arka duvarından kıvrılarak özel odasına çıkan merdivenlere yöneldi. Aslında zor durumdaydı. Bir kadınla birlikte olmak için yanıp tutuşuyordu fakat Fenella'nın cazibesini istemiyordu. Jean bile bugün ona çekici gelmiyordu, halbuki son aylarda Niall'ın favori yatak arkadaşıydı.

"Lanet olsun o cadıya!" Niall odasının kapısını çarparak kapatırken hırsla lanet okudu. Masanın üzerinde duran şarap şişesini alıp, bir damlasını bile yere akıtmadan hepsini kafasına dikti. İsteddiği şarap değildi. İsteddiği. Huwe'un kaba insafına bıraktığı o şeydi.

Cadı veya casus olsun, onu da yanma almalıydı. Hiç değilse içini kemiren bu tedirginlikle, başka kadınlar üzerinden

söndürölmevi reddeden bu yakıcı ateşle uğraşmak zorunda kalmazdı

Onun varlığını hâlâ kollarının arasında hissediyordu. Havasına giren hiçbir kadında onda bulduğunu bulamamıştı. Hiç kimse onun kadar hızlı ve bütünüyle karşılık vermemişti Niall'a. Tüm vücudu Niall'ın dokunuşlarıyla atıyordu, sanki sadece Niall için yaratılmış gibiydi. Ona dokunmak ateşi tutmakla eşdeğerdi ve Niall onu yine istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. İçine girmek, o kasılırken, kolları ve bacaklarıyla ona sarılırken, kalçasını ileri geri hareket ettirirken öylece beklemek istiyordu.

Niall sesli olarak inledi. Tüm bunları rüyasında, *ikisinin rüyalarında*, defalarca yapmıştı. Sonunda ona gerçekten dokunabilecek duruma geldiğinde ise aptal gibi onu bırakıp gitmişti. Kadını Hay kavmiyle birlikte görünce öylesine kızmıştı ki, tek düşünebildiği onlarla işbirliği içinde olduğuydu. Casusluk amacıyla onu gözetlediğine ve ele verdiğine inanmıştı. Bu da gözünün dönmesine sebep olmuştu.

Daha sonra, Hay Kalesi'nden epeyce uzaklaşıp, kendi adamlarının yanına geldiğinde mantığı yeniden devreye girdi. Hay kavmine ait olamazdı, bir bakışta anlaşılabilir bir gerçektir bu. Niall onun hakkında her şeyi öğrenmeden oradan ayrılmamalıydı. Neden oradaydı? Tam olarak kimdi? Nereden gelmişti? Her şeyi öğrenmeliydi. İsminin Grace St. John olduğunu söylemişti. Niall bu ismi aklından geçirmekten bile hoşlanmıyordu. Sanki onunla alay eden, kaybettiği inancı ona hatırlatan bir isim gibiydi. Üzerindeki kıyafetler sıradışı biçimde güzeldi, aksanı bir tuhaftı. Latince konuşmuştu; bu bile son derece olağanüstü bir durumdu. Bir kadın neden Kilise dilini konuşurdu ki?

Niall yerde oturmuş, kendini, elindeki kadınlardan herhangi biri için ikna etmeye çalışırken saat epeyce ilerlemişti. Uyuyabilecek gibi değildi. Kalkıp, odanın içinde dolaşmaya

başladı. O duru, mavi gözleri, gür, parlak saçları düşündürüyordu. Kadının tıpkı rüyalarındaki kadar tatlı bir kokusu vardı ve dudakları... Niall okkalı bir küfür savurarak gözlerini kapattı ve onun, dudaklarıyla tüm vücudunun üzerinde yukarıdan aşağıya doğru gezindiğini hayal etti. Bedeni bu hayale anında tepki verdi.

Kızgın bir şekilde üzerindeki kıyafetleri çıkardı. Tamamen uyarılmıştı. Tek yapması gereken kapıyı açıp kadınlardan birini ya da ikisini birden yanına çağırmak ve bedenini saran ağrıyı onlara gidertmektir. Ama yapmadı. Bunun yerine odada dolanmaya devam edip, kızın başına ne gelmiş olabileceğini düşündü. Sonuçta kaçması için ona yardım etmişti; acaba onu gören olmuş muydu? Başta kaçırılışının tuzak olduğunu düşünmüştü. Bunu ne amaçla yaptıklarını bilmiyordu tabii, sonuçta Huwe onu istediği zaman öldürebilirdi. *Yine de belki gözden kaçırdığım bir şey vardır*, diye düşünmüştü. Ancak sonuçta hiçbir şey olmadı ve Niall oradan elini kolunu sallayarak çıkıp adamlarını buldu. Peki kadına ne olmuştu? Niall'a yardım ettiği için başına ne gelmişti? Huwe kadınlara karşı pek nazik davranmazdı. Kızın Niall'ı serbest bıraktığını öğrenirse onu öldürürdü.

Niall'a yardım ettiğini gören olmadıysa bile şimdiye kadar Huwe onu çoktan pis yatağına atıp acımasızca kullanmış olabilirdi. Niall bu düşünce karşısında dişlerini sıktı. O narin ve pürüzsüz tenin sahibi olan vücudun, Huwe'un altında olduğunu hayal etmek Niall'ı çileden çıkarıyordu. Adamlarını yanına alıp Hay Kalesi'ne gidecek, onu o domuz yuvasından çıkaracak, onunla ilgilenecek ve kendisine yeniden güvenmesini sağlayacaktı.

O anda kapı gıcırdayarak açılmaya başladı. Niall hızla arkasını döndü ve bilinçdışı bir hareketle eline silahını aldı. Çıplak ayaklarının üzerinde dengesini sağlamayı bile beklemeden palayı ölümcül darbe için fırlatmıştı.

Aynı anda kapının arasından masmavi gözler belirdi. Karşısında duran çıplak savaşıyı ve elinden çıkmak üzere olan parlak bıçağı görünce o gözler dehşet içinde kocaman açıldı. Bağırmadı ama eğilip kendini yere attı. Niall neyse ki son sayıyede palanın yönünü değiştirmeyi başarmış; pala, Grace'ın kafasının bulunduğu noktanın az üstüne, kapının kenarına saplanmıştı.

Niall, bildiği her dilde küfrettikten sonra palayı saplandığı ahşaptan çıkardı ve sonra eğilip, Grace'i kolundan ve kalçasının altından kavrayarak odanın içine taşıdı. Grace nefes nefese kalmıştı, hemen Niall'ın elinden kurtuldu. Yerden kalkmadan, bir ayağıyla Niall'ın ayak bileğine çelme takıp, diğer ayağıyla dizine sert bir darbe indirerek onu sırtüstü yere düşürdü. Niall, sırtı yere değer değmez kıvrılıp yuvarlanarak mükemmel bir dengeyle ayağa kalktı, palası hâlâ elindeydi.

Grace ise yere oturmuş, onu seyrediyordu. Eteği dizinin üstüne doğru sıyrılmıştı. Niall bir an için ona öfkeyle baktı. Sonra temkinli hareketlerle masaya doğru yürüyüp palayı üzerine bıraktı. Ekose desenli eteğini alıp beline sararken sakin. Tekrar Grace'e doğru döndü.

Grace hiç kımıldamadı. Bakışlarını yukarıya doğru kaldırıırken Niall bundan ilkel bir tatmin duyuyordu.

"Eğer kıcımlı görmek istiyorsan, güzelim, söylemen yeterli." Az evvel onu kendi elleriyle öldürebilirdi ve bu düşünce Niall'ı oldukça öfkelenirse de kelimeler ağzından sevecen bir tonda çıkmıştı. Grace'e doğru yaklaşp, kafasının üzerinden uzanarak kapıyı kapattı ve sürgüyü çekti. Sonra eğilip onu yerden kaldırdı. "Şimdi. Buraya kadar gelmeyi nasıl becerdin, Tanrı aşkına?"

Grace çenesini yukarıya kaldırarak, "At çaldım, onunla geldim," diye cevap verdi.

Niall'ın kaşları havaya kalktı. "İngilizcen de Latincen ka-

dar iyiyimş bu arada. Başka ne gibi yeteneklerin var bakalım?”

“Fransızcam da iyidir,” dedi Grace rahat bir tavırla. “Bir de Yunancam.”

“O zaman bu dört dilden herhangi birini kullanarak iletişim kurabiliriz seninle.” Niall onu test etmek için Fransızca konuşmuştu. “Bu durumda, aramızda yanlış anlamaya mahal kalmayacak demektir.”

Grace aynı dilde cevap verdi. “Hayır. kalmayacak.”

Niall tekrar İngilizceye döndü. “O zaman belki bana, muhafızlarımı atlatıp nasıl kaleme girdiğini, yatak odama kadar nasıl geldiğini açıklarsın?”

Grace omuzlarını iyice dikleştirdi, bu şekilde Niall ondan en fazla otuz santim uzunmuş gibi görünüyordu. Ağırılık olarak ise en aşağı iki katıydı. “Seni Huwe zindanından ben kurtardım. Yalnızım ve kalacak yerim yok. Bana yatacak bir yer vermen için buraya geldim.”

“Ya.” Niall’ın sesi hâlâ yumuşaktı. “Bana buraya geliş sebebini söyledin ama benim sorduğum buraya nasıl girdiğindi.”

“Fahişelerle birlikte içeriye girdim, sonra da gizlendim.”

Niall dişlerini sıktı. “Kimse seni görmedi mi? Burada ne işin olduğunu sormadı mı?”

“Söyledim, içeri fahişelerle girdim. Zaten üzerindeki kıyafetlere de bakınca burada ne işim olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek.” Eliyle üzerindeki ince, pamuk elbiseyi gösterdi. Yakası açıktı ve kumaşın üzerinden göğüs uçlarının karaltısı belli oluyordu. Parlak saçları sırtından aşağıya, kalçalarına doğru uzanıyordu.

Kıyafetinin tahrir ediciliğine rağmen gören gözlere sahip hiç kimse onu bir fahişeye karıştıramazdı. Onlara benzeyen hiçbir tarafı yoktu; teni fazla pürüzsüzdü, elleri iş yapmamışlığını yumuşaklığıyla şımartılmıştı. Ne konuşmasında ne de

tavırlarında müstehcenlik vardı. Ayrıca Niall, genç kadınla yaşadığı deneyimi göz önünde bulundurarak onun boyratça kullanılmış değil, gerçekten sevilmiş bir kadın olduğu sonucuna varıyordu. Öte yandan o gece zindanda kadının gözleminde beliren heyecan ve duyduğu arzu şu anda yoktu. Bu gece, her ne kadar Niall'ı çıplak gördüğünde gözleri çok şey söylese de gardını almıştı.

Gözlerinde derin gölgeler vardı, Niall onun söylemediği bir şeyler olduğunu biliyor ve merak ediyordu. Tek derdi yatacak yer miydi? Tabii ki hayır. Onu aylardır takip ediyordu, önce yakalanmasına sebep olmuş, sonra da zindandan kurtarmıştı. Tüm bu yaptıklarının arkasında daha mühim bir amaç yatıyor olmalıydı. Niall ona güvenme riskine giremeyeceğini biliyordu.

Niall'ın kasıkları arzuyla yandı. Onu şu anda tutup yatağa atmak ve kendini onun içinde kaybetmek istiyordu. Bunu boğazında düğümlenen canavarca bir hisle arzuluyordu. Nasıl bir şey olduğunu biliyordu aslında; altındayken nasıl hissettiğini, Niall tüm varlığıyla onun içine girerken incecik sesiyle nasıl inlediğini biliyordu. Zihninde hepsini yaşamıştı fakat şimdi bunu kanlı canlı bedeniyle yaşamak istiyordu.

Ancak aynı sebepten, yani onu böylesine çılgınca istediği için, Niall da kendi gardını düşürmeye cesaret edemiyordu.

Hızla hareket edip sürgüyü çekti, kapıyı açtı, kükreyerek Sim'e seslendi. Sonra tekrar Grace'e bakarak ayakta bekledi, bu sırada kale ayaklanmış, merdivenlerde koşuşturma sesleri duyulmuştu. Sim elinde kılıcı koşarak geldiğinde nefes nefese kalmıştı ve arkasında on kadar adam vardı.

"Evet?" dedi Sim. Güçlkle nefes alıyordu, Niall'ın yaralanmadığını, acil bir durum olmadığını görünce rahatlamıştı.

Niall kapıyı iyice açtı, adamlarına odanın ortasında dikişlen kadını görmelerine izin verdi. "Bunu bir odaya koyun,

kapısında da iki muhafız beklesin. İçeri girmesine engel olmadınız, bari dışarı çıkmasına engel olun.”

Sim, Niall’a aval aval baktı. “Nasıl-?” Hemen sonra kendine gelip Grace’i kolundan yakaladı.

Niall bu sırada bir tavsiyede bulundu. “Ayaklarına dikkat et.” Sim’in Grace’i odadan çıkarabilmesi için kenara çekildi. Grace sorun çıkarmadan yürüdü fakat Niall’ın yanından geçerken omzunun üzerinden ona uzun ve sessiz bir bakış fırlattı. Muhafızlar onu hemen yandaki odaya sokup içeriye kilitlediler. İşlerinden ikisi kapının iki yanında nöbet tutmaya başladı.

İçerisi soğuk ve karanlıktı. Odadaki tek aydınlatıcı, dar ve çift kanatlı pencereden sızan incecik yıldız ışıklarıydı. Grace odanın içinde dolanıp mumla çakmaktaşı aradı ama hiçbir şey yoktu. Çantasını yanına alsaydı kibrit yakıp etrafı iyice inceleyebilirdi ama çantayı gizli bir yerde tutmanın daha güvenli olacağına karar vermişti.

Odada hiç mobilya yoktu. Taş zeminin üzerinde çalılık bile yoktu. Grace’in soğuktan tüyleri diken diken oldu, kollarıyla kendini sardı.

Birdenbire kapı açılarak arkadaki duvara çarptı. Muhafızlardan biri, elindeki yanan kandille ekose desenli kalın bir battaniyeyi odanın ortasına bırakıp, hiçbir şey söylemeden çıktı. Kilit sesi duyuldu.

Grace, battaniyeyi yere sererken mumun sönmesini engellemek için eliyle onu korudu. Etrafa tekrar baktı. Oda küçük ve boştu, zaten Grace bunu ilk girdiği anda fark etmişti.

En azından ışığı ve battaniyesi vardı. Creag Dhu’daydı. Derin bir nefes alarak battaniyenin içine girdi ve sert zeminin üzerine uzandı.

Çok daha kötüsü de olabilirdi.

Yirmi İkinci Bölüm

Grace ertesi sabah yine anahtar sesiyle uyandı. Ekose desenli yuvasının içinde doğrularak gözünün önüne düşen saçlarını geriye çekti. Gecenin büyük bir bölümünü uyanık geçirmiş, neden sonra, şafak vaktine yakın uykuya dalmıştı. Niall kapı aralığında durmuş, onu seyrediyordu, yüzü tamamen ifadesizdi. Grace onu görür görmez ayağa fırladı. Her bir kası kaskatı kesilmişti ve ağrı içindeydi, özellikle bacakları.

Niall elini uzatarak, “Gel benimle,” dedi. Grace topallayarak kapıya doğru yürüdü. Bu iki sözcüğü Huwe’un zindanındayken söylemiş olsaydı şu anda bu ağrıları çekmeyecekti, bunu anlatmaya çalışır gibi baktı onun yüzüne.

Niall onu kendi odasına götürdü. Büyük ve sıcacık eliyle Grace’in sırtına hafifçe dokunarak onu içeriye girmesi için yönlendirdi. Odada, şömine ateşi neşeyle yanıyordu, sabahın bu erken saatinde havadaki soğuğu kırmıştı. Ateşin önünde yuvarlak, büyükçe bir leğen vardı. İçindeki suyun dumanı tütüyordu.

“Bu, senin için,” dedi Niall leğeni işaret ederek. “Dün gece ayaklarımı yerden kestigin için yürümekte zorluk çekiyorsun gördüğüm kadarıyla. Popon ağrıyor galiba.”

Grace önünde duran ve harikulade görünen sıcak suya bakarak derin bir nefes aldı. “Evet, öyle.”

“O zaman soğumadan suya gir, güzelim.”

Niall uzanıp, Grace’in belindeki örtüyü çözmeye yelten-di. Grace şak diye onun eline vurup geri kaçtı. “Kendim so-yunabilirim,” dedi. “Ama sen buradayken soyunmayacağım.”

Niall’ın kalın, kara kaşları havalandı. “Sen beni çıplak gör-dün ama. Ayrıca aramızda herhangi bir mahremiyet kaldığını zannetmiyorum.”

Grace kıpkırmızı oldu. Bir gece önce kafasına atılan pala, ona karşı hissedeceğini düşündüğü utanç duygusunu yok etmeyi başarmış gibiydi ki, şimdi Niall olayı bir kez daha hatırlatarak duygularını tazeleme nezaketini göstermişti. “O bir hataydı,” dedi Grace ifadesiz bir ses tonuyla. “Bir daha tekrarlanmayacak.”

Niall buna karşılık yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. “Aynı fikirde değilim.” Gözleriyle Grace’i yukarıdan aşağı-ya süzdü. Grace üzerindeki fistanın ne kadar ince olduğunu hatırlayarak hızla sırtını döndü. Gittikçe daha çok kızarıyor-du. Niall kıkırdadı ve Grace fark etmeden tam arkasına kadar geldi, o kadar yakındı ki Grace onun sıcaklığını hissedebili-yordu. Parmak ucuyla boynunun kenarından çenesinin altı-na doğru tenini hafifçe okşadı.

“Yıkanman için seni yalnız bırakacağım,” diye fısıldadı Niall. “Sonra Alice karnını doyurman için sana lapanı getire-cek, ondan sonra da konuşacağız.”

Niall odadan çıkarken Grace titriyordu. Söylediklerinin ilk ikisi kulağa harika gelmişti fakat üçüncüsü korkutucuy-du. Konuşmak mı? Sesinde, küçük dokunuşlarında, öylesine yakınında duruşunda, hep aynı baştan çıkarıcılık vardı. Dün gece her ne sebepten -kızgınlık, şaşkınlık ya da şüphe- Gra-ce’i yatağa atmaya denememiş olursa olsun, anlaşılan o ki bu-gün o sebebin artık geçerliliğini kaybettiğine karar vermişti.

Grace'ı istiyordu ve bu düşünce Grace'in dizlerinin ba-
ğının çözülmesine sebep oldu. Çabucak soyunup kendi-
ni sıcak suyun içine bıraktı. Sıcak, kaskatı haldeki kaslarına
işledikçe Grace büyük bir rahatlamayla inliyordu. Tüm o
şüpheli soruların altında, aylar boyunca gördükleri ortak rü-
yalarla desteklenen, birbirlerinin varlığına karşı duydukları
hayvani farkındalık yatıyordu. Zindandaki o vahşi öpüşme
sırasında Niall bütününüyle tahrik olmuştu. Grace'le aynı rü-
yaları görmüştü ve aynı hatıraları paylaşıyordu. Grace onun
altında olmanın kendisine nasıl hissettirdiğini bildiği gibi, o
da, Grace'in üzerine çıkmanın nasıl hissettirdiğini biliyordu.
Yin ve yang, Grace, o içindeyken nasıl ve hangi duygularla
kıvrandığının, Niall da onun içinin sıcaklığının ve kendisini
nasıl kavradığının farkındaydı. Grace onun ellerinin sertliği-
ni, Niall da onun göğüslerinin yumuşaklığını tanıyordu.

Grace buna nasıl karşı koyabilirdi? Ford'u düşünerek di-
renmeliydi fakat nasıl?

Dikkatini suya verdi. Önce saçlarını, sonra da vücudunun
geri kalan kısımlarını iyice yıkadı. Bitirmek üzereydi ki, oda-
nın kapısı açıldı. İri yapılı, gri saçlı bir kadın, elinde ahşap,
düz bir tabak, üzerinde üstü kapalı bir çanak ve yanında da
bir bardakla içeri girdi.

Odada hızlı adımlarla ilerleyip, elindekileri masaya koyar-
ken. "Nasıl saçların var senin öyle!" diye bağırdı. Sonra da içi
ağızına kadar dolu ibriği kaldırarak leğenin yanına geldi. "Be-
nim adım Alice. Lord Niall'ın hizmetindeyim. Ayağa kalk,
güzelim, temiz su dökeyim üzerine."

Grace'in bir kez daha yüzü kızardı ama yine de suyun
koruyucu kollarından çıkarak ayağa kalktı. Alice temiz suyu
onun başından aşağıya dökünce sabun kalıntıları temizlendi.
Sonra da kurulanması için büyük bir parça, saçlarını sarması
için de küçük bir parça keten bez verdi.

Alice diliyle tuhaf bir ses çıkararak konuştu. “Kemiklerini doldurmak için et yemen lazım, güzelim. Seni beslemeliyiz. Şuraya otur da lapanı soğutmadan ye.”

Grace, keten havluya sarındıktan sonra oturup, yulaf lapasını yemeye koyuldu. Bunun tadı daha önce yediklerine hiç benzemiyordu; yağ ve sütle zenginleştirilmişti, ayrıca tuzluydu. Tabağın hepsini bitirdi, yanında duran bir bardak suyu içti. “Harikaydı.” Derin bir nefes aldı. Bir yıllık yokluktan sonra damak tadını geri kazanmaya başlamıştı.

Grace yemeğini yerken Alice sessizce oturup beklemişti. Bittikten sonra ise hızla harekete geçti. Birkaç saniye içinde Grace’i baştan ayağa giydirmişti bile. Yumuşak ketenden, Grace’in fistanından daha da bol ve kısa kollu bir iç elbisesi ve üzerine soluk kahverengi bir üst elbise.

Temiz çoraplar ve her ayağa uyabilen deri ayakkabılar. Kendi mokasenleri ise temizlenmek üzere alındı. En sonunda da Alice, Grace’in saçlarını taramak üzere ateşin önünde duran banka oturdu. Eline ahşap bir tarak alarak Grace’in ıslak saçlarının arasında gezdirmeye başladı. “Senin adın ne, güzelim?” Konuşurken rahattı.

“Grace.” Tarağın saçlarının arasında gezinirken verdiği his, yumuşacık ve çok rahatlatıcıydı. Grace’in neredeyse gözleri kapanacaktı.

“Saçların o kadar güzel ki. Hem gür hem de parlak ve yumuşak. Kuruması uzun sürüyordur ama?”

“Bazen kurumasını beklemeden örtüyorum.”

O sırada kapı açıldı, Grace botlardan gelen ayak seslerini tanımıştı. Niall, Alice’in elindeki tarağı alarak, “Ben yaparım, Alice,” dedi. Alice ıslak havluları ve boş tabakları alıp çıktı.

“Dön,” dedi Niall ve Grace itaat etti. Ateşe diğer tarafını verdi. Niall, tarak kullanmak konusunda en az Alice kadar becerikliydı. Kaslı kollarını kullanarak Grace’in saçlarını havalandırıyor, şömine ateşiyle kurumasını sağlıyordu.

Niall içeriye girdiğinde Grace'in kalp atışları hızlanmıştı. Sağım tararken sessizce oturmaya çalışsa da Alice'in üzerinde bıraktığı o sakinleştirici etkiden eser kalmamıştı. Aksine, yine tüm bedeni hassasiyet kazanmış, kasları gerilmiş, sinir uçlarına titreşimler gitmeye başlamıştı.

Panikten midesi kasıldı. Tam anlamıyla baştan çıkarılıyordu ve ona karşı gösterilen bu nezaket, daha kolay çözülmesine yardımcı olacağı için tehlikeliydi.

"Dün mutfağa gidip yiyecek bir şeyler istemişsin." Niall sohbet havasında konuşuyordu. "Açlıktan zayıf düşmüşsün. Kendin söyledin, iki gündür bir şey yememişsin. Mutfaktan çıkınca ortadan kaybolmuşsun ve arada geçen saatler boyunca seni kimse görmemiş, ta ki gece odama gelene kadar. O arada neredeydin?"

"Dün gece söyledim." Grace'in sesi en az Niall'inki kadar duygusuzdu. "Saklandım, sonra da uyumuşum."

"Nerede saklandın?"

"Duvar oyğunun içinde." Grace dönüp omzunun üzerinden Niall'a baktı. "Yoksa kendimi yarasaya çevirip, senin çan kulene konduğumu mu sandın?"

"Creag Dhu'da çan kulesi yoktur." Niall neşelenmişti. "Madem benim hemen arkamdan Hay'lerin kalesini terk ettin, o halde iki gün boyunca nerelerdedin? Ve neden buraya geldin? Creag Dhu, kaçakların ve yasadışı adamların evidir, senin gibi bebek ellerine sahip güzellere göre değildir."

"Oradan hemen kaçamadım. Saatler boyunca ambar gibi bir yerde gizlendim, herkesin uyumasını bekledim. Sonra ahırdan at çaldım ama sis vardı. Kayboldum." Grace tekrar arkasına dönüp, Niall'ın gözlerinin içine bakarak konuştu. "Beni orada bırakmasaydın kaybolmayacaktım."

"Kıpırdayıp durma." Niall, Grace'i tekrar önüne döndürdü. "Sağın acıyacak." Tarak Grace'in saçlarının arasında

dolaşmaya devam ediyordu. “Seni orada bırakma meselesi-
ne gelince bunun sebebi, sana az evvel sorduğum ve senin
cevaplamadığın soruda. Neden *buraya* geldin? Dün gece ka-
lacak yer ve yemek için geldiğini söyledin ama buraya gir-
dikten sonra bunlardan hiçbirini benden talep etmeye kal-
kışmadım.”

Grace sessiz kalarak mantıklı bir cevap düşünüyordu. Bu-
nun gördüğü rüyalar yüzünden, bir saat önce onu reddet-
mesine rağmen aralarında hissettiği güçlü cinsel çekimden
dolayı olduğunu söyleyemezdi.

“Ayrıca,” diye devam etti Niall, “iki gün boyunca buraya
ulaşmak için çabalamana gerek yoktu, yol üzerinde kalacak
başka yerler de vardı. Eğer gerçekten benden istediğin buysa
tabii. Hem buraya geldikten sonra da hileyle kaleye girmek
yerine ne istediğini bana iletmen yeterli olurdu. Benim seni
geri çevireceğimi düşündüysen, güzelim, o zaman da buraya
gelmekteki ısrarın anlamsızlaşıyor. Dolayısıyla aynı soruyu
bir kez daha soruyorum. Neden Creag Dhu?”

Hiçbir mantık hatasını kaçırmanmıştı. Elbette Grace seya-
hat ettiği zamandaki herkesin zekâsıyla kolayca alt edebile-
ceği, kendinden bihaber barbarlardan oluşmasını bekleni-
yordu fakat Niall’ın sahip olduğu muhakeme yeteneğinin
gelişmiş doğası karşısında korkuya kapılmaktan da kendini
alamadı. Burada dezavantajlı olan taraf Niall değil, kendi at-
tığı adımların tuzağına düşen Grace’ti. Niall haklıydı. Grace
sadece kale kapısındaki muhafızların yanına gidip, Niall’a
doğrudan sorsa bu çok daha az şüphe uyandıracaktı.

Grace kafasını eğerek kucagında birbirine kenetlediği el-
lerine baktı. Yüzük parmağına dokunarak Ford’u düşünmeye
çalıştı. Burada, şu ateşin önünde oturmuş, Kara Niall’ın el-
lerinin saçlarının arasında dolaşmasına izin verirken ona ih-
tiyacı vardı. Fakat bu koşullar altında ona yoğunlaşmak kolay
değildi, yapamadı.

Sonunda, "Çok utanmıştım," diyebilirdi Grace.

Niall taramayı bıraktı. "Utanmış mıydın?" Ses derinden ve mırıltılı halinde çıkmıştı. Niall elini Grace'in saçlarının altından boynuna kaydırды. Buna karşılık Grace zıplayarak kendine geldi. Niall İskoçça şarkı söyler gibi sakinleştirici bir şeyler mırıldanarak parmağıyla Grace'in ensesini okşamaya başladı. "Sana zindanda zevk verdim diye mi? Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliyim fakat sonra ben de çok zevk aldım. Bir erkek, güzel bir kadının, kollarının arasında titreyip inlemesinden hoşlanır."

Grace bir yandan zindanda olanları tekrar anımsadığı için, bir yandan da Niall'in ensesini okşamasına bağlı olarak yeniden titrer gibi oldu. Niall elini çok hafif hareket ettirerek boynuna ve omuzlarına giden damarlara masaj yapıyordu. Grace duyduğu zevkle inlemek üzereydi ki kendini tuttu. Karnının derinliklerinde ve bacaklarının arasında dolaşan yoğun arzuyu hissedebiliyordu, göğüsleri de dikleşmişti. Kadının boynundaki hassas noktaları ve bu noktaların hafifçe okşanmasının bile tüm bedeni nasıl ayaklandıracılabileceğini bilen adam tehlikeliydi. Grace için göğsünün okşanması mahremken, boynunun okşanması çok daha baştan çıkarıcıydı. Niall kesinlikle ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Grace kesik kesik ve düzensiz aralıklarla duyulan nefesini kontrol etmeye çalıştı. "Ben- yani sadece... biz daha yeni tanıştık!"

Niall güldü. Sesi yumuşak ve kendinden emindi. "Bu doğru değil. Sen defalarca benim yatağıma girdin."

Grace kendini toplayarak sesine bir parça da olsa ciddiyet ve kararlılık katmaya çalıştı. "Onlar rüyaydı, gerçek değil."

"Değil miydi gerçekten? Uyandığımda tohumlarım etrafa saçılıyordu, bana her seferinde gayet gerçekmiş gibi hissettirdin."

Grace'in içindeki özlem bir anda öylesine derinleşmişti ki, canı yanıyordu. Onu içinde hissetmek, güçlü vücudu üzerinde dalgalanarak sarsılırken yüzünü seyretmek istiyordu.

"Hoşuna gidiyor, değil mi? Göğüs uçların kiraz çekirdeği gibi sertleşti."

Tek tahrik olan Grace değildi elbette. Niall'ın gittikçe kalınlaşan sesi onu da ele veriyordu. Grace gözlerini kapadı, duyduğu tek ses, ikisinden aynı anda yükselen hızlı ve kesik soluk alıp verişleriydi.

Niall tarağı bir kenara fırlatıp ayağa kalktı. Grace'i de kollarından tutarak kaldırdı. Grace, onun gırtlığında atan nabza baktı.

"Gel, benimle uzan." Niall bunu söylerken Grace'in bu kez sırtını okşuyordu ve her bir okşamayla onu biraz daha kendine yaklaştırıyordu. Bu sırada Grace'in göğüs uçları tutkuyla karıncalanıyordu. Nihayet bedenleri birbirine değdiğinde ise artık güçlkle soluk alıyordu.

"Hayır... Ben..." Grace'in reddetme çabaları, Niall'ın kollarının arasında kaybolup gitti.

"Seni incitmem." Niall onun kulakmemesini hafifçe ısıtırıp, altındaki boşluğu yalarken nefesinin sıcaklığı Grace'in kulağına dolmuştu.

Grace her ne kadar fazla üzerinde durmamaya çalışsa da onu çıılçıplak görmüştü, rüyalarında onu *hissetmişti*. İri yapısı sadece boyuyla sınırlı değildi. Hayır, Grace, direnmekten vazgeçmek için mahremiyetle ilgili duyduğu bu rahatsızlığa sığınmayacaktı.

Ellerini Niall'ın göğsünün üzerine bastırdı, boynuna dolamamak için yumruk yapıp sıktı. İkisi de titriyordu. O güçlü bedenin titreyişini hissetmek Grace'i şaşırttı.

"Güzelim..." Niall'ın dudakları Grace'in çenesinin altın-

da dolaşıyor, ona küçük öpücükler veriyordu. Ellерinin sınırı yoktu, kalçasından tutup onu kendine iyice bastırıyordu. Grace onun ne kadar tahrik olduğunu, tam iki bacağının birleştiği noktada hissedebiliyordu.

Ford.

Grace çaresizlik içinde kendini Niall'ın kollarının arasından kurtarıp masanın öbür tarafına uçar gibi geçti. Niall istediği takdirde masayı tek bir fiskeyle kolaylıkla ortadan kaldırabilirdi fakat Grace bunu yapmayacağını, onu zorlamayacağını biliyordu. Kurnazlığını cüretiyle yer değiştirerek kullandığı o başarılı teknik sayesinde Grace'i baştan çıkarıyordu, evet. Öte yandan Niall, zorlamayı gerekli ya da makbul gören bir adam değildi.

Ağırlaşmış gözkapaklarının altından, son derece sakın bir şekilde Grace'i izliyordu.

Grace ellerini birbirine birleştirdi, sadakati ve ihaneti hatırlamak için bir sembol olan parmağındaki yüzüğü sağa sola döndürmeye başladı. Yüzük artık o kadar bollaşmıştı ki, Grace onu kaybetmekten korkuyordu ve bu yüzden düşürmediğinden emin olmak için parmağını sürekli kontrol etmek gibi bir huy edinmişti.

Niall beklemeye devam ediyordu.

Grace güçlükle konuşmaya başladı. "Ben dul bir kadını. Kocam, hayatımda birlikte olduğum tek-" Cümleyi tamamlamaya gerek duymadı.

"Ona âşık mıydın?"

Grace yutkundu. "Evet." Sesi zar zor duyuldu.

Niall, masanın etrafından dolanarak ona yaklaştı. Grace kaçmak istiyordu ama yerinden kımıldamadı. Niall iki eliyle onun yüzünü kavradı. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemenin izleri, kara gözlerinde anlayışın zarafeti vardı. "Senin için yeni bir şey bu: başka bir erkeği istemek. Bugüne

kadar yalnızca onu tanımış olan bedeninin, benim bedenim karşısında yeniden dirilmesinin ona ihanet etmek olacağını sanıyorsun.”

“Evet,” diye fısıldadı Grace.

“Yine de, aramızda olup bitenleri bilmene rağmen buraya geldin. Bedenin her şeye hazır. Zihninin biraz daha zamana ihtiyacı var.” Niall öne doğru eğilip Grace’i alından öptü. “Seni zorlamayacağım, güzelim, ama uzun süre boş bir yatakta yalnız başına yatmana izin vermeyeceğim, bil. Düşüncelerin yerli yerine oturduğunda benim dokunuşlarımı, benim öpüşlerimi tanıyacaksın.”

Grace onu öpeceğini zannetti. Dudakları o tatla, o yabanilikle yanmaya hazır, aralanmıştı. Ancak Niall bunu yapmak yerine kapıya yöneldi, uzun ve kaslı vücudu bir dansçınıninki kadar endamlı ve zarıftı. “Şimdilik, Creag Dhu’ya geliş sebebinin ben ve aramızdaki bu şey olduğunu düşünmeyi tercih ediyorum.” Son cümleyi kusursuz bir İngilizceyle söylemişti, İskoç aksam kaybolmuştu. “Fakat ne şükran duygusu ne de ihtiras beni aptal bir adam yapar. Buraya gelmenin gerçek sebebini öğrenmedikçe kalemin içinde yalnız başına dolaşmana izin vermeyeceğim. Günün her saatinde yanında biri bulunacak ve geceleri ister kendi odanda, istersen de-” kara gözlerinde beliren parıltıyla birlikte bir anlık bir duraksamadan sonra, “benim odamda kilitli kalacaksın,” dedi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bu şekilde araştırma yapmasına imkân yoktu. Alice, tuvalete girdiği zamanlar hariç, günün her dakikasını onun yanında geçirmişti. Niall'ın şüphelerini artırmamak için Grace de tüm gün Alice'in peşinden ayrılmamış, onun konuşmalarını dinleyip İskoç diyalektini biraz da olsa sökmeye çalışmıştı. Bu sayede bazı İskoçça sözcüklerin yazımıyla telaffuzu kafasında birleşmişti.

Alice ile birlikte olmanın iyi tarafı, gün içinde onun yapması gereken işler sayesinde kalenin her tarafına girip çıkıyor olmasıydı. Etrafta sinsice dolaşmasına gerek kalmamış, kaledeki odaların her birini iyice tanımıştı. Hazine'nin saklanabileceği en güvenli yerin neresi olduğunu düşünüyordu şimdi. Creag Dhu'da bir zindan vardı, Hay'lerinkinden daha büyük bir zindandı bu. Ancak zindan çok kolay bir seçim olurdu, Grace Hazine'nin orada olacağına pek ihtimal vermiyordu. Yine de bir bakmak isterdi ama Alice'ten orayı dolaşmak için izin istemek kolay değildi.

Şarap mahzeni de diğer ilginç bir ihtimaldi. İçerisinde bulunan bir sürü raf ve fiçileriyle karanlık, soğuk ve iyi bir gizleme yeri olabilirdi.

“Burada gizli tünel falan var mı?” diye sordu Alice’e. “Kaleyle bir saldırı olması durumunda kaçmak için?”

“Var,” diye cevap verdi Alice hemen. “Ucu denize çıkan bir geçit, ihtiyaç halinde kullanılabilir fakat bana soracak olursan kalenin içi, dışından daha güvenli. Lord Niall, İskoçya’nın en sağlam savunma sistemini kurdu buraya.” Göğsü kabarak anlatıyordu. “Herhangi bir kuşatma durumunda, içeride bir yıldan fazla direnebilecek durumdayız.”

Grace, Alice’i takip ederken etraftaki her şeyin kendisine bu kadar doğal görünmesi karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Ortaçağ dilleri ve tarihi üzerine aldığı eğitim ve yaptığı çalışmalar, hiç olmazsa teknik açıdan günlük yaşamla ilgili ona bir aşinalık sağlıyordu tabii; fakat Grace, burada, ilk gözünü açtığı anda bile aklının karıştığını söyleyemezdi. Sanki zihnini zaman değişikliğine kendiliğinden adapte olmuştu. Etler bozulmasın diye tuzlanacak, süt yayıklarda çalkalanıp tereyağı yapılacak, bitkiler güzel kokuları uçmasın diye yerdeki otların üzerine yayılacaktı elbette. Ayrıca tat alma duyusu, buradaki sade lezzetlere hemen uyum sağlamış, farklı tatlar vermek için yemeklerde pek fazla malzeme kullanılmamasını hemen kabullenmişti. Alice, elinde iğnesiyle tamir edilmesi gereken bir yatak çarşafının başına oturunca Grace, eski çarşafı dikmek yerine dışarı çıkıp herhangi bir mağazaya girerek yeni bir nevresim takımı satın almanın kolaylığını aklına bile getirmemişti. Aksine o da sorunu iğne-iplikle çözme yoluna gitmişti.

Öte yandan buraya gelirken seçtiği kıyafetlerde hata yaptığını anlamıştı. Pamuk bu çağda Avrupa’da henüz kullanılmaya başlanmamıştı ve kadife kullanımı da yalnızca saray eşrafiyla sınırlıydı. Bu durumda Huwe’un, Grace’in üzerindeki kadife elbiseden etkilenmemesi düşünülemezdi elbette! Muhtemelen onun yabancı bir prenses olduğuna ve karşı-

liğinde yüksek miktarda bir fidye ele geçirebileceğine inanmıştı. Neyse ki pamuk fıstanı çok parlak ve temiz değildi de o kadar zengin görünmüyordu. Sonuçta Grace, İskoç değildi ve bu nedenle üzerine giydiği bu tarz tuhaf kıyafetler, onları yıkamaya götüren Alice'te ya da çamaşır yıkayan kadında şüphe uyandırmamıştı. Yine de Grace kadife elbiseyi ortaya çıkarmayacaktı. Aslında çantasını gizlediği yeri bir kontrol edip güvenliğinden emin olmak istiyordu. Öte yandan, biri çantayı bulsaydı bundan mutlaka haberi olurdu. Dolayısıyla kimsenin dikkatini o bölgeye çekmemek için en iyisi bir şey yapmamaktı.

Niall bütün gününü adamlarıyla talim yaparak, avlanarak ve kalenin etrafındaki araziye kolaçan ederek geçirmişti. Arada karnını doyurmak için geldiyse de Grace onu görmemişti. Grace iç avludan gelen kılıç seslerini duyuyor fakat izlemeye gitmiyordu. Onun kaslı, terli ve yarı çıplak vücudunu görmek Grace'in işini kolaylaştırmayacaktı.

Şehvet duygusunun bu kadar güçlü ve şiddetli olabileceğine inanmazdı. Her ne kadar Alice onu meşgul ediyorsa da zaman zaman düşüncelerinin ona kaymasına engel olamıyor, Niall'in boynuna dokunuşunu, onu öpüşünü ve yüzünün önüne dökülen ipeksi saçlarını düşünmekten kendini alamıyordu. Aynı anda hem bu kadar vahşi ve yabani hem de öylesine eğitilmiş ve bilge olmayı başarabilmesi, insanı hayrete düşürüyordu. Grace, Niall'in çağında, daha önceden aldığı temel bazı bilgi ve eğitimlerle idare etmeyi başarmıştı. Niall'in ise Grace'in çağında, başka herhangi bir eğitime ihtiyaç duymadan, sadece sahip olduğu kişilik ve bilgeliğin gücüyle bile hayatta kalabileceğine inanıyordu.

Grace bazen Ford'u hatırlamaya çalışıyordu fakat sanki o çok gerilerde kalmış gibiydi. Bir sene geçmişti üzerinden ve bu bir sene boyunca Grace'in elinde ona ait, bakıp dokunabi-

leceği, üzerine kapamıp ağlayabileceği tek bir eşya bile yoktu. Onu fazla düşünmeyi kendine yasaklamıştı adeta ve şimdi, onu düşünmeye ihtiyaç duyduğu zaman, yüzünü ya da sesini bile tam olarak hatırlayamayacak duruma gelmişti.

Zamanda geriye gitmeden önce daha kolaydı aslında, şimdi sanki oluşan mesafe, önceki hayatıyla arasına kalın bir perde çekmişti; eski hayatını hiç yaşamamıştı da bir rüya olarak görmüştü sanki. Gerçek olan sadece *burası ve bu zamandı*. Gerçek, esas ve baskın olan Niall'dı. Onun istek ve emirleri karşısında kalede yaşayan herkesin boynu kıldan incedi.

Erkekler, akşam yemeği için kaleye döndüklerinde gürültü ve şamatalarıyla kaledeki huzuru bozdular. Bağışlar, lanet okumalar, homurtular, kılıç ve zırh çınlamaları, hareketli ayaklar ile heyecanlı köpek havlamaları, erkek terinin keskin kokusu... Niall, adamların arasından kendini gösterdiğinde tüm gözler ona çevrildi. O ise gözleriyle kalabalığı tarayıp Grace'i buldu ve ona oturduğu masayı işaret etti.

Grace bir anlık tereddüt yaşadı fakat Alice hemen onu dürttü. "Onunla oturmanı istiyor." Yaşlı kadın, zaten aşikâr olan durumu sözcüklerle de dile getirmişti. "Ne diyorsa onu yapmak en doğrusudur."

Grace'in aklında itaatsizlik etmek gibi bir düşünce yoktu zaten, sadece ona tekrar bu denli yakın olmak istemiyordu. Aslında bunu ölesiye arzu ediyor ve tehlike tam da bu noktada başlıyordu. Ağır adımlarla salonun bir ucundan bir ucuna yürümeye başladı. Onun oturduğu masaya geldiğinde Niall, sandalyesinin yanında ayakta duruyor, Grace'in gelmesini bekliyordu.

Ya kafasını bir varil suyun içine daldırmuş ya da yıkanmıştı, çünkü siyah saçları sırlıslıklandı ve arkaya doğru taranmıştı. Üzerindeki bez tişört temizdi, ekose eteği yağsız beline dolanmıştı. Belinde bir bıçak, sağ ayağındaki botun içinde de

başka bir bıçak vardı. Çift ağızlı kılıcı ise sırtında asılı duran kının içindeydi. Niall bunu sırtından çıkarıp oturacağı sandalyenin arkasına astı. Burada, kendi evindeyken dahi, o korkunç silahlarını kuşanmadan bir adım bile atmıyordu.

Grace etraftaki adamlara baktığında onların da aynı durumda olduklarını fark etti. Niall onları kaçaklar ve yasadışı adamlar olarak tanımlandırıyorlardı; zor hayatlardan gelen zor adamlardı fakat burada kendi istekleriyle Niall tarafından yönetilmeyi kabul etmişlerdi. İskoçya'nın dört bir yanındaki kabilelerin artıklarıydı onlar ve burada yepyeni bir kavim meydana getirmişlerdi. Niall, onların lideriydi, seçimle lider olmamıştı ama tartışmasız, karşı gelmedikleri lideriydi. Bu adamlardan, mağrur, disiplinli ve gelişmiş bir savaş kabilesi meydana getirmişti. Her biri Niall'ın yolunda canlarını feda ederlerdi.

Niall'ın sandalyesinin yanına, onunkine göre biraz daha küçük bir sandalye yerleştirildi hemen. Zaten salondaki sandalye nüfusu bu kadardı, geri kalan herkes banklarda oturuyordu. Grace, özellikle erkeklerin, kendisine doğru çevrilen meraklı bakışlarının son derece farkındaydı. Kadınlar ise gün içinde Grace'i görmeye alışmışlardı, yine de içlerinden bazılarının bakışı düşmancaydı.

Niall, Grace'i dirseğinden hafifçe tutarak sandalyeye oturttu, eli sıcacıktı. "Alice'e kaçış tüneline sormuşsun." Ses tonu yumuşak, bakışları keskindi.

Grace hayretle gözlerini kırıştırdı. Günün her dakikasını Alice'in yanında geçirmişti ve Niall'ın sabahtan beri onunla hiç konuşmadığından emindi. "Evet, sordum," diye cevap verdi Grace hiç duraksamadan. "Sen nereden biliyorsun?"

"Creag Dhu'ya sahte kimlikle girmen, sonraki saatlerde hiç kimseye görünmeden içeride kalmayı başarman yeterince rahatsız ediciydi. Artık hiçbir hareketin gözden kaçırıla-

maz.” Yemekler –kızarmış domuz eti, şalgam, taze ekinek, peynir, haşlanmış elma- getirilirken Niall arkasına yaslandı. Belindeki bıçağı çıkarıp etin but kısmından dilimler keserek, masanın üzerinde, Grace ile ikisinin arasında duran tabağa koydu.

“Sende bıçak var mı?” diye sordu Grace’e.

Grace, çantasının içindeki İsveç çakısını düşündükten sonra kafasını hayır anlamında salladı. Niall bu kez botunun içindeki küçük bıçağı çıkardı, bir süre bıçağa baktıktan sonra tekrar yerine koydu. “Sanırım bu kadar keskin bir aleti verecek kadar sana güvenmiyorum. Etini ben keserim.”

“Bıçağı sana saplamanı, merak etme.” Grace çok şaşırmıştı.

Niall kaşını havaya kaldırdı. “Saplamaz mısın gerçekten? Seni ilk gördüğümde Hay kabilesiyle birlikteydin.”

“Beni esir aldıklarını biliyorsun! Kendi aralarında ne konuştuklarını duymuş olmalısın.”

“Bunların hepsi düzmece de olabilir, öyle değil mi? Senin de bildiğin gibi beni öyle bir sarıp sarmalamışlardı ki, neredeyse boğuluyordum. Hiçbir şey göremiyordum. Belki seni gerçekten kaçırdılar, belki de başından beri onlarla birlikteydin. Beni zindandan kurtardın, sonra da buraya, Creag Dhu’ya kadar takip ettin. Seni geri çevirmeyeceğimi biliyordun. Şimdi de Alice’e gizli tüneli soruyorsun. Bu bilgiyi Hay’lere iletip, kaleye girmelerini ve bizi yataklarımızda öldürmelerini mi sağlayacaksın?”

Öfkeden Grace’in gözü dönmüştü, kafasını çevirip Niall’a baktı. “Huwe seni zaten köşeye kıştırmıştı. Öldürüp senden kurtulmak varken niye kaçmana yardım etsin?”

“Şöyle: Huwe’un derdi yalnızca beni öldürmekse haklısın, bunu yapabilecek konumdaydı. Ancak o Creag Dhu’yu da istiyor fakat aynı zamanda kaleyi dıştan fethedemeyece-

ğini de çok iyi biliyor. Dolayısıyla kaleyi ele geçirmek için içeriden bir yol bulması gerek.” Niall küçük bir dilim eti ustalıkla kesip Grace’e uzattı.

Grace onu görmezden geldi. “Tüneli sordum, çünkü sadece merak ettim. Nerede olduğunu bile sormadım, ağzından çıkan her sözcük sana rapor edildiğine göre bunu da biliyor olmalısın!”

Niall, Grace’in öfkeyle kızaran yüzüne baktı, gözleri fırtınalı bir deniz kadar karanlıktı. “Evet ve rapor verilmeye devam edecek,” dedi Niall. Elindeki eti bir kez daha Grace’e doğru uzattı. “Al, ye biraz, güzelim. Sağlam bir rüzgâr üflese uçacaksın.”

Grace bu kez eti alıp ağzına attı, sonra da kafasını çevirip diğerlerini izler gibi yapmaya başladı. Niall, Grace’in ne öfkesiyle ne de kendisini görmezden gelme çabalarıyla ilgilenmedi. Tüm dikkatini, kendisini ve Grace’i beslemeye vermişti. Kestiği et parçalarından sırayla bir kendine, bir ona veriyordu. Uzattığı eti kadının almasını sabırla bekliyordu. Grace ise insanların onları izlediğini görüyor ve olay çıkarmaması gerektiğini biliyordu.

Niall’ın anlayışlı tavırları, Grace’in ona karşı kızgınlığını koruma çabasını biraz zayıflatmıştı. Niall onu konuşmaya zorlamıyor, lafı uzatmıyordu, söyleyeceğini söylemiş, rahatlamıştı. Grace artık her hareketinin izlendiğini biliyordu, Niall’ın da amacı buydu zaten.

Birkaç dakika sonra Niall birden bacaklarını Grace’in bacaklarına bastırdı. Grace tepkisel olarak hemen ondan uzaklaştı, sonra da bunu kasıtlı olarak yapıp yapmadığını anlamak için ona doğru döndü. Evet, kasıtlı yapmıştı. Niall sabit bakışlarla onu izliyordu. Hemen sonra bir yudum şarap aldı, arkasından onun da içmesi için kadehi Grace’in eline bırakıp kısık sesle konuşmaya başladı. “Bir keresinde, ben taburede

oturuyordum, sen bana doğru yaklaşmıştın ve sonra seni kaldırıp kucağıma... Hatırlıyor musun böyle bir sahneyi?"

Bunu duyunca Grace'in eli titremeye başladı ve dökmek için elindeki kadehi hızla masaya bıraktı. Bir şey söylemedi fakat yüzündeki kırmızılık Niall'a istediği cevabı vermişti.

"Bu nasıl olabilir?" diye söylendi Niall.

Grace kafasını iki yana sallayıp fısıldadı. "Bilmiyorum."

"Bazen uyumaya çalışırken bile beni izlediğini hissedebiliyordum." Grace'in elini tutup avcunun içinde havaya kaldırdı. Parmak ucunu elindeki ince kemiklerin üzerinde gezdirdi.

"Uyanık olduğum bazı zamanlarda sanki konuştuğumu duyuyordum." Grace itirafta bulunurken Niall'a bakamıyordu. Kelimeler boğazını yırtarak çıkıyordu sanki. Aralarındaki gerilimin farkındalığı aylardır Grace'e işkence etmişti ve şu anda da hâlâ onu baştan çıkarmaya devam ediyordu. Niall'ın avcunun içinde duran elini döndürüp, parmaklarını birbirine kenetlemek ne güzel olurdu şimdi. Niall onun ne istediğini bilir, hiçbir şey sormadan onu üst kattaki yatak odasına çıkarırdı.

Grace gözlerini masadaki tuzluğa dikti. Şu an yaşadığı bu tür sessiz yakınlığı hayatında sadece Ford ile yakalamıştı. Onunla da birbirlerini o kadar iyi tanırlardı ki, çoğu zaman konuşmaya gerek kalmazdı. Ford öldüğünde Grace aralarındaki o aidiyet hissinin de onunla birlikte öldüğünü ve bir daha asla böyle bir şey hissedemeyeceğini düşünmüştü. Şimdi aynı şeyi yeniden yaşayabilmesi nasıl mümkün olurdu? Ford ile flört ettikleri dönemde ve evlendikten sonra, sevişirken, karanlıkta yan yana sessizce sohbet ederken, çalışırken, gülerken ve ağlarken, birlikte *yaşarken* bu karşılıklı bilinci tekrar ve tekrar yaratmışlardı.

Aynı duyguyu şu anda Niall'a karşı hissedemezdi, hissetmiyordu. Hayal dünyası fazla mesai yapıyor ve var olması mümkün olmayan bir bağın var olduğunu düşünmesine sebep oluyordu. Niall'ın o zindandan çıktığı andan itibaren şu ana kadar onunla birlikte geçirdiği zaman, toplamda iki saat bile değildi. Niall'ın onun ne istediğini bilebilmesi ya da Grace'in onun yapacaklarını tahmin edebilmesi mümkün olamazdı.

Niall bakışlarıyla Grace'i izlemeye devam ederken mırıldar gibi konuştu. "Tek yapman gereken elimi tutmak. Yatağım büyük ve sıcaktır, kendini yalnız hissetmezsin."

O anda Grace'in içi ürperdi. Gözleri şokun etkisiyle karardı. Hayır, bu imkânsızdı.

"Gözlerin ne kadar iri ve ne kadar mutsuz. İçimin ötesini görür gibi ve aslında burada yokmuşum gibi bana bakarken, zihnin buradan çok uzaklara uçup giderken ne görüyorsun, güzelim? Huwe sevdiğin birini elinde mi tutuyor yoksa, bir çocuğu mesela? Emirlerini yerine getirmen için seni zorluyor mu?"

Grace'in boğazı düğümlenmiş gibiydi. Güçlkle konuştu. "Kimsem yok benim ve Huwe'un müttefiki falan da değilim."

Niall'ın yüzü gölgelendi. Biçimli yüz hatları gerginleşti, soğuk, mesafeli, haşin bir ifadeye büründü; gözlerindeki kadar kadim bir derinliğe... Antik zaman azizleri tıpkı böyle görünüyormuş olmalıydı; omuzlarında taşıdıkları yükle kişiliklerinin özüne kadar soyunmuş gibi. "Anlat bana," dedi Niall. "Anlat ki sana yardım edeyim."

Omuzlarına yeni bir sorumluluk alabileceğini dile getirirken ne kadar da soğukkanlıydı! Arkadaşları işkence görüp yakılarak öldürülmüş, kendisi aforoz edilmiş, genç yaşında Hazine Gardiyanı yapılmış ve tüm yaşamı, altına girdiği bu

sorumluluğa adanmış ve bu yükün altında ezilmişti. Yalnız, uygunsuz ve yasadışı kimselerden disiplinli bir savaş gücü yaratmış ve sonra koruma alanını Creag Dhu etrafında yaşayan çiftçi ve köylülere kadar genişletmişti. Geniş omuzlarının üzerine aldığı yük, ağırlığıyla birçok adamı çoktan yerle bir ederdi. Buna rağmen ve nasıl yardım edeceğini bilmesine rağmen Grace'e yardım teklifinde bulunuyor, onun sorumluluğunu da üzerine almak istiyordu. Grace'in boğazı daha da fazla düğümlendi. Neyse ki gözyaşlarının akmasını engelleyebilmişti. Sessizce kafasını salladı.

Niall ayağa kalkarken içini çekiyordu. Grace'i de tutup kaldırdı. Onunla birlikte merdivenlere doğru yürürken, "Anlatacaksın," dedi. Bu arada başının tek bir hareketiyle, iki adam oturdukları yerden kalkıp onu takip etmeye başladı. "Bana er ya da geç anlatacaksın. İster gönüllü, ister zorla. Ya-tağuma da gireceksin, kendini benim kollarıma bırakacaksın. Ben çok sabırlı bir adamım, güzelim, fakat buradaki gücün tek sahibi olduğumu asla unutma."

Grace'in ağzı kurumuştu. Acaba bu, Grace'in Hazine'den haberdar olduğundan ve onu bulmaya çalıştığından şüphelendiğine dair bir uyarı mıydı? Grace'in kalbi, göğüs kafesi içinde küt küt atıyordu. Onunla hem şahsi hem de gayrişahsi düzlemde ayrı ayrı mücadele ediyordu ve Niall olağanüstü biçimde bunların hepsini hissediyordu. Bir erkek olarak onu korkunç bir vahşilikle istiyor, Gardiyan olarak ise ondan korkuyordu. Bu zeminlerden herhangi birinde kaybetmek, Grace'in hayatına mal olurdu.

Niall, Grace'in kilitli kaldığı odanın kapısını açarak onu içeriye yönlendirdi. Grace içeriye girdiğinde bir anlık şaşkınlık yaşadı. Gün içinde odaya minik bir karyola taşınmıştı. Şöminede yanan küçük ateş ise odadaki soğuğu kırmıştı. İki tane de mum vardı, kısa süre önce yakıldıkları belliydi,

Çünkü mum yağları henüz eriyip akmaya başlamıştı. Ayrıca odada lazımlık, küçük bir leğen ile bir ibrik su olduğunu görünce Grace iyice rahatladı.

Niall'a dönüp, "Teşekkür ederim," dedi. Son bir yılda kaldığı bazı yerleri düşününce oda bu haliyle bile onun gözüne lüks görünüyordu.

"Soğuktan donarak ölmeni istemem," diye cevap verdi Niall. Kaşları neşeyle kıvrılmıştı. Grace'in kolundan tutarak, "Senin daima sıcak ve yumuşak kalmanı isterim," dedi.

Sonra da onu öptü. Kollarıyla Grace'i sarmış, vücudunu kendine doğru çekmişti. Grace onun öpüşüyle çözöldüğünü hissetse de kontrolünü kaybetmemek için Niall'ı pazılarından tutarak kendini sıkıyordu. Niall dudaklarını aşağıya doğru sarkıttı, böylelikle Grace'in yumuşak dudaklarını sıkıca kavrayabildi. Grace tüm çabasına rağmen dudaklarının aralanmasına engel olamadı. Dilini hafifçe bastırarak istediğini belli etmekten ziyade onu yatıştırmaya çalıştı.

Ancak içindeki arzu dalga dalga büyüyüp onu keskin bir biçimde pençesine alıyordu. Bunu fark edince dudaklarını güçlükle onunkilerden ayırıp, nefes nefese, yüzünü Niall'ın göğsüne gömdü. Ford'a ihanet ettiğı düşüncesi orada dururken Niall ile sevişmeyi nasıl düşünebilirdi? Burada olmasının tek sebebi, Hazine'yi bulup Parrish'i ve Vakıf'ı durdurmak için Gücü nasıl kullanacağını keşfetmekti. Becerebilirse Hazine'yi çalıp, kendi zamanına dönerek Niall'ı arkasında bırakacaktı.

Başarsa da başaramasa da orada kalmayacaktı. Niall ile yaşayacağı her türlü ilişki ancak geçici olabilirdi. *Tanrım*, diye düşündü, *Niall ile sevişmek gerçekten geçici olabilir mi?* Koşullar farklı olsaydı bile Grace geçici ilişkilerin insanı değildi. Belki de Niall seksle yetinebilen bir adamdı fakat Grace seksin, kendisi için bağıllık ve sadakat anlamına geldiğini biliyordu ve bunu yapamazdı.

Niall, onu yeniden kollarının arasına alıp, öyle içtenlikle kucaklayıp ileri geri sallanmaya başladı ki, Grace'in içinden ağlamak geldi. Hayatında hiç onun gibi bir adamla tanışmamıştı ve bundan sonra da asla tanışmayacaktı. Niall her devir için sıradışı bir adamdı. Grace bir anlığına şeytana uyarak kollarını Niall'a doladı, avuç içlerini açarak onun sırtına dokundu, bedenindeki sıcaklığı ve gücü içine çekmek istiyordu sanki. Niall her nefes alışında kasları biraz daha esniyor ve kalbi, Grace'in kulağının hizasında güçlü ve düzenli biçimde atıyordu.

"Bir kadın evlendiğinde," diye konuşmaya başladı Niall yavaşça, "geceleeri yanında uzanan erkeğinin bedenine alışır ve eğer bir gün ona bir şey olursa kadın sadece kocasını değil, karanlıkta yalnız kalmama rahatlığını da kaybeder. Ben sana bu rahatlığı vaat ediyorum, hayatım. Seni gecenin karanlığından ve soğuşundan koruyup, bedenimin rahatlığını emrine sunacağım."

Grace içinde duyduğu arzuyla kıvranıyordu. Niall'ın kollarının arasında uyumak, uyanmak, ona dokunmak, parmaklarını göğsünün üzerinde dolaştırmak, yavaş yavaş karnına doğru kaydırmak... Grace'in bunlar için, seksin ötesine geçen o yakınlık için, nasıl da yanıp tutuştuğunu Niall'ın bilmesi mümkün olabilir miydi? Bir kez daha zihninin içine girmiş, orada yazılanları kusursuz bir bilgelikle okumuştı.

"Hayır," diye fısıldadı Grace, bunun aslında evet anlamına geldiğini bilerek.

Niall'ın dudakları Grace'in alına dokundu. "O zaman sana iyi geceler diliyorum. Gecenin karanlığında kendine rahat bir yer ararsan kapaıya vurman yeter, muhafızlar seni bana getirirler."

Niall gittikten sonra Grace titreyen ellerini dudaklarının üzerine bastırdı. Tutku ve tehlike arasında gidip gelen gergin

ve ince bir ip üzerinde cambazlık yapıyordu sanki ve bunun farkında olması duyduğu hislerin hafiflemesine yetmiyordu. Ona teslim olursa, yani Grace gerçek amacını ona olduğu gibi anlatsa, bu, onun üzerine şimdi olduğundan daha yoğun bir biçimde düşmesine mi sebep olacaktı?

Hayır, olmayacaktı. Grace o belgelerde okumuştı. Kara Niall, Hazine'yi korumak söz konusu olduğunda her şeye karşı acımasızlaşırdı. Belki de Niall Güç derken sadece buradaki otoritenin sahibi olduğunu söylemek istemişti fakat özellikle "Güç" demişti ve bu, bir tür uyarı olabilirdi. Grace'in Hazine'nin peşinde olduğunu keşfederse kadın olması, hatta Niall'in birlikte olmak istediği kadın olması bile onu korumaya yetmezdi. Niall onu öldürürdü, Grace bunu biliyordu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi gün şafak sökerken hava serin ve yağmurluydu, dağların tepeleri sisle kaplıydı. Bu kez Grace'i bekleyen sıcak bir banyo yoktu. Grace şöminenin önündeki bir leğen soğuk suyla alelacele elini yüzünü yıkadı. Kahvaltıda yine yulaf lapası vardı. Kahvaltıdan sonra Alice onu bir dizi işin içine soktu. Erkekler yağmura rağmen avluda talim yaptılar. Alice bu durumu, "Lord Niall, felaket, güneşli günü beklemez, der," diye açıkladı. Çamur içinde, sırlıslık vaziyette talimden dönen erkekler homurdanıyordu.

Alice onların içini, lahanadan yapılan cocannon* ile ısıttı. Yemekten sonra erkeklerin bir kısmı zar oyunlarıyla, bir kısmı hizmetçi kızlarla gönül eğlendirerek, diğerleri ise kılıçlarını ya da hançerlerini bileyerek ve birbirlerine yüksek sesle hikâyeler anlatarak zaman geçirmeye başladılar. Adamların hepsi orada değildi. Niall, yanında on kişiyle birlikte Creag Dhu bölgesini kolağan etmeye çıkmıştı.

Yağmur durmadan yağıyordu, gökyüzü iyice kararmıştı. Grace şöminenin önünde oturup, kestirmek için yağmurlu

*Patates püresinin içine kabak veya lahana karıştırılarak yapılan geleneksel İrlanda yemeği. (ç.n.)

bir günden daha iyisinin olmadığını düşünerek esnedi. Tek esneyen o değildi, adamlardan birkaçı da karanlık köşelere çekilip, uyuklamaya başlamışlardı. Bazılarının ise başka sebeplerden aklı yatağa gitti. Orada burada, dolgun bellere dolanan kıllı ve erkeksi kollar görülüyordu. Ne yazık ki, erkeklerle oranla, onlarla ilgilenilebilecek çok daha az sayıda kadın vardı etrafta.

O sırada ana girişten aniden gelen bağırışma sesleriyle birlikte hepsi oldukları yerden ayağa fırladı. Sim, Alice'i dizine oturtmuş, poposunu çimdikliyor, elindeki işi bırakması için onu ikna etmeye çalışıyordu. Sesleri duyunca Alice'i iterek yerinden fırladı. Elini kılıcına atıp koşmaya başladı.

Alice hemen ayağa kalkıp, ana salona açılan üç metrelik devasa, çift kanatlı kapıya doğru koştu. Yüreği ağzına gelen Grace de peşinden onu izledi. Niall kalenin güvenli sınırlarının dışındaydı. Yoksa başına bir şey mi gelmişti?

Ortalık bir anda karıştı. Kalabalık bir grup insan panik içinde bağırarak, sicim gibi yağın yağmur altında kapılara doğru koşuyordu. Onların hemen arkasında, yanan barakalardan yükselen koyu kırmızı alevlerin ışığı parlıyordu. "Hay'ler!" diye bağırışmaya başladı insanlar. "Hay kavmi!" Erkekler baltalarını ve kılıçlarını savurarak atlarına bindiler.

"Kapıları açın!" diye bağırdı Sim.

Herkes görev yerlerine doğru koşuştururken Alice ile Grace, kalabalıkta birileri tarafından itekleniyordu. Kimisi tatar yayını alıp duvar tepelerine tırmanıyor, kimisi atları almak için ahıra koşuyor, kimisi de Sim'i takip ediyordu.

Grace, yağmuru umursamadan avluya çıktı. Hay'ler saldırıya geçmişti fakat Niall dışarıdaydı. Yoksa adamlarıyla birlikte daha büyük bir gücün saldırısına mı uğramışlardı? Grace'in kalp atışları iyice hızlandı, panik içindeydi. Hayır. Hayır! Buna bir kez daha katlanamazdı, onu kaybedemezdi.

Alice onu kolundan yakalayıp hızla çekti. "İçeri gir! Oklar-"

Kapılar açıldı ve çatışan kalabalık sadece birkaç metre uzaklarındaydı. Alice onu kapılara doğru sürüklerken Grace endişeyle kalabalığa baktı. O sırada hepsinin önünden koşan şişman adama gözü takıldı. Eteğiyle yüzünü örtmüştü. Grace bir anda adamın sırtışını ve çürük dişlerini fark edince Alice'in elinden kurtulup öne doğru koştu. "Kapıları kapatın! Bu, bir tuzak!" diye bağırdı.

Sim kafasını sağa sola çevirerek bakındı, sonunda Grace'i gördü ve o anda Grace'in söylediği şey zihnine girdi. Geri geri, kapılara doğru ilerledi. "Kapıları kapatın!" diye bağırdı o da. Muhafızlar devasa kapıları kapamaya başladı fakat artık çok geçti. Hay'ler araya girip kapıları açık tutarak içeriye doğru püskürdüler. Eteklerin altından kılıçlar ve baltalar çıktı ve avcılar saldırıya geçti.

"Koş!" diye bağırdı Alice, bir kez daha Grace'i kolundan çekerken. Büyük salona ulaşmak istiyordu. Etraftaki kadınlar çığlıklar atarak kaçıyor, köpekler heyecan içinde havlıyor. ayaklarının üzerinde zıplıyor, araya girmeye çalışıyorlardı. "Kapılar!" diyebildi Alice nefes nefese. Grace'le birlikte dönüp, kilit sürgüsünün yerine takılması için tüm güçleriyle kapıları itirmeye çalıştılar. Alice, Grace'ten en az yirmi beş kilo daha ağırdı, sağdaki kapıyı Grace'ten önce kapatmayı başardı. Hemen sonra sola geçip Grace'e yardım etti. Neredeyse olacaktı.

Ancak iriyarı adamlar yetişip, tüm ağırlıklarını vererek kapıları açtılar. Artık savaş salona da sığınmıştı. Grace itirmenin etkisiyle yere düştü. Alice, parlayan kılıçlardan birinin koruması altına girerek Grace'i yakalayıp yerden kaldırdı. Koridor boyunca mutfaklara doğru ilerlediler. "Koş!" diye bağırdı tekrar Alice ve Grace eteklerini toplayarak koşmaya başladı.

Tam önlerinden korkunç bir gürültü ve metal sesleri yükseldi. Grace sesi duyunca ambarın önünde kayarak durdu. "Bu taraftan da gelen var," diye bağırdı, bir yandan da yönünü değiştirmeye çalışıyordu. Hemen arkasından ambarın kapısı hızla açıldı ve içeriden Niall yıldırım gibi çıktı. Tatar yayı elindeydi, siyah saçları havada uçuşuyordu ve gözlerinde bir katilin bakışları vardı. Birlikte devriyeye çıktığı on adam da hemen arkasından geldi.

Grace, yere düşmemek için kenara çekilip kendini duvara yapıştırdı. Niall yanından koşarak geçerken dönüp ona bakmamıştı bile, yalnızca Alice'e doğru bağırmıştı. "Güvenli bölgeye gidin!" Sonra güçlü bir kükreyişle salona doğru koşup kendini çatışmanın ortasına attı. Sadece cüssesinden aldığı güçle ve kılıcını savuruşuyla bile Hay'leri birkaç adım geri püskürtmeyi başarmıştı. Adamları da arkasından çığlıklar atarak onu takip etti.

Alice, savaşın gürültüsü arasında sesini Grace'e duyurabilmek için, "Gel!" diye çığlık attı ve sonra arkasına bakmadan mutfığa girdi.

Grace onu takip ediyordu aslında fakat önünden geçerken ambara bakmadan edemedi. Gizli geçide buradan çıkılıyor olmalıydı, yoksa Niall ve adamları kalenin içine nasıl girebilirlerdi ki? Grace bir saniyelik tereddütten sonra bu soğuk ve karanlık odaya daldı. Kapının hemen yanında bir dizi mum vardı, bunlardan birini hemen kaptı. Sonra da çakmaktaşını alıp, mumu yakmak için kıvılcım oluşturdu. Minik fitil yanar yanmaz Grace hızlıca ambarın kapısını kapatıp etrafına bakındı.

Arka duvarın büyük bir bölümü açıktı ve oradan derin bir karanlık yükseliyordu.

Grace o tarafa doğru birkaç adım attıkça nefesi kesilir gibi oldu. Burası Hazine'nin gizlendiği yere gidiyor olabilir veya

olmayabilirdi. Ancak Grace'e kalenin içinde ilk defa tek başına araştırma yapma şansı doğmuştu. Devam eden çatışmanın karmaşası içinde insanlar onun kaybolduğunu fark edene kadar biraz vakti vardı. Bir an bile tereddüt etmeden kendini çatışmanın orta yerine atan Niall'ı düşünüp, alt dudağını kanatana kadar ısırdı. Niall yaralanabilir, hatta hayatını kaybedebilirdi.

Ve bunu engellemek için Grace'in yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Şu anda eline bir fırsat geçmişti ve Crecag Dhu'ya geliş amacını gerçekleştirmek için muhtemelen tek şansı bu olacaktı.

Savaşın kulakları sağır eden sesi, buradan yalnızca hafif bir gürültü olarak duyuluyordu. Öfke ve acıyla bağırان adamlar, kılıçların çarpışma sesleri, parçalara ayrılan odunlar... Grace bu zamana, bir savaşın ortasında düşmüştü, belki de başka bir savaşın ortası da buradan ayrılma zamanı olacaktı.

Niall. Yüreği bu ismi fısıldadı. Elleri titriyor, mumun ateşi bu sayede dans ediyordu. Arkasından Ford'u düşünerek gözlerini kapadı. Onun yüzünü hatırlamaya çalışıyordu. Zihnine düşen tek görüntü en sonuncusuydu: yere düşerken Ford'un gözlerinde beliren o ölüm boşluğu.

Keskin fakat sessiz bir acı Grace'in boğazında düğümlendi. Karanlığa doğru bir adım attı.

Soğuk ve nemli hava hemen kendini hissettirmişti. Ayrıca tuzlu su kokusu da burnuna doluyordu. Dar ve dik merdivenler aşağıya, zifiri karanlığa doğru iniyordu. Grace, mumun sönmemesi için eliyle onu koruyarak basamakları dikkatlice inmeye başladı.

Herkes bu gizli geçidin varlığından haberdarken Niall'ın Hazine'yi buraya saklaması olası mıydı?

Gerçi gizli bir geçidin olduğu yerde başka gizli geçitlerin de olması her zaman için mümkündü.

Grace, merdivenleri inmeyi bitirdiğinde kendini dar, kayalık bir tünelin içinde buldu. Burada deniz kokusu daha yoğun hissediliyordu. Dalgaların sesi de duyulmaya başlamıştı. Bu durumda geçit, kısa ve doğrudan sahile çıkıyor olmalıydı.

Tahminleri doğruduydu. Ağır adımlarla ilerlemesine rağmen iki dakika içinde tünelin sonuna vardı. Çıkış iri kaya parçalarıyla neredeyse tamamen kapatılmıştı. Çok küçük bir aralıktan yağmurla parlayan ince bir ışık sızıyordu içeriye, o kadar.

Burada Hazine falan yoktu.

Grace aynı yoldan geri dönerek merdivenleri tırmanmaya başladı. Mumu sağ elinde tutup sol eliyle duvara tutunarak dengesini sağlıyordu. Hayatında hiç klostrofobi diye bir şey yaşamamıştı fakat şu anda içinde bulunduğu bu zifiri karanlık, sanki onu ayaklarından yakalayıp aşağıya çekiyordu. Soğuktan ve korkudan titreyerek duvara biraz daha yaklaştı. O sırada elinin altındaki duvarın bir kısmının, diğer taşların yanında yarım santim kadar çıkık olduğunu hissetti.

Duraksayarak elindeki mumu havaya kaldırıp kendine daha geniş bir görüş alanı sağladı. Hizayı bozan taşları inceleyen nefesi, tüyler ürpertici bir biçimde yankılanıyordu. Gizli bir geçidin içinde başka bir gizli geçit olabilir miydi?

Grace, kayaların üzerine bastırırken kendini aptal gibi hissetmesine rağmen bunu yaptı fakat hiçbir şey olmadı. Mumu biraz daha yaklaştırarak taşların arasındaki harçta küçük bir ek yeri olup olmadığını kontrol etti. Belki de vaktini boş yere harcıyordu.

Harçta çatlaklar vardı ama o bölgenin etrafındaki diğer taşları incelediğinde onlarda da ince çatlaklar olduğunu gördü. Menteşe falan da yoktu, dolayısıyla kapıyı açmak mümkün değildi, tabii eğer bu bir kapıysa.

Arkeoloji ve çeviribilimi Grace'e, bilinmeyenin arkasın-

da yatana mantıklı açıklamalar getirebilme yeteneği kazandırmıştı. Eğer ortada bir gizli kapı varsa onu açmanın kolay bir yolu mutlaka olmalıydı. Çünkü kapıyı açmak için uzun bir zamana ve zahmete girmek zorunda kalmak, kişinin onu açması gerektiği durumda fark edilme riskini artırırđı. Gizli kapı, sessiz ve hızlı bir yapıda olmalıydı.

En kolay yöntem, taşların içinden bir tanesinin arkasına açma kapama mekanizması yerleştirmekti. Fakat merdivenlerin dik ve dar yapısı göz önünde bulundurulduğunda aşağı inen ya da yukarı çıkan herhangi birinin söz konusu taşa yanlışlıkla bastırıp gizli kapıyı açma ihtimali yüksek olurdu.

Grace birkaç basamak daha çıkıp, üst taraftaki taşları kontrol etmeye başladı. Evet, diğer kısımlara göre çok az çıkık olan dikdörtgen şeklinde bir bölüm olduğu kesindi. Mekanizma nereye yerleştirilmişti acaba? Kolayca ulaşılabilecek bir noktada olmak zorundaydı.

Kolayca ulaşılabilecek. Grace'in gözbebekleri büyüdü. İçinde bulunduğu zaman için Grace'in boyu, ortalama kadın boyundaydı. Erkeklerin ortalaması ise bir altmış civarındaydı, çok azı bir altmış beşi geçiyordu. Sim ortalamanın üzerindeydi, hemen hemen bir seksene yakındı. Niall ise hepsinden uzun, yaklaşık bir doksan boylarındaydı. Dolayısıyla kaledeki herkesten çok daha yükseğe erişebilececek durumdaydı.

Grace kafasını kaldırıp yukarıya baktı. Eğer bu gerçekten bir kapıysa ve bu taşlardan birinin arkasına onu açacak bir mekanizma yerleştirilmişse mantıksal açıdan bu, Niall'in kolaylıkla yetişebileceği, en yukarıdaki taşlardan biri olmalıydı.

Grace parmak uçlarında yükselerek boyunun eriştiği her bir taşa tek tek bastırđı fakat dikdörtgen bölüm inatla yerinde sabit duruyordu. Yukarıda umut vaat eden düz bir taş vardı, diğerlerinden daha pürüzsüz görünüyordu ama Grace'in ulaşılabileceği noktadan en az on beş santim daha yukarıdaydı.

Bir basamak daha çıkıp basamağın iyice ucuna kadar geldi, parmak ucunda yükselerek dengede kalmaya ve parmaklarıyla duvara tutunup kendini birkaç santim de olsa yukarıya çekmeye çalışıyordu. Bunu yaparken neredeyse dengesini kaybedip yere kapaklanacaktı. Korktu. Bu merdivenlerde düşmek, kolaylıkla boynunu kırabilmek demekti. Sonra bir kez daha cesaretini toplayıp dikkatlice parmak ucunda yükseldi. Basamağın en son noktasında duruyordu. Fakat elini ne kadar uzatırsa uzatsın taşın ucuna bir türlü dokunamıyordu.

Öfkeyle bir küfür savurup, yere oturarak sol ayağındaki ayakkabıyı çıkardı. Sonra tekrar parmak ucunda yükselip, uzanarak söz konusu düz taş elindeki ayakkabıyla vurdu.

Ve dikdörtgen bölme içeriye doğru sessizce açılmaya başladı. Duvarda karanlık bir delik belirdi.

Mumu öne doğru uzatıp içeriye yöneldi. Adımını atmakta acele etmedi, önce içeride ne olduğunu görmek istiyordu.

Karanlık kasvetliydi ve Grace'in elindeki mumdan yükselen güçsüz alevi kolaylıkla bastırıyordu. İçeride taş zemin dışında görebildiği hiçbir şey yoktu, duvar bile yok gibiydi.

Grace, taş kapıdan içeriye zar zor bir adım atarak bekledi. Kapının kendi kendine kapanmaya başlaması durumunda kendini hemen dışarıya atmak için tetikteydi ama kapı güven verici bir biçimde açık kalmaya devam etti. Muhtemelen duvarın kenarında, kapıyı kapatmak için başka bir mekanizma daha vardı ki Grace'in bunu çalıştırmaya hiç niyeti yoktu.

İleriye doğru birkaç dikkatli adım atınca üç-dört metre önünde bir duvar yükseldiğini görebildi. Sola döndü, oradaki karaltıya dikkatlice bakarak görmeye çalıştı. Biraz daha yaklaşınca bunun, kapkara ahşaptan yapılmış bir başka kapı olduğunu gördü. Kapının üzerindeki sürgü kaldıraç gibi düzenlenmişti. Biri tarafından bastırıp havaya kaldırınca kapının kilidi açılacaktı, sürgü yerinden tamamen çıkmıyordu.

O sırada nereden geldiği belli olmayan hafif bir rüzgâr, Grace'in elindeki mumun ateşini titretti. Grace hemen avcuyla mumu siper aldı. Omzunun üzerinden hafifçe dönüp açık duran ilk kapıya doğru baktı fakat rüzgâr oradan değil, önünde duran bu karanlık kapıdan geliyor gibiydi. Oysaki bu mantıklı değildi. Yine bir şekilde açık kapıdan girip, odanın içinde türbülans yaptığı için Grace'in aklını karıştırmış olabiliirdi.

Grace önündeki kapıya iyice yaklaşp sürgüyü kaldırmaya çalıştı fakat Creag Dhu'nun içindeki diğer devasa sürgülere nazaran bu çok daha küçük boyutlu olmasına rağmen göründüğünden epeyce daha ağırdı. Grace tek eliyle kaldıramadı. Elindeki mumu yere bıraktıktan sonra sürgünün ucuna iki elini kullanarak var gücüyle bastırdı. Ağırlığını aşağıya doğru verip, ittirdikçe sürgünün ucunu yavaşça yukarıya doğru kaldırmayı başardı. Bu kadar ince bir sürgünün böylesine zor hareket etmesi şaşırtıcıydı. Yukarıya kadar döndüğünde bir çeşit güçlü kilit sesi çıkardı ve durdu.

Kapı kendiliğinden ve sessizce içeriye doğru açılmaya başladı ve Grace'in önünde yeni bir merdiven belirdi. Bir tarafında taş duvar, diğer tarafında ise karanlık bir boşluk vardı. Rüzgâr şimdi çok daha yoğun bir şekilde hissediliyordu, mum ışığı çılgınca titremeye başladı, neredeyse sönmek üzereydi. Grace hemen iki eliyle ateşin etrafını çevirdi, ateş titremeyi bırakana kadar bekledi. Sonra onu yerden alıp tek eliyle siper yaparak ilerledi.

Grace, merdivenlerden hiçliğe doğru inmeye başladı-ğından beri ne kadar vakit geçmişti acaba? Yukarıdaki savaş bitmiş miydi? Niall iyi miydi? İçinde beliren geri dönüp yukarıya çıkma dürtüsü, aşağıya doğru inen adımlarını iyice yavaşlatıyordu. Bir tür çaresizlik içinde *Niall*'i düşünüyor, onun için korkuyordu. Gözükara bir savaşıydı o; Grace onu

bugüne kadar birçok kez gerek küçük çarpışmalarda, gerekse daha büyük savaşlarda izlemiş, nasıl dövüştüğünü görmüştü. Düşmanlarının yüreğine neden korku saldığını çok iyi anlamıştı fakat ne olursa olsun neticede o da bir insandı. Bir yeri kesildiğinde kanar, darbe aldığında morarırdı. Dolayısıyla o da yenilgiye uğrayabilir, geçen seferki gibi Huwe'un adamları tarafından esir edilebilirdi.

Yukarıdaki savaşın neticesini değiştirebilmek için Grace'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hazine'yi bulursa, Parrish'in, uğruna herkesi öldürmeye hevesli olduğu belgeler doğrultusunda kendi zamanındaki olayların sonucunu etkileyebilirdi. Yapması gereken seçim basitti aslında fakat aynı zamanda tahmin edemeyeceği kadar zordu. Bu zamana geleli daha bir hafta bile olmamıştı. Bu kadar kısa süre içinde Niall nasıl onun için bu kadar önemli hale gelmişti?

Çünkü Grace onu bir haftadan çok daha uzun zamandır tanıyordu. Bir yıldır, belgeler ona teslim edildiğinden beri onunla birlikteydi. Hatta sıkılan iki kurşunla sahip olduğu dünya elinden alınmadan önce bile Niall tarafından büyütlenmiş ve kandırılmıştı. Eğer o gün, Niall hakkında biraz daha bilgi edinmek için, eski belgelere ulaşabilmek uğruna modeminin tamir ettirmeye gitmemiş olsaydı, Parrish ve adamları geldiği sırada evde bulunacak ve şu anda o da ölü olacaktı.

Geri dönüp yukarıya çıkmak istiyordu fakat bunun yerine dikkatli adımlarla merdivenlerden inmeye devam etti.

Dört bir yandan insanlar ağızlarını kocaman açmış, "Ah-hhhh!" diye bağırıyordu. Huwe, Niall'ın üzerine doğru hızla koştu, elindeki kılıcı iki eliyle tutup başının üzerinden havaya kaldırmıştı. Huwe arkasından, başka bir adam ise önünden

yaklaşıyordu ve Huwe kılıcını gırtlığına saplayıp, onu ikiye ayırmadan önce tek bir saniyesi vardı. Niall, karşısındaki adamın savurduğu kılıcın altına hızla eğildi ve aynı anda adamı kolundan yakalayıp Huwe'un geldiği yöne doğru fırlattı. Böylece adam Huwe'un kılıcının altında kaldı. Kılıç adamın boynundan omzuna doğru saplandı. Fışkıran kan Huwe'un üzerindeki kıyafetleri sırlıslam etti fakat o hiç duraksamadan koşmaya devam etti. Ufak gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Piç!" diye bağırdı. "Piç!" Kılıcını bir kez daha kaldırıp aşağıya doğru savurdu, Niall'in kafasını vücudundan ayırmayı amaçlıyordu.

Niall bu hamleyi de baltasını kullanarak savurdu. Kılıcın ağırlığı kolunun uyuşmasına sebep olmuştu. Hemen arkasından kılıcıyla bir karşı hamle de o yaptı fakat Huwe tahmininden daha çevik çıkmıştı, kılıcın uzun bıçağından kaçmayı başardı. "Sen benim oğlumu öldürdün," diye kükredi. "Keleni alacağım!"

Niall nefesini boş yere harcamadı. Evet. Morvan'ı öldürmüştü ve bir kez daha aynı fırsat eline geçse yine öldürürdü. Hay gibi pislik bir kavmin Creag Dhu'ya, yani onun evine baskın yapmaya cüret etmesi, ruhunu soğuk ve acımasız bir öfkeyle doldurmuştu. Tehlikeye giren sadece Hazine değildi, aynı zamanda Grace'in hayatıydı da. Niall, Grace'in yanından geçerken yüzündeki korku dolu ifâdeyi hatırladı. İstilacıları geri püskürtemezlerse onu ve Creag Dhu'daki tüm diğer kadınları bekleyen kaderi çok iyi biliyordu.

Bunun yaşanmasına izin vermeyecekti.

Saldırlara karşı gardını alıyor, karşılığında o da vahşice saldırıya geçiyordu. Kılıcı Huwe'un kılıcıyla çakışınca keskin bir çelik sesi çınlayarak havaya yükseldi. Niall baltasını ve kılıcını aynı anda ileriye doğru savurarak Huwe'un üzerine yürüdü, bu şekilde onun biraz gerilemesini sağlamıştı. Bu

sırada başka bir adamı bağırarak sol tarafından Niall'a doğru koşmaya başladı. Niall elindeki baltayı fırlatarak adamın göğsüne sapladı. Adam tuhaf bir iniltiyle külçe gibi yere yığıldı. Balta, kalbini ortadan ikiye ayırıp atışını durdurmuştu.

Niall'ın elinde sadece kılıcı kalmıştı. İki eliyle kabzasından sıkıca tutarak vücudunu daha iyi dengeledi. Niall'ın silahlarından birini kaybetmesinden cesaret alan Huwe ileriye doğru atıldı. Yukarıdan aşağıya doğru yay şeklinde kavis çizerek inen kılıç darbesini Niall kendi kılıcıyla etkisiz hale getirdi. Çeliklerin birbirinin üzerinde kaymasıyla havaya kullakları tırmalayıcı bir ses yayılıyordu. Nihayet Niall, kılıcını sol tarafından ileriye doğru uzatarak Huwe'un sağ böbreğine sapladı. Huwe darbenin etkisiyle olduğu yerde zıpladıktan sonra yüzü grileşmeye başladı. Kılıcı gürültüyle yere düştü. Ayak parmak ucunda yükselerek yaralanmanın etkisiyle sarııldı. Niall kılıcını çekip tekrar, bu kez doğrudan Huwe'un kalbine sapladı. Böylece ölüm vuruşunu yaptı.

Hay kavminin diğer kalan üyeleri, liderlerinin katledildiğini görünce havaya güçlü bir uğultu yükseldi. Bir an için paniğe kapılmaları onlara pahalıya mal oldu. Niall'ın adamları üstünlüğü ellerine geçirerek, aldıkları sağlam eğitimler sayesinde, kısa sürede savaşı lehlerine sonuçlandırdılar.

Niall kılıcının üzerine eğilmiş, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Büyük salonda yaşanan felaketi incelerken bir yandan da adamlarından hangilerinin hayatını kaybettiğini belirliyordu. Bir an için ortalığı saran tüyler ürpertici sessizliğin ardından iniltiye yükselmeye başladı. Yaralı adamların hıçkırıklara boğularak ağlayışları, lanet okumaları...

Orada burada uzun etekler ve içlerinden uzanan dolgun bacaklar gördüğünde kadınlardan bazılarının kendilerine kaçacak güvenli bir yer bulamadığını anladı.

Peki ya Grace? Son gördüğünde Alice'le beraber mutfaklara doğru koşuyordu.

O sırada Sim, Niall'ın yanına geldi. Yüzü öylesine kan revan içinde kalmıştı ki, Niall neredeyse onu tanıyamayacaktı. Koca adamı topallıyordu, sol kalçası bütünüyle kan içindeydi. "Hayatta kalan Hay'leri ne yapalım?" diye sordu.

Aslında Niall'ın arzusu hepsini öldürmekti fakat bu isteğini bastırdı. Bütün bir kavmi ortadan kaldırmak Robert'ın başını derde sokardı. Ayrıca geride adamların kadın ve çocukları da kalmıştı ve onların erkeklere ihtiyacı vardı. Huwe'un aptalca inadı yüzünden kavim yıllarca kendine gelemeyecekti zaten. "Hepsini dışarı at," dedi Niall.

Kadınlar yavaş yavaş saklandıkları yerlerden çıkmaya başladılar. Hayatta kalanları ve ölenleri gördükçe bir yandan mutluluktan, diğer yandan üzüntüden ağlaştılar. Sonra kadınlar olarak düzeni yeniden sağlamak, yaralılarla ilgilenmek, ölüleri dışarıya taşımak, isteyenlere içki getirmek, etrafı temizlemek gibi işleri yapmak için harekete geçtiler. Alice hemen idareyi ele aldı, korkudan yüzü hâlâ kıpkırmızıydı ama hareketleri çevikti.

Niall, kara gözlerini kadınların arasında teker teker gezdirerek uzun, gür, siyah saçlı, o harikulade kadını boş yere aradı. Sonra kulaklarını açıp, etraftaki sesleri iyice duymaya çalıştı ama o tuhaf aksanlı sesi duyamadı. "Alice" diye seslendi. "Kız nerede?"

Alice onun hangi kızı sorduğu üzerine düşünmedi bile. Meraklı gözlerle etrafını taradı fakat o da Niall'ın vardığı sonuca ulaştı. Grace ortalıkta yoktu.

"Beni takip etmesini söyledim ama etmemiş," dedi yavaşça. "Siz ambardan çıkarken arkamdaydı. Belki de orada gizlenmiştir." Bir an duraksadı. "Kız hayatımızı kurtardı. Huwe'u tanıyıp bizi uyaran oydu."

Demek ki Grace, Huwe ile işbirliği yapmıyordu. Bu düşüncenin getirdiği bir anlık rahatlatma birkaç saniye içinde

verim başka bir endişeye bıraktı ve Niall hızla büyük salondan ayrıldı. Kaçış tünelinin içinde başka bir tünel daha vardı, Niall'in korumak için hayatı üzerine yemin ettiği tünel. Ve o kız bir şeyler saklıyordu, gizemli bir tarafı vardı. Ya I lazine'ye karşı asıl büyük tehdit oysa?.. Peki bu doğruysa ve Niall'in onu öldürmesi gerekirse bunu yapabilir miydi?

Niall'in kaşlarının üzerinde soğuk ter damlacıkları belirdi. Eline bir mum alıp hızla kaçış tüneline girdi. Merdivenlerin yarısına geldiğinde duvardaki koyuluğu fark etti, taşların arasında bir delik varmış gibi... Niall'in kalp atışları hızlandı, korkudan buz gibi olmuştu. Neyse ki öfke, imdadına yetişti.

Kanlı kılıcını sessizce çekip Grace'in arkasından içeri girdi.

Grace basamakların sonuna geldiğinde elindeki mumu kaldırdı fakat etrafında, kalenin geri kalanı gibi aynı koyu renk taşlardan örülmüş duvarlar dışında hiçbir şey göremiyordu. Çok soğuktu, titremeye başladı. Aynı anda içini saran tuhaf bir ürpertiyle irkildi.

Sanki teni karıncalanıyordu ama soğuktan değildi bu.

Duvar boyunca yavaşça yürümeye başladı, başka bir kapı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Parmaklarının arasında gezinen kara taşlar birbirinin aynısı gibiydi.

Altan gelen titreşimler aldatıcıydı. Sonuçta şu anda deniz seviyesinin altındaydı ve dalgalar duvarlara çarpıyor olmalıydı.

Merdivenlerin altında daha derin bir karanlık olduğunu fark etti. Yüreği ağzının içinde atıyordu sanki. Öne doğru bir adım attı, elindeki mumun cılız alevi, hemen önünde yeni bir boşluk tespit etti, nereye gittiği belli olmayan kara bir delik.

Titreşimler orada daha da güçlendi. Grace yüzünde bile hissediyordu bunları, kara delikten geliyordu.

Durdu, ensesindeki kısa saçlar bile havalanmıştı. Aman Tanrımı, *içeride* ne vardı öyle?

Bunu yapabilirsin, dedi kendi kendine. Ford için, Bryant için her şeyi yapabilirdi. Cehennem gibi geçen son bir yıl boyunca her gün bunu kendine kanıtlamıştı.

İnsanın kemiklerini donduran soğuk, taşın içinden sı-
zıp geçerek Grace'in ince tabanlarından girip bacaklarından
el parmaklarına kadar çıkıyordu. Grace, bu tehlikeli soğuk
onu güçten düşürmeden önce harekete geçmeliydi. Mum
da uzun süre dayanamayacaktı, orada, karanlıkta yakalanmak
istemiyordu. Biraz daha sakinleşerek kararlı adımlarla duvar-
daki kara deliğe doğru ilerledi.

Yaklaştığı anda delik onu içine çekti. Karanlık, bir... şeyin
sonuna varmış gibi titrediğini hissetti.

Isınmaya mı başlamıştı?

Daha derinlere doğru ilerledi, elindeki mum çılgıncasına
na titriyordu. Işık, aslan şeklinde oymalı bir tür sandalyeyi...
ya da... tahta benzeyen bir şeyi, belli belirsiz aydınlatır gibi
oldu. Tahtın başında, savaşlarda taşınan, ateşle dokunmuş
yırtık pırtık bir bayrak asılıydı. Üzerinde altın rengi aslan
gözleri parlıyordu. Tahtın arkasında başka bir şey vardı ama
Grace bunun ne olduğunu göremiyordu. Görebilmek için
bir adım daha attı.

"Ah, güzelim." Derinden gelen ses sakin, sessiz ve kont-
rollü çıkmıştı. Grace'in sadece birkaç adım arkasından gel-
mişti. "Seni öldürmek istemiyordum."

Dehşet içinde kalan Grace'in bedenindeki tüm tüyler di-
ken diken oldu. Beynine kan gitmiyordu sanki, olduğu yerde
sallanıyor gibiydi.

Kan. Grace, kan kokusunu duyabiliyordu; sıcak ve me-

talik... Savaşın kanı Niall'ın üzerindeydi, şiddeti ise damarlarında çınlıyor, dalgalar halinde yükselen öfkesini daha da yoğunlaştırıyordu.

Grace'i öldürecekti. Grace onun yaşam gayesini, Hazine'yi bunca yıl boyunca korumayı başaran azmini ve kararlılığını hissedebiliyordu. Bununla beraber zar zor kontrol altına aldığı bu öfke... neye karşıydı? Grace'in hilekârlığına mı? Ne kadar da yaklaşmıştı halbuki. Grace'in en yoğun hissettiği şey, işte bu öfkeydi, buzun altında alev alev yanan bir ateş ve bu öfke, Grace'in kendi öfkesini de ateşliyordu.

Onu şimdi öldürmesine izin veremezdi. Eğer şimdi ölürse Parrish kazanırdı. Ne Ford'un ne de Bryant'ın intikamını almış olurdu ve ikisinin de ölüm karşısındaki yüreklilikleri boşa giderdi. Başarısız olduğunu bilerek ölecekti ve bu, her şeyden daha katlanılmazdı.

O anda Niall'ın elini omzunda hissetti, parmakları demir sertliğindeydi. Grace elindeki mumu yere düşürdü, mum yuvarlanarak uzaklaştı. Zayıf ışığı, Niall'ın elinde tuttuğu kılıcın üzerinde parladı. Grace dönerek ona doğru biraz daha yaklaştı. Henüz dönüşünü bile tamamlamamıştı ki Niall harekete geçip yana doğru döndü. Böylece Grace'in olası diz darbesinden kendini korudu. Fakat Grace bu kez dizlerini değil dirseklerini kullandı. Niall'ın karın boşluğunu hedefleyerek sert bir vuruş yaptı ama Niall'ın midesinin sertliği karşısında Grace'in kolu omzuna kadar sarsıldı. Hedefi tutturamamıştı belki ama sert vuruş, Niall'ı ince bir hırıltıyla öne doğru eğmeye yetmişti. Grace'in omzunu tutan eli bir anlığına gevşer gibi oldu.

Bu kadarı da yeterdi. Grace kendini geriye doğru atıp Niall'ın elinden kurtuldu. Fakat Niall yeni bir hamleyle Grace'in elbisesinin üst kısmından yakalayarak çekti. Kumaşın yırtılma sesi bu derin ve sessiz mezarlığın içinde korkunç bir

gürültü çıkardı. Elbisenin yırtıldığını fark edince Grace bir an için sendeledi, tam dizlerinin üzerine düşmek üzereydi ki dengesini yeniden sağlamayı başardı. Panik ona geçici bir güç veriyordu. Eteklerini yukarıya doğru toplayıp karanlığın içinde koşmaya başladı, içgüdüleri onu merdivenlere yönlendiriyordu.

Aslında Niall'ı atlatma şansı çok zayıftı, kaleden çıkma ihtimali ise bundan daha da düşüktü. Yine de denemek zorundaydı. O sırada ayakkabısı kaydı ve duvara çok fena tosladı. Arkadan gelen zayıf mum ışığı, yolunu bulması konusunda hiçbir işine yaramamıştı ama şimdi duvar ona rehberlik edebildi. Bir eliyle duvara dokunarak yeniden koşmaya başladı.

Merdivenin en alt basamağına takılıp sert bir biçimde yere düştü. Niall hemen arkasındaydı. Grace onu göremiyor, kendi kalp çarpıntısının ve kesik kesik nefes alıp verişlerinin sesi yüzünden onun sesini duyamasa da varlığını *hissedebiliyordu*. Niall, o dehşet verici kanlı kılıcı güçlü ellerinin arasında tutmuş, ona doğru hızla yaklaşıyordu.

Grace kendini yukarıdaki zifiri karanlığın içine atmak üzere basamakları hızla tırmandı. Basamakların birini bile iskalarsa yan taraftan yere, taş zeminin üzerine düşecekti ki bu onu öldürmeye yetmese bile şüphesiz sakat bırakırdı. Eğer hızım düşürürse de Niall tepesine binecekti. Aslında her türlü ölüm kapısını çalmıştı. İleriye doğru var gücüyle koşmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Niall'ın bir adım önünde kalmayı başarıp kapıya varmayı ve o yetişmeden kapıyı kapatıp sürgüsünü çekmeyi umut edebiliyordu sadece.

Sadece bir basamak. Açarken sürgüyü çok zor hareket ettirmişti ama artık bir şekilde bunu başaracaktı. Sürgüyü yerine çekebilirse olurdu. Niall yine peşinden gelecekti tabii ama Grace'in kaleden kaçmak için yeterli zamanı olacaktı. Bir basamak.

Hayır. Şimdi vazgeçemezdi, bu kadar yaklaşmışken bunu yapamazdı. Gizlenmeli ve... geri dönmeliydi.

Basamaklar bitti. Ayağı düz zemine basınca sendeledi. El yordamıyla kapıya ulaştı.

Ve onun sesini duydu. Nefesini boynunda hissetti.

Artık zaman yoktu. Niall'ın, arkadan üzerine atlayıp onu önce ileriye, sonra aşağıya iten ağırlığıyla birlikte yere kapaklandı.

Grace yere düşüşünü biraz yumuşatmak için ellerini öne doğru uzatmıştı fakat işe yaramadı. Düştüğü gibi Niall'ın altında öylece kaldı, hareket edemiyordu. Yanağı soğuk, taş zeminin üzerine yapışmıştı. Niall o kadar ağırdı ki Grace zar zor nefes alıyor, vücut ısısı, üzerindeki elbiseden geçerek sırtını yakıyordu. Sıcak nefesi saçlarını havalandırıyor. Grace onun sert kokusunu; terle, kanla, ilkel ve tehlikeli erkekle karışık kokusunu içine çekti. Niall'ın bedeni Grace'in dışını ısıtırken, kokusu da içini ısıtıyordu.

Grace yakalandı ve esir edildi. Artık yolun sonuna gelmişti. Niall tek hamleyle boynunu kırabilirdi. Grace onun içinde alevlenen öfkeyi hissediyordu. Çaresizdi ve öldürülmesi an meselesiydi.

Niall ne kıpırdadı ne de ağırlığını onun üzerinden çekti.

Grace onu göremiyordu, zifiri karanlıktı. Çok uzakta bir noktada karanlık çok hafif azalıyor gibiydi; belki de dışarıdaki merdivenlerin başında bir meşale vardı. Niall hiçbir şey söylemedi. Grace'in ise tek yapabildiği onun varlığını, üzerinde gerilen bedenini, güçlü kaslarıyla ona hâkim oluşunu hissetmektir. Sırtının üzerinde onun kalp atışlarını duyuyordu. Nefes nefese bile kalmamıştı. Grace ona bağırarak, kendi öfkesiyle onu tırmalamak istiyordu fakat tek yapabildiği yüzünü buz gibi zemine yapıştırıp beklemektir.

Orada öylece uzanırken aralarındaki sessizlik giderek bü-

yüdü. Nihayet Grace kalçalarının üzerindeki sertliği hissetti, Niall bacaklarını yavaşça oynatmaya başlamıştı.

Grace'in nefesi kesildi.

Bugüne kadar çok büyük hisler tatmıştı. Aşkın heyecanını sonuna kadar yaşamış, kederden bin parçaya ayrılmış, nefretin ve intikamın sıcak ateşiyle istilaya uğramıştı. Şu anda ters akıntıya kapılmasına sebep olan şehvet ise tüm bu hislerin ötesine geçerek bedenine hâkim oluyordu. Sanki hiç var olmamışlar gibi tüm bariyerleri yıkıyor, her şeyi bir anda silip atıyor, ona duyduğu kör edici arzunun diğer her şeyin üzerine çıkmasına sebep oluyordu. Niall söz konusu olduğunda düştüğü zayıflığın bilincindeydi; onu ilk kez öptüğü gün, küçük bir dokunuşuyla arzu dolu teni doruğa yükselmişti. Niall onu hayatında başka hiçbir erkeğin yapamayacağı kadar çok tahrik ediyor, Grace o anda verdiği karşılığı bile kontrol edemiyordu.

Ford değildi o... *Ford değildi!* Grace amacına ulaşması için ihtiyaç duyduğu anahtarı avcunun içinde tutan bu iri ve vahşi adamı nasıl bu kadar arzulayabilirdi? Niall, Hazine'yi korumak için ant içmiş, bu uğurda canlar almıştı ve Grace'i de öldürecekti. Biraz sonra. Şimdilik, soğuk taş zeminin üzerinde ve karanlıkta uzanmış yatarlarken duyulan tek ses, onun ve Grace'in nefes alıp verişiydi. Niall'm öfkesi ise yerini ihtirasa bırakıyordu.

Grace'in dudaklarının arasından, sessiz ve derinden gelen, arzu dolu bir inleme sesi duyuldu. *Evet. Ah, Tanrım, evet.* Grace, sonrasında onu öldürecekse bile, ölmeden önce bir kere onu içinde hissetmek, etinin ta derinlerinde alev alev yanan bu amansız ve anlamsız ateşi söndürmek istiyordu.

Kalçalarını yapabildiği oranda yukarıya doğru itti. İçgüdüsel bir hareketle ona süründü. Bu tek hamle bile bacaklarından yukarıya doğru zevk atomlarının yayılmasına sebep

oldu. Niall'in dokunuşlarına ihtiyaç duyan göğüsleri sertleşti. Grace, arzu, gerilim ve boşluk hissiyle sıırsıklam olmuştu.

Sonunda dayanamayarak, ağlamaklı bir sesle, "Tanrı seni kahr etsin!" diye fısıldadı sessizliğin içine. Başka hiçbir erkeğe benzemediği için, bu kadar sert ve merhametsiz olduğu için, gerçek anlamda böylesine baskın olduğu için Tanrı onu kahr etsin. Diğer tüm erkekler onun yanında sönük kalıyordu; Niall çok canlıydı, sahip olduğu kişiliğın ve kılıcının gücü, iradesine karşı gelen her şeyi ve herkesi un ufak ediyordu. *Tanrı beni de kahr etsin,* diye içinden geçirdi Grace. *En ufak bir dokunuşuyla bile kendini ona bırakmaya hazır olan bu zayıf ve hain bedenimle ona karşı nasıl direnebilirim ki?*

"Öyle olması gerekiyorsa Tanrı beni kahr etsin, peki," diye mırıldandı Niall, Grace'in saçlarının arasından. Onda ki çaresizliği kabul etmişti. Bilinçaltı ve içgüdülerini ona, artık Grace'e sahip olabileceğini söylüyordu, direnme gücü sona ermişti. Onu almak üzere harekete geçti.

Niall, Grace'in eteğini yukarıya sııırdı. Grace, çıplak bacaklarının ve kalçasının üzerinde gezinen soğuk havayı hissediyordu. Hâlâ Niall'in sabitleyici ağırlığı altındaydı. İçindeki korku ve ihtiras hisleriyle birlikte titriyor, bu ikisi gittikçe birbirine karışıyor, ayırt edilemez oluyordu. Niall'in İskoç eteğinin kalın kumaşı Grace'in kalçasına değdikçe kaşıındırıyordu. Niall elini araya atıp eteğini yana doğru çekti ve artık çıplak teni Grace'inkine, bacağı bacağına, kasıkları kalçasına değiyordu. Niall'in vücudu cayır cayır yanıyordu, Grace kendini ateşe dokunuyormuş gibi hissetti.

Niall sağ kolunu Grace'in karnından doğru beline dolayıp onu dizlerinin üzerine kaldırdı. Kalçalarını kendine doğru çekti. Grace aniden ortaya çıkan kadınsı içgüdülerini ve bir anda bunca savunmasız kalması karşısında gözlerini sımsıkı kapamıştı. Niall'in ne kadar sertleştiğini hissediyordu fakat

Niall henüz Grace'in içine girmeye çalışmıyordu. Grace, onu içinin derinliklerinde bulacağı ve hiç değilse bu korkunç isteğin artık hafifleyeceği anı ıstırap içinde beklerken iyice gerilmiş, tüm kasları zonklamaya başlamıştı.

Niall kolunu onun belinden çekti ama Grace pozisyonunu koruyarak, dizlerinin üzerinde, kalçası yukarıda durmaya devam etti. Parmaklarını yerdeki buz gibi taşlara dayamış, tırnaklarını taşların arasına geçirmeye çalışıyordu. Ne bekliyordu bu adam? Grace aklını tamamen yitirmeden önce neden şu işi bitirmiyordu artık?

Ve Niall, Grace'e dokunmaya başladı. Sımsıcak parmaklarını Grace'in vücut kıvrımlarında gezdirerek onu tanıyordu. Sonra elini Grace'in bacak arasına daldırdı, sert parmakları kapalı ve gizli derinlikleri yavaş yavaş açıyordu. Sonra önündeki etten engelleri aşarak Grace'in küçük, hafifçe sertleşmiş klitorisine ulaştı ve onu nasırlı parmaklarının insafına bıraktı. O anda Grace hafif bir çığlık atarak kalçalarını geri kaçırdı. *Alı Tanrım, yine dokunuyor!* Bir önceki sefer gibi Grace yine dayanamayacaktı. Neyse ki Niall o son vuruşu yapmadan bıraktı. O her şeyi bilen kahrolası parmaklar, hafif okşamalardan sonra geri çekilerek Grace'in bedeninin giriş noktasına ulaştı. Niall, bir parmağıyla girişin etrafında daire çizerek ıslaklığını dağıttı fakat onun kasılışlarını fark etmesine rağmen parmağını içine sokmadı. Bunun yerine kalçalarının arasından aşağıya doğru sıvazladı ve onun bedeninin sarsılışını izlerken bundan nasıl zevk aldığını ortaya koyan yumuşak mırıltılar çıkardı.

Öne doğru eğildi, bu şekilde tüm bedeni Grace'inkini örttü, ağırlığını sol kolunun üzerine vererek dengede kalıyordu. "Başını koluma daya, güzelim," diye fısıldadı. Grace itaat ederek başını onun kaslı kolunun üzerine bastırdı. Sağ eliyle ona sıkıca tutunurken, sol eliyle de onun şişkin ve de-

mir gibi sert pazılarını sararak başlamak üzere olan duruma karşı kendini hazır tutuyordu. Niall boşta kalan eliyle Grace'in artık hazır olan deliğinden içeriye girmek için kendini doğrulttu, yavaşça içeriye doğru bastırdı.

Grace, kadınsı endişesini dışa vururcasına aniden derin bir nefes aldı, bunun önüne geçemedi. Niall'ı çıplak görmüştü ve cinsel organının ne kadar büyük olduğunu biliyordu fakat gerçek boyutlarını ancak Niall onun içine girmeye başladığı anda fark etti. Kalın ve sıcaktı, Grace'in canı yanıyordu. Niall minik ilerleyişlerle içine girerken Grace kalçalarını hareket ettirerek duyduğu ağrıyı içgüdüsel olarak hafifletmeye çalışıyordu.

Parmaklarını Niall'ın pazılarına iyice batırdı, başını da güçlü bir biçimde koluna bastırıyordu. Grace daha fazlasını içine alamayacağını hissetti, çok büyüktü ve canı yanıyordu, boğazından kısa, çaresiz çığlıklar yükseldi. Fakat Niall durmadı, bastırmaya devam etti, Grace de kalçalarını ileri geri ittirerek elinden geldiğince uyum sağlıyordu. Nihayet Niall tamamen onun içine girdi. Ağır hayaları Grace'in iki yana ayrılmış bacaklarının arasında sallanıyor, cayır cayır yanan klitorisine dokunur gibi oluyordu.

Niall, Grace'in içinde dikkatlice hareket etmeye başladı. Onun hareketleri Grace'in sinir uçlarında minik patlamaları harekete geçiriyordu. "Burası mı?" diye sordu yumuşak bir ses tonuyla Niall. Sesi Grace'in kulaklarını okşuyordu. "Yoksa... *burası mı?*" Bir kez daha kendini ileriye doğru itirdi. Niall, Grace'in içindeki, var olduğunu bile bilmediği bir noktaya temas ederken kadının boğazından çıkan vahşi ve çaresiz çığlıklar, ona istediği cevabı veriyordu.

Niall yavaş hareketlerle ileri geri giderek, Grace'in içindeki o noktaya insafsızca yükleniyordu. Grace tekrar çığlık attı, tüm bedeni, şiddetini taşıyamadığı bir tür zevkle kıvranıyor-

du. Tanrım, bir önceki sefer bundan daha az bir uyarılmayla bile doruğa ulaşmıştı fakat şimdi o kutlu rahatlama noktasına bir türlü ulaşamıyordu. Bu gerçek bir işkence, bir tür zevk felciydi ve Grace bununla savaşılabilecek durumda değildi. Kalçalarını daha hızlı hareket ettirerek zafer kazanması mümkün değildi çünkü tüm kontrol bütünüyle Niall'in elindeydi. Grace rahatlayamamanın etkisiyle kasılıyor, Niall'in her hamlesi onu neredeyse zirveye çıkarıp, oraya ulaşmadan bırakıyordu. Niall'in içeriye doğru yaptığı her ritmik hareketin ardından Grace daha yoğun biçimde uyarılıyordu ve artık kendini bayılacak gibi hissetmeye başladı. Sonunda, ağzından çıkan kesik kesik kelimelerle ona yalvarmaya başladı. "Niall... lütfen! *Yap artık!* Lütfen... Dayanamıyor-"

Niall, "Dayanamıyor musun?" diye fısıldadı Grace'in kulağına. Sesi kısık ve kabaydı. Bundan bir sonraki hamle bu kez Niall'in inlemesiyle sonuçlandı. "Dayanacaksın, güzelim. Dayanmak zorundasın."

"Yapamıyorum," dedi Grace tekrar inleyerek. Hareket etmeye, bu sonu gelmeyen işkenceye bir son vermeye çalıştı fakat Niall, sağ kolunu kalçalarına öyle bir sarmıştı ki gücünü kullanarak onu sabit tutuyor, sadece kendi hamleleri için hazırlıyordu. Grace onun demir kaslı kolunu boş yere itirmeyi deniyordu, Niall'in gücü onunkine göre çok ama çok büyüktü. Yaşadığı bu hisle mücadelede yalnız ve çaresizdi; sadece onun kendisine verecekleriyle yetinebilirdi. Kendinden otuz santini uzun olan ve tüm hayatını savaş meydanlarında ya da savaş eğitiminde geçiren, daha önce hayatında gördüğü herkesten çok daha güçlü bir adamın ağırlığının altında kalan bedeni, buna direnmek için fazla zayıf ve narindi.

Kapalı gözkapaklarının önünde ince, kırmızı noktalar belirmeye başladı. Kalbi şiddetle çarpıyor, göğüs kafesini de-
lecek gibi oluyordu. İçine yeterince oksijen çekemiyordu.

Tüm bedeniyle birlikte ciğeri de kasılmıştı. Yeni bir çaresizlik ve zevk çığılığıyla birlikte yüzünü Niall'ın koluna doğru kaldırıp dişlerini onun pazısına vahşice geçirdi. Buna karşılık Niall inledi, iri cüssesi acıyla kıvrandı. Gırtlğından gelen bir homurtuyla kontrolünü kaybeder gibi oldu.

Karşılık olarak dişlerini Grace'in boynuyla omzu arasına geçirdi, oradan geçen hassas damarlarla oynamıştı. Hemen arkasından kalçaları bir kez daha ileriye doğru hareket etti. Isırıkla aynı anda gelen bu hamleyle heyecanlanan Grace bağırdı. Bedeninde toplanan her şey ara vermeden, yoğunlaşarak ve artarak yükseldi, ta ki o sarsıcı tufanla birlikte bin parçaya bölünene kadar... İçini saran öfke öylesine yoğundu ki, Niall hızla ve tüm vahşetiyle içine girip çıkarken onun bedeninin sarsılışlarını fark etmemişti bile. Niall'ı sıkıca kavrayan, Grace'i titreten kasılmalar uzun bir müddet devam etti.

Arkasından gelen sessizlik ise ölüm gibiydi, karanlık ve kaskatı.

Belki de Grace bilincini yitirmişti, emin değildi. Sonra gerçek, parça parça geri gelmeye başladı; önce altındaki soğuk ve sert zemini hissetti, hemen arkasından Niall'ın bedeninin sıcaklığını. Kolları, Grace'in ısırıkları ve gözyaşlarıyla sıırıksıkam olmuştu. Erkek ve savaş kokusuna ek olarak keskin ve yoğun bir seks kokusu sarmıştı havayı. Boynundaki damar, zevkin yankısıymışçasına nabız gibi atıyordu. Grace, Niall'dan akan spermin ıslaklığını hissetti. Hâlâ içindeydi, artık o kadar büyük ya da sert değildi ama hâlâ oradaydı. Grace, orgazmının son kalan dalgalarını yaşarken Niall, kendini biraz yukarıya kaldırarak onu hafifçe okşamaya devam etti.

Belki de şimdi onu öldürecekti. Bu düşünce, bitkinlikten gelen hiçliğin orta yerine doğmuştu. *Öldürürse öldürsün.* Grace artık onunla savaşılamazdı, kıpırdayamıyordu bile.

Niall yavaşça onun içinden çıktı. Desteğini ve sıcaklığını

çekerek onu öylece yerde, yarı çıplak vaziyette bıraktı. Grace onun kesik kesik nefes alıp verişlerini duyabiliyordu. Sonra kılıçtan gelen o çelik sesini duydu ve ölümün soğuk darbesini beklemeye koyuldu.

Ancak Niall tutup onu yerden kaldırdı ve eğilip sol omzunun üzerine aldı. Geniş bir rafın üzerinde toplanıp kalmış paçavraya benziyordu hali. En azından eteği aşağıya inmişti de giderken poposu açıkta kalmayacaktı. Onu artık her nereye götürüyorsa...

Niall, sırtında Grace'le karanlığın içinde zorlanmadan ilerlerken adımları kendinden emin ve güçlüydü. Diğer elinde de devasa kılıcını taşıyordu. Merdivenleri, sanki az evvel bir savaştan çıkmamış ve arkasından da tohumlarını, sarsıcı bir birleşmenin neticesinde onun içine boşaltmamış gibi kolaylıkla tırmanıyordu.

Hâlâ hırsı geçmemişti. Sadece kızgın değil, aynı zamanda öfkeliydi de... Grace, bu kontrol altına alınmış fakat şiddeti azalmamış öfkenin gücünü onda hissediyordu. Kişisel savaşları henüz sona ermemişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

Grace gözlerini kapalı tutmaya devam etti, o andan sonra hiçbir şeyle mücadele edecek ya da hiçbir şey için endişelenecek durumda değildi artık. Kendini bağlantıları kopmuş, gerçeklik algısını yitirmiş gibi hissediyordu. Hayatı az önce ikinci kez paramparça olmuştu. Niall ile arasında geçenleri kabullenmesi mümkün değildi.

Daha önce hiç, içinde *aşkın* olmadığı bir sevişme yaşamamıştı. Hayatına giren tek erkek Ford olmuştu, sadece onun dokunuşlarını tanımıştı ve Ford'un ona daima aşkla yaklaştığından emindi. Niall ile yaşadığı bu şey neydi peki? İçi boş bir ihtiras. Tahminlerin, algıların ötesinde saf bir arzu. Ve neticede bu hislerden Grace'in payına düşen hayal kırıklığı, Niall'in payına düşen ise öfkeydi. Buna rağmen Ford ile yaşadığı özel anlardan aldığı zevklerin toplamından çok daha derin ve güçlü bir karşılığı, Niall güç kullanarak elde etmişti. Grace bu yüzden ondan nefret ediyordu; sadece Ford'a ait olması gereken bir şeyi, kendisinin daha önce içinde olduğunu bile bilmediği bir şeyi ondan aldığı için.

Kapalı gözkapaklarının önünde ışık dansı başladı ve gizli geçidin buz gibi soğuğu, yerini kalenin sıcaklığına bıraktı.

“Alice!” diye bağırdı Niall, derin ve gök gürültüsü gibi çıkan sesiyle. “Sıcak su getir.”

Alice’in sesi endişeliydi. “Kız yaralanmış mı?”

“Hayır,” diye cevap verdi Niall, başka bir açıklama yapmadı ve tekrar merdiven çıkmaya başladı. Kısa bir süre sonra Grace bu kez deri menteşe sesiyle birlikte kapı açılma ve arkasından kapanma sesi duydu. Niall bundan sonra birkaç adımı daha attı ve durdu. Grace’i omzundan aşağıya indirdi, dengesini sağlayana kadar kolundan hafifçe tuttu. Grace gözlerini korkuyla araladı. Niall onu tutmayı bıraktığında sendeledi.

Niall’in odasındalardı. Grace orayı ilk kez görüyormuş gibi etrafa bakındı, onu neden buraya getirdiğini anlamıyordu. Niall şöminenin yanına gidip, ateşe can verirken Grace de şöminenin bir kenarında duran, oymalı büyük sandalyeyle iri masaya baktı. Diğer tarafında büyük ve ağır bir bank vardı. Yatağın ucundaki boşluğu ise devasa bir kütük kaplıyordu; bir metreden fazla yükseklikte ve iki metrekare çapında vardı. Yatak, kalede yaşayan diğer erkekler için fazla büyüktü. Üzeri kürk ve kilimlerle kaplanmıştı. Grace bu yatağın içinde kaybolabilirdi.

Ateş iyice yükseldi ve gölgesi odanın uzak köşelerine kadar yayıldı. Isı dalgaları Grace’in soğuktan donmuş bedenini okşamaya başladı. Pencereden dışarıya baktığında karanlık çöktüğünü fark etti. Aşağıda kaldığı süre içinde gece olmuştu. Kale sessizleşmiş, istilacılar püskürtülmüş veya öldürülmüştü, savaş sonrası tamiratlar ve iyileştirme süreci sessizlik içinde sürüyordu.

Niall, kılıç kemerini çözüp bankın yanına attı, kılıcı hâlâ elindeydi. Bir parça saman alıp ateşe attı. Sonra da masanın üzerinde duran mumları yakmak için eline ince bir dal alıp ateşe tuttu. Grace, Niall’in onu bıraktığı yerde hiç kıpırda-

madan duruyor, kana bulanmış kılıcını kendisine karşı kullanır diye hareket etmeye korkuyordu.

Ateşin ve mumların yumuşak ve hareketli ışığı altında, savaşın işaretlerini kurumuş kan lekeleri olarak Niall'in üzerinde görebiliyordu. Tişörtünde de, altındaki etekte de, ayakkındaki deri botlarda da birçok leke vardı. Onlarca kişinin kanıyla süslenmiş bir savaşçı. Acaba Grace'in kanı da bunların arasına eklenecek miydi az sonra? Niall'in siyah saçları omuzlarına düşmüş, çoğu zaman şakaklarından aşağıya sarkan örgüler bile çözülmüştü.

Niall, Grace'e hiç bakmadan elindeki yağlı bezle kılıcını bir yandan titizlikle silerken bir yandan da zarar görmüş yerlerini inceledi. Tıpkı Grace'in daha önce rüyalarında gördüğü gibi kılıcı söz konusu olduğunda kimseye güvenmiyor, onunla sadece kendisi ilgileniyordu.

Kılıç eski parlaklığına ve keskinliğine kavuştuktan sonra onu masanın üzerine bıraktı. Arkasından ayağa kalkıp soyunmaya başladı.

Üzerindeki kanlı tişörtü çıkarıp yere attıktan hemen sonra Alice hafifçe kapıya vurdu. Niall'in homurdanarak izin vermesiyle içeriye giren Alice'in elinde bir ibrik sıcak suyla birkaç kumaş parçası vardı. Bunları masanın üzerine, kılıcın yanına bıraktıktan sonra bembeyaz yüzüyle sessizce ayakta duran Grace'e doğru merakla baktı.

Niall'in kanlı kıyafetlerini yerden topladıktan sonra Niall'a dönüp, "Yiyecek bir şeylerle biraz şarap getirmemi ister misiniz?" diye sordu.

Niall önce, "Hayır," dedi fakat hemen sonra fikrini değiştirdi. "Ya da evet, biraz peynir, ekmek ve şarap getir."

Alice, Grace'e doğru bir kez daha şüpheli gözlerle baktı. Lord Niall'ı ilk kez böyle görüyordu. Belki de bu tuhaf kız diğerleri kadar istekli değildi, kim bilir ve Niall da şarapla

onun direncini kırmayı planlıyordu. Oldukça sinirli görünüyordu. Alice onu çok iyi tanırdı; şu an gözlerinde beliren öfke, nadiren ortaya çıkardı ve şu genç kadından, gözleri in-sanda ağlama isteği uyandıran genç kadından kaynaklanıyordu.

Niall masanın yanına gidip leğenin içine biraz su döktü. Kumaş parçalarından birini alıp suyla ıslattıktan sonra yüzünü ve omuzlarını bununla sildi. Göğsünü ve kollarını da aynı şekilde temizlemeyi tamamlamıştı ki Alice tekrar odanın kapısını çaldı. Bu kez elinde yiyecek bir şeyler ve biraz şarap vardı. O kadar hızlı gidip gelmişti ki, muhtemelen merak onu adeta uçurmuştu. Ancak Niall ona merakını giderme şansı vermedi. Gidip kapıyı hafifçe aralayarak tabakları aldı, sonra kapıyı kapatıp sürgüyü çekti.

Ayağındaki botları, çorapları ve İskoç eteğini de çıkardı. Çırılçıplak vaziyette, çok hoş bir görüntü vererek ateşin önüne geçip vücudunu kirden, kandan ve terden arındırdı. Koltukaltılarını, kaslı bacaklarını, kasıklarını ve cinsel organını yıkarken Grace'e, adeta odadaki mobilyaların bir parçasıymış gibi, en ufak bir ilgi bile göstermedi.

Aslında Grace tam manasıyla uyuşmuş durumdaydı fakat Niall'ın bu son hareketi, onun yeniden acı gerçekle yüzleşmesine, hem onun hem de kendi bedeninin varlığına karşı tekrar uyanmasına, savaştan ve kaçıştan kaynaklı ağrıları, derinlerde bir yerlerde artmaya başlayan gerginliği, adamın sperminin kuruyup kaldığı bacak arasındaki yapışkanlığı fark etmesine yol açtı.

Şömine ateşi güçlü kaslarının üzerinde dans ediyordu. Grace, onun omuzlarından yükselen ısıltıya, karnına, yuvarlak ve sert kalçalarına, bacaklarını boylu boyunca saran uzun ve kuvvetli kaslara bakarken büyülenmiş gibiydi. Göğsünün üzeri, kasıkları ve nispeten az yoğun şekilde kollarının dir-

seklerden, bacaklarının dizlerden aşağıda kalan kısımları siyah kıllarla kaplıydı. Kusursuz bir görüntüydü. Grace, hayatında tepeden tırnağa böylesine erkeksi bir adamı görmemişti. Hiç kuşku yok ki, Tanrı onu yaratırken kendi varlığını kanıtlıyordu. Grace, bu güzellik ve ömür boyu süren savaş ve mücadeleyle bilenmiş kuvvet karşısında artık zayıf düşmüştü.

Ona baktıkça karnının içinden bir ateş yükseliyor ve cinsel arzularının yeniden uyanışı karşısında eli kolu bağlı bekliyordu. Bu mantıkdışı ihtiyaç hissi, içinde, her türlü anlamın tek karşılığı olarak yaşattığı Ford'a karşı çok büyük bir ihanetti fakat Grace yine de tüm bu olan biteni durdurmaktan ve anlamaktan acizdi. Bedeni ve zihni daha dakikalar önce korkunç bir altüst oluş yaşamışken şimdi nasıl onu tekrar arzu edebilirdi? Ama istiyordu işte!.. Bunu tekrar yaşamak, onu yine içinde hissetmek, kendisinin bile bilmediği o derinlerdeki hassas noktaları uyandıran okşamaları üzerinden onu sömürmek istiyordu. Savaşın kaniyle sıvanmış bir halde yanına geldiği ilk anda bile onu istemişti. Niall, şu saniyede kılıcını alıp, kadının kalbine saplasa Grace onun için yanan bir bedenle ölmüş olacaktı.

Bakışlarını Niall'in kasıklarına çevirdi. Hayaları, kısa süre önce ulaştığı orgazmın etkisinde, tüm ağırlığıyla aşağıya doğru sarkmıştı.

Bu bakışı takiben, cinsel organının yavaşça kalınlaşarak kalktığını fark edince Grace'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Onunla ilgili bunca zamandır okuduğu efsaneleri ve buraya geldiği günden beri hakkında yapılan dedikoduları düşündü. Azgın bir anı söz konusu olduğunda bir kadınla sabaha kadar hiç durmadan nasıl birlikte olabildiği, bazı zamanlarda ise ateşini söndürebilmek için iki kadına birden nasıl ihtiyaç duyduğu anlatılıyordu. Ancak Grace birdenbire onun aslında azgın değil, vahşi olduğunu fark etti.

Bunu hem onun gözlerinde hem de derisinin altında hissediyordu. Niall bu vahşiliğini, cinsel olarak uyarıldığı zamanlar hariç hiçbir zaman dışarıya yansıtmıyordu. Öte yandan Grace onun içinde hâlâ alev alev yanan öfke ateşini ve bu ateşin nasıl cinsel uyarılma olarak dışarıya yansıdığını görebiliyordu.

Niall, kızıl renge bürünen suyu döktükten sonra leğene yeniden temiz su koydu ve odaya girdikleri andan beri ilk kez gözlerini Grace'e çevirdi. Bakışlarındaki karanlık, Grace'i aynı anda hem korkudan hem de arzudan titretti.

"Elbiselerini çıkar," dedi sessizce fakat Grace onun sesindeki kararlılık vurgusunu duymuştu. Eğer kendi isteğiyle soyunmazsa Niall bunu onun yerine yapacaktı. Grace hiçbir şey söylemeden itaat ederek ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, çıplak ayak başparmakları gerginlik içinde oynayıp duruyordu. Sonra hem üstteki elbisesini hem de içindeki fistanı çıkardı ve böylece o da çıplak kaldı. *Yirminci yüzyıl kıyafetleri daha teşhir ediciydi*, diye düşündü Grace gelişigüzel bir şekilde, fakat yine de daha koruyucuydu. Erkek, kadının özel bölgelerine erişmeden önce kopçalarla, fermuarlarla, düğmelerle baş etmek, daracık ve kat kat kıyafetleri çıkarmak zorundaydı. Ortaçağ giyimi ise her ne kadar kadının her tarafını örtüyormuş gibi görünse de onu pek koruyabildiği söylenemezdi. Erkeğin tek yapması gereken şey, kadının eteğini kaldırıp onu elde etmekten ibaretti. İskoçlar işi daha da ileriye götürmüşler, erkeklere de etek giydirerek onları bu konuda kadınlarla aynı pozisyona getirmişlerdi.

Niall, Grace'e baktı. Önce göğüslerini, sonra incecik bel kıvrımını, kasıklarındaki siyah tüyleri ve titreyen bacaklarını inceledi. Sonra elini ona doğru uzatıp, "Gel," dedi. Titreyen bacakları yavaşça hareket ederek Grace'i ona taşıdı.

Niall, temiz bir parça bezi alıp, sıcak suya sokup çıkardı-

tan sonra Grace'in vücudunu, tıpkı bir annenin bebeğini yıkadığı özenle temizledi. Önce yüzündeki kiri, sonra da derisi soyulmuş avuç içlerindeki ve dizlerindeki kan lekelerini sildi. Nasır tutmuş ellerini Grace'in vücudunda dikkatlice dolaştırıyordu. Sonra dizlerinin üzerine çöküp, bir eliyle Grace'in kalçasından kavrayarak onu sabit tuttu ve elindeki bezi, bacak arasına sürerek orada kuruyan spermini temizledi. Bu sırada Grace yine titriyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Niall elindeki bezi uzunlamasına hareket ettirdikçe Grace'in aşırı hassas teninde duyduğu rahatsızlık artıyordu. Niall, daha da ileriye giderek parmaklarını bezin arasına sokup, Grace'in içini de narin hareketlerle hafifçe sildi. O kadar yavaş ve o kadar kusursuz hareket ediyordu ki, Grace'in karnındaki sıcaklık kısa süre içinde yangın yerine döndü. Kalçaları arzıyla kavislenmeye başlamıştı ki, Niall hiçbir şey söylemeden elindeki bezi bir kenara atıp, öne doğru uzanarak dudaklarını ona yapıştırdı.

Grace'i tam olarak nasıl tutması gerektiğini, onu nasıl azdıracağını çok iyi biliyordu. Klitorisini yalarken onu öne doğru çekip, kıvrandırana kadar emiyordu. Aynı anda parmaklarını da çalıştırdı, içine doğru hafif hafif sokup çıkarıyor, girişinin etrafında daireler çiziyordu. Sonra tekrar öpmeye başladı. Demirden elleriyle kadının kalçasından tutarken onu kendine doğru çekiyor, dilini içine sokup çıkarıyordu. Grace çaresizce, patlamak üzere olan hislere kendini teslim etti.

Ve kendini öylece Niall'ın üzerine bıraktı. Niall onu kucağına alıp, kaldırarak sandalyeye oturdu. Grace kafasını bile kaldıramayacak bir halde onun kucağına uzandı.

Niall, boşta kalan eliyle uzanıp masanın üzerinden şarabı aldı. Şişeyi Grace'in dudaklarına götürdü, Grace bir yudum aldı, arkasından Niall da bir yudum aldı. Kara gözlerindeki ifade kirpikleriyle örtülmüştü. Grace onun göğsünün üze-

rinde rahatlayıp gevşemeye, ısınmaya ve tuhaf bir biçimde yeniden güven duymaya başladı. Belki de Niall onu öldürmeden önce bir kez daha almak istiyordu fakat Grace, sonrasında onu öldürmeyi planlıyorsa şu anda onu böylesine zevke getirmesine anlam veremiyordu. Sadece zevke getirme şekli de değil, bunu daha önce zaten yapmış olduğu gerçeği de vardı; cellatlar genelde kurbanlarının mutluluklarıyla pek ilgilenmezlerdi ne de olsa.

Şömine ateşinden gelen sıcaklık Grace'in çıplak bedenini okşuyor, kalan son ürpertileri de silip yok ediyordu. Kalçasının altında da adamın bacakları sert ve sıcaktı, omuzları ise başını yaslamak için harika bir yerdi. Niall hem onu hem kendisini ekmek ve peynirle besledi, sonra şarap şişesini tekrar Grace'in ağzına dayadı. Grace bir kez daha, bu sefer daha büyük bir yudum çekti. Niall şişeyi kendi ağzına götürürken bu kez tam Grace'in dudaklarını değdirdiği yerden içti, bu kurnazca yapılan hamle kadının kalbini sıkıştırır gibi oldu.

"Sana söylemem gereken-" Grace konuşmaya başladı fakat tam olarak ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Neyse ki Niall parmaklarının tersiyle dudaklarını basırdı ve onu susturdu.

"Hayır. Bu gece bundan bahsetmeyeceğiz. Sabah yeterince vaktimiz olacak." Sesi alçak ve yumuşaktı, İskoç aksam kaybolmuştu. Artık Gardiyan'ın o kesin ve ölçülü ses tonuyla konuşuyordu. "Şu anda sadece seni tatmak ve daha fazla tatmak istiyorum." Uzanıp elindeki şişeyi yere bıraktı ve Grace'i öpmeye başladı. Onu Hay zindanında serbest bıraktığı geceki gibi öptü, vahşi ve derin. Grace iki elini onun saçlarının arasına geçirerek sıkıca kavradı. Aldığı zevkle inlememek için kendini zor tutuyordu. *Bu öpüşme becerisiyle bir servet kazanabilir*, diye aklından geçirdi belli belirsiz. Kadınlar, dudakların ve dilin başrolde oynadığı böylesine güzel, aynı anda

böylesine alaycı, güven verici ve otoriter olabilmeyi başaran oyun uğruna neler vermezdi ki? Niall adeta bir meleğin becerisiyle öpüyordu, belki de şeytanın; çünkü bir melek bunca şehvi bazlardan haberdar olamazdı.

Niall onu aynı nezaketle yatağa taşıdı. Arkasından kendisi de yavaşça üzerine çıktı, geniş omuzları ışığı gölgeliyordu. Grace soluk soluğa, bacaklarını açarak onu arasına aldı. Bir yandan kalçalarını bacaklarının arasında sıkıştırdı, aynı anda onu omuzlarından güçlü bir şekilde geriye doğru itti. Niall memnuniyetle sırtüstü yuvarlandı ve Grace bacaklarını iki yana ayırarak Niall'ın üzerine çıktı, cinsel organını eliyle tutarak yavaşça alçaldı.

İlk giriş sarsıcı, fakat dolu dolu gerçekleşti. Grace elleriyle belinden tutarak kendini iyice aşağıya itti. Dudaklarının arasından nefesi kesik kesik dışarı çıkıyordu. *Ah*. Onun tamamını içine alamadığı için öfkelenmişti. Bedeni, bir erkeğin sertliğinin eksikliğini çok uzun zamandır duyuyordu fakat bu açlık, bilinçaltının en alt katmanlarına kadar itilmişti ve bugüne kadar sadece rüyalarında gün yüzüne çıkabilmişken şimdi, kontrol edilemez bir tufanla kendini gösteriyordu. Niall, onun içinde hızla ileri geri gidip geliyor, bir yandan da göğüslerini sıkıp okşuyordu ki Grace bir kez daha boşaldı.

Fakat bu da yetmedi.

Niall henüz boşalmamıştı, içinde demir sertliğindeydi hâlâ. Grace bununla mücadele edecek güçte değildi fakat açlık yeniden kendini gösterdi. Niall'ın göğsünün üzerinde yatıyor, o ise ellerini Grace'in kalçasının üzerinde rahatça dolaştırıyordu. Grace içindeki kasların onu sıkıca sardığını hissedebiliyordu.

Bu sırada Niall güldü, sesi kalın ve erkeksiydi, altınrenge alevlerden yansıyan ışık altında dişleri bembeyaz parladı. Grace doğrularak tekrar oturdu, onu bir kez daha derinleme-

sine içine aldı. Üzerinde hızla gidip geldi ve bu kez Grace'ten önce Niall boşaldı. Onun güçlü bedeni, kadının bacaklarının arasında kıvrandı. Niall elleriyle Grace'in kalçalarını iyice sıkıştırdı ve onu üzerine doğru çekti. İçine fışkıran spermin ıslaklığıyla Grace bir kez daha boşaldı.

Sonra tekrar Niall'ın üzerine uzandı, Niall bir elini onun saçlarının arasına soktu ve o vaziyette bir süre kestirdiler. Grace uyandığında ateşin hâlâ alev alev yandığını gördü ve fazla vakit geçmediğini anladı. Niall da uyumuştı, penisi artık yumuşaktı. Fakat Grace aşağıya kayarak adamın penisini ağzına aldı. Onu uyandırdı, sertleştirdi ve tekrar üzerine çıktı.

Saatler birbirine girmişti sanki. Niall bedenini ona cömertçe sunarak üzerinde her istediğini yapmasına izin verdi. Dişlerini sıkarak doruğa ulaşmamaya çalıştı, böylece Grace tatmin olana kadar sert kalabilecekti. Grace, bu cinnet halinin sona erip ermeyeceğini, bunca zaman ihmal edilen bedeninin, an gelip kendinden geçercesine aldığı bu zevkten yorulup yorulmayacağını bilmiyordu. Niall'ın bedeninin her bir santimine dokundu, teninin verdiği his karşısında zevkten titredi. Çenesini, kulaklarını ve o muhteşem ağzını öptü. Nihayet, sonunda yorgun düşüp, boşalarak huzura erdiğinde bu sefer Niall'ın cinsel organını ağzına alarak ona işkence etmeye başladı. Onun kendini kontrol etmek için nasıl mücadele verdiğinin farkında, dilini çalıştırıyor, kafasını ileri geri hareket ettirerek onu yalıyordu. Niall, gergin ve boğuk bir iniltiyle doğrularak Grace'i tutup altına aldı.

Üzerine çıkıp bacaklarını iki yana açtı. "Bu gece beni fena kullandın," diye fısıldadı içine girerken. "Şimdi sıra bende."

Kontrolden çıkabilirdi ama çıkmadı. Onun Grace'i kullanışı, Grace'in onu kullanışı kadar esaslıydı. Duygular iç içe girdi. Grace, Niall'ı içinde, karnının derinliklerinde defalarca

hissetti ve Niall nihayet kasılarak boşaldı. Ateş söndü, mum eridi ve karanlıkta Niall ona, Grace'in hiçbir erkeğin yapmasına izin vereceğini hayal bile edemeyeceği şeyler yaptı. Kadın bu ham cinsellikten aynı şekilde zevk almaya devam etti.

Böyle geçen saatlerden sonra nihayet, en sonunda, karanlığın içine sessizlik çöktü.

Grace yine onun üzerine uzandı, omzunu kendine yastık yaptı, bedeni iyice ağırlaşmıştı. Niall'ın elleri hâlâ Grace'in göğsünün üzerindeydi, başparmağıyla kadifemsi göğüs uçlarını okşuyordu. Grace onun o eşsiz, erkeksi kokusunu içine çekerken bir daha asla Ford'un kokusunu hatırlayamayacağını fark etti.

Şiddetli bir acı, karanlığı delip geçerek göğsüne saplandı, artık tamamen korumasız kalmıştı. Ve acı sonunda dışarıya taşıtı, keskin pençeler içini oyuyordu sanki. Gırtlığından güçlü bir hıçkırık yükseldi. Niall kollarını ona sıkıca doladı ve işte o anda Grace dağıldı.

Ne kadar süre ağladığını bilmiyordu. Hiç durmadan, sonu gelmez bir biçimde... Keder, içinde öylesine uzun zamandır kapalı kalıp birikmişti ki, şimdi artık onu durdurması imkânsızdı. Derin ve uzun hıçkırıklara boğuldu, tüm bedeni sarsıldı. Göğsü acıyana, gözleri şişmekten neredeyse kapanana, boğazı yara olana kadar ağladı, sesler ondan değil de bir hayvandan çıkıyor gibiydi.

Tüm bu süre boyunca Niall onu tuttu, Grace kaçmak için tekme atarak onunla mücadele ettiğinde bile bir an olsun bırakmadı. Grace hayatını paramparça eden iki anlamsız ölüm için, son bir yıldır yaşadığı korku ve hiddet için ağladı. Niall, ellerim tutup, başından yukarıya doğru kaldırarak, ağırlığını kullanarak onu kontrol altına alana kadar Grace, Niall'ın göğsünü yumrukladı.

Sonra öğürdü, Niall onu yavaşça kaldırıp lazımlığın önü-

ne getirdi ve o kusarken başında bekledi. Arkasından biraz daha şarap verdi ve onu tekrar yatağa taşıdı. Ağlaması kesilene kadar sıkıca sarılmaya devam etti.

Şafağın soluk gri ışığı küçük pencereden içeriye girmeye başlamıştı. Niall, Grace'in keder ve öfke dolu, sıcacık yüzünün önüne düşen saçlarını eliyle arkaya doğru iterken, "Onu sevmişsin," dedi sessizce. "Daha önce onun için hiç ağlamamıştın, değil mi?"

"Hayır." Grace'in sesi kurbağa gibi çıkıyordu. "Yapamadım."

Şarap midesinden aşağıya doğru inerken onu ısıttı, zihni alkolün ve yorgunluğun etkisiyle bulanıklaşmıştı. Niall'in elleri hâlâ onun, göğüslerinin, bacaklarının ve belinin üzerinde geziniyordu. Bir yandan onun üzerinde yeniden hak talep ederken bir yandan da onu rahatlatmak istiyordu sanki. Grace, gecenin tüm sevişmelerine bağlı olarak kendini son derece yorgun hissetse de Niall bir kez daha içine girdiğinde karşı koyamadı. Niall iyice derinlere inerek, Grace'in tüm gerginliği yok olana, kasları yumuşayana ve nihayet altında sakince yatıp derin nefesler almaya başlayana kadar öylece bekledi.

Niall orgazm olmadı, denemedi bile, sadece aralarındaki bağı kuvvetlendirdi. Bir süre sonra ikisini birden yan çevirerek elini Grace'in kalçasının üzerine koydu.

Grace ise elini onun yüzünde, kaşlarının ve çikik elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "Senin kim olduğunu biliyorum," dedi uyuşuk bir halde. Ona dokunmanın ebedi zevki dışında içinde hiçbir his kalmamıştı artık. "Senin ne olduğunu da biliyorum, Gardiyan. 1997 yılından buraya, kocamı ve kardeşimi öldüren adamı yok etmek için Hazine'yi bulup kullanmaya geldim."

Yirmi Altıncı Bölüm

Niall masada oturmuş, Grace'in yanında getirdiği kitaplara sessizce bakıyordu. Grace gerçeği anlatıp, onu ikna etmeye çalışmıştı. Önce çantayı nereye sakladığını söyledi. Niall hemen onu saklandığı yerden getirtti. Aslında Niall ikna edilmeye bile ihtiyaç duymuyor gibiydi. Önündeki kitaplara, olup bitene inanmak için değil, merakla, bilgi edinmek için bakıyordu.

"Her ne kadar İngilizce konuşsan da konuşmandaki tuhaflığı hep fark etmiştim," dedi. Sonra bir ara, "Demek okyanusun ötesinde başka ülkeler de varmış. Bunu hep merak ederdim," diye kendi kendine söylenir gibi konuştu.

Niall, öğrendikleri karşısında ne hayrete kapılmış ne de şoka girmişti. Çok iyi eğitilmiş bir adamdı; yedi dil biliyordu ve her gün yeni bir saçmalıkla uğraşıyordu fakat yine de fazla soğukkanlıydı ve bu hali Grace'in sinirini bozuyordu.

"Şu çevirisini yaptığın kâğıtlar," dedi en sonunda yüzünü Grace'e doğru çevirip, "bunların içinde, benim yazdığım bir bölüm de olduğunu söylüyorsun."

"Evet. İsmi yazıp tarih atmışsın. Bin üç yüz yirmi iki."

"Ben bir şey yazmadım."

“Ama ben gördüm-”

“Belki de o yazının varlığının sebebi sensin.”

Grace, Niall’ın söylediğini anlamaya çalışırken dudaklarını ısırdı. “Yani eğer ben buraya gelmeseydim sen öyle bir şey yazmayacaktın? Bunu mu demek istiyorsun? Ama zaten benim buraya gelme *sebebim*, senin yazdıklarını!”

Niall’ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. “Yoldaşlarımın ölmesine izin verdiği için Tanrı’dan hep nefret ettim ama yine de O’nun varlığından şüphe edemiyorum. Zaten yeryüzünde O’nun Güç’ünün Gardiyan’lığını yaparken O’ndan nasıl şüphe edebilirim ki? Tanrı’nın neler planladığını kim bilebilir?” İçini çekti. “O’nu anlamaya çalışmaktan uzun süre önce vazgeçtim. Sadece bana verilen görevi yerine getiriyorum.”

“Tanrı’dan nefret mi ediyorsun?” Grace taş kesilmiş bir halde ona bakıyordu.

“Nasıl etmem ki? Ben Şövalye olmak istemedim, beni Tarikat’a girmem için zorladılar. Öldürmek konusunda yetenekliyim diye...” Sahip olduğu yeteneği sessizce kabul etmişti. “Şövalyeler’in en iyi savaşçısı oldum ve Tanrı’nın hizmetinde koruyuculuğunu yaptığımız sırlardan haberdar edildim. O ise, hizmetkârlarının bu sırların korunması yolunda katledilmesine göz yumdu. Şövalyeler’in tek bir tanesi bile yeminlerine ihanet etmemiş, işkence kazıkları üzerinde bağlanıp yakılırken bile ağızlarından tek kelime kaçırmamışlardı. Acı çekerek öldüler ve O, bunların yaşanmasına izin verdi. Belki de bunun olmasını isteyen de kendisiydi, belki de sırrı bilen herkesi ortadan kaldırmak istedi. Kalan tek kişi benim ve ne aptalın ki, ettiğim yeminden bunca yıldır hâlâ dönmedim. Çünkü benim yeminim O’na değil, O’nun uğrunda hayatını kaybeden arkadaşlarımdı.”

Sesi duygusuz, bakışları dalgındı. Grace ona yaklaşmak istedi ama yapamadı, aralarındaki mesafé çok fazlaydı.

“Şu halime bak,” diye devam etti. “Otuz dokuz yaşındayım. Artık yaşlanmam gerek ama saçlarım hâlâ simsiyah, dişlerim yerli yerinde. Hiç hasta olmuyorum, yaralansam bile çabucak iyileşiyorum. Beni, ölmem gereken zamandan sonra bile Hazine’ye Gardiyan’lık etme göreviyle lanetledi.”

“Hayır,” diye itiraz etti Grace. Sesi yumuşaktı. “Sadece sağlıklı bir adamsın.” Niall’ı buna ikna edebilirdi çünkü onun son derece insan ve herkes gibi fani olduğunu en iyi tecrübe eden kişi Grace olmuştu. “Benim zamanımda insanlar yetmiş-seksen yaşlarına kadar rahatlıkla yaşarlar, hatta bazıları yüz seneyi bile devirir. Ben otuz bir yaşındayım.”

Niall kaşlarını kaldırdı, biraz şaşırmışa benziyordu. Grace’i tepeden tırnağa süzdü, pürüzsüz cildine, parlak saçlarına baktı. “Kız çocuğu gibi görünüyorsun.”

Grace, az önce yaşadığı duygu fırtınasından sonra kırmızı ve şişmiş gözleriyle yüzünün nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyordu. Zevk ile geçen uzun bir gecenin ardından bitap düşmüştü. Banka oturdu, Niall’a dokunmaya cesaret edemese de ona yakın olmak istiyordu.

“Bana şu Vakıf’tan bahset,” dedi Niall, emreder bir ses tonuyla.

Grace ona bildiği her şeyi anlattı. Başına ne geldiğini, Ford ile Bryant’ın nasıl ve niçin öldürüldüğünü detaylarıyla anlatmıştı zaten. Niall onu dinlerken uzun parmaklarını masanın üzerinde tıngırdatıyordu.

“Hazine’nin varlığından nasıl haberdar olduklarını merak ediyorum.”

“Muhtemelen bir arkeolog keşfetti,” diye yanıt verdi Grace ve ekledi, “bu Güç, tam olarak nedir?”

“Tanrı’nın gücü. O’nunla her şey mümkün olur.”

“Fakat Güç, kapalı bir yerde hapsedip, ihtiyaç duyduğunda çıkarabileceğin bir şey değildir ki! Tanrı, Güç’ü bir İskoç kalesinin bodrum katında muhafaza edemez ve-”

Niall kafasını iki yana salladı. “Hayır, öyle değil, istese onu da yapabilir tabii. Şövalyeler, ölümlü insanların Tanrı’yı anlayamayacağını, herhangi bir şeyin imkânsız olduğunu söylemememiz gerektiğini, çünkü O söz konusu olduğunda her şeyin mümkün olduğunu, fakat bizim anlayışımızın bunu algılayabilmek için yeterli olmadığını biliyorlardı. Tanrı, tasavvur gücümüzle ya da sahip olduğumuz küçük akıllarla sınırlandırılmaz. Kilise bazı kurallar koyar ve bunların Tanrı’nın emirleri olduğunu söyler fakat bu doğru değildir. Söz konusu kurallar, tamamen insan aklından ve insanın Tanrı’yı yorumlama teşebbüsünden doğar.”

Tanrı inancı çok kuvvetliydi. Yine de O’ndan nasıl nefret etmezdi ki? Niall, Tanrı’nın Tapınak Şövalyeleri’ni bileerek yok ettiği sonucuna uzun zaman önce varmıştı. Çünkü Tanrı, onları kurtarmak isteseydi şüphesiz ki Şövalyeler hâlâ hayatta olurlardı.

“Peki ama Tanrı neden Tarikat’ı yok etmek istesin?” Grace’in fısıltıyla yönelttiği bu soru karşısında Niall’in gözbebekleri büyüdü.

“Kilise’yi korumak için,” diye cevap verdi. Sesi bitkindi. “Her ne kadar oldukça yara almış ve deformasyona uğramış da olsa kötünün iyisi de iyidir. Kilise, medeniyetin çerçevesini çizer, güzelim. Kurallar. Sınırlar.”

“Şövalyeler neden Kilise için tehdit oluştursun ki?”

Niall ayağa kalkıp, Grace’in yanından uzaklaşarak pencereye doğru yürüdü. Dışarıya, yönettiği bu güzel ve vahşi topraklara baktı. “Biz biliyoruz.”

“Neyi biliyorsunuz?”

“Her şeyi.”

Dakikalar süren bir sessizlik oldu. Nihayet Niall, Grace’e bakmadan tekrar konuşmaya başladı. “Sana hiç isminle seslenmediğimi fark ettin mi? Senin ismin, yani Grace-Sa-

int-John! Seni diri diri yanana kadar hep isteyeceğim sanırım ama ismin içimi kemiriyor. Bu dünyada zarafet diye bir şey yoktur, ancak cehalet vardır.”

Grace daha önce fark etmemişti. Ancak şimdi içinin ani bir sızıyla yandığını hissetti. Sanki Niall onu reddetmişti. Belki de gerçekten onu istemiyordu. Grace’in itirafından sonra ona bir kere bile dokunmamıştı.

“Ne biliyordun?” diye fısıldayarak tekrar sordu Grace.

“Kudüs’teki o Tapınak’ta buldular hepsini. Aslan Tahtı; Tanrı Yahveh ile Tanrıça Ashara’nın kesildiği büyük ve zalim taht. Onlar ikiydi ve onlar birdi. Antik zaman Yahudileri her ikisine de tapardı. Sonra din adamları Ashara için inşa edilen tüm mihrapları bilinçli olarak yok edip, onunla ilgili tüm bilgileri yeryüzünden silmek istediler. Yahveh ise zamanla Yehova, yani tek Tanrı oldu.”

“Evet, biliyorum,” dedi Grace. Arkeoloji bilimi, antik Yahudilik tarihi âlimleri üzerinden varsayımlarda bulunarak tüm bunları gün yüzüne çıkarmıştı.

“Başka şeyler de var,” diye devam etti Niall. “Kadeh. Dümdüz bir şey. Kutsal Kâse arayışına rağmen güç vermez. Sancak. Sancağın üzerinde dalgalandığı ordu asla yenilmez, küllerinden tekrar ve tekrar doğar. Sancağın üzerinde Taht’ın aslanları tasvir edilir, efsaneye göre aslında o kadar yaşlı değildir ve sadece Şövalyeler ona sahiptir.” Niall içini çekti. “Ve bir de Örtü var.”

Grace’in ağzı kurumuştu. “Turin Kefeni?”

Niall sabırsız bir mimik yaptı. “Böyle derler ama doğru bir ifade değil.”

“Doğrusu nedir?”

“İsa çarmıhtan indirildikten sonra üzerine sarılan örtü,” diye açıkladı Niall.

“Tamam işte, Turin Kefeni. Ona sardılar.”

Niall’in gözleri, Grace’in daha önce görmediği kadar ka-

rarınıştı. Ağzında keskin bir çizgi oluşmuştu. “Hayır, kefen değil çünkü o yaşadı. O, ruhen Tanrı’nın oğluydu ve çarmıh onu alt edemezdi. Kilise kendini, akıl almaz yeniden diriliş hikâyelerinin etrafında var etti, halbuki kendi yazıları bile onun ölmediğini söylüyordu. Fakat zaman geçtikten sonra Kilise’yi ortadan kaldırmadan gerçeği açıklamak imkânsız hale geldi. Dolayısıyla biz, Kilise’yi korumak için, Tanrı’nın yolunda hizmet etmek için sessiz kaldık. O ise bunun karşılığında bizi yok etti.

“Yüzü.” Sözcükler dilinden hiddetle dökülüyordu. “Yüzü Örtü’de vardı. Onun önünde saygıyla eğildik; çünkü o, Tanrı’nın Güç’ünün kanıtıydı. İsa yaşıyordu! Tanrı elini uzattı ve onu kurtardı, çünkü görevi tamamlanmıştı ve sonra bir ışık ve ısı patlamasıyla gitti. Biz bunun kaydına ulaştık! *Nasıl olduğunu biliyoruz!* Fakat görevimiz tamamlanınca bizi de yok etti. Ve ben hâlâ... hâlâ hizmet ediyorum.”

Grace hiçbir şey söyleyemedi. Dudakları titriyordu, nefes almadığını fark etti. Isı ve ışık patlaması... zamanda yolculuk yaparken tıpkı böyle bir patlama hissetmişti.

“*Nasıl* sorusunun önemli olmadığını biliyoruz biz. Önemli olan kullandığı yöntemler değil, biz O’na hep inandık, O’na taptık. Diğerleri, küçük beyinleri ve katı batıl inançlarıyla bunu anlayamayacaklardı. Onlar Tanrı’yi kendi anlayışları, kendi hayal güçleriyle sınırlandırmaya çalıştılar. Kilise’ye sırtlarını döndüler. *Biz* öyle yapmadık.”

Öfke, Niall’ın tüm bedeninden fışkırıyor gibiydi. Dudaklarından bir hırıltı çıktı ve sustu. Grace korkusunu yutkunarak bastırmaya çalıştıktan sonra pencereye doğru yürüyüp Niall’ın yanında durdu. Ona dokunmaya cesaret edemedi, o böylesine bir öfke patlaması yaşarken dokunamadı. “Sen başarıyorsun, Niall. O’nun yöntem ve gerekçelerini kendi anlayışınla uyumlu hale getirmeye çalışıyorsun.” Grace duraksayarak düşüncelerini topladı. Temel anlamda ilahî manca

o da sahipti, Tanrı'ya inanmıyordu, evet, yüce bir Güç'ün, derin bir anlamın varlığını hissediyordu fakat din bilgini falan değildi. "Bence... Ben tüm bunların sebebinin Tanrı olduğuna inanmıyorum. Bence O bize iyi ya da kötü insan olma özgürlüğünü vermiş, çünkü seçim diye bir şey olmazsa o zaman davranışlarımızın kıymeti, sorumluluğu ya da cezası da olmaz. Bence insanlar, seçme özgürlükleri olduğu için kötü şeyler yaparlar ve bunun için Tanrı'yı değil, insanları suçlamalıyız."

"Neden Philip'i durdurmuyor? Clement'in ölmesine neden engel olmadı? Bunu yapabılırdı ama yapmadı, her şeyin olup bitmesine izin verdi."

"Onların seçim yapmasına izin verdi ve günü gelince onlar yaptıkları seçim için yargılanacaklar."

"O zaman onlarla cehennemde görüşeceğim demektir."

"Ah Niall." Grace bu kez ona dokundu, başını koluna yasladı. Ona karşı aynı anda şefkat ve hayranlık duyuyordu. "Sen cehenneme gitmeyeceksin. Bu nasıl mümkün olabilir ki? İçinde yaşadığın onca acıya ve öfkeye rağmen yine de yemininden dönmemiş, yine de Tanrı'nın hizmetinden çıkmamışsın. Senin hizmetin, hayatında hiç acı çekmemiş, hiç imtihan edilmemiş olanlara göre O'nun gözünde çok daha değerlidir, sence de öyle değil mi?"

Niall, Grace'e dönüp onu kollarının arasında öyle bir sıktı ki Grace'in canı yandı. "O'nun hizmetine hiç girmemiş olmayı yeğlerdim!" diye kükredi.

"Ama girdin işte."

"Evet, yaptım ve tüm lanet olasıca yaşamım bu kaleye, koruyacağıma yemin ettiğim O'nun kahrolası Hazine'sine bağlı kaldı! Sence ben de karım ve çocuklarımla, normal bir hayat sürmek istemez miydim?" İskoç aksam geri gelmiş, hatta öfkeyle birlikte daha da belirginleşmişti. "Yapamadım! Bu sorumluluk ve tehlike o kadar büyüktü ki. Ve şimdi de--"

“Şimdi de?” Grace onun duraksadığını görünce tamamlaması için teşvik etti.

Niall ona bakarak acı acı güldü. “Neden şimdi bana Grace’i gönderdi? Beni, O’nun için mücadele etmek zorunda kalacağım yeni bir savaşa sokmak için.”

Grace korkarak gözlerini kırıştırdı. “Ben bunun için gelmedim buraya. Hazine’yi bulsaydım onu kendi başıma kullanacaktım. Bulamasaydım yine senin yardımını isteyecektim fakat sadece bilgi almak için.”

“Ah, hayır, güzelim,” dedi Niall. Sesi yumuşamıştı. “Bana ihtiyacın var. Ben Gardiyan’ım, benden başka kimse Gücü kullanamaz.”

“Nasıl çalışıyor?” diye sordu Grace gergin bir şekilde. Gizli geçide girerken Niall’ın eline sıkıca yapışmıştı. Kale uykudaydı. İkisi bütün günü, nasıl hareket edecekleri üzerine, zaman zaman iyice hararetlenip tartışarak geçirmişlerdi. Huwe artık ölmüştü, dolayısıyla tehlikelerden biri bertaraf edilmişti. Niall artık kale savunmasını birazcık rahatlatılabirdi ve dolayısıyla gitmek için mükemmel bir zamandı bu. Grace, sürecin zorluğunu düşününce bunu tekrar yaşamaya hiç de can atmıyordu. “Elektriği nereden bulacaksınız?”

“Elektrik mi?” Niall bu kelimeyi Grace’ten sonra yavaşça heceleyerek tekrar etti. “O nedir?”

“Bir çeşit enerji. Güç.”

“Güç.” Niall kahkaha attı ama sesi hiç de nüktedan değildi. “Biz Tanrı’nın Gücü’nü kullanıyoruz. Süreç, *geri dönüş* için bir araç yalnızca.”

Niall, aslında elindeki muma ihtiyacı yokmuş gibi adımlarını güvenle atıyordu. Grace etrafındaki hiçliğin, onu saran boşluğun gittikçe yoğunlaştığını hissetti. Sanki Creag Dhu’nın varlığı hızla çözülüyordu. Grace’in kalbi çarpıyor,

boğazındaki baskı artıyordu. İçindeki panik hissini bastırmak için yutkundu. Buraya daha önce de gelmişti ama o zaman bu kadar heyecanlanıp korkuya kapılmamıştı.

Yine de en azından neyle karşılaşacağını biliyordu. Önce soğuğu ve arkasından alttan gelen hava akımını hissetti. Niall onu, merdivenlerin altındaki derin karanlığın içine yönlendirdi, bir yandan da kendisinden uzaklaşmaması için kolundan sıkıca tutuyordu.

İyice derinliklerdeki zifiri karanlığın içindeydi, gözle görülmüyordu ama karanlık, içinde barındırdığı o sessiz enerjiyle nabız gibi atıyordu sanki. Soğuğa ve karanlığa rağmen odanın havası, içinde gizlediği sırlarla taptaze ve canlıydı. Hazine. O eşyalar. Yine de hakiki hazine o şeyler değil, onların temsil ettiği şeydi.

“Suyu içip tuzu yedik,” dedi Niall kısık sesle. “Al bizi.”

İnsanın gözünü kör edici flaşlar patladı, korkunç bir rüzgâr tüm gücüyle onları savurdu. Grace bir süre hissizleşti, kör ve sağır kalmıştı, hiçbir şey düşünmüyordu. Nihayet etrafını saran sis dağılmaya başladığında inleyerek yuvarlandı.

“Dur, sana yardım edeyim, hayatım,” diye mırıldandı kulağına gelen bir ses. Biri güçlü kollarıyla tutup onu ayağa kaldırdı. Grace’in başı adamın boynuna düştü. Bir süre kontrolünü sağlamak için çabaladı ve sonunda başardı. Gözlerini açtı ve o anda Parrish’in gülümseyen yüzüyle karşılaştı.

“İşçiler seni enkazın içinde bulduklarında nasıl şaşırdım bilemezsin,” diye konuşmaya başladı sohbet eder gibi. “Hepsini uzaklaştırdım, sadece birkaç güvenilir adamı yanıma aldım. Conrad’la daha önce tanışmıştınız sanırım, belki Paglione’yi de hatırlarsın.”

Grace, sersemlemiş bir halde kendini McDonald’s’in otoparkında vurduğu adamın soğuk ve duygusuz gözlerine ba-

karken buldu. Diğer adam, Paglione ise daha tanıdık görünüyordu fakat Grace onun tam olarak hangi saldırgan olduğunu çıkaramadı.

Soğuk bir rüzgâr saçlarını havalandırdı, yüzünü rüzgârın estiği yöne doğru çevirdi. Creag Dhu'nun bir zamanlar bulunduğu yerden doğru, denizin üstünden esen bir rüzgârdı bu. Kaleden geriye sadece birkaç parça kırık dökük duvar taşı ile işçiler tarafından ortaya çıkarılmış moloz yığını kalmıştı. Niall neredeydi? Onu yakalamışlar mıydı yoksa? Seyahati tamamlayamamış mıydı?

"Altınların peşindeydin, değil mi?" diye sordu Parrish. Grace'in göğüslerini sıkıştırarak etini çevirdi. Grace'ten ancak çok küçük bir çığlık sesi duyuldu ama gözleri dolu dolu olmuştu. Kendisini bağırıtma zevkini Parrish'e tattırmak istemiyordu.

Dayanamayarak, "Altın falan yok," dedi.

Parrish gözlerini kıstı. "Ne?"

"Hazine altından değil, bazı eserlerden oluşuyor. Altın falan yok!"

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı Parrish ve arkasından Grace'e sert bir tokat attı. Parrish kolundan tutuyor olmasaydı tokadın ve rüzgârın gücü Grace'i yere düşürürdü. Sonra elini bir kez daha havaya kaldırdı, bu seferki tokat iki misli ağırlıktaydı. Ve bir ses duyuldu.

"Evet, altın var."

Hepsi birden sesin geldiği yöne doğru döndü. Parrish, Grace'in kolunu bükmüş, onu çektiyordu. Grace dudağını ısırp, Parrish'in tokadıyla açılan yaradan akan kanın tadına baktı. Niall ayakta beklerken son derece rahat görünüyordu. rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, eteğinin ucunu havalandırıyordu. Dudaklarında belli belirsiz gülümsemesiyle eğilip, toprağa sapladığı kılıcını tuttu. Vahşi, barbar ve harikulade görünüyordu. Eşsiz bir yabaniliğin ve bilgelik yüklü tavırla-

rın tecrübeyle mükemmel karışımı... Çoğu modern erkeğin yanna bile yaklaşamayacağı türden.

“Sen de kimsin?” diye sordu Parrish. “Gerçi kim olduğun fark etmez.” Conrad ve Paglione çoktan yayılıp Niall’i iki taraftan kısırmışlardı bile. İkisinin de elinde silah vardı.

“İskoçyalı Niall’ın ben. Ve korkarım ki kim olduğum fark eder, çünkü altınlar bana ait.”

Parrish gözlerini iyice kıstı. “Buldunuz bile, değil mi?”

Niall eğleniyor gibi görünüyordu. “Hiç kaybetmemiştik ki.” Grace’e doğru baktı, bakışları onun kanayan ağzının üzerinde takılı kaldı.

“Pekâlâ, yeni sorunumuz sensin sanırım,” dedi Parrish. “Ama altınları harcamaya başladığını hiç sanmıyorum, aksi takdirde böyle evsiz kadınlar gibi giyinmezdin. Belki de henüz onları ele geçirememişsindir bile.”

“Ama geçirdim.” Niall elini tişörtünün içine soktu. Bu hareket Conrad ile Paglione’nin silahlarını havaya kaldırmalarına yol açtı. Aynı anda Niall’ın kaşları da havaya kalktı. Sanki karşındakiler bir avuç yaramaz çocuktan ibaretmiş gibi gülümsedi. “Sakin olun arkadaşlar.” Elini göğsünden çıkarıp, avcunu açarak havaya kaldırdı. Ham altın para güneşte parlıyordu.

Bunu gören Parrish de gülümsedi; yakışıklı yüzünde beliren o müşfik ifade Grace’te kusma isteği uyandırıyor. “Geri kalanı nerede?”

“Burada değil, böyle bir günün geleceğini tahmin ederek onu çok uzun zaman önce başka bir yere taşıdım.”

“Yazık.” Parrish içini çekerek konuştu. “Bana söyleyeceksin; Conrad bu işle ilgilenecek. Onun yöntemleri hoşuna gitmeyecektir fakat ne yazık ki biraz inatçı bir tipe benziyorsun.” Kafasını kaldırarak Conrad’a baktı. Paglione emri alarak Niall’a yöneldi.

O anda Grace’in gözlerinden vahşi bir parıltı yükseldi.

Sevdiği iki adamın ölümünü seyretmişti, üçüncü kere aynı sahneye bakmaya katlanamazdı. Gırtlığından hayvani bir ses yükseldi ve sol tarafa doğru ani bir atlayış yaparak avuç içiyle Parrish'in burnunun üzerine sert bir darbe indirdi. Duyulan kıkırdak sesinin ardından Parrish'in burun deliklerinden kan fışkırdı. Aldığı darbeye sarsılarak geriye doğru sendeledi. Grace'i tutan eli de bu sırada gevşedi ve Grace hemen ondan kurtuldu. Aynı anda Paglione hızla onun üzerine atladı, elinde silahı vardı.

Conrad silahını doğrultup tüm soğukkanlılığıyla ateşledi. Grace'ten bir çığlık yükseldi, öne doğru atılmak isterken tekrar, kendine gelen Parrish'in kollarının arasında kaldı.

Paglione öylece hareketsiz, gözünü bile kırpmadan kalmıştı. Alnının tam ortasında açılan küçük ve düzgün deliğin çevresi mavimsiye renkneydi. Külçe gibi yere düştü.

Parrish'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Sen manyak mısın?" diye bağırdı Conrad'a. sesi çatallanmıştı.

"Hayır," diye cevap verdi Conrad ve hemen arkasından Niall'a döndü. Maymuna benzeyen kafasını yavaşça eğerek "Emrinizdeyim, Gardiyan," dedi.

Niall başının tek bir hareketiyle ona onay verdi.

Parrish hemen silahını çıkarıp namluyu Grace'in şakağına dayadı. Geri geri giderken ayağının altındaki çamura ve kaya parçalarına takılarak tökezliyordu, yine de Grace'i yanında sürükledi. "Onu öldüreceğim," dedi acımasız bir ses tonuyla. Kelimeler, kırık burnundan akan kana karışmıştı. "Onu öldüreceğim!"

Niall, kılıcının ucunu sapladığı topraktan çıkarıp omzuna aldı, nazikçe kabzasından tutuyordu. "Hayır," dedi. "Öldürmeyeceksin." Sonra Grace'e bakıp gülümsedi. Gülümseyişi öylesine tatlı ve göz alıcıydı ki, Grace bir an için kalbinin durduğunu sandı. "Grace... kaç."

Grace, o anda kendini aşağıya bıraktı ve Parrish'in kolla-

rının arasından kurtuldu. Parrish onu tekrar yakalamak için hamle yapmaya kalktığında dengesini kaybederek dizinin üzerinde çamurun içine düştü. Grace, yuvarlanarak kendini ondan uzaklaştırırken Parrish silahını ateşledi. Kurşun, Grace'in sağ bacağına saplandı. Grace çığlık atarak bacağına tuttu.

Parrish ayağa kalkarak silahını önce Niall'a sonra Conrad'a çevirdi. Niall kılıcını omzundan aldı; yüzündeki gülümseme, yerini ölümcül bir ifadeye bırakmıştı. "Yaran kötü mü, sevgilim?" diye sordu. Grace'in ondan duyduğu en sevecen sestir bu.

Bacağı cehennem ateşiyle yansa da Grace titrek bir sesle, "Hayır," diyebilirdi. Kan parmaklarının arasından fışkırırken o, tüm gücüyle yarasının üzerine bastırmaya devam etti.

Parrish ateş etti. Metalik silah sesi denizin üzerinde yankılanıyordu. Niall ona doğru yürümeye başladı. Parrish tekrar ateş etti, Niall hâlâ yürüyordu.

"Sen beni öldüremezsin Şeytan'ın uşağı," diye fısıldadı Niall.

Parrish bağırırdı. "Lanet olsun sana, piç kurusu!" Bir kez daha ateş etti. Niall o kadar yaklaşmıştı ki, o mesafeden Parrish'in ıskalaması mümkün değildi fakat bir şekilde eli titriyor, boşa ateş ediyordu.

Niall'ın gözleri Parrish'ten ve kendinden ötelede bir noktaya sabitlenmiş gibiydi. Dönüp, yine o insanın içini delen tatlı gülüşüyle Grace'e baktı. "Grace'im benim, cenneti seninle buldum, güzelim, ama zaman yitip gitti." Elindeki devasa kılıcı kaldırıp dosdoğru Parrish'in göğsüne sapladı. Grace, Parrish'in yakışıklı yüzünün nasıl bir anda çözüldüğüne baktı. Aynı anda gökyüzünde tek bir bulut bile olmasına rağmen yıldırım düştü ve her tarafa göz alıcı bir ışık yayıldı. Işık, önce Niall'ı sardı, sonra kılıcının etrafında toplandı ve nihayet oradan Parrish'e geçti. Parrish çığlık çığlığa parmak uçlarında yükseldi, sanki onu tutup kaldıran görün-

mez bir el vardı. Tır tır titrerken ikinci bir yıldırım ona doğru kavislendi. Pantolonunun ön tarafı ıslanıp kararıken bacak arasından dumanlar yükseldi. Gözleri arkaya doğru döndü, artık sadece gözünün beyazı görünüyordu. Dudakları ve elleri de kavruldu. Sarı saçları yanıp küle döndü. Bağırarak için ağzını açacak oldu fakat yıldırımın büyük gürültüsü içinde hiçbir ses duyulmadı. Yüzündeki deri tabakası pörsüyerek kemiklerinden ayrıldı. Tüm bu olup bitenler sırasında Niall, beyaz ışık huzmesinin içinde hareketsiz duruyordu. Nihayet büyük bir gök gürültüsüyle hepsi sona erdi. Parrish paçavra gibi yere düştü, yanık toprağın üzerine düştüğü yerde hareketsiz kaldı.

“Niall!” Grace bacağındaki acıyı umursamadan ayağa kalkmaya çalıştı. “Niall!”

Niall, yıkıntıların üstünden uzun adımlarla atlayıp geçerek Grace’in yanına geldi ve tam düşecekken onu yakaladı. Yavaşça genç kadını yere yatırdıktan sonra yarasına bakmak için eteğini bacağından yukarıya doğru sıyrıldı.

Bu sırada Conrad denen adam, Parrish’in, üzerinden duman ve kötü kokular yükselen cesedinin yanında dizinin üstüne çökmüş bekliyordu. Gördüğü manzara onu memnun etmiş olmalıydı ki, kafasını onay verir gibi hafifçe aşağı yukarı salladı.

Sonra da kalkıp Niall’in yanına geldi.

Niall ise vakit kaybetmeden Grace’in iç elbisesinden bir parça yırtıp bunu bacağının üst tarafında açılan oyukun etrafına sıkıca sardı. Sonra dönüp Conrad’a kısa bir bakış attı ve “Sen Topluluk’tan mısın?” diye sordu.

“Evet. Uzun yıllardır Vakıf’ın varlığından haberdarız. Faaliyetlerini yakından takip edebilmek için Vakıf içinde daima Topluluk mensubu birini tutarız. Bugüne kadar Güce ulaşmaya yalnızca iki defa bu kadar yaklaştılar. 1945 yılında ve şimdi.”

Grace dayanamayarak araya girdi. “Sen beni öldürecek-
tin.” Heyecandan dişleri birbirine vuruyordu. Bu soğuk ve
ölü gözlerle sahip adamın Niall’in tarafında, onun hizmetin-
de olduğuna inanamıyordu.

“Gerekseydi öldürecektim,” diye cevap verdi Conrad.
Sesi ruhsuzdu. “Benim tek derdim, belgeler ve onları her ne
pahasına olursa olsun geri alıp Parrish’in eline geçmesini en-
gellemekti. Fakat sonra düşündüm ki... belki de... belgelerin
senin eline geçmesi tesadüf değildi. Sen yeryüzünde onların
ne anlama geldiğini çözebilecek ve Gardiyan’ı bulup, onu
buraya getirmeyi başarabilecek birkaç kişiden biriydin.”

“Ona zarar vermediğin için çok şanslısın,” dedi Niall, sesi
sakin ve yumuşaktı. Bir kez daha Grace’in yarasını inceledi.
Bakışları en az Conrad’inkiler kadar hissizdi.

Buna karşılık Conrad, “Yapmamız gereken neyse sadece
onu yaparız biz,” dedi. “Tıpkı sizin gibi.”

Niall’in dudakları acıyla kıvrıldı. “Öyle.” Dönüp tekrar
Grace’in çıplak bacağına ve onun ipeksi teninin üzerinde du-
ran kendi kaba ellerine baktı, sonra da eteğini aşağıya çekerek
düzeltti, parmakları nezaketle hareket ediyordu. “İyi olacak-
sın, güzelim. Şimdi ayağa kalkabilir misin?”

“Sanırım,” diye cevap verdi Grace titreyen sesiyle. Fakat
bacağı da, alevin rüzgârda titremesi gibi titreyip zonklu-
yordu. Neyse ki yarasının derin olmadığını kendi gözleriyle de
görmüştü. Ayağa kalkarken Niall ona yardım etti, dengesini
tam olarak sağlayana kadar Grace’i bırakmadı.

Sonra Niall başını rüzgâra doğru kaldırarak etrafına ba-
kındı. Gözü, bir zamanlar ahırların olduğu yerde duran iki
kiralık İngiliz arabasına ilişti. “Otomobiller,” dedi merakla.
“Şu küçük ve karanlık zindanla, bu çılgın adam dışında bir
şey görmemiştim henüz.”

“Sığınak,” diye düzeltti Conrad.

Niall, terminoloji farklılığına karşı kayıtsızlığını vurgula-

mak için omuz silkti. “Görülecek çok fazla harikalar olmalı burada, aynı zamanda çok fazla şeytanilikler de.”

“Evet.” Conrad gözlerini Niall’a kilitlemişti ve ilk defa bakışları donuk değildi. Grace, yüzündeki ifadeyi açıkça okuyamasa da aniden onun Niall için gözünü bile kırpmadan hayatını feda edebileceğini fark etti. O saniyede, yaptığı her şey için Conrad’ı affetti.

Niall başını aşağıya doğru eğip, Grace’e bakarken sakinliğini korudu. “Gitmeliyim.”

“Gitmek mi?” Aslında Grace sorar sormaz bunun ne kadar saçma bir soru olduğunu anlamıştı. Tabii ki gitmeliydi. O, Gardiyan’dı.

“İstesem bile burada kalmam mümkün değil.” İki eliyle Grace’in yüzünü kavrayıp parmaklarını onun elmacıklıklarının ve dudaklarının üzerinde dolaştırdı. “Orada beni bekleyen bir görev var.” Eğilip onu öptü, dudakları yumuşacıktı. Sonra Grace’i bıraktı ve hızla oradan uzaklaştı. Grace onun su ve tuzla ilgili cümleyi tekrar ettiğini duydu. Öne doğru bir adım atıp, bağırarak ona seslenmek istedi fakat panikten sesi kısılmıştı. Aniden etrafı saran ışık gözlerini bir an için kör etti, görme yetisini tekrar kazandığında ise Niall artık gitmişti.

“Niall!” Grace’in sesi yerine gelmişti ama artık çok geçti. Niall’ı en son gördüğü noktaya kadar yürüdü, içinde çok büyük ve isimsiz bir korku vardı.

Conrad yaklaşıp onu kolundan tuttu. “Gitti. O, Gardiyan.” Ona göre bu üç kelime her şeyi açıklıyordu.

Fakat Grace’in gözleri şimşek gibi çaktı. “O, bir insan!” diye kükredi. “Herkes gibi o da bir insan!” Keskin bir kaybetme hissiyle birlikte güçlü bir isteri krizine girmiş gibiydi. “Yemek yiyor, uyuyor, nefes alıyor, kanıyor. Doğaüstü güçleri yok-”

“Evet, yok,” dedi Conrad. Bu sırada Grace’i harabeden uzaklaştırmaya başladı. “Ama Tanrı’nın var.” Grace’i kiralık arabalardan birine doğru yönlendirdi. “Gardiyan’ın görevi orada, bizim görevimiz ise burada.”

Grace tökezledi, bacağı yine çözülmüştü. Conrad hiçbir şey söylemeden onu güçlü kollarının arasında kaldırarak arabaya taşıdı. Yol boyunca Grace tek kelime bile etmedi. Aslında kalbinin bin parçaya ayrıldığını hissediyordu. Niall gitmişti.

“Bu adam beni geriyor.” Harmony, Kris’in yanında oturan Conrad’a bakarken söylenip duruyordu. Conrad ile Kris, Vakıf’a ait belgeleri yok etmekle uğraşıyorlardı. Vakit gece yarısıydı ve binada dördü dışında kimse yoktu. Aslında Conrad ile Kris bu işi tek başlarına da halledebilirlerdi fakat Grace orada bulunmaktan kendini alamadı. Harmony de peşlerine takıldı çünkü o da Grace için endişeleniyordu. Grace sanki en ufak bir esintiyle paramparça olacakmış gibi görünüyordu.

Grace, “Tuhaf bir adam,” diyerek Harmony’ye hak verdi. Conrad’ın şirketinde bir aydan fazla vakit geçirmişti, buna rağmen onun hakkında, Parrish’in öldüğü gündünden daha fazla şey bildiğini söyleyemezdi. Conrad kendisine ilişkin tek kelime etmiyordu. Grace onun merhametsiz bir adam olduğundan emindi. Bazıları ona “taş katil” diyorlardı ve belki de bu tespitte haklıydılar.

Onun, işleri yoluna koyma, Harmony ile iletişime geçip Grace’in bacağındaki yarayla daha doğru düzgün ilgilenilmesini sağlama, Paglione’nin cesedini ortadan kaldırma gibi konularda yaptıkları paha biçilemezdi. Parrish’in cesedini ise çılğın bir yıldırımın kurbanı olarak bulunmak üzere olduğu yerde bırakmıştı. Grace tüm bu süre boyunca onun emirleri-

ni kukla gibi yerine getirdi. Öylesine uyuşmuştu ki, kendini bir daha asla gerçekten yaşıyormuş gibi hissedemeyeceğine inandı. Niall artık yoktu. Kaç defa geceleri ağlayarak uyanıp onu aramıştı. Onunla ne kadar az vakit geçirmiş olursa olsun, Niall, Grace'in bedenini oluşturan her bir hücrenin içine sızmıştı.

"İşte oldu!" Kris, yaptığı şey karşısında kanı kaynayan bir bilgisayar korsanı olarak durumunu yüksek sesle ilan etti. "Vakıf'ı öldürerek yok edemeyiz belki ama en azından bir süreliğine karanlıkta bırakmış olacağız. Tüm kayıtlarını sildik."

Conrad, Kris'i onaylamak üzere kafasını sallarken bir anlığına donuk gözlerinde bir parıltı belirdi. "Güzel," dedi. Sesinde açık bir memnuniyet ifadesi vardı.

Kris'e, Parrish'in öldüğü gerçeği dışında herhangi bir açıklama yapmamışlardı. Yine de bildikleri, onun yardım etmek istemesine yetmişti. Bir ay evvel Grace'in müthiş bir ışık patlamasının içinde kaybolduğuna şahitlik eden ve bu olayın şokunu henüz üzerinden atamayan Harmony ise artık eskisinden de koruyucu davranıyordu.

Conrad ayağa kalkıp bilgisayar ekranındaki boş görüntüye baktı. "Bilgisayardan anlayan birilerinin, dosyaları hard diskten geri çekemeyeceğinden emin misin?"

"Eminim. Güven bana. Hard disk tamamen temiz. Eğer hariçten başka bir disket ya da basılı kopya falan olmadıysa, eminsek tüm bu bilgilerin yeniden bir araya getirilmesi hiçbir biçimde mümkün değil."

Conrad sessizce homurdandı. Dışarıda bir yerlerde, içinde belgelerin kopyasının bulunduğu bir disket olma ihtimali onu endişelendiriyordu. Parrish'in evini bizzat kendisi aramış ama hiçbir şey bulamamıştı. Ancak zaten eğer varsa böylesine kıymetli bir disket, banka kasası gibi bir yerde saklanmış olmalıydı.

Grace, onca zaman boyunca üzerinde çalıştığı kağıtların

hepsini yakmış ve alevlerin, Niall ile bağıını yok etmesini seyrederken acı çekmişti. Bir daha asla onu anlatan yazıları okuyamayacak, serüvenleri karşısında şaşkınlığa kapılamayacaktı. Hakkında yazılanlar, gerçek Niall'in yanında sönük kalıyordu elbette ama yine de başka birinin bu belgelere ulaşip bunları, Niall'in korumak uğruna hayatını adadığı Hazine'ye tehdit oluşturmak için kullanmasını istemiyordu.

İşleri bittikten sonra dördü yan yana binadan dışarı çıktı fakat sokağa ulaştıkları gibi ayrı yönlere dağıldılar. Hiçbiri fazla konuşmadı. Konuşacak ne kalmıştı ki zaten? Kris, Chevelle'sine binip gitti. Conrad, Grace'e eski moda bir selam verdikten sonra sokaktan aşağıya doğru yürüdü. Harmony ve Grace ise Grace'in kamyonetine yöneldiler.

"Sırada ne var?" diye sordu Harmony. "Artık kaçmak yok, seni takip edip öldürmeye çalışan kötü adamlar da yok. Gerçi polisler hâlâ peşinde ama anladığımı kadarıyla onlar iki elle riyle birlikte el feneri bile kullansalar kendi kıçlarını bulmaktan acizler. Dolayısıyla bence yeterince güvendesin. Gerçi senin yerinde olsam kendime yaşayacak, hava dalışı gibi sıkıcı işlerle uğraşacak başka bir yer bakardım."

Grace'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. "Yarından sonrası için hiçbir planım yok."

"Yarınki planın nedir?"

"Kocamın mezarını ziyaret edeceğim."

Haziran sabahı açık ve güneşliydi. Doğa, çiçek bahçesi gibiydi. Grace'in elinde bahar çiçeklerinden oluşan iki buket çiçek vardı. Papatyalar, zambaklar, açık sarı çuha çiçekleri kollarının üzerinde geniş bir renk yelpazesi oluşturuyordu. Harmony onun peşinde, mezar taşları boyunca ilerliyordu.

Grace iki mezarı da eliyle koymuş gibi buldu. Bryant, annesiyle babasının yanına, Ford ise hemen onların yakınında.

ikisinin birlikte seçtikleri mezar yerine gömülmüştü. Orayı satın aldıkları gün Grace toprağa bakıp, kullanılmadan önce kaç on yıl boyunca boş kalacağını tahmin etmeye çalışmıştı. Ne kadar da yanılmıştı!..

İkisinin de üstünde mezar taşları vardı. Maliyetleri hayat sigortası karşılamış olmalıydı fakat Grace bunların siparişini kimin verdiğini merak etti. Belki arkadaşları, belki de meslektaşları halletmişti. Gerçi bu işi Parrish'in de üstlenmiş olması muhtemeldi; bu fikri eğlenceli bulmuş olabilirdi. Grace bu ayrıntının fazla üzerinde durmadı. O bile yapmış olsa neticede yöntemi meşrulaştırıyordu. Bu iki harikulade kıymetli adamın bir sene boyunca mezar taşı olmayan mezarlarda yatmak zorunda kalmaması, Grace'i mutlu etmişti.

Bryant'ın mezar taşında yazılanlar kısa ve özdü. "Bryant Joseph St. John. Doğum: 11 Kasım 1962, Ölüm: 27 Nisan 1996." Aslında söylenecek çok şey vardı. Bryant otuz üç yaşındaydı. Hiç evlenmemişti ama bir defa nişanlanmıştı. Birçok ciddi ilişkisi olmuştu. İşini, çapraz bulmaca çözme ve maç seyrederken buzlu bira içip tuzlu patlamış mısır yeme-yi severdi. İkinci ayak parmakları başparmaklarından daha uzundu ve kolalı kıyafetten hoşlanmazdı. Grace ondan daha iyi bir kardeş bulamazdı.

Elindeki çiçek buketlerinden birini Bryant'ın mezarına bırakıp uyuşmuşçasına yürümeye devam etti. Bir ara tökezledi, Harmony hemen güçlü kollarıyla ona destek verdi.

"İyi misin?"

"Hayır, pek sayılmaz," diye fısıldadı Grace. "Ama bunu yapmalıyım."

Bryant'ın mezarı yarı gölgedeydi, Ford'ununki ise tamamen güneşin altında. Üzerini kaplayan çimenler kalın ve gürdü. "William Ford Wessner" yazıyordu mezar taşının üzerinde. "Doğum: 27 Eylül 1961, Ölüm: 27 Nisan 1996." Ve altına

bir satır daha eklenmişti: “Grace Elizabeth St. John’a aşkla bağlıydı.”

O anda Grace’in dizlerinin bağı çözüldü ve Harmony’nin onu ayakta tutma çabalarına rağmen çimlerin üzerine çöktü. Titreyen elini uzatıp, mezar taşına kazınan ismin üzerinde gezdirdi. Orada yatan adama dokunmaya çalışıyor gibiydi. Onu o kadar özlemişti, yarını yamalak gülümsemesine, gözlerindeki zekâ pırıltılarına öyle çok hasretti ki... Onun için seve seve canını verebilirdi.

“Seni sonsuza dek seveceğim,” diye söz verdi fakat artık taşın üstündeki ismi okuyamıyordu, her şey bulanıklaşmıştı. O, sevmeyi hak eden bir adamdı ve bu his Grace’in kalbinden hiçbir zaman silinmeyecekti.

İnsan kalbi, aynı anda pek çok kişiyi sevebilecek kadar geniştir ve bu sevgilerden hiçbirinin varlığı diğerlerinin miktarını azaltmak zorunda değildir. Niall, henüz Ford hayattayken ince bir ilgi ve saygı kıvılcımı şeklinde bile olsa Grace’in kalbine girmişti. Ford’u kaybetmesi bu kıvılcımı söndürmedi. Aksine, yalnız kaldığı uzun aylar boyunca bu kıvılcım büyüyerek ona devam etme gücü verdi. Önceleri onu insan olarak severken sonraları bir erkek olarak sevmeye başladı. Onun yaşadığı zamana gittiğinde kümelenmiş fakat derli toplu bir ateşti içindeki, Grace kömürleri karıştırarak bunu bir cehennem ateşine dönüştürdü. Dünyada kaç kadın böylesine harikulade iki sevgiliye sahip olacak kadar şanslıydı ki? Kişilik olarak birbirlerine hiç ama hiç benzemiyorlardı. Ford neşeli, iyi huylu bir adamdı; Niall ile yaşamının ise, sırf emretme alışkanlığına bakarak bile, çok eziyetli olacağını söyleyebilirdi Grace. Farklı çağlar, farklı adamlar. Fakat ikisi de kelimenin gerçek anlamıyla *erkek*ti.

Harmony, çimleri ya da üzerindeki beyaz pantolonu umursamadan Grace’in yanında diz çöktü. “Bilse üzülür

müydü?” diye sordu kabristanı işaret ederek. “Yoksa senin tekrar sevmemi o da ister miydi?”

“Tekrar sevmemi isterdi,” diye cevap verdi Grace. Bir elini çiimlerin üzerinde dolaştırıyordu. Grace de olsa Ford için aynı şeyi isterdi. Tamam, her ne kadar var olan koşullar altında manasız da olsa içinde ufak bir kıskançlık kıvılcımının parlamasına engel olamazdı belki ama neticede, sadece onun mutlu olmasını isterdi. Ayrıca Ford ona göre her zaman daha cömert ve daha açık yürekli olmuştu.

Grace, elindeki ikinci buketi mezarın üzerine bırakıp tekrar mezar taşına dokundu. Ford’un ölümünden sonra onunla ilgili zihninde beliren tek görüntü hep o korkunç son sahne olmuştu fakat şimdi mezar taşının üzerinde yazılanları okuduktan sonra çok daha mutlu bir tanesini de hatırladı: evlendikleri gün. Ford son derece gergin ve heyecanlıydı; hiç durmadan yutkunuyor, evlilik yemini verirken sesi titriyordu. Tören sona erdiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme görölüyordu, işte o gülümseme; sonsuza dek rahat ve huzurlu.

Grace’in yanakları gözyaşlarıyla ıslanırken dudakları titriyordu. “Ah, Ford.” Sesi kesik kesik çıktı. “Seni nasıl özlüyor ve nasıl seviyorum. Ancak şimdi gitmem gerek.”

Harmony kolundan tutup kalkmasına yardımcı oldu. Grace sendeleyerek doğruldu, ayaklarının altındaki çiimen canlı ve sabahın bu erken saatinde düşen çiyle ıslaktı. Bir an duraksayarak başını arkaya doğru kaldırdı. Ne kadar da güzel bir gündü. Derin bir nefes aldı, gözlerini masmavi gökyüzünün enginliklerine dikip havadaki taze kokuların tamamını içine çekti.

“Her an ruhunu teslim edecek gibi görünüyorsun,” dedi Harmony sert bir dille. “Bir şey yedin mi?”

“Yok, yemedim henüz.” Grace kendini toplayıp gülümsemedi. Tereddütlü fakat gerçek bir gülümsemeydi bu. Canı va-

miyordu ama yine de huzurluydu. Kendini intikamını almış gibi hissetmiyordu fakat Ford ve Bryant adına adalet yerini bulmuştu ve bu da onun için yeterdi.

“Bir şeyler yemeyi denedin mi yoksa miden bulandığı için çıkarıyor musun?”

“Çıkartıyorum.” Sabah bulantıları sert bir biçimde üç gün önce başlamıştı. Harmony’ye göre, hamile bir kadının sabah bulantıları ne kadar kötüyse düşük yapma olasılığı o kadar azdı. Söz konusu kocakarı inancı doğruysa Grace, dokuzuncu ayında bebeğe hiçbir zarar vermeden buz hokeyi oynayabilecek durumda olacak demekti.

Karnına dokundu. Beş haftalık hamileydi, o geceyi biliyordu. Tarihteki en uzun süreli hamileliği yaşayacaktı. 1322 yılında tohumları atılan bebek, 1998 yılında dünyaya gelecekti. Rekorlar kitabına girecek bir başarı!..

O tek gecenin hamilelikle sonuçlanması ilk başta inanılmaz gelmişti. Fakat sonra Grace, o geceyi yeniden hatırladığında nasıl olup da hamile kalmayı *beklemediğini* anlayamamıştı.

Niall’in bir eş ve çocuklarıyla geçireceği normal bir hayat istediğini söylediği anı hatırladı. Belki hiçbir zaman normal bir hayata sahip olamayacaktı ama Grace karnında onun bebeğini taşıyordu ve Niall bunu bilmiyordu bile. Kendini dış dünyadan izole etmiş, tüm hayatını omuzlarında taşıdığı sorumluluğa adamıştı. Acaba bu çocuğu ister miydi, yoksa onu kabul etmez miydi?

Ederdi, diye düşündü Grace. O adamın kalbinde eşsiz bir duyarlılık ve tutku vardı ve her ikisini de Grace için göstermişti. Onun gibi bir adam çocuklarına tapardı. Bu güzel haberi ondan saklamak gaddarlık olurdu.

Mezarlıktan uzaklaşırlarken Harmony sordu. “Geri mi gideceksin?”

“Sanırım gitmeliyim. Belki de vakit kaybından fazlası olmayacak, beni buraya tekrar gönderebilir ama eğer isterse onunla orada kalırım.”

“Vay be,” Harmony içini çekti. “Aşk dedikleri bu olmalı. Kadın sıcak suyu, merkezi ısınmayı, Chicago Hope’u*, Sean Connery’yi, pizzayı ve Meksika dürümünü bırakıp gidiyorsa o adamın kadına verecek sıcak bir zevk çubuğundan daha iyi bir şeyleri olmalı bence.”

“Anlıyorum,” dedi Grace ve arkasından içten bir kahkaha attı. “Ama kalesi var.”

“Evet, ama soğuk. *Büyük*, sıcak bir zevk çubuğu fikri daha iyi. Ben olsam Sean Connery’yi bırakmam, neyse hiç değilse onu, dokunabileceğin başka bir İskoç adamla değiş tokuş ediyorsun. O memleketin suyundan falan herhalde, böyle adamlar yetişiyor. Pekâlâ, ne zaman harekete geçeceksin?”

“İskoçya’ya, Creag Dhu’ya gider gitmez.”

“İşlemin bebeğe zarar verme ihtimalini de hesaba katıyor musun?”

Grace, son günlerde sıkça yaptığı gibi, elini tekrar karnına götürdü. “Düşündüm. Zarar vermesi için bir sebep göremiyorum. Voltaj düşük; ilk seferinde kas ağrısından başka bir şey hissetmemiştim.”

“Seninle İskoçya’ya gelmemi ister misin?”

“Çok isterim. Benimle birlikte *gerçekten* gelmeyi hiç düşündün mü?”

“Hiç şansın yok. Seni özleyeceğim, canım. Korkunç derecede tuhaf ve ilgi çekici bir hayatın var. Ama hiçbir türlü zevk çubuğu için modern zaman konforlarımdan vazgeçmeye niyetim yok benim. Ne kadar büyük olursa olsun...”

*1994-2000 yılları arasında drama türünde yayımlanan Amerikan yapımı dizi. (ç.n.)

Yirmi Yedinci Bölüm

Grace kesik ve acı bir haykırış duydu önce, sonra ses uzaklaşarak kayboldu. Düşünmeye, yutkunmaya çalışıyor fakat yapamıyordu. Karanlığın içinde bilinmeyen bir zamana doğru sürüklenmişti. Bir süre sonra sesler yeniden duyulmaya başladı. Biri onu kucağına alıp bir yere taşıyordu. Kolları da bacakları da külçe gibiydi. Kafası, bebek kafası gibi sallanıp duruyordu.

Onu bir yatağa yatırdılar, altındaki yumuşaklığı hissetti. Yavaş yavaş parmaklarını hareket ettirip yün döşeğe dokundu. Nihayet gözlerini aralamayı başardı. Gözünün önünde güçlü kemikleri, çatık kaşları ve şakaklarından aşağıya inen ince örgülü saçlarıyla bir yüz belirdi. O anda Grace'in kalbi çocuksu bir sevinçle doldu. *Niall*. Sonraki on dakika içinde neler olup biteceğini bilmiyordu ama şimdilik onu görebiliyor ve ona dokunabiliyordu. En son ne zaman kendini bu kadar mutlu hissetmişti? Daha önce orada bulunurken gerçekten mutlu olmuş muydu mesela? Hafifçe kaşlarını çattı; bu önemliydi. Hayır, daha önce gerçekten mutlu olmamıştı. Öfkeli, ümitsiz, heyecanlı, çıldırmış ya da büyülenmiş gibi hissetmiş ve isimlendiremediği pek çok başka duygunun

pençesine düşmüştü belki. Ama ilk kez şu anda, nihayet yeniden mutluydu.

“Güzelim?” Niall saçlarını yüzünden arkaya doğru itti. “Konuşabiliyor musun?”

İskoç aksanı geri dönmüştü. Demek ki şu anda Gardiyan Niall değil, İskoçyalı Niall’dı. Harmony gibi o da ruh haline göre aksan değiştiriyordu; çok fazla şey görüp çok fazla dil bilmenin etkisiydi. Grace’in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

“Gülebiliyorsan konuşabiliyorsundur da.” Sesi sert gibi çıksa da Grace sözcüklerin altındaki gülümsemeyi duyabiliyordu.

“Belki de,” diye mırıldandı Grace, gözlerini açmadan.

Niall memnuniyetle homurdandı. “Yeterince kendine gelmiş görünüyorsun.”

“Ne yapmak için yeterince kendime gelmiş görünüyorum?” Grace cümlesini bitirmeden Niall ellerini onun üzerinde gezdirmeye başladı. Elbisesinin iplerini gevşetip bacaklarının arasına girmiş ve eteğini yukarıya kaldırmıştı bile. Grace’in kalbi hızla atmaya başladı fakat sessizliğini koruyarak Niall’ın kadın kıyafetleriyle verdiği başarılı imtihanın keyfini çıkardı. On beş saniyeden kısa bir zaman içinde çırlıçıplak kalmıştı.

Niall’ın kendi kıyafetlerinden kurtulması daha da kısa sürdü. Grace zevkle titreyerek bacaklarını açtı, Niall arasına girdi. Midesinden göbeğine doğru her yerine öpücükler kondurdu, göğüs uçlarını emdi. Grace nefes nefese kaldı, tırnaklarını Niall’ın sırtına batırıyor, göğüslerindeki hassasiyet arttıkça bedeni zevkle titriyordu.

“Bir aydan fazladır günlerimi sensiz geçiriyorum.” Niall aşağıya doğru inerken mırıldanarak konuşuyordu. “Bu ilk sefer için benden yavaş olmamı bekleme.”

“Beklemiyorum zaten.” Grace’in de onsuz geçirdiği zaman uzundu. O ağır istila hareketi başladığı anda Grace kıpırdamadan bekledi; ilk girişin zorluğu, ağrıyla birlikte baskının ve yavaş yavaş esnemenin verdiği hisle dehşete kapılmış gibiydi. Bedeni bu baskıya ayak uydurana kadar var gücüyle Niall’in omuzlarını sıktı.

Niall biraz duraksadı, onun da nefes alıp verişleri Grace’inkiler kadar derindi. Gücünü yeniden topladı, sonra kendini geriye çekip tekrar ileriye itti ve o anda doruğa ulaşarak titremeye başladı. Grace onu tuttu, kendisi henüz zirveye erişmemişti. Neyse ki, Niall sayesinde ikinci seferle ilk seferin arasında çok süre geçmeyecekti.

Niall, sonunda kendini tüm ağırlığıyla Grace’in üzerine bıraktı. Terlemişti, kalbi, Grace’in göğsünün üzerinde küt küt atıyor ve yaşadığı orgazmın son kalıntıları, kesik inilti-halinde nefes sesiyle birlikte yükseliyordu. Grace, ellerini onun saçlarının arasına geçirerek uzun siyah saç tellerini parmaklarıyla taradı. “Bu, benim yaşadığım zamandan buraya döndükten sonra bugüne kadar hiç... rahatlamadığın anlamına mı geliyor?” Grace, gelecek cevap için kendini hazırlamaya, içinde alev almaya başlayan kıskançlık ateşini kontrol altında tutmaya çalıştı. Ayrılırken birbirlerine hiçbir söz vermemişler, hatta yeniden buluşacaklarına dair bile beklenti içine girmemişlerdi. Dolayısıyla Grace onun kendisine sadık kalmasını bekleyemezdi, buna rağmen ihtimaller karşısında onu çiğ çiğ yiyebilecek gibi hissediyordu kendini.

“Bir kadınla beraber olup olmadığımı soruyorsan,” diye cevap verdi Niall sinirli bir edayla, “o zaman hayır, olmadım.” Başını kaldırıp Grace’in yüzüne bakarken sanki yaşadığı bu mahrumiyetten Grace’i sorumlu tutuyor gibiydi.

“İyi o zaman,” dedi Grace bütün bir memnuniyetle.

Yüzünde beliren gülümseme Niall’ın da gerginliğini aldı. “Hoşuna gitti, değil mi?”

“Hem de çok.” Grace, Niall’in altında hafifçe hareketlendi, göbeklerinin birbirine sürtünmesi hoşuna gidiyordu. Bu şekilde hareket etmesi henüz içinden çıkmamış olan Niall’i yeniden sertleştirdi. Grace ellerini Niall’in sırtında dolaştırırken onun güçlü kaslarının hareketini hissedebiliyordu. Kalçaları soğuktu, Grace onları avuçladı.

Bunun üzerine Niall onun altındaki kolunu kaydırdı ve yuvarlanarak ters döndüler. Grace, Niall’in kucağına oturdu, yüzü arzuyla parlıyordu. Niall bedenini nasıl ona teslim ediyordu!

İki eliyle Grace’in iki göğsünü kavrayarak nazıkçe okşadı, başparmaklarını göğüs uçlarında dolaştırarak onları sertleştirdi. “Buna çok sevindim elbette ama neden geri geldin?”

“Senin için,” diye cevapladı Grace özetle. “Çünkü seni seviyorum. Ve sen de beni kabul edersen burada kalmak isterim.” Niall’in elini tutup karnının üzerinde gezdirdi. “Eğer bizi kabul edersen.” Sesi tereddütlüydü çünkü birbirlerine verdikleri hiçbir söz yoktu ve geri gelmekle aslında büyük bir kumar oynamıştı. Aralarında hiç aşktan söz etmemişlerdi ama Grace birlikte geçirdikleri o geceyi ve Niall’in ona karşı nasıl ilgiyle ve hassasiyetle yaklaştığını düşününce içinde bir umut doğmuştu.

Niall, Grace’in karnına baktı ve o anda gözbebekleri büyüdü. Sanki biri kafasına bir yumruk atmış gibi, yüzünde ifadesiz bir boşluk oluştu. Konuşmaya çalıştı fakat sesi çıkmadı. Tekrar denediğinde bu kez sesi kurbağa gibi çıkmıştı. “Çocuk mu?” Duyduklarına bir anlam verememiş gibi kafasını iki yana sallıyordu.

“Yaşadığımız o gecedен sonra buna gerçekten şaşırдың mı?” O saf ve çılgın birleşmeyi hatırladıkça Grace’in yüzü kızarıyor, bütün kan yanaklarında toplanıyordu.

Niall gülmeye başladı. Bir yandan da elleriyle Grace’i kal-

çalarından tutup onun düşmesini engelliyordu. Kafasını arkaya atmış, kalıkahalarla gülüyordu.

Grace kaşlarını çatarak ona bakıp, "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu. Hamile kaldığı için o da mutluydu ama bunun *komik* bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Bunca sene boyunca," Niall'ın gözleri, biriken yaşlarla parlıyordu, "nefret ede ede yeminimi tuttum ve sıradan bir adamın hayattan beklediği şeylerden hep uzak durdum. Şimdi ise seçeneğim yok! Tanrı'ya şükürler olsun!"

Kelimeler odanın içinde çınladı. Nihayet Niall biraz sakinleşti ve kahkahalar sona erdi. "Grace," diye fısıldadı Niall.

Grace onun yüzüne dokundu, parmaklarını o harikulade çizgilerin üzerinde gezdiriyordu. "Bilmiyorum," diye fısıldayarak konuştu o da. "Sen söylemiştin, hiçbir şeyi bilemeyiz." Belki de Grace ona bilerek gönderilmişti. Çektikleri acılar, onları bir araya getiren sihirle, karşı koyamadıkları ateşle, tutkuyla, aşkla iyileşecekti belki.

Niall, iki eliyle onun yüzünü kavrayıp, aşağıya doğru çekerek öptü; uzun, yavaş ve tutkulu bir öpücüktü. "Kaderi sorgulamayacağım, belki senin akıl sağlığını sorgularım, o kadar. Burada bıraktığın kitapları okudum. Yaşadığın zamanı geride bırakman... İnsanı hayrete düşüren, harikulade bir zaman orası."

"Bu zaman da başka açılardan öyle. Sen buradasın ve bu benim için yeterince harikulade bir gerçek. Sen Gardiyan'sın, dolayısıyla burada bulunman gerekiyor. Bu yüzden de ben sana geliyorum. Bir kere... bir kere hoşça kal demeyi başardıktan sonra zor bir karar değil."

"Kocana mı?" Niall'ın sesi son derece anlayışlıydı. Sevdigi bir insanı kaybetmenin nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyordu.

"Ona ve kardeşime. Orada bir ailem yok artık. Fakat bura-

da, yeni bir aile kurmaya başladığımı ta içimde hissediyorum. Seninle birlikte olmak istiyorum ben... sen de beni istersen.”

“Seni istemek mi?” diye kükredi Niall. “Grace, ben. daha sen bana hiç gelmeden aylar önce bile seni istiyordum. Senin için yanıp tutuşuyordum. Burada olmayan bir kadına karşı kendimi nasıl müdafaa edebilirdim ki? Eğer bu sözcükleri duymak istiyorsan; evet, seni istiyorum, seni seviyorum. Bundan şüphelen mi var? Seni Hazine’nin yanında bulduğum gün, görevim seni öldürmek olduğu halde bunu yapmayıp, seni bu kadar sevdiğim için kendimi öldürebilecek noktaya geldim. Burada kalmak istemene sevindim çünkü bundan sonra isteklerin her ne olursa olsun bir daha beni bırakıp gitmene izin vermeyeceğim.”

Grace onun görevini ihmal etme biçiminin bile eşsiz olduğunu düşündü. Bunu o zaman nasıl fark edememişti? “O zaman beni seviyorsun?”

“Elbette,” diye cevap verdi Niall soğukkanlılıkla. “Şimdi. sevgilim, kendini bana teslim etsen iyi olacak.”

Grace’in kendini ona teslim etmesi bir hayli uzun zaman sürdü. O gece Alice, onlara yiyecek bir şeyler getirdiğinde Niall’in üzerinde İskoç eteği, devasa sandalyesinde otururken, aşırı doz fiziksel tatminle yorgun düşmüş halini görüp için için kıkırdamıştı.

Grace, Niall’a ait bir gömlekle onun kucağında oturuyordu. Niall izin verse gömlek Grace’in dizlerine kadar inecekti fakat Niall bunu yapmayı bir türlü beceremedi. Grace’i beslemediği ya da ona şarap içirmediği anlarda bacaklarını, bazen de biraz daha yukarısını okşuyordu.

Yediği baharatsız, sade yiyecekler sayesinde Grace’in midesi de artık huzura kavuşmuştu. Sadece bir defa bulantı nö-

beti geçirmişti; Niall onu kolundan tutup büyük salona götürdüğünde ve Creag Dhu'nun tüm sakinleri önünde birbirlerine evlilik sözü verdiklerinde ve insanlar onların şerefine kadeh kaldırdıklarında. Baharatlı sıcak şarabın ikinci kadehi fazla gelmişti. Bu nöbetin ardından bu kez herkes birden be-beğin sağlığına kadeh kaldırdı.

Bundan sonra içtiği şarap hafif ve tatlıydı fakat günün unutulmaz olayları da üstüne eklenince Grace artık kendini yorgun ve uykusuz hissediyordu. Başını Niall'ın omzuna yaslayıp dinlenirken kalbi huzurluydu.

Şöminenin hemen yanındaki duvar hareket etmeye başladığında Grace gözlerini kırptırdı, şarabın zannettiğinden daha güçlü olduğunu düşündü. Sonra açılan aralıktan bir adam belirdi, gözbebekleri parılıyordu. "Sana mesaj göndermiştim," dedi Fransızca.

"Evet," diye İskoçça cevap verdi Niall. "Gönderdin. Fransızca konuşmaya çalışarak vakit harcama, o Fransızca da biliyor, Latince de, Yunanca da. Eğer gizli bir şey söyleyecekse İskoçça söyle; henüz o dili konuşmıyor."

"Burada ne işi var?"

"Çünkü onunla evlendim." Niall, Grace'e doğru bakarak gülümsedi, başparmağını onun alt dudağının üzerinde dolaştırıyordu hâlâ. "Sevgilim, bu kardeşim Robert, İskoç Kralı, bu da Grace, karım ve doğacak çocuğumun annesi."

Robert hayrete kapılmıştı, Grace ise ondan daha şaşkındı. Derhal Niall'ın kucağından inip ayağa kalktı. Üzerinde kocasının gömleğinden başka bir şey yoktu, bacakları ve ayakları çıplaktı, saçları açıktı ve kalçalarına kadar uzanıyordu. Bu halde İskoçya Kralı'nın karşısında duruyordu. Yüzü kızardı.

Robert the Bruce, iriyarı, güçlü bir adamdı ama Niall kadar uzun değildi. Biraz bakımsız da olsa çekici bir adam sayılırdı, aşağı yukarı elli yaşlardaydı ve bir savaşçı gibi giyinmişti. Gözlerini beğeniyle Grace'in üzerinde ve bacaklarında

gezdirdi. Niall, kaşlarını çatarak dizlerinin üzerinde Grace'in önüne geçti.

"Ona her şeyi anlattın mı?" diye sordu Robert, yüzünde onaylamaz bir ifade vardı.

"Anlatmama gerek yok, o zaten her şeyi biliyordu." Niall arkasına dönüp, Grace'i iyice kapatıp kapatmadığını kontrol etti. "Şarap ister misin?"

Robert gülmeye başladı. "Seni serseri," dedi. Sesinde kızgın ve sevgi dolu bir ifade vardı. "Bir kavim liderini öldürüyorsun, kavmi kırıp geçiriyorsun, sonra da bana şarap ister misin diye mi soruyorsun? Soylular benden, İskoçya'yı Creag Dhu kaçaklarından temizlemem için bir ordu kurmamı talep ediyor."

"Huwe bana saldırdı," dedi Niall. Sesi gittikçe sertleşiyordu. "Ayrıca savaştan sağ çıkan tüm Hay mensuplarını azat ettim."

"Evet, biliyorum. Buraya sadece senden artık bir süreliğine kan dökmemeni rica etmek, sana yalvarmak için geldim."

"Benim elimde olursa eğer bugünden sonra huzur ve barış içinde bir hayat sürmeye çalışacağım. Bana mutluluklar dilemeyecek misin?"

"Her zaman." Robert öne doğru bir adım atıp kardeşini kucakladı. Grace'in onun yüzünde yakaladığı bakışta, sevgi ve büyük bir rahatlama vardı. Niall'ın omzunun üzerinden Grace'e göz kırpmıştı. Bunun üzerine Grace bir kez daha kızardı.

"Sen konuşabiliyor musun, güzel kız?"

"Evet, tabii." Grace sesinin titremeden çıkmasına sevinmişti. "Sizinle tanıştığıma sevindim-" Duraksadı, ona nasıl hitap edeceğini bilemedi. Efendim? Majesteleri? Hazretleri?

"Robert," dedi Kral. "Aile içinde Robert denilmesinden hoşlanırım." Sonra kafasını kaldırarak sordu. "Aksanını bir tuhaf, ne İngiliz ne de Fransız. Nerelisin?"

Niall kararlılıkla araya girdi. "Creag Dhu'lu," dedi. "Onun evi burası."

Robert, kardeşinin yeni bir sırrının var olduğunu kabul ederek kafasını salladı. "Ne zaman evlendiniz?"

"Bugün."

"Bugün mü!" Robert yine güldü. "O zaman bu güzel kızın neden yarı çıplak vaziyette senin kucağında olduğunu düşünmeye gerek yok! Düğün gününde seni rahat bırakayım da tadını çıkarın!"

"Sen gider gitmez çıkaracağım," diye cevap verdi Niall ciddi bir edayla.

Robert, gizli geçidin içine doğru geri adım atarken, her ne kadar bastırmaya çalışsa da hâlâ gülüyordu. Grace, geçide açılan kapının kapanışını izledi. "Creag Dhu'da daha kaç tane gizli geçit olduğunu merak ediyorum."

"Geçitlerle epeyce delik deşik edilmiş durumda olduğunu söyleyebilirim." Niall, Grace'i kollarının arasına alıp kaldırarak yatağın üzerine taşıdı. Kendisi de yanına uzanarak, bir daha asla bırakmayacakmış gibi onu özenle kucakladı. "Harka hissettiriyorsun," diye fısıldadı saçlarının arasına gömdüğü dudaklarıyla. "Sanki benim bir parçamış, sanki buradan başka hiçbir yerde olamazmışsın gibi."

"Olmak istediğim başka bir yer yok."

"O zaman yarın sabah, sevgilim, bana getirdiğin şu kâğıtlara gerekenleri yazsam iyi olur sanırım. Her şey olması gerektiği gibi devam etmeli. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyorum." Elini Grace'in karnına, ikisinin çocuğunun büyüdüğü yere götürdü. Birlikte uykuya dalıp birlikte rüya gördüler.